

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

M. J.
AR L I D G E

LIAR LIAR

A D I H E L E N G R A C E T H R I L L E R

"İlklerime kadar

D A I L Y M A I L

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

[Bölüm 67](#)

[Bölüm 68](#)

[Bölüm 69](#)

[Bölüm 70](#)

[Bölüm 71](#)

[Bölüm 72](#)

[Bölüm 73](#)

[Bölüm 74](#)

[Bölüm 75](#)

[Bölüm 76](#)

[Bölüm 77](#)

[Bölüm 78](#)

[Bölüm 79](#)

[Bölüm 80](#)

[Bölüm 81](#)

[Bölüm 82](#)

[Bölüm 83](#)

[Bölüm 84](#)

[Bölüm 85](#)

[Bölüm 86](#)

[Bölüm 87](#)

[Bölüm 88](#)

[Bölüm 89](#)

[Bölüm 90](#)

[Bölüm 91](#)

[Bölüm 92](#)

[Bölüm 93](#)

[Bölüm 94](#)

[Bölüm 95](#)

[Bölüm 96](#)

[Bölüm 97](#)

[Bölüm 98](#)

[Bölüm 99](#)

[Bölüm 100](#)

[Bölüm 101](#)

[Bölüm 102](#)

[Bölüm 103](#)

[Bölüm 104](#)

[Bölüm 105](#)

[Bölüm 106](#)

[Bölüm 107](#)

[Bölüm 108](#)

[Bölüm 109](#)

[Bölüm 110](#)

[Bölüm 111](#)

[Bölüm 112](#)

[Bölüm 113](#)

[Bölüm 114](#)

[Bölüm 115](#)

[Bölüm 116](#)

[Bölüm 117](#)

[Bölüm 118](#)

[Bölüm 119](#)

[Bölüm 120](#)

[Bölüm 121](#)

[Bölüm 122](#)

[Bölüm 123](#)

[Bölüm 124](#)

[Bölüm 125](#)

[Bölüm 126](#)

[Bölüm 127](#)

[Bölüm 128](#)

[Bölüm 129](#)

[Bölüm 130](#)

[Bölüm 131](#)

[Bölüm 132](#)

[Bölüm 133](#)

[Bölüm 134](#)

[Bölüm 135](#)

[Bölüm 136](#)

[Bölüm 137](#)

[Bölüm 138](#)

[Bölüm 139](#)

[Bölüm 140](#)

[Bölüm 141](#)

[Bölüm 142](#)

[Bölüm 143](#)

[Penguen'i Takip Edin](#)

YALANCI YALANCI

M. J. Arlidge son on beş yıldır televizyonda çalışıyor üst düzey drama yapımında uzmanlaşmıştır. Son beş yıl içinde Arlidge, ITV için *Torn*, *The Little House* ve son olarak 2015 baharında yayınlanan *Undeniable* gibi bir dizi prime-time suç dizisinin yapımcılığını üstlenmiştir. Şu anda BBC'nin popüler dizisi *Silent Witness* için yazan Arlidge, aynı zamanda hem Birleşik Krallık hem de ABD kanalları için orijinal suç dizileri hazırlıyor. 2015'te özel ses kaydı *Six Degrees of Suikast* en çok satanlar listesinde bir numara oldu. Dedektif Müfettiş Helen Grace'i tanıtan ilk gerilim romanı *Eeny Meeny*, dünya çapında yayıncılara satıldı ve İngiltere'de 2014'ün en çok satan polisiye romanı oldu. Bunu çok satan *Pop Goes the Weasel* ve *The Doll's House*. *Yalancı Yalancı*, DI Helen Grace'in dördüncü gerilim romanıdır.

M. J. Arlidge için övgüler

'Ne harika bir başlangıç! ... *Eeny Meeny*, alışlagelmiş seri katil hikâyelerinden yeni ve zekice bir çıkış' Jeffery Deaver

'En iyi yeni dizi dedektiflerinden biri. Kararlı, sert ve hasarlı Helen Grace, kurbanlarını çiftler halinde kaçıran bir katilin korkunç bilmecesini çözmek zorundadır. Büyüleyici' Lisa Gardner

'Karanlık, çarpık, düşündürücü ve sayfaları yeterince hızlı çeviremedim. Cehennemden gelen bu hız trenine binin - beyaz parmak eklemleri garantili' Tami Hoag

'Arlidge yeni Jo Nesbø' Judy Finnigan

"Dedektif Helen Grace şeytani derecede müthiş. Cehennem kadar korkutucu. Ve gerçekçi bir şekilde çizilmiş, ilginç karakterlerden oluşan tam bir oyuncu kadrosuna sahip, bu da her şeyin bir mermi gibi okunmasını sağlıyor' Will Lavender

'M. J. Arlidge, DI Helen Grace'te gerçekten taze bir kahraman yaratmış' *Daily Mail*

'Korkunç derecede gerçekçi, merak uyandırıcı ve acımasız' Jon Wise, *Sunday Sport*

'Tüyler ürpertici bir okuma' *My Weekly*

'Tüyler ürpertici, sürükleyici bir gerilim' *Sunday Mirror*

'Her beni içine çeken ürkütücü, teatral bir gerilim' *Kadın ve Ev*

'Tüyler ürpertici şeyler' *Fabulist*

1

Luke açık pencereden dışarıdaki dar çıkıntıya doğru tırmandı. Başının üstündeki plastik oluğu kavrayarak kendini yukarı çekti. Oluk uğursuzca gıcırıyor, her an yerinden çıkacakmış gibi duruyordu ama Luke kendini bırakma riskini göze alamadı. Başı dönüyordu, nefesi kesilmişti ve çok ama çok korkmuştu.

Buz gibi bir rüzgâr kükreyerek üzerine geldi ve ince pamuklu pijamasını çılgın bir uçurtma gibi savurdu. Ayaklarındaki hissi kaybetmeye başlamıştı bile - pürüzlü taşın soğukluğu vücuduna yayılıyordu - ve on altı yaşındaki genç, hayatını kurtarmak istiyorsa hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu.

Yavaşça ilerleyerek çıkıntının kenarından baktı. Arabalar, aşağıdaki insanlar çok küçük görünüyordu - zor, acımasız yol çok . Her zaman yükseklikle ilgili bir sorunu olmuştu ve bu en üst kattan aşağı bakarken ilk içgüdüğü geri çekilmek oldu. Eve geri dönmek. Ama sağlam durdu. Düşündüğü şeye inanamıyordu, ama bir şey yapmasına da gerek yoktu.

Bu yüzden tutuşunu bırakarak ayak parmaklarını kenardan sarkıttı ve atlamaya hazırlandı. Kafasından geri saydı. Üç, iki, bir ...

Birden cesaretini kaybederek kendini uçurumun kenarından geri çekti. Omurgası demir pencere çerçevesine keskin bir şekilde çarptı ve bir an için orada durdu, şimdi ona saldıran paniği engellemek için gözlerini kapattı. Eğer atlarsa ölecekti. Mutlaka başka bir yolu olmalıydı? Yapabileceği başka bir şey var mıydı? Luke pencereye doğru döndü ve dehşete bir kez daha baktı içinde.

Çatı katındaki yatak odası alevler içindeydi. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki, olayların sırasını hâlâ kavrayamıyordu. Her zamanki gibi yatağa gitmişti ama kısa bir süre sonra bir koro tarafından uyandırılmıştı

duman alarmları. Sersemlemiş ve kafası karışmış bir halde yatağından tökezleyerek kalkmış, kollarını ileri geri sallayarak dumanları dağıtmaya çalışmıştı.

odayı dolduran yoğun duman. Kapıya doğru tırmanmayı başarmıştı ama daha kapıya varmadan çok geç kaldığını gördü. Yatak odasına çıkan dar merdiven alevler tarafından tüketilmiş, açık kapı aralığından büyük alevler dans ederek içeri girmişti.

Titreyen genç şimdi tüm hayatının dumanlar içinde yok oluşunu izliyordu. Okul kitapları, futbol takımı, resim çalışmaları, çok sevdiği Southampton FC posterleri - hepsi alevler tarafından yenildi. Her biriyle Saniyeler geçtikçe sıcaklık daha da yükseldi, sıcak duman ve gaz tavanın altında uğursuz bir bulut halinde toplandı.

Luke pencereyi kapattı ve bir anlığına sıcaklık tekrar düştü. Ama bu molanın kısa süreceğini biliyordu. İçerideki sıcaklık çok arttığında pencereler patlayacaktı, onu da yanlarında götürdüler. Başka seçenek . Cesur olmalıydı, bu yüzden tekrar dönerek bir adım öne çıktı ve annesinin adını söyleyerek çıkıntıdan aşağı atladı.

2

Saat neredeyse gece yarısıydı ve mezarlık, mezar taşları arasında yolunu bulmaya çalışan yalnız bir figür dışında terk edilmişti. Basit haçlar, çoğu süslü aile mezarlarıyla yan yana duruyordu. heykeller ve oymalarla süslenmişti. Yıpranmış melek ve merhamet melekleri ay ışığında cansız ve uğursuz görünüyordu ve Helen Grace atkısını sıkıca sararak hızla yanlarından geçti. Atkı, iş arkadaşı Charlie Brooks'un Noel hediyesiydi ve karanlığın tepedeki mezarlığı sardığı ve sıcaklığın giderek düştüğü böyle bir gecede bulunmaz bir nimetti.

Ayaz yavaş yavaş yayılıyordu ve Helen ana patikadan ayrılıp sola, mezarlığın uzak köşesine doğru ilerlerken ayakları çimlerin üzerinde sessizce çıtırdıyordu. Çok geçmeden, üzerinde ne isim ne de tarih yazan, sadece basit bir mesaj içeren sade bir mezar taşının önünde duruyordu: 'Sonsuza kadar düşüncelerimde'. Mezar taşının geri kalanı boştu - merhumun kimliği, yaşı ve hatta cinsiyeti hakkında hiçbir ipucu yoktu. Helen böyle olmasını seviyordu - böyle olması gerekiyordu - çünkü burası kız kardeşi Marianne'in son istirahat yeri.

Birçok suçlu öldüğünde sahipsiz kalır. Diğerleri ise çabucak yakılır, külleri rüzgârlara savrulur.

Varlıklarının gerçeğini ortaya çıkarmak. Diğerleri hala istenmeyenler için HMP'nin meçhul mezarlıklarına gömülüyor, ama Helen asla kız kardeşinin başına bunun gelmesine izin veremezdi. Marianne'in ölümünden kendini sorumlu hissediyordu ve onu terk etmemeye kararlıydı.

Sade mezara bakarken Helen keskin bir suçluluk hissetti. Marianne'in mezar yazısının anonim olması onu her zaman rahatsız etmişti - kız kardeşinin suçlayıcı bir şekilde parmağıyla onu işaret ettiğini hissedebiliyordu,

Helen'ı kendi kanından ve canından utandığı için azarlıyordu. Bu doğru değildi - Helen her şeye rağmen Marianne'i hâlâ seviyordu - ama

Kız kardeşinin işlediği suçlar o kadar kötü şöhretliydi ki Gazetecilerin fesat ilgisinden ya da kurbanlarının yakınlarının haklı öfkesinden kaçınmak için tören yapılmadan gömüldü. Güvenlik anonimlikte yatıyordu - bazı insanların bu çoklu katilin sonunda nerede dinlendiğini öğrendiklerinde ne yapabileceklerini bilemezlerdi.

Helen kız kardeşinin cenazesinde hazır bulunan tek kişiydi ve onun yasını tutan tek kişi olacaktı. Marianne'in oğlu hâlâ kayıptı ve mezarın varlığından başka kimsenin haberi olmadığı için yabancı otlarla mücadele etmek ve onun anısını elinden geldiğince onurlandırmak Helen'e düşüyordu. Buraya haftada bir ya da iki kez geliyordu - vardiya düzeni ve yoğunluğu ne zaman

iş programı izin veriyordu - ama her zaman gecenin köründe, takip edilme veya şaşıрма şansı olmadığına. Bu özel biriydi, Acı verici bir görevdi ve Helen'in dinleyiciye ihtiyacı yoktu.

Çiçekleri vazoya yerleştirdikten sonra öne doğru eğildi ve Marianne'in mezar taşını öptü. , birkaç sevgi sözcüğü söyledi, sonra döndü ve aceleyle yoluna devam etti. Buraya gelmek istemişti -görevinden asla kaçmazdı- ama rüzgârlar kutup gibiydi

Bu gece ve burada daha fazla kalırsa bunun acısını çekecekti.

Helen hastalıktan nefret ederdi - zaten hayatı buna hiç izin vermiyor gibiydi - ve birdenbire evinde tıklıp kalma düşüncesi

gerçekten de çok çekici görünüyordu. patikadan aşağı inerek kilitli demir kapıları aştı ve Helen'in Kawasaki'si dışında artık neşesiz ve ıssız olan otoparka geri döndü.

Bisikletine ulaşan Helen manzarayı seyretmek için durakladı. Abbey Hill'in tepesinden Southampton'ın tamamı görülebiliyordu ve bu manzara onu her zaman neşelendirirdi, özellikle de aşağıdaki şehrin ışıklarının parıltıdığı, umut ve entrika dolu gecelerde.

Ama bu gece değil. Helen uzun zamandır evi olan şehre aşağıdan bakarken nefesini tuttu. Bu yükseklikten, şehri saran bir değil, iki değil, üç büyük yangın görebiliyordu; alevlerin şiddetli turuncu dilleri gökyüzüne doğru uzanıyordu.

Southampton alev alev yanıyordu.

3

Thomas Simms arabanın kornasına bastı ve şiddetli bir şekilde küfretti. Buna rağmen

Geç saatte, bir kamyonun yükünü boşaltması nedeniyle havaalanı yakınındaki trafik cinayet gibiydi. *Sonunda* bu tıkanıklıktan kurtulan Thomas, Millbrook'taki evine geri dönmek için kısa bir yolculuğa hazır görünüyordu - ancak doğrudan başka bir sıkışıklıkla karşılaştı. Gitmişti Şimdi gece yarısı - tüm bu trafik geliyordu?

Yerel radyo istasyonlarında trafik bülteni aradı ama gece geç saatlerde yapılan telefon bağlantıları dışında bir şey bulamadı, sabırsızca radyoyu kapattı. Ne yapmalıydı? Önünde kestirme bir yol vardı ama bu, İmparatoriçe Yolu sanayi bölgesine sapmak anlamına geliyordu ve gecenin bu saatinde orada olan fahişeler düşünülüşünde yapmak istediği bir şey değildi. Onları görmek, yarı çıplak ve titreyerek oturmak onu her zaman üzüyordu ve yavaş değişen trafik ışıklarında otururken asla rahat hissetmiyordu. Hem pezevenkler hem de çalışan kızlar. Seçme şansı olsa ana yollardan tercih ederdi ama yaklaşan siren sesleri kararını vermesini sağladı. Bir itfaiye aracı ve bir ambulans trafikte zorbalıkla ilerlemeye çalışıyordu. Eğer ona doğru geliyorlarsa bu sadece ileride bir sorun olduğu anlamına geliyordu.

Birinci vitese takan Thomas kaldırımın kenarına tırmandı ve karanlık, tek yönlü bir caddeden keskin bir şekilde sola dönmeden önce yirmi metre kadar sürdü. Birdenbire özgürlüğüne kavuşan Thomas, arabayı çok hızlı sürdü ve 30 mil tabelasını sanki hiç yokmuş gibi hızla geçtikten sonra kendini yakalayıp hızını daha makul bir seviyeye indirdi. Eğer şanslıysa beş dakika içinde evde olacaktı - yatağına uzanmadan önce karısına ve çocuklarına iyi geceler öpücüğü verecekti. Sona bu kadar yaklaşmışken polisler tarafından kenara çekilmenin bir anlamı yoktu.

Günde on altı saat ithalat işinde çalışıyordu. Havaalanını ve ailesini özlemişti ama aptal değildi. İmparatoriçe Yolu'nda kırmızı ışıktaki geçip kaçmak istese de Sıcak pantolonlu cılız uyuşturucu bağımlısının istenmeyen ilgisine karşı sabırla ışıkların değişmesini bekledi ve evde kendisini bekleyen sıcak, kral boy yatağı düşünerek dikkatini bu tatsız gösteriden uzaklaştırdı.

Şehir merkezinden geçti, sonra West Quay Yolu'na saptı ve sonunda düzlüğe çıktı. Millbrook gösterişli bir mahalle değildi ama evler sağlam Viktorya döneminden kalmaydı, komşular terbiyeliydi ve en iyisi de sessizdi. Ya da en azından Normalde öyleydi. Bu gece etrafta bir sürü insan var gibiydi, çoğu da Hillside Crescent'e - onun yoluna - gidiyordu.

Thomas kendi kendine mırıldandı. Lütfen Tanrım, bir tür parti falan olmasın. Daha pahalı evlerden birkaçı son zamanlarda gecekonducular tarafından işgal edilmiş ve bunun sonucunda yerel sakinler uykusuz kalmıştı. Ama son zamanlarda ortalık sessizdi ve ayrıca, Hillside Crescent'a doğru koşuşturan insanlar değildi, sıradan anne ve babalardı, bazılarını sabah koşusundan tanıyordu.

Yüzlerindeki ifadeler onu telaşlandırdı ve yol ayırımına yaklaştığında neden bu kadar endişeli baktıklarını anladı. Büyük bir duman bulutu Sokak lambalarının kasvetli sodyum ışıltısıyla aydınlanan gece gökyüzü. Birinin evi yanıyordu.

Herkesin endişelenmesine şaşmamalı - buralardaki konutlar Viktorya döneminden kalmaydı - hepsi temizlenmiş ahşap döşeme tahtaları ve özellikli merdivenler. Yangın bir evden diğerine sıçradıysa, nerede biteceğini kim söyleyebilirdi? Caddede hızla ilerlerken korku onu sardı, yolunu temizlemek için kornasını sertçe çaldı. Aval aval. Ya yangın evine yakınsa? Hemen korkusunu bastırdı ve kendine aptal olmamasını söyledi. Karen herhangi bir konuda endişelenseydi onu arardı.

Yol artık yayalar tarafından kapatılmıştı, bu yüzden Thomas kaldırıma yanaştı ve dışarı çıktı. Kapıyı kilitleyerek

sokakta koşmak için. Yangın evinin yakınındaydı. Dumanın yönü ve yolun uzak ucundaki insan yoğunluğu göz önüne alındığında. Koşusu, ürkmüş seyircileri yolundan çekerken artık tam bir depara dönüşmüştü.

Kalabalığı yararak kendini arabasının dibinde buldu. Onu karşılayan manzara nefesini kesti ve aniden durdu. Tüm evi alevler içindeydi, her pencereden dev alevler çıkıyordu. Bu bir yangın değil, bir cehennemdi.

Kendini ilerlerken buldu ve döndüğünde komşusunun kollarından birini tutarak onu nazikçe eve doğru yönlendirdiğini gördü. Yüzündeki ifade iğrençti - korku ve dehşetin zehirli bir karışımı acıma - ve bu onu iliklerine kadar ürpertti. Neden ona öyle bakıyordu?

Sonra Thomas onu gördü. Oğlu - sevgili oğlu Luke - ön bahçedeki çimlerin üzerinde yatıyordu. Dut ağacının gölgesinde, başını kendisiyle ciddiyetle konuşan bir başka komşusunun kucağına koymuş yatıyordu. Luke'un kendi üzerine iğrenç bir şekilde eğilmiş bacaklarının çılgın açıları ve yüzüne ve ellerine yapışan kan olmasaydı, bu dokunaklı bir manzara olabilirdi.

"Ambulans yolda. "

Thomas komşusunun yalan söyleyip söylemediğini bilmiyordu ama ona inanmak istiyordu. Yaşadığı sürece oğlunun ne tür yaralar aldığı umurunda değildi.

Oğlunun yanına diz , 'Sorun yok dostum, baban burada,' dedi.

Luke'un etrafındaki zemin yapraklarla ve dut çalısının dallarıyla kaplıydı ve Thomas bir anda oğlunun atlamış olması gerektiğini anladı. Evden atlamış olmalıydı ve çalıların arasına düştü. Muhtemelen düşüşünü engellemiş, hatta hayatını kurtarmış olabilirdi ama neden atlıyordu ki? Neden sadece ön kapıdan kaçmamıştı?

Annem nerede? Ve Alice? Luke, dostum?"

Luke bir an için hiçbir şey söylemedi, vücudunu saran acı konuşma yeteneğini elinden almış gibiydi.

"Onları gören oldu mu? Thomas , panik sesini yüksek ve sert bir hale . "Hangi cehennemdeler?

Yaralarına rağmen kendini toparlamaya çalışıyor gibi görünen oğluna baktı.

"Ne oldu Luke?

Thomas daha da yaklaştı, kulağı oğlunun ağzına değiyordu. Luke Nefes almakta zorlandı, sonra dişlerini sıkarak nihayet fısıldamayı başardı:

"Hâlâ içerideler.

4

Helen Grace arama izni kartını gösterdi ve polis kordonunun altından geçerek kaosun kalbine doğru hızla yürüdü. Travell's Timber Yard'ın önünde üç itfaiye aracı park etmişti.

Bir düzine itfaiyeci devasa boyutlardaki bir yangınla mücadele ediyordu. Helen bu güvenli mesafeden bile yoğun ısıyı hissedebiliyordu - üzerinde yuvarlanıyor, saçlarına, gözlerine, boğazına yapışıyor, gücünden ve yıkım iştahından zevk alıyordu.

Travell's Timber Yard, Southampton'ın en büyüklerinden biriydi, Hampshire'a kadar uzanan tüccarlar ve inşaatçılar arasında popüler olan müreffeh bir aile şirketiydi. Ancak bu başarılı girişimin çok azı ya da hiçbiri geceyi atlatamadı. Mütevazı başlangıçlardan itibaren, bu şehir merkezi Çıkış her geçen yıl büyümüş ve her çeşit, şekil ve boyutta kerestenin bulunabileceği devasa bir deponun inşasıyla sonuçlanmıştı. Helen şimdi bu mağara gibi binanın

alevler içinde, metal iskeleti sıcaktan feryat ederken, pencereler paramparça oldu ve parçalanan çatıdan konfeti gibi ateş yağdı.

'Sen de kimsin be? Burada olamazsın.'

Helen döndüğünde Hampshire Yangın ve Kurtarma Servisi'nden bir itfaiyecinin kendisine yaklaştığını gördü. Yüzü kir ve ter içindeydi.

"DI Helen Grace, Büyük Olay Ekibi, ve aslında her türlü hakka sahibim - Sherlock Holmes olman umurumda değil. O çatı gidecek Her an olabilir ve kimsenin yakınımda durmasını istemiyorum.

Helen söz konusu çatıya bir göz attı. Ateş yeni yakıt ve taze oksijen arayışıyla çatıyı delip geçerken çatı da bükülmeye başlamıştı. İçgüdüsel olarak bir adım geri çekildi.

"et. Burada senin için bir şey yok.' "Yetkili kim?

"Çavuş Carter, ama şu anda biraz meşgul..." "Nöbetçi Yangın İnceleme Memuru kim?

"Hiçbir fikrim yok.

İkisi olay yerinden *uzaklaşmakta* olan itfaiye araçlarına doğru geri yürüdü.

" musun?" diye sordu Helen, inanamayarak.

'Burada onu kontrol altına almak dışında yapabileceğimiz bir şey yok. Bu yüzden başka bir yere gönderiliyoruz.

Neye ? Kazara olmuş olma ihtimali var mı? Kısa devre elektrik mi? Atılmış sigara?'

Yorgun itfaiyeci ona doğru sert bir bakış attı. Aynı gece üç büyük yangın. Hepsi bir saat içinde başladı.

Birbirimizi. Bu bir kaza değildi. Ona sert bir bakış fırlattı. "Birileri biraz eğleniyordu.

Öndeki itfaiye aracı geçerken durakladı ve itfaiyeciye yolcu koltuğuna tırmanması için zaman tanıdı. Helen'e dönüp bakmadı - o çoktan unutulmuştu, ekibiyle birlikte önlerindeki sınavları tartışıyorlardı. Helen yanıp sönen mavi ışıkları izledi dikkatini arkasındaki büyük yangına vermeden önce yolun aşağısında kayboldu.

Saniyeler sonra çatı içeriye doğru çöktü ve büyük bir sıcak duman ve kül bulutu ona doğru yükseldi.

5

Thomas yüzünü korumak için elini kaldırdı, sonra da ön kapıdan evin içine daldı. Hemen ağzı ve ciğerleri yoğun, isli bir dumanla doldu ve boğulmaya başladı. Bu Koridorun tavanının altında biriken duman aşılmaz bir bulut oluşturunuyordu. Sadece birkaç adım atmıştı ama daha şimdiden kendini kötü atmosfere kaptırdığını hissediyordu.

karbon monoksit buharlaşan oksijeni sürekli dışarı atıyor.

Nefes nefese yere düştü. Halı çoktan yanmıştı ve dokunmak acı verse de buradaki hava dumansızdı ve nefes almak biraz daha kolaydı.

Çırpınarak ilerledi ve orta merdivene doğru ilerledi. Karen'la paylaştığı yatak odası ikinci kattaydı - Alice'in yatak odası da onlarınkinin hemen yanındaydı. Bir şekilde oraya gitmesi gerekiyordu. Karen bu gece çocuklardan tek başına sorumluydu ve Luke'u bırakıp dışarı çıkmasına imkân yoktu.

Arkada. Buralarda bir yerde olmalılar.

Elleri su topluyordu, giysileri yanmaya başlamıştı ve ama devam etti. Sonunda sert bir şeye çarptı ve merdivenlerin dibinde olduğunu fark etti - ya da merdivenlerden geriye ne kaldıysa Onlar. Merdivenin temel kabuğu sağlamdı ama her şey değişmişti - donuk, cilalı bir kahverengi yerine, tahtalar şimdi şiddetli bir turuncu renkte parlıyordu, yanan odun tükürüyor ve çatırdıyordu.

Onu.

"Karen? Sesi boğuk ve zayıftı. Yoğun sese rağmen Ağzını ve boğazını yakan sıcaklıkla tekrar bağırdı, bu sefer daha yüksek sesle.

Karen? Alice? ?' Hiçbir şey.

"Lütfen aşkım. Konuş benimle. Baban o-'

Birden , derin, sefil bir endişe onu felç etti.
onu. Tekrar öksürdü, bu sefer daha şiddetli bir şekilde. Zaman tükeniyordu - bir şeyler yapmalıydı. Cesaretini toplayarak ilk basamağa doğru ilerledi. Ayağı, sanki tozdan yapılmış gibi doğruca içinden geçti ve hafifçe tökezledi. Kendini düzeltti
Çabucak bir üst basamağı denedi ama bu da çöktü. Yüce Tanrım, neler oluyordu? Bu gerçek olabilir miydi?

Üçüncü, dördüncü, beşinci basamağa tırmandı ama tutunacak bir yer bulamadı.

Karen?

Sesi artık cılızdı ve umudu tükenmişti. Başını öne eğmiş, bitkin bir haldeydi ve oksijen eksikliği yüzünden zihni dönmeye başlamıştı. Orada kıpırdamadan dururken burun deliklerini yeni bir koku doldurdu. Yanan deri gibi kokuyordu ve Thomas yere baktığında ayakkabılarının yandığını görünce şaşırdı. Onun gibi Pantolon. Ve ceket. Artık yürüyen bir alevdi.

Dönerek ön kapıya doğru tökezledi. Karısını ve küçük kızını terk ettiği için kendini asla affetmeyecekti ama burada bir dakika daha kalırsa öleceğini de biliyordu. Kendisi için olmasa bile Luke'un iyiliği için buradan çıkmak zorundaydı.

Ön kapıdan fırlayarak yumuşak çimlerin üzerine yığıldı.
Ne olduğunu anlamadan önce, alevleri söndürmek için düzinelerce el onu çimlerin üzerinde yuvarlarken, bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu. Orada yatarken, kafası baş aşağı sarkmış bir şekilde itfaiye araçları ve ambulanslar geldi. İtfaiyeciler koşarak yanından geçti ve dakikalar sonra Thomas bir sağlık görevlisinin oturmasına yardım ettiğini gördü.

"Oğlum," diye fısıldadı Thomas. "Oğlumun yanına git.

Sağlık görevlisi de bir şeyler söyledi ama Thomas onu duyamadı. Tüm dünya garip bir şekilde sessizleşmişti ama Thomas bunun yaralanmadan mı yoksa şoktan mı kaynaklandığını anlayamıyordu. Sağlık görevlisi önce gözlerine, sonra da boğazına bir fener tutarak hasarın boyutunu değerlendirdi. Thomas ona ne olacağını umursamıyordu. Luke olmasaydı, kızlarını kaybetme ihtimaliyle yüzleşmektense seve seve ölüme teslim olurdu. Ama yine de - kendi varlığını elinin tersiyle itmiş olsa bile - yine de

sağlık görevlisi nabzını ölçmek için kolunu kaldırdığında onu karşılayan manzara. Ceketini tamamen yanmış, saati kaybolmuştu ve sağlık görevlisi koluna dokunmak için uzandığında Korkunç bir şekilde su toplamış bileği, eriyen derisi ellerine döküldü.

6

Balta keskin bir şekilde pencere camına ve cam parçaları evin içine doğru fırladı. Orta merdiven boşluğu neredeyse yok olmuşken, İtfaiye Memuru James Ward ve ortağı Danny Brand, birinci kattan girmeyi tercih etmiş, bir yatak odasının penceresinden girerken, meslektaşları da diğer pencereden içeri galonlarca su pompalamıştır. Zaman çok önemliydi - yangın ve sonrasında eve erişim güvensiz hale gelecektir.

Camı kenara fırçalayan James evin içine adım attı. Ayaklarının altındaki kömürleşmiş tahtalar hemen inledi, yol vermekle tehdit ediyordu. İleriye doğru farklı bir rota seçmeden önce destek için pencere çerçevesine tutunarak tereddüt etti. Bu kez inilti daha az belirgindi ve hızlı ama istikrarlı bir şekilde ilerledi, Gittiği yolu test ediyordu. Danny bir süre bekledi. Aşağıdaki. Bu standart bir uygulamaydı - döşemenin çökmesi durumunda iki yerine bir memur kaybetmek en iyisiydi.

Sıcaklık vahşiydi, koruyucu giysisini paramparça ediyordu. James vücudundan aşağı ter damlalarının aktığını hissedebiliyordu. Rahatsız ve endişeliydi ama sakindi. Yapması gereken bir iş vardı. Bu son derece Birinin hayatta kalmış olması pek olası değildi ama bakmak zorundaydılar. Eğer bir yerdeyseler, ana yatak odalarının bulunduğu bu katta olmalıydılar. James ana yatak odasını taradı ama karısından ya da kızdan bir iz yoktu, bu yüzden ilerledi. Bunu yaparken ayağı yere çarptı. İçgüdüsel olarak bir ışık prizine tutundu ve kendini düzeltmeyi başardı, kendini geniş zeminden yukarı sürükledi. Önünde açılan delik. Artık zemin katı görebiliyordu, yanmış mobilyalar ve dumanı tüten bir kütle parçalanmış duvarlar. Nefes alarak ileriye doğru sıçradı, deliği temizledi ve sahanlığın eşiğine indi. Bir an için

Tehlikeli bir şekilde uçurumun kenarında sallanırken dengesini yeniden kazandı ve yoluna devam etti.

Bir çocuğunun yatak odasına benzeyen bir yere girdi. Kapıya yapıştırılmış olan harfler - A-L-I-C-E - garip bir şekilde orada duruyordu. Evin geri kalanını yok eden yangından etkilenmemişti. James kapıyı hafifçe aralayarak odanın  otesini düzgün bir şekilde görebildi. Tek kişilik bir yatak, birkaç parça mobilya, yerde bir oyuncak ayı - ama Karen ya da Alice Simms'ten iz yoktu. İlk i        odaya girip daha detaylı bir arama yapmaktı ama bir Şey onu tereddüt etti. Dikkatini yatak odasından yakındaki banyoya çeken bir ses, sürekli ve ısrarlı bir ses vardı. Emin olmak zordu ama bir tür tıslama gibiydi. Ama o değil

Yanan mobilyaların tıslaması ya da için için yanan bir ateş. Bu farklıydı.

Her seferinde bir adım atarak sese doğru ilerledi. Danny bir kez daha geri çekildi, tehlikenin farkındaydı, bu yüzden James tuvaleti kontrol etmek niyetindeydi. Danny bile ine dokunarak bir dakika içinde geri çekilmeleri gerektiğini işaret etti.

iki - her geçen saniye evin i  dokusunun gücü azalıyordu. James başını salladı - o da biliyordu ki saat işliyordu.

Görerek olduğu kadar da kapı aralığından geçerken, banyoda duşun açık olduğunu görünce şaşırdı. Bu kadar çok duman olmasına şaşmamalı, su buharı etrafı saran alevler tarafından tüketiliyordu. Elleri ve dizleri üzerine çökerek hızla ilerledi, ani bir düşünce onu kavırıyor.

Ve işte oradaydılar, Karen Simms ve altı yaşındaki kızı duş kabininin dibine yı ılmışlardı, cam kapı yangını dışarıda tutmak için kapalıydı, su yanarak   melerini engellemek için üzerlerine akıyordu. James yine de pek umutlu değildi - muhtemelen bir süre önce duman solumaktan   m şlerdi. İkisi de duş kabininde yüzüstü yatıyor gibiydi, bu da pek hayra alamet değildi. İyi.

Yukarı uzanarak duş kapısının kolunu buldu ve çekerek açtı. Küçük bir su  a layanı dışarı taşarak başka bir tıslayan kaynar buhar patlaması. Cesetlere yaklaştı ve

her ikisinin de ağızlarının duş giderine kenetlenmiş olduğunu görünce şaşırdı. Birden anladı - gider borusundan oksijen alıyorlardı.

Karen'ı yanına çekerek gözlerinin içine baktı. Bilinci yerinde değildi ama hayatın olduğu yerde umut da vardı. Danny'ye seslenerek komadaki kadının ağır yükünü ona verdi. O bunu yaparken genç kız kıpırdandı. Küçük bir hareketten fazlası değildi ama James'e adrenalin pompalamaya yetecek kadar. Belki de ikisinin de hayatta kalma şansı *vardı*.

Kızı kucağına alan James meslektaşını takip etmek için döndü. İhtimaller hâlâ dengede duruyordu. Bina Kulaklarının etrafına çöküyordu ve taşıdıkları ekstra ağırlık hayatta kalma şanslarını ciddi şekilde tehlikeye atacaktı ama denemek zorundaydılar.

Ya şimdi ya da asla.

"O nasıl?

Charlie döndüğünde kapı aralığında Steve'in silüetini gördü. Charlie'nin artık on altı aylık olmasına rağmen hâlâ bebeğim dediği Jessica kötü bir soğuk algınlığı geçiriyordu. Sayısız Calpol ve Sudafed dozu çok az işe yaramıştı - Jessica kararlı bir şekilde mutsuz olmaya devam etti, sinüsleri tıkalı ve ağrılıydı. Çoğu küçük çocuk gibi o da ailesine acı çektiğini belli etmişti.

Charlie'yi sabahlara kadar .

Charlie bir parmağını dudaklarına götürdü ve Steve'e olduğu yerde kalmasını işaret etti. İki saat süren sarılma ve güven verme çabaları *sonunda* vermiş ve Jessica yeniden uykuya dalmıştı. Charlie gitmek için hazırlandı ama sonra durup Jessica'ya baktı. Onun için küçük kızının yumuşak oyuncakları ve eski bebek battaniyesiyle sarmalanmış karyolasında mutlu bir şekilde uyumasından daha tatlı bir manzara olamazdı. Onu böyle görmek her zaman içini ısıtmıştı ve saatlerce ona bakmaya devam edebilirdi ama akıl galip geldi. Charlie bir an önce gitmesi gerektiğini biliyordu.

Gidişat iyiydi, bu yüzden döşeme tahtalarından kaçınarak odadan çıktı ve kapıyı sessizce arkasından kapattı.

"Bir bardak su ister misin?

Steve merdivenleri yarılammış, mutfığa doğru gidiyordu.

"Sıcak bir şeyler içebilirim," diye cevap verdi Charlie, onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ederek. Artık tamamen uyanmıştı ve saatin geç olmasına rağmen yatmadan önce biraz rahatlaması gerekiyordu. Yeni yürümeye başlayan bir uyumasının kendi yararına olduğuna ikna etmeye çalışmanın ne kadar stresli olabileceği inanılmazdı.

Çaydanlık kaynarken Charlie televizyonu açtı. Hemen haber kanalı açılmaya başladı - Steve'in Sky Atlantic'i daha çok izlediğine şüphe yoktu. Charlie televizyona bir fiske vurmak üzereydi.

durakladığında daha az gerçek olan bir şeye geçti. Televizyondaki görüntüler onu şaşırttı ve telaşlandırdı. Ekranı hakim olan canlı yayındı. Bir antika mağazasından görüntüler - ikinci el bir bric-a-brac-Grosvenor Yolu'nda şık bir yerdi. Charlie burayı iyi tanıyordu - geçmişte oradan birkaç ufak tefek şey satın almıştı; ama şimdi her yer alevler içindeydi, itfaiyeciler çok az ilerleme kaydetmişti. büyük yangınla mücadele ediyordu. Ekranın sağında, bir kenar çubuğunda, diğer iki olaydan daha küçük görüntüler vardı - biri mağazadakine benzer boyut ve ölçekte bir yangın, diğeri ise kötü bir ev yangını gibi görünüyordu. Hepsi de Southampton'daydı.

Charlie'nin cep telefonu yüksek sesle ve tiz bir şekilde çalınca yerinden sıçradı. Şimdi ona katılmış olan Steve'e bir bakış atan Charlie telefonunu eline aldı ve cevap verdi.

"Merhaba, Charlie. DC Lucas."

"Merhaba, Sarah."

'Gecenin bir yarısı aradığım için üzgünüm ama size ihtiyaç var. DI Grace herkesi çağırdı. Şehir merkezinde üç ciddi yangın var -'

"Şimdi televizyonda izliyorum. "Yarım saat, tamam mı?"

Birkaç dakika sonra Charlie bir kez Jessica'nın odasında idi. Şimdi şık bir şekilde giyinmiş, saçları Jessica'ninkine yakın bir şekilde arkadan bağlanmıştı.

Charlie profesyonelce eğildi ve küçük kızına nazikçe veda öpücüğünü vererek Steve'in öfkesini riske attı. Ne zaman işe gitse kendini suçlu hissediyordu - bebeğini bıraktığı için, ev işlerinde Steve'e bu kadar çok güvendiği için - ve bu öpücük bir şekilde

Bu duyguları hafifletmek için. Zordu ve çoğu zaman evden çıkarken fiziksel olarak hasta hissediyordu, ancak bunun için başka bir şey yoktu. İşte

Çalışan anneler için basit bir kural vardı: Ciddiye alınmak için herkesten daha çok ve daha uzun süre çalışmak zorundasınız. Bu adil değildi, doğru değildi, ama dünyanın düzeni böyleydi, işte bu yüzden Steve'e veda öpücüğünü veren Charlie ön kapının zincirlerini çözdü ve geceye adımını attı.

Dedektif Başkomiser Jonathan Gardam, Bertrand's Antiques Emporium'daki olay yerine bakarak olduğu durdu. Şehirde yeniydi - yeni istasyon şefi olarak görevine başlayalı birkaç ay olmuştu. Southampton Merkez - ve dürüst olmak gerekirse hâlâ ayaklarının üzerinde durmaya çalışıyordu. Uzun süredir ön saflarda görev yapıyordu, son terfisinden önce Londra'da çok aktif ve görünür bir DCI'ydı ve Bütün gün toplantı yapmak onun tarzı değildi. Bunun rütbesinin bir getirisi olduğunu biliyordu ama içten içe tekrar aksiyonun ortasında olmak için bir bahane bulduğu için memnundu.

Askerleri toparlamakla meşgul olan DI'sına doğru yürüdü. Helen Grace hatırı sayılır bir

Hem zekâsı hem de huysuzluğuyla ün salmıştı ama Gardam şimdiye kadar onu hem hoş hem de profesyonel bulmuştu. O nasıl yapılacağını biliyordu.

Nasıl liderlik edileceğini, nasıl karar verileceğini ve bunun zaten büyük bir soruşturma olmaya hazırlanan bu olayda çok önemli olduğunu kanıtlayacaktı. Çünkü o

ona yaklaştığında, döndü ve ona doğru geldi. "Herhangi bir kaybımız var mı? Gardam sordu.

"Şu ana kadar can kaybı yok. Bir ev yangınında dört yaralımız var. Millbrook, üç ciddi. Burada ya da kereste deposunda kimse yoktu, dolayısıyla itfaiye ekibi hoş olmayan bir durumla karşılaşmadığı sürece "Sürprizler var, o sorun yaşamayız. "Ve bu

kesinlikle kundaklama mı?

"Öyle görünüyor.

"Bu üç sitenin neden hedef alınmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı?

"Ev sahiplerini çağırıyoruz ve fırsat bulduğumuzda Millbrook'taki aileyle de konuşacağız ama ortada belirgin bir şey yok. İkisi ticari, biri evsel, hepsi de şehrin farklı bölgelerinde - henüz yangınların aşağıdakiler tarafından başlatıldığından bile emin değiliz

Aynı kişi, çünkü çok benzer zamanlarda başlamışlar. Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaştınız mı, efendim?'

Gardam temkinli bir şekilde, 'Bu ölçekte değil,' diye cevap verdi. 'Bu... organize gibi geliyor.

Helen başını salladı - antika dükkanına geldiğinden beri aynı tedirgin edici duyguya kapılmıştı. Yangından hemen önce herhangi bir olay rapor edilmemişti, olağandışı bir faaliyete tanık olunmamıştı - alan sadece alevler içinde kalmıştı.

"İlk yangın Travell'inki miydi?

Helen başını salladı, sonra devam etti:

"İlk 999 çağrısı saat on bir on beşte geldi. Ardından burası geldi - çağrılar saat on bir yirmi beş civarında geldi. Ondan yaklaşık on beş dakika sonra Millbrook'taki ev.

Gardam sözlerini şöyle sürdürdü: "Eğer yangınlar aynı kişi tarafından çıkarıldıysa, bu ilginç bir tırmanış *demektir*. İlk iki alan büyük ve etkileyici, üçüncü alan çok daha küçük, daha evsel, ancak

potansiyel olarak çok daha ölümcül. Yangını kim çıkardıysa, evde uyuyan insanlar olduğunu varsaymış olmalı -'

"Bu da gerçek hedefin *onlar* olduğunu gösteriyor," diye araya girdi Helen. 'Eğer öyleyse, itfaiye hizmetlerini şehrin diğer bölgelerinde iki büyük yangın çıkarmaktan daha iyi bir yol olabilir mi? Bunu gördük. Amerika'da bir tür hesaplanmış yangın başlatma. Burada olmaması için bir sebep yok...'

Bunu yüksek sesle söylerken bile Helen'in zihni dönmeye başladı. Mantıklı ve suçun gerçek amacını gizlemenin iyi bir yolu olabilirdi. Bu gece hakkında öğrenilecek çok şey vardı.

Kanıtlar elenecek ve sorular sorulacaktı ama Helen'in içgüdüleri daha şimdiden bunun sıradan bir suç olmadığını söylüyordu. İçinde Ben Fraser'ın ölümünden bu yana geçen on altı ay boyunca hayatı oldukça sıradan geçmişti. Ama artık hepsi sona ermişti.

Bir kez daha başka birinin kâbusunun içine çekiliyordu.

Kapılar açıldı ve sağlık görevlileri hızla içeri girerek üç hastane arabasını South Hants Hastanesi'ne taşıdılar. Millbrook'taki ev yangınında yaralanan aileyi taşıyan ambulanslar telsizle önceden haber vermişlerdi ve A&E'deki personel onları almak.

Hızla ilerleyen bu kuyruğun en önünde Karen Simms vardı ve şu anda kalbi tamamen durmuştu. Beyni ve vücudu uzun bir süre oksijensiz kalmıştı ve vücudu şimdi tepki veriyordu. Bu sırada Sağlık görevlileri ambulanstaki kürekleri kullanmışlardı ama bir etkisi olmamıştı, bu yüzden ekip şimdi onu kalp ünitesine doğru aceleyle götürüyordu. Hayatı pamuk ipliğine bağlıydı ve her saniye hayati önem taşıyordu.

Sonra kızı Alice geldi. Annesi gibi o da ikinci ve üçüncü derece yanıklara maruz kalmıştı ve korkunç acılar içindeydi, ama en azından bilinci yerindeydi, genç kalbi görünüşe göre daha yoğun duman solumanın vücuduna yaptığı baskıya dayanabildi. Olay yerinden gelen raporlar evde zehirli buhar bulunmadığını, dolayısıyla önümüzdeki birkaç gün hayatta kalabilirse genç kızın iyi bir şansı olduğunu gösteriyordu. Annesinin arabası sola saptı, genç kız doğruca asansörlere götürüldü. Yanık ünitesi üçüncü kattaydı ve onun gelmesini bekliyorlardı.

Onun arkasında, yanıkları çok az olan ama iki bacağı kırılan ve düşmesi nedeniyle gövdesinde ve yüzünde ciddi yaralar oluşan Luke vardı. Doğrudan taramalara ve ardından ameliyathaneye götürülüyordu. Ciddi bir iç kanaması ya da kafasında ciddi bir yaralanma varsa Şans. Ama sadece kemikleri kırıldıysa, iyi olacaktı. Üçü arasında yangından en az etkilenen oydu.

En arkada, personel tarafından desteklenen Thomas Simms vardı. Karısı, kızı ve oğlunun yollarının ayrılmasını izledi.

hastanenin içinde farklı yönler doğru ilerliyordu. Felç olmuş gibi duruyordu - zamanda donmuş bir adam gibi - aniden bir imkansız bir seçim. gitmeliydi? Ona en çok kimin ihtiyacı vardı? Bu korkunç ikilemi düşünürken zihni dalgalanıyordu ama ayakları sabit duruyordu. Doğru bir seçim yoktu.

O anda Thomas hayatının değiştiğini anladı. geri dönülmez bir şekilde ve sonsuza dek. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı ve önünde büyük bir acı ve üzüntü vardı. Bunu nasıl atlatacaklarını ya da yapılacak doğru şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Kaybolmuştu. Ve Israrcı, dırdırcı bir sızı gibi peşini bırakmayan şey, ailesinden *hiçbirini* bir daha göremeyeceği korkusuydu.

Viktorya döneminden kalma görkemli ev artık bir harabeydi. Pencereleler patlamıştı - kirli is lekeleri tuğlaları boyamıştı - ve Her yer cansız, lanetli ve kirletilmiş görünüyordu. Bir ailenin evi korkunç bir merak konusu haline gelmiş, çok sayıda bölge sakini, iyi dilekte bulunanlar ve gazeteciler yıkımı izlemek için dışarı çıkmışlardı. Helen Grace, bir ailenin *bu* gece burada mutlu ve rahat bir şekilde yattığı ve *bu* şekilde uyandığı düşüncesinden kurtulmak için mücadele etti.

İtfaiye ve Kurtarma Servisi bölgeyi güvenlik altına almıştı ve yerel bir Yangın Araştırma Görevlisi yoldaydı. Ev hala girilemeyecek kadar tehlikeliydi, bu yüzden Helen evi gezmekle yetinmek zorunda kaldı. Dedektif Sanderson eşliğinde binanın çevresini dolaşıyordu. Sanderson'ın selefi Dedektif Lloyd Fortune birkaç ay önce görevinden ayrılmış ve Helen'e başarılı ve sadık Dedektif Sanderson'ı terfi ettirme fırsatı vermişti. ve Helen onun arkadaşlığından memnundu.

"Davetsiz bir misafirin izlerini arıyoruz. Burada olanları açıklayabilecek olağandışı ya da şüpheli herhangi bir şey.

İki kadın sessizlik içinde yürürken, yıkılmış ev üzerlerine uzun bir gölge düşürerek ruhlarını etkiledi. Toprak donmuştu

Bu gece, işe yarar ayak izleri ya da izler bulma şansı çok az olacaktı. Ve eğer bu geceki yangından üçüncü bir şahıs sorumluydu, belli ki dikkatli davranmışlardı. Hiç iz yoktu.

Geride kalan bariz kalıntılar, yangının nasıl başladığını anlamalarını sağlayacak hiçbir şey yoktu.

Ama ilgi çekici bir şey *vardı*. Arka bahçe evin bitişiğinde bulunan ve kapısı kilitli olmayan bir geçitten . Birisi bahçeye girmiş *olabilir* sokaktan görünmüyordu. Ayrıca, bölmelerden birindeki cam

arka kapının camı kırılmıştı. Diğer pencereler gibi çatlamamış ya da patlamamıştı, belki de yangın hasarı evin en arkasında daha az olduğu içindi. Hayır, bu pencere kasıtlı olarak kırılmış gibi görünüyordu. Daha da önemlisi, bu kırığın parçalanmış camı evin *içinde* duruyordu.

sorumlu evin dışında duruyordu.

cam. Ortaya çıkan delik, birinin elini sokup diğer taraftaki kilidin anahtarını çevirmesine yetecek büyüklükteydi. Helen lateks eldivenler giyerek kapıyı test etti ve

Kilitli olmadığını görünce şaşırdım.

Sanderson, "SOC'u bu işle görevlendireceğim," diye girdi, Helen'in düşünce zincirini takip ederek telsizini ceketinden çıkardı.

Sanderson meslektaşlarıyla konuşurken, Helen evin önüne döndü Kalabalık oldukça büyümüştü.

Saatın geç olmasına rağmen, aval aval bakan birkaç yüz kişi vardı. Helen aceleyle gelen DC Edwards'a işaret etti.

'Birkaç sivil memur toplayın ve kalabalığın etrafında birkaç tur atın. Kameralarınızı kullanın ve çekebildiğiniz her türlü görüntüyü çekin. Herhangi bir şüpheli hareketlilik, kamera ya da telefonla olay yerini kaydeden birilerini arıyoruz. Ayrıca, olay yerinde herhangi birini görüp görmediğinizi bilmek istiyorum.

Mastürbasyon -'

'Afedersiniz?'

'Yangın alanında mastürbasyon yapan ya da aleni ilgi gösteren herkes. Anladınız mı?'

DC Edwards meslektaşlarını bulmak için aceleyle çıktı. Helen onun gidişini izledi ve rahatsızlığı karşısında bir an için eğlendi. Ancak talep ciddi bir talepti. Kundakçılık, failin suç mahalline geri dönüp suçunun *tadını* çıkarabileceği nadir suçlardan biriydi.

el işi. Helen kendi kendine bu korkunç suçun sorumlusunun şu anda kendisine bakıp bakmadığını merak etti.

Bir ses dönmesine neden oldu - DI Sanderson yaklaşıyordu, yüzü bitkin ve kasvetliydi.

"Az önce South Hants Hastanesi'nden bir telefon aldık," dedi hızlıca. 'Karen Simms bu sabah saat ikiden hemen önce öldü. Kalp durması ve çoklu organ yetmezliği.

"Aşağıda kimse mi?

"DC Brooks yerinde.

"Temasa geç. Thomas Simms'e yakın durmasını ve ona elinden gelen desteği sunmasını söyleyin.

Sanderson cebinden cep telefonunu çıkararak aceleyle uzaklaştı. Helen gidişini izledi, iini bir korku kapladı. Bu artık kötü bir kundaklama vakası değildi.

Bu artık bir cinayet soruşturmasıydı.

Hastane bir labirent gibiydi ve her yanlış dönüşte Charlie'nin endişesi arttı. Hastanelerden nefret ederdi. Sadece kokuları bile içinde derin bir melankoli uyandırıyor - üç yıl önce kaçırılmasının ardından tam da bu hastanede geçirdiği haftaların mirası. O sonuç olarak hastaneyi tersinden tanıması gerekirdi, ama her koridor ona aynı görünüyordu.

Önce Travell's'daki yangına gitmişti ama bunun zaman kaybı olduğu ortaya çıkmıştı. Yangının başladığına dair hiçbir görgü tanığı yoktu, CCTV bir süre önce devre dışı bırakılmıştı ve Adli tıp için çok erkendi. Bu yüzden, ikincil kanıt aramak için sonuçsuz bir geçiş yaptıktan sonra, hastaneye yeniden yönlendirildi. Simms ailesini kontrol edin.

Yanık ünitesine doğru ilerlerken Charlie hızının yavaşladığını hissetti. Karen Simms'in ameliyathanede öldüğünü biliyordu. ve altı yaşındaki Alice'in artık yaşam savaşı verdiğini öğrendi. Bu Charlie'de her zaman güçlü bir duygusal tepki yaratırdı ama şimdi bunu *daha* da hissediyordu. Jessica'nın ölümünden beri Doğduğundan beri çocukların zarar gördüğü herhangi bir makale ya da haber bültenini hazmedemiyordu. Bir polis olarak güçlü bir mideye sahip olmanız ve duygularınıza hakim olmanız gerekiyordu, ama dürüst olmak gerekirse Charlie artık duygularını kontrol altında tutma konusunda kendine güvenmiyordu - bu artık onun için içgüdüsel ve ezici bir tepkiydi.

Yanık ünitesinin girişinde duraklayan Charlie kendi kendine sessizce konuştu. Kendisi için endişelenmeye nasıl cüret ederdi? duygular, bu aile cehennemdeyken? Onun işi onlara yardım etmektir, kendisi için endişelenmek değil.

Charlie kapıları açıp içeri girmeden önce kendi kendine, 'Kendine gel kızım,' diye mırıldandı.

DC Charlie Brooks. Kaybınız için çok üzgünüm.'

Charlie elini Thomas Simms'e uzattı, bu hareketin saçmalığının ve anlamsızlığının tamamen farkındaydı. Başını kaldırıp onun elini sıktı ve bakışlarını camın ötesinde bir izolasyon ünitesinde yatan Alice'e çevirdi. Tüm vücudu cerrahi bandajlarla sarılmıştı ve ağzına bir oksijen maskesi takılmıştı.

Burun.

Thomas aniden, "Bunun Alice olduğuna inanamıyorum," dedi.

Kesinlikle ona benzemiyordu. Haberlere ve sosyal medya sitelerine düşen fotoğraflarda gülen, eğlenceyi seven, spor yapmayı ve dans etmeyi seven bir kız görülüyordu. Önlerindeki mumyalanmış figürün o genç ve canlı ruhla hiçbir ilgisi yoktu.

"O nasıl? Thomas omuz silkti.

'Orada asılı duruyor. O bir savaşçı.'

Bunu gülümseyerek söylemişti ama bu şok edici gecenin getirdiği ıssızlığın etkisiyle gözleri dolmuştu.

'Luke hakkında umut verici şeyler duyuyorum. Doktorlar yakında ameliyattan çıkacağını söylediler - cesur bir çocuk,' diye önerdi Charlie.

Thomas başını salladı ama ateşin tüm maliyeti bir kez kendini hissettirdiğinden gülümsemesi soldu. Uzun bir sessizlik oldu ve Charlie Thomas'a bir fincan çay ikram etmek üzereydi ki aniden şöyle dedi:

'Onlara ne söyleyeceğim? Anneleri hakkında mı?'

Charlie'ye dönerken tamamen kederli görünüyordu. Çabucak oturdu yanına uzandı, kolunu omzuna koydu. Onu teselli etmek, güvenini tazelemek istiyordu ama bunu yapmak kolay değildi.

Gerçeği. Yapabileceğin tek şey bu. Onlara gerçeği söylemek zorundasın. "Ben bundan korkuyorum," diye cevap verdi kasvetli bir şekilde, bakışlarını

Kızını.

Charlie onun kolunu omzuna bıraktı ve ne söyleyeceğini düşündü Sonraki. Ama aslında söylenecek çok az şey vardı. Elbette ona elinden geldiğince yardım edecek, Luke ve Alice'in hissettiği darbeyi hafifletmeye çalışacaktı. Ama bir şeyi nasıl süslersiniz? Bir çocuğa annesinin öldüğünü söylemenin kolay bir yolu yoktu.

12

Helen nihayet dairesine döndüğünde saat sabahın dördüydü. Giysileri Duman kokuyordu ve yüzü ince bir kül tabakasıyla kaplıydı. Bir soruşturmanın ilk gününde hiç bu kadar hırpalanmış hissetmemişti. daha önce. Bir ailenin böyle bir çile çektiği ve failin acı çektikleri noktada bile *bulunmadığı* düşüncesi onu gerçekten çok rahatsız etti. Bu öyle bir şeydi ki duygusuz ve önceden planlanmış bir suçtu ve kabul edilmesi zor bir öfke ve zalimlik seviyesine işaret ediyordu. Kim böyle bir şey yapar ki? Ve neden?

Giysilerini çıkaran Helen aceleyle duşa gitti. Şu anda her şeyden çok temizlenmek, geceki sıkıntılı çalışmanın izlerini silmek istiyordu. Uzun saçlarını bir, iki, üç kez yıkarken su üzerine döküldü, ama ne kadar ferahlatıcı olursa olsun, onu saran endişe ve yorgunluğu değiştiremedi.

Daha sonra, kalın bir havluya sarınmış olan Helen Büyük yatak odasının penceresinden Southampton. Şafak sökmek üzereydi, dün gecenin tüm hesaplaşmasının yapılacağı bir günü müjdeliyordu.

yıkım acı verici bir şekilde netleşecekti. Güneşin doğmasını bekliyorum, Helen birden kendini çok yalnız hissetti. Geçmişte, karanlık duygular ona saldırmaya başladığında, hükmedicisi Jake'i arardı, ama Bunu şimdi yapamazdı. Ona karşı hisler beslemeye başlamıştı, bu yüzden işler daha fazla büyümeden aralarındaki bağı koparmak zorundaydı. karmaşıktı. Konuşacak bir ailesi yoktu ve Charlie'yi rahatsız edemezdi - zaten yeterince işi vardı - bu da Helen'in kendini çok açıkta hissetmesine neden oldu.

Jake'le olan ilişkisindeki kırılma netleştiğinde Helen başka bir dominatöre yönelmeyi düşünmüştü. Duygularını her zaman acı çekerek kontrol altına almıştı - yara izleri

Gövdesini ve kollarını süsleyen kaslar bunun bir kanıtıydı - ve Jake'le olan seanslarını özlüyordu. Kimse onu daha iyi karanlık düşüncelerini ondan daha fazla uzaklaştırdı. Rakiplerinden birini - Max gibi saçma bir isimle anılan bir dominatörü - çağırarak kadar ileri gitmişti.

Paine - ama Jake cevap vermeden telefonu kapatmıştı, bir anda tamamen yabancı biriyle bu süreci başlatmaktan emin olamamıştı. Jake'in yanındayken kendisi olabiliyordu, çıplak ve süssüz. Bu biraz zaman alacaktı.

başkasının önünde bu kadar savunmasız olmasına izin verebilirdi.

Helen gözlerini geceye dikmiş, geleceğin - bu şehir için, sakinleri için, kendisi için - neler getirebileceğini düşünüyordu; karanlık düşünceler birbiri üzerine yuvarlanıyordu. Orada otururken, büyük, resimli pencerenin çerçevelediği ve karanlığın silüetini oluşturduğu Helen, tam da sessiz yalnızlığın görüntüsü.

Bu pozu birkaç dakika sürdürdükten sonra kendine olan düşkünlüğüne kızarak çıkıntıdan kaydı ve hızla gardırobuna doğru yürüdü, yeni bir takım çıkardı. Saatin geç olmasına rağmen, en son haberleri gözden geçirmek için doğrudan üsse dönmeye karar vermişti bile. gelişmeler.

Bu gece uyumak yok.

**Firstpersonsingular tarafından yazılan
blog yazısı. Çarşamba, 9 Aralık, 07.00.**

Kış berbat, değil mi?

Söylenecek başka ne var ki?

Tamam, dahası var. Size açıklamaya çalışayım.

Herkes sızlanır. Noel süsleri mağazalarda görünür görünmez herkes sızlanmaya başlar: soğuktan, havanın nasıl karanlık erken, kar hakkında, ilişkileri hakkında, onların Noel'den nasıl nefret ettiklerini anlatıyorlar. Ama onlar Yalan söylüyorlar. Bunu seviyorlar. Aksi takdirde konuşacak başka bir şeyleri, yapacak başka bir şeyleri olmazdı. Bu sadece bir rol - yanlış olduğu kadar tahmin edilebilir de. Kışın gerçekte ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikirleri yok. Benim gibi insanlar için.

Kumsalda durduğunuzu ve kocaman siyah bir gemiyi izlediğinizi hayal edin.

bulut size doğru geliyor. Bu şimdiye kadar gördüğünüz en karanlık bulut - devasa - ve size doğru geliyor. Acele etmiyor - gelmekte olduğunu bilmenizi, dehşetini tahmin etmenizi istiyor - ama hareket ediyor. İnç tarafından

santim santim, mil mil - **sizin** için geliyor.

Fırtına güneşin önünü kapatırken kaybolduğunu hissedersiniz. Kısa bir süre sonra rüzgar yükselirken ilk yağmur tanelerini hissediyorsunuz, Seni tekrar tekrar kırbaçlıyor. Şimdi üşüyorsun, gerçekten, gerçekten üşüyorsun. Sanki... sanki dünyadaki tüm güzel, nazik, sıcak şeyler sonsuza dek kaybolmuş gibi hissediyorsun. Şimdi bulut üzerinizde dolaşıyor, sizi çevreliyor, sizi çalıyor. Artık bundan kurtulmanın bir yolu yok. Koşmak isteseniz bile hangi yöne gideceğinizi bilemezsiniz. Sen Güçsüz. Hareket edemezsiniz. Yani orada oturuyorsun. Hiçbir şey yapmadan. Hiçbir şey ummadan.

Şimdi sana yapışıyor, seni ışıktan, umuttan, sıcaklıktan mahrum bırakıyor. Her gün her gün. Ama buna asla alışamazsınız. Gece ve gündüz - birini diğerinden ayırmak zor. Varoluş önünüzde uzayıp gidiyor gibi görünüyor - uzun ve anlamsız. Kendinizi öldürmek istiyorsunuz ama bir şekilde enerjinizi toplayamıyorsunuz. Sonsuza dek kaybolmuşsunuzdur, etrafta dolaşır durursunuz ama hep aynı noktaya varırsınız. Ve burada yanınızda kimse yok, sizi güvenliğe götürecek kimse yok. Yapayalnızsınız. KAYBOLMUŞSUN.

Kış bana böyle hissettiriyor.

Ama bu seferki farklı. Hem çok daha kötü hem de çok daha iyi. Bu yıl durumun kontrolünü elime alıyorum - ve melekler benim . İnsanların internette yangın hakkında neler söylediklerini gördüm. Millbrook - iğrenç, çirkin, iğrenç olduğunu söylediler. Ama benim için öyle değildi. Bence çok güzeldi.

"Herkes burada, başlayalım.

Saat daha sabahın 8'i idi ama olay odası çoktan dolmuştu.

Üç yangın bölgesinden gelen olay yeri fotoğrafları duvarları süslüyordu ve veri görevlileri dün gece çekilen - hem polis hem de amatör - saatlerce süren görüntüleri kaydediyor ve etiketliyorlardı.

Olaylar. Neredeyse orada bulunan herkes gecenin yarısını ayakta geçirmişti ama Helen'in istediği gibi hepsi tam zamanında toplanmıştı.

Helen sözlerine şöyle devam etti: 'Henüz sizin için ayrıntılı bir adli tıp bilgim yok,

Ancak her üç yangını da kundaklama olarak değerlendiriyoruz.

Simms'lerin evinin zemin katında ve kereste deposunda güçlü bir parafin kokusu vardı. Hem Thomas Simms hem de Dominic Travell tesiste parafin depolanmadığını teyit . Aynı durumun Bertrand's Emporium için de geçerli olduğunu varsayarsak, her üç yangının da

bilinmeyen kişi ya da kişiler tarafından kasıtlı olarak başlatılmıştır.

Travell'de CCTV devre dışı bırakılmıştı, Bertrand'da hiç yoktu ve tabii ki Millbrook'taki evlerde herhangi bir şey yoktu. Sokak kameralarının bir şey yakalayıp yakalamadığını göreceğiz ancak o saatlerde buranın yoğun olması muhtemeldir - barlardan çıkma zamanıydı. Yangınlar son derece şiddetli ve geniş çaplıydı, bu nedenle failin olay yerindeki izleri - DNA, kıllar, lifler - büyük olasılıkla yok oldu, ayrıca dışarıdaki zemin soğuk ve sertti, bu nedenle belirgin bir lastik izi veya ayak izi bulamadık. Bu da demek oluyor ki... biraz eski moda dedektiflik işine güvenmemiz gerek.

Ben içeri gireceğim.

Elimden geldiğince çok sayıda üniformalı memurla birlikte kapıları çalmamız, olağandışı ya da şüpheli bir şey gören olup olmadığına bakmamız gerekecek. DC Edwards, bunu benim için koordine edebilir misin?

"Evet, hanımefendi.

'Bir şey çıkarsa hemen geri besleyin. Birisi dün gece üç büyük yangın çıkardı ve yanına kâr kaldı. Karen Simms'in ölümüyle şok olmuş olabilirler ya da kendilerini güçlü ve heyecanlı hissediyor olabilirler. Her kim olursa olsun şehri yakıp yıktığımızı bilmesini istiyorum. onları arıyorlar. Bu yüzden görünür olun, biraz gürültü yapın.

"Elimden geleni yapacağım.

"DC Lucas, PNC çeklerini senin halletmeni istiyorum. Yerel kundakçıların son zamanlarda aktif olup olmadığına bakın.'

Helen elindeki dosyayı bıraktı ve tüm ekibe hitap etti.

'Kundaklama. Olası sebepler nelerdir?" diye sordu.

"Bir suçu örtbas etmek için mi? Charlie teklif etti. "Güzel. Başka bir şey var mı?"

'Mülkiyet suçu. Sigortadan hak talep etmek için,' diye önerdi DC Edwards. "Başka ne var?"

'İntikam. Eski bir partnerden ya da sadakatsiz bir eşten.

"Ateşin verdiği heyecan için mi? Sanderson araya girdi.

'Ateş bazı insanlara cinsel bir yüklenme, kontrolde olma hissi verir. Bu yüzden piromaniyi de listeye eklemeliyiz,' diye ekledi Helen.

'Ya şehrin kendisiyle ilgili bir şeyse? Bir şekilde hayal kırıklığına uğramış hisseden biri? İnsanlar tarafından mı yoksa yer tarafından mı?

Helen başını salladı ama cevap veremedi DC McAndrew araya girdi.

'Mali bir neden olabilir mi? İki işyeri vuruldu. Ayrıca Thomas Simms bir ithalat/ihracat şirketi işletiyor. Bu bir bağlantı olabilir mi?'

'Bu kesinlikle mümkün ve elimizde somut bir kanıt yok.

Bizi faillerin motivasyonlarına yönlendirirken, ilk dikkatimizi *kurbanlara* odaklamamız gerekecek,' diye cevap verdi Helen. 'Neden

biri onlara saldırmak ister mi? Üçünü birbirine bağlayan nedir?

Saldırı mı? Coğrafi değil, bu yüzden seçilmelerinin başka bir olmalı.

Kurbanların kendilerine, eşlerine bakın,

aile üyeleri, iş arkadaşları, sevgililer. İş ilişkilerine bakın,

banka hesapları, başarıları, başarısızlıkları. McAndrew, Simms ailesine özel ilgi göstererek bunu koordine etmeni istiyorum.

dün geceki yangınların ana hedefleri olabilirler.'

Helen sözlerini bitirmeden önce bir an durakladı:
'Taş üstünde taş . Bu üç sitenin hedef alınmasının bir nedeni var. Ve bunu bulmak bizim işimiz.

Simmses'lerin harabe evi gün ışığında daha da uğursuz görünüyordu. İçi boş görünüyordu - gözbebekleri, derisi ve etinden arındırılmış bir kafatası gibi.

Hampshire İtfaiye ve Kurtarma'nın en deneyimli Yangın Araştırma Görevlisi Deborah Parks, Helen geldiğinde çoktan işinin başındaydı. Helen, Deborah ile daha önce de karşılaşmıştı ve onun kararlı ve keskin bir araştırmacı olduğunu biliyordu. Deborah'ın, zaten ipuçlarının son derece az olduğu bir davada onlara üzerinde çalışabilecekleri bir şey - herhangi bir şey - verebileceğini umuyordu.

Deborah çekici ve zeki bir esmerdi ama steril giysisi, gözlükleri ve maskesiyle bir robot gibi görünüyordu, özenle enkazın üzerinden geçiyor, kanıt bulmak için külleri dikkatle eliyordu. Takım elbisesini giyen Helen hemen ona katıldı ve yangın alanına birlikte yürüdüler ve yolculuklarına evin arka kapısından başladılar.

"Davetsiz misafirimizin arka kapıdan girdiğine katılıyorum," diye başladı Deborah her zamanki hızlı ve etkili üslubuyla. 'Camdaki hasar bir alet ya da yumrukla yapılmış, ateşle değil. Meredith kapının dışında işe yarar bir şey buldu mu?

Henüz bir şey yok. Bir baskı ya da başka bir şey umuyorduk ama..'

'Neredeyse bitirdim, bu yüzden şansını içeride denemesinden memnunum.

Destekler kalktığı için artık tamamen güvenli.

"Ona haber veririm.

Deborah, "Kundakçımızın daha sonra merdivenlere doğru ilerlediğini tahmin ediyorum," diye devam etti.

Yıkık merdiven boşluğuna ulaşmışlardı ve Deborah şimdi bir zamanlar küçük bir merdiven altı dolabı olan yeri işaret etti. Helen eğildi ve hemen güçlü bir parafin kokusunun saldırısına uğradı.

"Yangın burada, ana merdiven boşluğunun hemen altında başlamış. Evin başka hiçbir yerinde parafin izi yok ve şuraya bakın...'

Helen, Deborah'nın işaret parmağının çizgisini takip ederek yerdeki küllerin arasında duran küçük, siyah, buruşuk bir kutu gördü.

"Bu kömürleşmiş bir sigara paketi. Yangını tutuşturmak için kullanıldı ve yangın her zaman olduğu gibi yukarı doğru yayıldı; yani sigara paketi yangında yanmış olsa da yok olmadı.

"Ateş yakmak için neden bir paket sigara kullanıyorsunuz, neden bir kibrit ya da çakmak kullanmıyorsunuz? Helen cevap verdi.

"Daha yakından bak.

Helen bunu yaparken Deborah devam etti:

'Sigara paketinin etrafına bir şey sarılmış, sıcakta erimiş ve şimdi ona kaynaşmış bir şey.

Kalıcı olarak. Tahminimce lastik bir banttı. Bu yaygın bir kundakçı numarasıdır. Hızlandırıcınızı koyarsınız. Sonra bir sigara çıkarır ve lastik bir bantla pakete tutturursunuz, iyi bir önlem için bandın altına birkaç kibrit yapıştırmayı da unutmazsınız. Kutuyu hızlandırıcının üzerine koyarsınız, sonra sigarayı yakarsınız. Sigara kibritlere çarpana kadar yanar ve bir yangın fişeği ateşler -'

"Bu da hızlandırıcıyı ateşe verir.

"Aynen öyle.

"Peki sigaranın kibritlere kadar yanması ne kadar sürer?

"On ila on beş dakika.

"Kundakçımıza yangın alev almadan önce kaçması için bolca zaman bırakıyor.

Deborah Parks başıyla onayladı. Helen bu gelişmeyi sindirdi - failin özenine ve zekâsına hayran kaldı - FIO devam etti:

'Eski karton kutular, birkaç süpürge ve başka şeyler vardı.

Dolaptaki döküntüler yangının büyümesine yardımcı olacak bol miktarda yakıttı. Dolabın kapağı kapalı olsaydı sıcaklık hızla yükselirdi. Alevlerin üzerinde sıcak gazlar birikecek ve dolaptaki sıcaklık belli bir seviyeye ulaştığında gazlar tutuşarak parlamaya neden olabilirdi. Ve tabii ki,

Yukarıdaki merdivenler yüz elli yıllık ahşaptan yapılmıştır -'

"Yani bir mum gibi yükselecekti. Ve kimse farkına merdivenlerin alev alacağı gerçeği, kaçma şansının çok az olacağı anlamına gelir.

Helen öğrendikçe suç daha da tatsız bir hal aldı. Bu, Simms ailesini öldürmek için planlanmış bir girişimdi.

"Şüpheyeye yer var mı?" diye sordu Helen, beklentiden çok umutla.

'Hayır. Merdivenlerin altında elektrik yok ve yere parafin döküldüğüne dair açık kanıtlar var. Bu kaza ya da vandalizm değil, cinayet.

Helen bunu anladı:

'Hayatlarına yönelik böylesine hesaplı bir girişim ne anlama geliyor? Sizin deneyimlerinize göre?'

'Eğer kaza süsü vermek isteseydiniz yangını sigorta kutusunun yanında ya da yangına neden olabilecek pek çok aletin bulunduğu mutfakta başlatırdınız. Kundakçınız bununla ilgilenmiyor. İnsanların bunun kasıtlı bir kundaklama eylemi olduğunu bilmeleri umurunda değildir. Belki de insanların bilmesini *istiyorlardır*.

'Yani bu bir nefret eylemi mi? Bir tür intikam mı?'

. Bahse giren bir kadın olsaydım, bahse girerdim ki Kundakçıyı . Kılıçlarını , belki de bir şekilde haksızlığa uğradıkları biri.

Deborah Parks düşünce zincirini tamamlamadan önce durakladı. "Bu *kişiseldi*.

Luke Simms her yönden çökmüş görünüyordu. Babasının hatırı için cesur bir yüz ifadesi takınıyor, Charlie'nin sorularını cevaplıyordu. sabırla ve kibarca, ama gözleri performansını yalanlıyordu. Hastane yatağında bacaklarını sarkıtmış yatarken, Charlie'nin yanından geçip duvardaki belirsiz bir noktaya bakıyor gibiydi, sanki hâlâ olanları anlamaya .

Tüm anlatılanlara göre Luke gelecek vaat eden parlak bir çocuktü. St Michael's Secondary'de öğrenciydi, prestijli ve paralı bir okuldu. Millbrook'taki okul. A-Levels - Matematik için çalışıyordu, Biyoloji ve Spor Bilimleri - ama onun asıl hayali futbol oynamaktı. Haftada beş kez antrenman yapıyordu ve bir yarı-futbol takımının kilit oyuncularından biriydi. profesyonel takım. Saints tarafından iki kez izlenmişti ve birçok yerel çocuk gibi memleketinin takımı için oynama umutları besliyordu. Ama bu artık çok uzak bir ihtimal gibi görünüyordu.

Luke'un bacaklarında bileşik kırıklar - her ikisi de şimdi alçıya alınmış ve kaldıraçlar üzerinde yükseltilmişti, bu da neredeyse oturması imkânsızdı. Çıkık bir omuz işleri daha da zorlaştırdı, yani Luke saatlerce sırt üstü yattı.

saat, sırtüstü ve yenilmiş. Onu neşelendirmek için dijital bir radyosu ve en sevdiği Percy Pig şekerlerinden oluşan bir paketi vardı ama ikisi de dokunulmamıştı. Bu genç adam sadece annesini, kız kardeşini ve kendi parçalanmış bedenini düşünüyordu. Charlie'nin içgüdüğü uzanıp onu teselli etmekte - umutlarının ve hayallerinin böylesine acımasızca paramparça edilmiş olmasına dayanamıyordu - ama bu onun ne haddiydi ne de önceliğiydi. O bir iş yapmak için buradaydı.

"İşin başından aşkınken bunu sormak zorunda kaldığım için üzgünüm Luke ama sana ya da ailene zarar vermek isteyebilecek birini düşünebiliyor musun?

Luke ona boş boş baktı. Charlie bir an için onun soruyu duymadığını düşündü ama sonra ifadesinde bir değişiklik oldu. Yüz hatlarına tam bir anlayışsızlık ifadesi yerleşti.

"Hayır, tabii ki değil.

"biri var mı? Gördüğün biri

Anneni ya da kız kardeşini tehdit eden? Sizi endişelendiren ya da şüphelendiren herhangi bir şey hatırlıyor musunuz?

'HayırBen... Ben insanlarla kavga etmem. Kavga etseydim bile *bunu* yapmazlardı.

Haklı bir noktaydı ve çocuğun itirazları samimi görünüyordu, bu yüzden Charlie birkaç soru daha sordu.

Konuşma başladı. Luke'un babası Thomas başından beri oğluna göz kulak oluyordu. Artık zamanını

Luke'un yatağının yanı ile kızı Alice'in yaralarına meydan okumaya devam ettiği yanık ünitesi arasında gidip geliyordu. Bu olayda hiç zaman yokmuş gibi görünüyordu.

Charlie, Thomas Simms'in yorgunluğu ve çaresizliği nedeniyle ön sorularını kısa karar verdi.

"Yani dün gece yarısı eve gidiyordunuz, Bay Simms?

"Evet.

"Bu normal mi?

'Olmamalı ama oluyor' diye hızlıca cevap verdi. 'Kıyafet ithal ediyorum ve satıyorum. Çin, Hong Kong, Asya'dan genç modası.

Marjlar her zaman dar olmuştur ancak durgunluktan bu yana ...'

Charlie başını salladı ama bir şey söylemedi. Thomas Simms'in yüzündeki derin endişe çizgileri kendi hikâyelerini anlatıyordu.

'Birçok personeli işten çıkarmak zorunda kaldım, bu yüzden çoğu gece geç saatlere kadar çalışıyorum. Hayatımın bu döneminde stokları paketleyip açmayı ama bu işe başarısız olmasına izin veremeyecek kadar çok yatırım yaptım.

"Peki dün gece bir sorun çıkacağına dair hiçbir fikriniz yok muydu?"

"Hayır. Sıradan bir gündü. Günün erken saatlerinde Karen'la konuşmuştum.

ve iyi görünüyordu. Onunla konuştuğumda Alice'i banyoya sokmak üzereydi ve ... mutluydu.

Thomas Simms şimdi yüzünü ellerinin arasına almış ağlıyordu. Keder onu bir kez daha pusuya düşürdü. Charlie ona döndüğünde Luke'un da ağladığını gördü, gözyaşları zaten morarmış ve çiğ olan yanaklarından aşağı akıyordu. Charlie duygularının *boğazında* düğümlendiğini hissetti ve gözlerini diken diken eden yaşlara teslim olmamaya kararlı bir şekilde yere baktı. Bir süre sonra Thomas'ın sessizliği

Hıçkırıklar azaldı ve Charlie zayıf olmamaya kararlı bir şekilde bir kez daha başını kaldırdı. Sorgulamasına devam ederken ona ihanet etmemesinden memnundu:

"Karen size endişelendiği herhangi bir şey - ya da herhangi biri - hakkında sır vermedi mi?"

"Hayır."

"Peki Alice iyi görünüyor muydu? Onu endişelendiren bir şey yok muydu?" "Hiçbir şey yoktu."

Kendini toparlarken Thomas'a biraz canlılık gibiydi.

Peki ya sen Thomas? Sana ve ailene bunu yapmak isteyebilecek düşünebiliyor musun?

Thomas cevap vermeden önce ilk kez durakladı.

"Hayır. Bunu bize kimin yapmış olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok."

Charlie başıyla onayladı ve konuşmaya devam etti. Ama o duraklamayı görmüştü - bir şeylerin olabileceği o kısa anı söyledi ve söylemedi - ve bu onu merakta bıraktı. Ne söylemek üzereydi? Ne biliyordu? Ve en önemlisi, ona neden yalan söylüyordu?

Deneyimli bir gazeteci ne zaman saldıracağını bilir. Daha önce bu işlerle uğraşmış olanlar, basın mensuplarıyla kavga etmemeleri gerektiğini bilirler - en iyisi zaman kollamak ve kalabalıktan kaçtıklarını düşündüklerinde, gardları düştüğünde bir polis memuruna vurmaktır.

Helen tam bisikletine binmek üzereydi ki Emilia Garanita'nın yaklaştığını gördü. Gazetenin Suç Muhabiri

Southampton Evening News Helen'a yabancı değildi ve birlikte çok şey yaşamışlardı - bazıları iyi, bazıları kötü, bazıları da düpedüz tatsızdı. Ama şu sıralar birlikte

uzatılmış ateşkes, bu yüzden Helen bir kez olsun kaçmadı.

"İki dakikan var, Emilia. Southampton Merkez'de bana ihtiyaç var."

Emilia genişçe gülümseyerek, "Aynı tas aynı hamam," diye cevap verdi. Hiçbir zaman

Garanita'nın haber yaptığı olaylardan bu kadar yüzüstüce etkilenmemesi Helen'i şaşırtmaya devam ediyordu. Burada bir kadın ölmüş, aileden üç kişi daha yaralanmıştı ama Emilia yine de mutlu ve heyecanlı görünüyordu Hatta önümüzdeki hikaye hakkında bile.

"Bana ne söyleyebilirsiniz? Her üç yangının da kundaklama olduğunu tahmin ediyorum?" Helen hemen, "Öyleydi," diye cevap verdi. O zaten onların

Gardam'la medya stratejisini görüştüler ve her ikisi de, tanıklara olan ihtiyaçları ve kundakçının yarattığı tehdidin devam ettiği göz önünde bulundurulduğunda, gerçeği basından veya kamuoyundan gizlemenin bir anlamı olmadığı konusunda hemfikir oldular.

büyük. 'Bunu basmanızdan mutluluk duyuyorum, çünkü halkın uyanık olmasını ve son zamanlarda şüpheli bir şey görüp görmediklerini kendilerine sormalarını istiyorum.

gece. Ama...' diye devam etti Helen, genç kadını boncuk gibi gözleriyle süzerek... 'Bu kundakçının hiçbir şekilde göz kamaştırmasını ya da sansasyonel hale getirilmesini istemiyorum. Senden gerçekleri rapor etmeni istiyorum Emilia, spekülasyonları değil.

"Ben bu inançla yaşar ölürüm.

"Bunu duyduğuma çok sevindim.

'Yani burada bir zafer avcısının peşinde olduğunuzu mu düşünüyorsunuz? Birisi

"Manşetleri mi *istiyor*?"

"Muhtemelen.

'Sizinle irtibata geçmeye çalışacaklarını düşünüyor musunuz? Basınla iletişime geçerler mi?

'Daha önce de oldu, ama dediğim gibi, bu yangınların arkasındaki motivasyonun ne konusunda hiçbir fikrimiz yok. Bu yüzden gerçekleri yazıyoruz, yardım çağrısında bulunuyoruz ve daha fazlasını yapmıyoruz, değil mi?

Helen bisikletine tırmandı ve kontağı çevirdi. 'Son bir soru.

Daha fazla yangın bekliyor musunuz?'

Emilia her zamanki gibi en iyi sorusunu -gerçek sona saklamıştı.

Kaskını takıp hızla uzaklaşırken Helen'in tarafsız cevabı 'Umarım öyle değildir' oldu. Ama gecenin yarısını

aynı şeyi merak ediyordu. Üç yangın da öyle olmuştu ki

'etkileyici', bu kadar yıkıcı, bu kadar *haber değeri taşıyan* bir olayı gerçekleştiren kişi şimdi bir zafer duygusu hissetmez miydi? Amaçlarına ulaşmışlar ve paçayı kurtarmışlardı. Peki onları tam olarak aynı şeyi yapmaktan alıkoyan neydi?

Yine mi aynı şey?

Denise Roberts boy aynasının önünde durdu. Bir o yana, bir bu döndü, kendini değerlendirdi. Yeni iç çamaşırına küçük bir servet harcamıştı ve bunun doğru olduğundan emin olmak istiyordu.

iyi harcanmış bir paraydı. Bu gece önemliydi - günlerdir başka bir şey düşünmüyordu - ve bunun doğru olmasını istiyordu. Hayır, mükemmel olmasını istiyordu.

Üzerine bir sabahlık geçirerek merdivenlerden oturma odasına doğru yürüdü. Bevois Dağı'nda, iyi bakılmış ve yeterince hoş olan iki artı iki eksi bir evde yaşıyordu - ya da en azından onun sürekli varlığı olmasaydı öyle olurdu

Aylak oğlum.

"Kaldır kıcını ve burayı ," diye emretti Denise, oturma odasına doğru koşarken. Oğlu Callum, huysuz bir on altı-yaşındaydı ve biri geldiğinde hep böyle davranırdı, bugün de durum farklı değildi. Yarısı yenmiş bir kâse Cheerios, her zamanki gibi ahşap sehpanın üzerine konmuş bir fincan kahvenin yanında duruyordu bardak altlığı olmadan. Dergiler ve gazeteler yere saçılmıştı ve oğlu La-Z-Boy'da oturmuş, gözlerini duvardaki büyük plazma ekrana dikmişti.

Denise'in gözleri bir an için evin içindeki karmaşadan uzaklaştı. Oturma odasından televizyona. İzleme alışkanlıkları yüzünden ona bir kez daha hazırды - bütün gününü televizyon izleyerek harcayabilirdi *Dog the Bounty Hunter* ve *Ice Road Truckers* - ama bir an durakladı. Bugün bu zımbalara yapışıp kalmamıştı - yaşayan hafızasında ilk kez gerçekten haberleri izliyordu. Ekran dün geceki yangınlardan gelen korkunç görüntülerle doluydu. Her olay yerinde son haberleri aktaran muhabirler vardı - bir gecede iki çocuk annesi bir kadın ölmüştü - ve bu ulusal bir haberdı

haberler, yerel değil. Southampton bir anda yanlış nedenlerle gündeme gelmişti.

"Her zamanki saçmalıklarından bir değişiklik," diye yorumladı Denise sert bir şekilde, oğluna doğru bir göz attı. Ama oğlu onu duymuyor gibiydi - dikkati tamamen ekrana odaklanmıştı. Artık alışlageldiği üzere, yangınların bitmek bilmeyen amatör görüntüleri (reklam meraklısı işğüzarların görgü tanıklarının anlattıklarından bahsetmiyorum bile) tekrar tekrar oynatılıyordu, yani haber kanalları yangınları saatlerce 'canlı' olarak yayınlayabiliyordu. Deponun çatısı çökerken kereste deposundan yükselen dev alevleri izlemek garip bir şekilde hipnotize ediciydi ama yine de oğlunun transa geçmesi onu rahatsız ediyordu. Oğlunun ortalıkta yatıp evi dağıtmasına izin veremezdi. Bugün olmazdı.

Ona küçük bir tekme attı.

"Ne oluyor lan?" diye annesine hırlayarak. 'Senin vardiyaya gitmen gerek. Benim ortalığı toplamam lazım.

"Büyük gece, mi?"

"Callum..."

"Onun için güzel bir şeyler , değil mi?"

"Ağzından çıkana dikkat et," diye yanıtladı Denise, öfkesi garip ve gereksiz bir utanç duygusuyla çarpışarak. Utanacak neyi vardı ki? Bekâr bir kadındı, uzun yıllar boyunca neden biraz şefkat aramasın ki? Biraz sevgi? Kendi ailesinden çok az şey gördü.

"Şimdi pişman olacağım bir şey söylemeden önce yer değiştir," diye devam etti, atılan dergileri toplamak için eğilerek. ", dışarı!

Yine de hareket etmedi. Denise genellikle onun her hareketini tahmin edebilirdi.

Tek çocuğuydu ve tüm yetişkinlik hayatını onu yetiştirerek geçirmişti. Ama bugün onda farklı bir şeyler vardı. Okunamaz haldeydi.

"Neden buraya gelmesine izin veriyorsun? Callum aniden söyledi.

"Sana bok gibi davranıyor ve sen yine de daha fazlası için geri dönüyorsun.

"O değil -

"O bir parazit. İstedini alır ve eğer kendini savunursan o zaman -'

"Bu sadece bir kez oldu.

'Yine de acıttı, değil mi? Eğer kendine biraz saygın olsaydı, kapıyı yüzüne kapatırdın.

"Callum, seni uyarıyorum -

'Uyarıya ihtiyacı olan o, ben değilim. Neden onu korumaya devam ediyorsun? Neden onun ne olduğunu göremiyorsun?

Denise kendini daha fazla küfür için hazırladı - bugün oğlunun gözlerinde bir ateş vardı - ama Callum sadece ona baktı. Sonra gözlerini kaçırarak şöyle dedi:

"Sana acıyorum.

Şimdi acı, Denise'in öfkesini delip geçiyordu - Callum, aralarındaki onca tartışmaya rağmen onunla daha önce hiç böyle konuşmamıştı. O da Ne diyeceğimi bilemiyorum. Oğlunuzun aşağılamasına nasıl karşılık vermeniz doğru olurdu?

Callum şimdi ön kapıya doğru yürüyordu. Denise olduğu yerde donup kalmıştı ama kapının mandalının kalkma sesi onu harekete geçirdi ve Callum'un peşinden koşmaya başladı.

"Benimle böyle konuşma. Benimle bir daha asla böyle konuşma!" diye seslendi geri çekilen adamın ardından. Ama adam çoktan yolu yarılamıştı. ve arkasına bakmadı - öfkesi sağır kulaklara düşmüştü.

Kapıyı çarparak kapattı ve koridor boyunca mutfığa doğru yürüdü. Sinirleri çoktan bozulmuştu ve daha sabahın ortasıydı. Callum onun istediği gibi dışarıda mı kalacaktı? Yoksa gecesini kasıtlı olarak sabote etmek için geri mi dönecekti? Denise endişesinin arttığını hissediyordu, bu yüzden uzanıp çantasında sigaralarını aradı. İş kartını, telefonunu, makyaj malzemelerini çıkardı ama sigarasından eser yoktu. Küçük piç, diye düşündü kendi kendine. Neredeyse dolu bir paketti - onları daha dün sabah almıştı. Oğlu pasaklı olduğu kadar hırsızdı da.

görünyordu. Kendi kendine mırıldanarak evi toplamaya ve temizlemeye başladı ama akli kayıp sigaralarda kalmaya devam etti. Oğlunun büyüyen sabıka kaydına eklenecek bir suç daha.

'Tanrı aşkına, bir şeyler yap. küçük bir kız var. Nerede bu lanet itfaiye araçları?'

Kadın çıldırmış ve çaresiz görünüyor, yanıp sönen mavi ışıklar için ufku çılgınca tarıyordu. Sanderson görüntüyü durdurup sahneyi inceledi, sonra ileriye doğru sardı, aralıklarla durup yüzleri, ifadeleri ve vücut dilini inceliyordu. Birkaç saattir yangınların amatör görüntülerini inceliyordu ve bu onu rahatsız etmeye başlamıştı. Sadece izleyenlerin çoğunun yüzüne kazınan korku ve endişe yüzünden değil, aynı zamanda

Çünkü diğerlerinin çoğunun yüzünde boş ifadeler vardı. Bu aval aval bakanlar sıradan bir meraktan başka bir şey sergilemiyordu - sanki ölü bir kadın ya da enkaza dönmüş bir aile evi bir an için dikkatimi

dağıttı. "Bir şey buldun mu?

Sanderson döndüğünde Helen Grace'in yanında durduğunu gördü. O da ses çıkarmadan yaklaşmak gibi endişe verici bir yöntemi vardı ve size profesyonel yüzünüzü takınacak zaman bırakmıyordu. Sanderson bir esnemeyi bastırmayı başardı - izleme odası havasız ve sıcaktı - önce patronunu hızlandırmak için.

"Şu ana kadar bir şey yok. Travell's'i yaptım ve Millbrook çekimlerinin yarısındayım. Bakmaya hevesli pek çok insan var ama hiç kimse açık bir heyecan belirtisi göstermiyor. Tam tersi eğer hiçbir şey.'

"Tanıdığınız bir yüz var mı?

Sanderson başını salladı.

'Peki ya yerel kundakçılarımız? Onları mi? Helen devam etti.

'Listemizde yedi kişi var - hepsi de son on iki ay içinde ilçede yangınla ilgili suçlar işlemiş. Bu kişiler çoğunluğu sigorta dolandırıcılığı için yaptı ve diğerleri sadece Çocuklar. şimdiye kadar doğrulanabilir mazeretleri olan dört kişinin peşine düştük ve son üçüne . Ama listede bu tür bir suikast girişiminde bulunan kimse yok.
daha önce bu büyüklükte bir şey olmadı.'

Denemeye devam edin. Ayrıca ulusal çapta bir araştırma yapalım. Son iki ya da üç yıl içinde başka koordineli kundaklama vakası yaşanmadı. Bu adamın yöntemi oldukça spesifik.
idam edildi. "Pratik yaptığını söyleyebilirim.

Sanderson bu araştırmayı hızlandıracasına söz vererek başını salladı ve ardından izlemeye devam etti. Aslında tek istediği Burada. Temiz hava, ışık ve mutluluk istiyordu. Ölümün pis kokusundan uzak olmak istiyordu.

Helen olay odasına girdi ve ekibin sıkı bir şekilde çalıştığını görmekten memnun oldu. Southampton Central'daki herkes dün gece işlenen suçlar karşısında şoke .

Bu yüzden ellerinden geleni yapıyorlardı. Memurlarının iş gerektirdiğinde planlarını iptal etmeye ve özel hayatlarını askıya almaya ne kadar istekli olduklarını görmek Helen'i her zaman neşelendirirdi.

Ailesi ve sevdikleri için uygunsuz bir durumdu ama bir kadın ölmüştü. Karen Simms adaleti hak ediyordu ve Helen, Büyük Soruşturma Ekibinin tam olarak bunu sağlayacağını umuyordu.

Önündeki önemli görevlerin zihnindeki listesini gözden geçirirken Helen, DC McAndrew'un yaklaştığını fark etti. Yüz ifadesinden ve adımlarındaki sıçramadan onun bir şeylere sahip olduğunu anlayabiliyordu.

Ona söylemek için bir not.

"Senin için bir şey, patron.

McAndrew Helen'a bir tomar kâğıt uzattı. Banka hesap özetleri ve kredi kartı faturalarından oluşan bir demet gibi görünüyorlardı.

"Simms ailesini senin gibi yönetiyordum.

önerdi. Thomas Simms, Grawston sanayi bir depoda "AEK trading" adında küçük bir işletme işletiyor. Burası pratik bir yer ve kiralarda makul -'

"Ama?" diye araya girdi Helen, sadede hevesliydi.

"Ama işyeri batmanın eşiğinde. Personel maaşlarını kredi kartlarıyla ödüyor, kredi kartlarından nakit çekiyordu.

fahiş fiyatlar.' "Bu

çılgınlık.

'Aynen öyle, ama artık iş alamıyor. On iki ay önce birkaç cadde mağazasıyla olan sözleşmesini kaybetti ve yerine yenisini bulmayı asla başaramadı. Daha büyük oyuncular kıyafetleri daha ucuza - temelde fark edilmek için çok küçük ama finansal olarak ayakta kalmak için çok büyük. Çok fazla gideri var.

Helen, Thomas Simms'e karşı bir sempati duyuyordu. Karısı çalışmıyordu, bu yüzden ailenin mali refahı ona bağlıydı. On yılı aşkın süredir ayakta duran bir işletmenin önünde yavaşça ölüyor?

McAndrew sözlerine şöyle devam etti: "Ve işin asıl ilginç yanı da burada. 'Personele kredi kartından çekilmeyen başka ödemeler - yine nakit ödemeler - var gibi görünüyor.

Helen, McAndrew'un işaret ettiği bordro işlemleri satırına baktı.

"Toplamda on beş bin poundun üzerinde. "Fatura var mı? Bunu satışlardan mı elde etti?"

"Hiç göremiyorum. Yıllardır bu kadar para kazanmamıştı. Malezya'dan yeni bir kıyafet serisi satın alıyor gibi görünüyor -"

"Sonunda bir şeylerin umuyorum. McAndrew omuz silkti.

"Her iki durumda da çok borcu vardı. Kontrol ettim - ev sigortası üç ay önce yenilenmiş ve yangın durumunda yüklü bir ödeme var.

"Öyle olsa bile, ben göremiyorum, ya siz?"

McAndrew sakince, 'Daha garip şeyler de oldu,' diye cevap verdi.

'Sağlam bir mazereti var, ailesi oradayken bunu yapması aptallık olurdu ve ayrıca kundaklama olduğu çok açıktı - sigorta şirketi asla ödeme.'

"Umutsuz zamanlar, umutsuz eylemlere yol açar.

Helen bu yeni araştırma konusunu düşündü. Yüzleşmek yerine her şeylerini kaybeden ve ailelerini yok eden erkekler görmüştü - bir Bu olay özellikle onun hafızasında yer etmişti. Eğer Thomas Simms

Sinir krizinin eşişindeyken, umutsuzca ve gözü kara bir şey yapmış olması mümkündü. O kadar etkilenmiş görünüyordu ki Yine de ailesiyle birlikteydi ve karısının kaybıyla yıkılmıştı. ılgınca bir plan bir şekilde kötü m gitmişti? Yangını bir suç ortağı mı çıkarmış ve her şeyi berbat mı etmişti?

Helen McAndrew'a teşekkür edip çıkışa yöneldiğinde, bu konuda spekülasyon yapmanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Thomas Simms hakkındaki gereği öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Ona sor.

'Bunun Karen'in ölümüyle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum. Üzgünüm ama gerçekten anlamıyorum.

Thomas Simms düşmanca ve savunmacıydı. Görüşmelerini koğuşlardan uzakta, özel bir odada yapmalarının daha iyi olacağını söyledikleri andan beri öyleydi. Belirgin hayal kırıklığı, Alice'ten uzaklaştırılmasına duyduğu öfkeden kaynaklanıyor olabilir. ya da başka bir şey olabilirdi. Helen hangisinin olduğunu bulmaya kararlıydı.

Yanında Charlie vardı, Charlie zaten aileyle iyi bir ilişki kurmuş görünüyordu. Bu onun uzmanlık alanıydı - bir soruşturmanın insani yönü - ve Helen onun burada olmasından memnundu. Bir davada birlikte bu kadar yakın çalışmayalı uzun zaman olmuştu.

'Biz sadece aile durumunun tam ve doğru bir resmini oluşturmaya çalışıyoruz.

"Aile durumu mu? Thomas kuşkuyla karşılık verdi.

"Böylece evinizin neden hedef alındığını tespit edebiliriz." Helen utanmadan devam etti. "Kimseyi yargılamıyoruz ya da merak etmiyoruz ama hayatlarınızda neler olduğunu bilmemiz gerekiyor.

"Bunu şimdi yapsan iyi olur Thomas," diye araya girdi Charlie usulca, "o zaman seni ailene destek olman için yalnız bırakabiliriz. Eğer birinin seni hedef alması için herhangi bir neden varsa-'

"Rastgele olmadığını nereden çıkardınız?" diye iddialı bir yanıt verdi. 'Bunu haberlerde her zaman görüyorsunuz. Dağınık çocuklar,

Zor zamanlar geçirdikleri ya da sıkıldıkları için bir şeyleri ateşe veriyorlar ya da -'

'Durum böyle olabilir, ancak bu saldırının aksini düşündüren bazı yönleri var. Küçük vandalizm eylemleri nadiren konutlarda gerçekleştirilir. Neredeyse her zaman terk edilmiş

binalar, oyun alanları, okullar - güvenlik kameralarının ve olası tanıkların olmadığı, gözden uzak bir yer. Aile evleri çok nadiren rastgele hedef alınır.

Thomas Simms'in bir kez olsun geri dönüşü olmadı.

'Dahası, evinize saldıran her kimse içeri zorla girdi. Önce bahçenize girmeleri gerekiyordu - ki bu bir risk oluşturunuyordu - sonra insanlar evdeyken arka kapının camını kırmaları gerekiyordu. İçinde yangını evin ortasına yerleştirerek başka bir risk daha aldılar -

Tüm bunlar bunun rastgele bir suç olmadığını gösteriyor. Bunu her kim yaptıysa organize ve kararlıydı.

muhtemelen evi önceden keşfetmişlerdir. Görünüşe göre keşfedilme ve yakalanma ihtimaline rağmen evinizi hedef almakta çok kararlıydı.

Helen sözlerinin yerine oturmasına izin verdi. Thomas'ın üzerindeki gerginlik artık belli oluyordu ve Helen onu bir soru ya da ima yağmuruna tutarak kırmak istemiyordu. Devam etmek zorundaydı ama bunu ihtiyatlı bir şekilde yapmalıydı.

Birisi ailenizi yok etmek için bu kadar çaba sarf etmişti. Simms şimdi sessiz oturuyor, elleriyle yüzünü ovuşturuyordu. Kavga çoktan başlamıştı. Helen yıllarca şüphelileri sorguladığı için bunun onun için bir fırsat olduğunu biliyordu.

"İşletmenizin karşılaştığı zorlukları - hiçbirini siz yaratmadınız - ve ayakta kalmak için kredinizi nasıl en üst düzeye çıkardığınızı konuştuk.

'Personelinize karşı sorumluluklarınızı çok ciddiye aldığınızı biliyoruz Ciddiyim,' dedi Charlie, üst üste binerek. 'Birçoğunun tıpkı sizin gibi aileleri vardı ve onlara ödeme yapılması gerekiyordu. Ama para orada değildi, değil mi?

Bir süre sonra Thomas başını salladı.

"Ne yapacaktın? Charlie yumuşak bir sesle devam etti. "Nasıl devam edecektin?

Thomas Simms cevap vermekte zorlanırken uzun duraklama oldu. Sonra:

"Kazmaya
devam et. "Özür
dilerim.

"Kendime atlamak için daha büyük bir çukur kazmaya devam et.

'Anlamıyorum Thomas. Bununla ne demek istiyorsun? Charlie sordu. Helen'in konuşmayı dikkatle takip ettiğini ve Thomas Simms'in bir sonraki hamlesini beklediğini anlayabiliyordu.

Bir uzun duraklama daha. Yaslı kocanın içinde öfkeli bir iç tartışma yaşanıyor gibiydi. Charlie yarı yarıya acı bir 'Yorum yok' cevabı bekliyordu ama sonra Thomas birden ağzından kaçırdı:

"Ödünç almaya devam , değil mi?

"Daha fazla kredi kartı mı? Helen cevap verdi.

'Hayır. Ben... Ben daha fazla alamadım. Çok fazla ödenmemiş fatura var. Kötü kredi geçmiş.'.

acı sızıyordu. Helen, içinde bulunduğu durumdan dolayı para babalarını suçladığını anlayabiliyordu.

"Kimden ödünç aldın Thomas?" Helen nazikçe bastırdı ama ısrarla. "Hesaba katılmayan nakit ödemeler - neredeydiler -

"Bir ," diye araya girdi Thomas. "Lanet olası bir .

Yüzü yere dönüktü - utancının tüm boyutları şimdi ortaya çıkıyordu.

"Bir isme ihtiyacımız olacak," dedi Helen olabildiğince tarafsız bir şekilde. Tefecilerden söz edilmesi bile onun için alarm zillerinin çalmasına neden olmuştu.

"Size bir isim veremem.

"Neden veremezsin?

"Yapamam.

"Yeterince iyi değil, Thomas," diye yanıtladı Helen. 'Eğer ödünç aldıysan kayıt dışı bir borç verenden para aldıysanız, bunu bilmemiz *gerekir*. Eğer tehdit edildiyse, size koruma sağlayabiliriz -'

"Sanırım bunun için biraz geç, değil mi?" diye acı bir yanıt verdi.

"Bununla ne demek istiyorsun?

Kısa bir duraksamadan sonra 'Hiçbir şey,' diye yanıtladı.

"Hiçbir şey. "Tehdit edildiniz mi?" diye ısrar etti Helen.

Thomas Simms'ten hâlâ ses yok.

'Bize bir isim verin, size yardımcı olalım. Eğer herhangi bir Taciz ya da tehdit, onları korkutmak için alabiliriz. Bu insanlarla başa çıkmak için yetkilerimiz var. Lütfen, Thomas. Bize neler olduğunu anlat.'

"Ben... Bir adamdan beş bin dolar borç aldım - sadece beni idare etsin diye. İşler kötüye gidiyordu, Luke'un okul masrafları astronomikti, sonra Karen ve Alice vardı.. Bir kereye mahsus olacağını düşünmüştüm Ama sonra bir beşlik daha borç aldım. Sonra bir tane daha.'

Durakladı ama iki kadın da araya girme ihtiyacı hissetmedi. Her ne olacaksa şimdi olacaktı - itiraf etmesi gerekiyordu.

"Ona geri ödemeye çalıştım ama aniden faiz ödemeleri arttı. Onlarla buluşamadım. Ve ...'

Derin bir ıstırap onu ele geçirirken sesi kesildi. Charlie kalbinin göğsünün içinde çarptığını hissediyordu, endişesi içinde yükseliyordu Her kelimeyle sempati.

"Ve bir gece eve geldi. Ben dışarıdayken. Karen'ı tehdit etti. Benim sorunlarım hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bütün bu saçmalıkları ondan ve çocuklardan saklamıştım. Ve şimdi ... ve şimdi bu.'

Thomas Simms bunalmış bir halde yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Yüce Tanrım," diye fısıldadı aniden. "Bu benim hatam mı?

Helen onu ağlarken izledi ve onu teselli etmek için elini uzatan Charlie'ye başıyla selam verdi. Helen, Thomas Simms'in kundaklama saldırısının şüphelisi olduğuna hiçbir zaman inanmamıştı ama artık saldırılardan hâlâ onun sorumlu olabileceği açıktı. Bu onların en iyi ipucuydu.

ve bunu onlardan saklamıştı. Helen, eğer bu Karen'in katilinin adaletten kaçması anlamına geliyorsa, onun için çok zor olacağını biliyordu. Helen'in bildiği gibi

Kendisi, vicdanınızda başka birinin ölümü varken ruhunuz asla rahat etmez.

"Tefecinin adı Gary Spence.

Helen hastaneden uzaklaşırken telefonu kulağına kenetlenmişti. Gardam'ı hemen bilgilendirmeyi tercih etmişti - onun nasıl bir karakter olduğunu bildiği için daha azı değil.

"Onun hakkında ne biliyoruz?

"Kötü bir iş," diye devam etti Helen. "ABH, GBH, gasp, tehditle para alma suçlarından mahkumiyetler. Ayrıca bir davadan da kaçmış. bir görgü tanığının son anda davadan çekilmesi nedeniyle cinayete teşebbüs suçundan mahkum edilme olasılığı'.

"Ateş yakma geçmişiniz var mı?

"Birkaç çocuk suçu, ayrıca beş yıl önce bir sigorta dolandırıcılığı. Sahip olduğu bir depoyu 150.000 sterlinlik poliçeyi nakde çevirmek için yakmış.

Gardam bunu sindirdi ama hiçbir şey söylemedi. Helen hâlâ yeni patronu hakkında karar vermeye çalışıyordu. Selefinden daha az politikti ama bu sorun çıkarmayacağı anlamına gelmiyordu. Bazı patronlar tembeldi, bazıları kendi reklamını yapmakla çok ilgiliydi, bazıları ise mikro yöneticiydi. Helen Jonathan Gardam'ı çoktan ikinci gruba dahil etmişti. Soruşturmalara *tamamen* dahil olmak istiyordu.

Kontrol manyağı mıydı? hayatı mı özlüyordu? Yoksa yeni meslektaşlarına güvenmiyor ?

"Belli ki bu tür şeylerin üstünde değil, ama yöntemine uyuyor mu?

Gardam sonunda cevap verdi.

Helen, "MO'lar zamanla gelişir," yanıt verdi, "bu yüzden bunu göz ardı edemeyiz.

Spence'in Bertrand'ın Antika Mağazası'na da borç para verdiğini biliyoruz. Elden ele dolaşan bir iş. Antika süsü verilmiş ama aslında bir paçavra ve kemik yığını.

Alışveriş. Bertrand Senior yasallığın sınırında faaliyet gösteriyor - HMRC ve diğerkleriyle sorunlar yaşadı - ve birkaç kez Spence'den borç para almış. Son kısmını geri ödediğine yemin ediyor -' 'Ama sigortasıyla sorun yaşamamak için yalan söylüyor olabilir.

şirket,' diye araya girdi Gardam.

Kesinlikle. Spence en iyi şansımız, bu yüzden ekibi evine, ofisine, bilinen ortaklarına, metreslerine - her şeye gönderdim. Gün bitmeden onu gözaltına almış olacağız.

Yaptığımızı görün. Bu konuda zaten basın tarafından sürekli bir saldırıya uğradık ve bu acımasız olayı çözmeyi aileye borçluyuz. hızlı bir şekilde suç. Yani ekibinizden mazeret yok. Onu getirmeliyiz.'

Helen kabul etti ve zili çalarak bisikletine bindi. Gardam uyarısını kibarca ekibine yöneltmişti ama aslında kendisine yönelikti. Gelmesi biraz zaman almıştı ama yeni şefi sonunda dişlerini gösterdi.

Sanderson içkisini yudumladı ve saatine ihtiyatlı bir bakış attı. Bir saatten fazladır buradaydı ve müdavimlerin merakını uyandırmaya başladığına dair belirgin bir izlenim edinmişti. Sanderson'ın Hope and Anchor, Millbrook'un kenarlarında daha iyi günler görmüş bir bardı. Duvar kâğıtları fokurduyor, halılar yıpranmış ve her yer su birikintisi hissi - ve kokusu - veriyordu.

Tohum. Bira ucuzdu ve müşteriler daha ucuzdu, bu yüzden hala belli bir kalabalığın ilgisini çekiyordu. Sanderson, bu müesseseye patronluk taslayan eski mahkûmlara ve kötü adam özentilerine uyum sağlamaya çalışmak için şık giyinmişti ama yine de göze battığını hissediyordu

çok. Kıyafetleri biraz fazla yeniydi, diğer içicilerin giydiği lekeli eşofmanlara ve kapüşonlulara kıyasla biraz fazla temizdi.

Üstelik dün gece saçlarını yıkamıştı; barda bedava içki ve sigara satmaya çalışan kızlar için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. Sırık saçları ve pasaklı görünüşleri, diğer insanların fikirlerine pek önem vermediklerini ve muhtemelen kendileri de.

Sanderson bardak altlığının bir köşesini karıştırdı ve şansına lanet okudu. Randevu ayarlamasının ne anlamı vardı ki? Her zaman bir şey çıkıyor ve bu işi bozuyor gibiydi. Bu Helen'in hatası değildi - üst düzey birinin gözetimi yönetmesi gerekiyordu ve patronu onun akşam yemeği planları olduğunu bilmiyordu - ama yine de. İşin basit gerçeği, bekâr olmaktan bıkmış olması ve işinin her zaman yoluna çıkmasından rahatsız olmasıydı. Birliğe katılmadan önce bir dizi erkek arkadaşı olmuştu - yakışıklı, eğlenceli, arkadaşlığından hoşlandığı hoş adamlar. Ama üniformayı giyer giymez, bir şeyler değişiyor. Bu sadece hayatınızın artık size ait olmaması ya da sık sık geceleri çalışmanızla ilgili değil. Bu polis olmakla ilgili bir şey.

Kadınların üniformalı erkeklerden hoşlanması beklenir, ancak bu durum tam tersi şekilde işlemiyor. Erkekler kadın polis memurlarından korkuyor mu? Üzerlerinde sahip oldukları otoriteden rahatsızlar mı? Erkekler Her küçük ahlaksızlık ya da kabahat için yakalanacaklarından mı endişe ediyorlar? Sebep ne olursa olsun, geri adım atmış görünüyorlar. Hiç şüphe yok ki, üniforma büyük bir caydırıcıydı.

Sanderson içkisini bitirdi ve yeniden doldurmak için bara döndü. Bu kadar olumsuz olduğu için kendini azarladı. Elbette birini bulmak mümkündü - Charlie ve onun gibi pek çok kişi bunu başarmıştı. Sanderson içten içe Charlie'yi kıskanıyordu - mutlu yuvasını, küçük kızını. Bunun kişisel fedakârlıklar anlamına geldiğini biliyordu. profesyonel düzeyde, ama en azından bir *anlamı vardı*. Charlie'nin hayatı onunkine kıyasla çok ayakları yere basan biri gibi görünüyordu. Ama denemediği sürece oraya asla ulaşamayacaktı ve bu gece Will'le tanışmayı dört gözle bekliyordu. E-postalarından kulağa eğlenceli geliyordu, ilginç bir işi vardı ve kesinlikle göze hoş geliyordu.

Asıl soru bunu başarıp başaramayacağıydı. Helen ekibe Gary Spence'i bulmanın en önemli öncelikleri olduğunu söylemişti ve Spence'in bilinen bir dizi uğrak yeri şu anda gözetim altındaydı. Evi, evi arkadaşlar, birkaç bardo salonu ve bu pub - stresli bir günün sonunda sık sık gitmeyi sevdiği, küçük yazıları doğru dürüst okumamış çaresiz borçlulardan para sızdırdığı bir yer. Sanderson gibi köşedeki koltuğuna döndüğünde, birkaç çift gözün kendisine baktığını hissetti.

onun ilerlemesini takip ediyorlardı. Ondan şüphelendiler mi? Yoksa sadece ona bakarak mı? Spence'i çoktan aramış ve gelmemesi için uyarmış olmaları mümkündü. Bunu söylemek imkânsızdı ve tüm gözetlemelerde olduğu gibi bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

İzle ve bekle.

Onu hemen tanıdı. Koruyucu , maskesini ve gözlüklerini takarken, adam onun düzgün vücudunu inceledi. Güzel ve bakımlıydı, parlak kestane rengi saçları her zaman çok düzgün bir şekilde profesyonel görünümlü topuz. Geçtiğimiz yıl boyunca onu bir dizi yanmış mülkte işini özenle yaparken gözlemlemişti, ve hatta onu Facebook'ta bile aramıştı. Adı Deborah Parks'tı ve ona bakarken her zaman küçük bir yük hissetmişti.

Öğle yemeğinden beri Travell's Timber Yard'da çalışıyordu. Devasa alan bir savaş bölgesine benziyordu - ana depo yanmış, stokların çoğu gibi geçici olarak yerle bir olmuştu.

Şehrin bu kısmının üzerindeki gökyüzü simsiyahtı. Şahit olmak inanılmaz bir şeydi ve büyük kalabalıklar çekmişti ama şimdi hepsi yok olmuştu. *X Factor* ve *Celebrity BB*'ye geri döndüler. Şovun bittiğini düşündüler. Gözlerinin önünde olana değer vermediler.

Onun görebildiklerini *göremiyorlardı*.

Deborah Parks şimdi harekete geçmiş, deponun kabuğuna girmiş ve geçici olarak görüş alanından çıkmıştı. Bir çift üniformalı Görevliler ana kapıyı koruyordu, ancak alan çok büyüktü ve zincir bağlantı çitinin bakımı iyi yapılmamıştı - belli ki buralarda çok fazla kereste hırsızı yoktu. Çitin altını çekip altından geçmek birkaç saniyelik bir işti.

Tozunu alarak etrafı inceledi ve bir zamanlar çok canlı olan bu işyerinin küllerinden yükselen güçlü kömürleşmiş odun kokusunu içine çekmek için bir an durakladı. Dışarı çıkarken Görür görmez çekmeye başladı. Önce yavaş bir panorama, sahnenin tüm yıkımını alıyor, ardından bir dizi yakın çekim yapıyor. Yangın yerlerinde şeytan ayrıntıda gizlidir - yangının küçük kalıntıları, hayatta kalan şeyler hikayeyi en iyi şekilde anlatır. A

Yıllar süren başarılı aile şirketi bir saatten kısa bir süre içinde yok oldu. Ateşin gücü böyleydi.

Yakınlardaki bir ses, kayıttan başını kaldırmasına neden oldu. İşine o kadar dalmıştı ki Deborah Parks'ın bir telefon görüşmesi yapmak için depodan çıktığını fark etmemişti. Dikkatsizliği yüzünden kendini azarlayarak, bir kereste yığınının kalıntılarının arkasına saklandı ve çevre çiti boyunca tehlikeden uzaklaştı.

Alanın arka tarafına doğru yeni bir güvenli yer bularak bir dakika dinlendi - nefes almak ve fark edilmediğinden emin olmak için - fotoğraf makinesini sırt çantasına geri koydu. Şimdi asıl işe koyuldu. Elleri ve dizleri üzerinde sürünüyor, gözleri bir o yana bir bu yana kayıyor, arıyor, arıyor, arıyor. Buralarda ne bulacağınızı asla bilemezsiniz.

Bazen düzgün bir şey bulmak uzun zaman alıyordu ama bugün kader ona gülümsüyordu. Çitin kenarında bir ateş vardı-

Hasarlı tabela. alıp çevirir çevirmez yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. 'Travell's Timber Yard', gururla

Ancak bu övünç verici tabela artık isle kaplanmış ve yangınla tahrip olmuştu. Bu idealdi. Unutulmaz bir gecenin mükemmel hatırası.

Sırt çantasına sığmayacak kadar büyüktü, ama ona doğru tutarsa Yazılar içeriye doğru bakarsa iyi olacaktı. Fazla uzağa gitmesine gerek yoktu. Çiti kaldırarak altından geçti, sonra kendini takip etti. Onu alıp ayağa kalktı ve etrafta polis memuru olup olmadığını kontrol ettikten sonra aceleyle sokağa çıktı.

Giderken kendi kendine kıkırdadı. Çok tatmin edici bir iş günü olmuştu.

ne zaman kaçabilecekti?

Luke Simms sadece bir gündür hastanedeydi ama şimdiden bir ömür gibi gelmeye başlamıştı. Hareket edemediğinizde, hiçbir şey yapamadığınızda

zaman çok yavaş geçer. Luke neredeyse hiç uyumamıştı; omzundaki ve bacaklarındaki ağrı ve kaybının verdiği sızı onu uyanık tutuyordu. Ama en azından geceleri yalnız kalıyordu.

Bugün ziyaret saatleri boyunca kuşatılmıştı - ona sevgi gösterisinde bulunan ya da 'güçlü kalmasını' isteyen gözü yaşlı ziyaretçilerin akınına uğramıştı. Çiçekler, çikolatalar, kitaplar, DVD'ler bıraktılar - odası şimdiden renk cümbüşüne dönmüştü. Alaaddin'in mağarası gibiydi, Nezaketleri ve ilgileri için minnettar olsa da hepsinden nefret ediyordu.

Bazı insanları görmekten memnundu elbette ama talihsizliği onu tanıyan herkesi mıknaş gibi çekiyordu. Ailesi ve yakın arkadaşlarının yanı sıra, futbol arkadaşları ve onların aileleri, eski kız arkadaşları, vaftiz anne ve babası, okuldan

okul, birkaç kez uzaklaştırılmış kuzenler. Bazıları onu çok az tanıyordu, bazılarının ondan hiç hoşlanmadığını düşünüyordu ama birden hepsi ondan bir parça istiyordu. Ona ne kadar cesur olduğunu söylemek istiyorlardı. Ona sempatilerini ve daha da kötüsü övgülerini sunmak istiyorlardı.

Her şey çok uygunsuzdu. Gerçekte ne yapmıştı? Bir binadan atlamış ve bacaklarını kırmıştı. Bir darbede evini,

Hayatı, geleceği paramparça olmuştu - peki mutlu olacak ya da umutlu olacak ne vardı? Her zaman kibardı, ama ne zaman

ne kadar hızlı düşündüğünü, ne kadar cesur olduğunu söyleyerek onu gaza getirdiğinde, hepsine cehenneme gitmelerini söylemek istedi. Cesur olduğu için atlamamıştı. Korktuğu için atlamıştı.

Gerçek bir evlat ve kardeş olsaydı, alevlere göğüs gererdi. Annesini ve kız kardeşini bulmak için alevlerin arasından geçerdi. Onları belki on, yirmi dakika önce evden çıkarabilirdi ama yapmadı. Duman alarmlarının korkunç korosundan ve merdivenleri yutan alevlerden korktuğu için dönüp kaçmış, penceresinden tırmanıp güvenli bir yere atlamıştı.

Bu yüzden annesi ölmüştü. Onu büyütmek için işini bırakan annesi. Onu haftada üç kez futbol antrenmanına götürmüştü. Ona her zaman "özel kişi" derdi. O da

Küçük kız kardeşini terk ettiği gibi onu da kaderine terk etmişti. Ve bunun için kendini asla affetmeyecekti.

Bu yüzden iyi niyet ve övgü mesajları içeren tüm buketler ve kartlar tamamen müstehcen görünüyordu. Ona , hepsini doğruca çöpe atardı.

Sanderson düğmeye bastı ve çarklar önünde döndü. Kumarbaz değildi - meyve makinelerinde oynamazdı ve hangi taktikleri kullanması gerektiğinden emin değildi - ama zaman geçiriyor ve ona yapacak bir şeyler veriyordu. Bazı müdavimler onun amatör çabalarına gülüyorlar mıydı, kötü değerlendirilmiş dönüşlerde pound üstüne pound harcıyorlar mıydı? Öyle olduğunu düşünüyordu ama beceriksizliğini aptallığına ya da cinsiyetine bağladıkları sürece sorun yoktu. Buradaki varlığını sorgulamayacakları anlamına geliyorsa, onların sıradan cinsiyetçiliğiyle yaşamaktan mutluydu.

İki saat daha geçmişti. Birkaç bira içmiş, birkaç telefon görüşmesi numarası yapmış, hatta arka taraftaki buz gibi bahçede birkaç sigara bile içmişti. Sigaradan nefret ederdi ve çok aralıklı nefesler alarak ikisini de ancak yarısına kadar içebilmişti. Ama bir şeyler yapması gerekiyordu ve artık ne okuyabileceği bir gazete ne de numara yapabileceği bir telefon görüşmesi kalmıştı. İşte bu yüzden şimdi kendini meyve makinesinin başında bulmuştu; kirazlar ve muzlar önünde garip, gerçeküstü bir dansla dönüyordu.

"Gary, sana ne getireyim?"

Sanderson dondu kaldı, parmağı Oynat düğmesinin üzerinde geziniyordu. Barmenin neşeli karşılaşmasına bir ses cevap verdi - aksanı yerel ve kabaydı - ve sohbet yeterince hoş bir şekilde devam etti. Ama barmenin ses tonunda ilgisini çeken bir şey vardı Sanderson. Korkuya çok benziyordu.

Makineyle oynamaya devam etti ve 'Gary'yi görmeye çalıştı. makinenin ön camındaki yansımada. Ama önünde bir direk vardı ve yüzünü seçemiyordu. Her kimse, şimdi içki içen arkadaşlarıyla alçak sesle konuşuyor, alaycı, mizahsız kıkırdamalar ara sıra konuşmayı noktalıyordu. Bu adam neden

Sesini mi düşürdü? Bu normal miydi, yoksa meyve makinesinin yanında duran ve kimsenin kefil olamadığı uzun boylu kadını çoktan yakalamış ?

Belki de şu anda onu izliyordu. Eğer dönerse, onu tam kendisine bakarken mi bulacaktı? Sanderson deneyimlerinden biliyordu ki omzunun üzerinden hızlıca bir bakış atmanın yapabileceğiniz en şüpheli hareket olduğunu ve bu gibi durumlarda açık ve cesur olmanın işe yaradığını söyledi. Bu yüzden meyve makinesini bırakarak, elindeki yarım-ve bara doğru yürüdü.

'Bu biranın tadı kedi sidiği gibi. Daha iyi bir şey var mı?'

Barmen konuşmasını yarıda kesti ve hoş olmayan gözlerle onu süzdü.

'Bu barda bedava dağıtmıyoruz. Bu üç pound eder. "Gün ışığı soygunu," diye cevap verdi, gözlerini diğer

destek arayan içkiciler. Ama onunla ilgilenmiyorlardı, hâlâ mırıltılı konuşmalarına dalmışlardı. Sanderson

Ancak onlarla çok ilgilendi ve Gary Spence'in yandan güzel bir görüntüsünü yakaladı. Onun sabıka fotoğrafını ezberlemişti ve Bundan şüphem yok. Bu . Traş olmamıştı ve eski, lekeli giysiler içindeydi.

Nemli bira havlusuna üç bozuk para atarak şöyle dedi: 'Doldur o zaman. Ve ben gittiğimde içine tükürme, tamam mı?'

Bununla birlikte, arkasını döndü ve bar kapısından geçerek koridordan aşağıya, bayanlara doğru ilerledi. İçeri girerek yirmiye kadar saydı, herhangi bir takip belirtisi var mı diye dikkatle dinledi. Sonra hiçbir şey duymayınca cebinden telefonunu çıkardı ve Helen Grace'in numarasını çevirdi.

Araba caddelerde hızla ilerliyor, trafiği zorbalıkla yolundan çekiyordu. Sirenler açık değildi ama yanıp sönen mavi ışık istenen etkiyi yaratıyordu. Bugün yollar tıkalıydı - Noel'e üç haftadan az bir süre kalmıştı ve Southampton'da

Kasaba alışverişçileri - ama yine de hızlı ilerliyorlardı. Sanki insanlar bunun ne kadar önemli olduğunu biliyor ve ona göre yol açıyorlardı.

Helen her zaman iki tekerlek üzerinde dört tekerlekten daha rahat hissetmiştir.

Charlie'nin sürmesine izin verecekti. Olay yerine doğru giden üç araba daha vardı - Helen etrafta güvenli bir çevre oluşturmak istiyordu

Bu da Charlie ve Helen'in ilk kez yalnız seyahat ettikleri anlamına geliyordu. Yol artık açılmıştı ve nihayet Millbrook'a giriyorlardı. Helen yol üzerindeki polis panolarını görebiliyordu.

Simms'in evindeki yangına şahit olanları aramak için kaldırıma ve zihnini önündekilere yeniden odakladı.

Hope and Anchor'ın köşesinde dururken Helen polis telsizini çıkardı. Plakasız bir arabanın yerinde olduğunu görebiliyordu ve diğer ikisinin de yerlerinde olup olmadığını kontrol etmek istedi. Hızlı bir telsiz turuyla yerlerinde olduklarını tespit etti.

'Tamam, hadi yapalım şunu. Hazır mısınız?'

Charlie başıyla onayladı ve arabadan inip aceleyle köşeyi dönerek bara gittiler. Bazı memurlar -çoğunlukla erkek-

zırhlı üniformalı memurlardan oluşan bir falanksla ön kapıdan girerek mafyatik bir yaklaşımı savundu. Bunun hırsızları yakalamak için daha güvenli ve daha etkili bir yaklaşım olduğunu düşünüyorlardı.

omzuna geleneksel bir dokunuş. Ama Helen aynı fikirde değildi. Çoğu zaman daha başlamadan oyunu ele veriyordunuz. Bu tür yerlerdeki insanlar gözleri ve kulakları açık bir şekilde içerler. Muhtemelen

bir grup polisin sokakta toplandığını görebilirsiniz. Dahası, böyle bir Helen'e göre, beceriksizce bir yaklaşımın belaya yol açma olasılığı *daha yüksekti*; rahatsız suçlular böyle ani ve ağır bir saldırı.

Eşikte durduklarında Helen bir kez daha Charlie'ye baktı - sessizce başını salladı - sonra kapıyı sıkıca itti ve gitti İçeride. Bar şimdi dolup taşıyordu - bir başka eğilme ve dalma gününün sonunda 'iyi kazanılmış' bir bira içen serseriler - ve sonuç olarak gürültülü ve canlıydı. Ancak şık giyimli iki kadın bara adım atar atmaz atmosfer değişti.

Başlar döndü, sesler kısıldı - orada bulunan herkes kimin yanlış bir şey yaptığını merak ediyordu.

Gary Spence bu davetsiz misafirlerin kim olduğuna bakmamıştı ama Helen onun vücut dilinden anlayabiliyordu. Onları mı bekliyordu?

"Gary Spence?

Uzun bir duraklama oldu - artık kimse konuşmuyordu - Gary yavaşça birasını bırakıp ona dönmeden önce.

"Tanıştık mı, sevgilim?

'Ben DI Grace, bu da DC Brooks. Sizinle konuşmak istiyoruz, lütfen.'

Gary hiçbir şey söylemeden ona baktı. Birasından yavaşça bir yudum aldı ve sonra şöyle dedi:

"Ateş et.

"Burada olmaz. Dışarıda bir arabamız var.'

"Ciddi, değil mi?

"Bunu istasyonda yapmayı tercih ederim, yani hazır olduğunuzda.

Gary ona bir kez daha baktı. Ağzına ince bir gülümseme yayıldı.

"İstedğin gibi olsun.

Bunun üzerine elindeki birayı Helen'in suratına fırlattı ve arka tarafa doğru kaçtı.

bardan. Helen tepki veremeyecek kadar ürkmüştü ve Charlie de bir nanosaniye kadar yavaştı. Helen'in uzattığı eli iterek geçti ve koşarak salonun kapısı. Hemen yerinden fırlamış olan Sanderson'la yüz yüze geldi.

Polis. Sen -'

Ama daha fazla ilerleyemedi. Spence kendini ona fırlattı, kaslı omzu kafasına çarptı ve ikisini de kapıdan içeri ve pis geçide doğru geriye doğru savruldu. Dışarıda. Sanderson önce ayağa kalkmaya çalıştı ama karnına çarpan bir dirsekle nefesinin kesildiğini hissetti. Kaçan Spence yakındaki acil çıkışa doğru hızla uzaklaşırken Sanderson havaya tutunmak zorunda kaldı.

Sanderson ayağa kalkamadan Helen Grace hızla içeri girdi, yere yatırılmış memurunu atlattı ve kaçan hırsızın peşine düştü. Charlie, Sanderson'ın iyi olup olmadığını kontrol etmek için bir an durakladıktan sonra onu takip etti takım elbise. Birkaç dakika sonra ikisi de dışarıdaki dondurucu avluydaydı. Spence hiçbir yerde görünmüyordu ama birkaç kişinin sabit bakışları ürkmüş sigara içenler şimdi onun konumunu ortaya çıkarmıştı. Yangın merdivenine tırmanıyordu - Helen onun dışarı çıkıp uzaklaşmasını bekliyordu ama aslında *yukarı* çıkıyordu.

Helen Charlie'ye döndü.

"Diğerlerine çatıya çıktığını söyle.

Charlie bunu telsizle bildirirken Helen yangın merdivenine koştu ve basamakları ikiye ikiye çıktı. Spence ondan önce başlamıştı, ama Helen'den çok daha fazla ağırlık taşıyordu ve onu .

Bir, iki, üç derken sonunda Helen yangın merdivenini aşarak çakıllı çatıya çıktı. Hemen Spence'in uzak kenara doğru koştuğunu gördü. Helen onu kovaladı ama Spence otuz metre ilerideydi ve çatının kenarına geldiğinde çatıdan atladı, barı en yakın komşusundan ayıran geniş boşluğu geçmek için tüm gücünü harcadı. Diğer tarafa geçti, ama sadece Tam sağ ayağı kaygan çıkıntıdan kayarak dengesini bozmak üzereyken kendini toparladı ve koşmaya devam etti.

Atlayışı yanlış değerlendirdiği takdirde kendisini bekleyen kırk metrelik düşüşe rağmen Helen tereddüt etmedi. Buradaki binalar müstakil, düz çatılı ticari mülkler. Spence hızlı ve şanslıysa çatılardan geçerek ağlarından tamamen kurtulabilirdi. Helen kendini uçuşumun karşısına fırlattı ve güvenli bir şekilde diğer tarafa indi. Ancak yere indiğinde, dağılmış çakılların üzerinde kayarak bacakları altından çıktı. Gittiğini hissederek

gövdesini döndürerek yerde hızlı ve zarif bir şekilde yuvarlandıktan sonra tekrar ayağa kalktı.

Spence'e yavaş yavaş yaklaşıyordu.

Southampton Common'da ciğerlerini patlatmak sonunda işe yaradı.

Zayıf ve çevikti, bir sonraki boşluğu kolaylıkla aştı, yere indi.

güvenli bir şekilde diğer tarafa geçti. Spence artık gözle görülür bir şekilde yoruluyordu - ucuz birayla doluydu ve kolay bir gece bekliyordu - bu yüzden Helen hızını arttırdı.

Sonra Spence aniden durdu. Helen da aynısını yaptı, kendini güvenli bir mesafede tutuyordu. Spence'in neden böyle davrandığını anlayabiliyordu.

Tereddüt ediyordu. Bir sonraki boşluk daha genişti -neredeyse on fit- ve bunu başarabileceğinden emin olmak için yeterli gücü yoktu. Yavaşça döndü. O bunu yaparken, Helen omzunun üzerinden bir göz attı. Charlie birkaç mülk gerideydi - Helen o bölgeden gelecek yardıma zamanında güvenemezdi, bu yüzden Spence'i tek başına halletmesi gerekecekti.

Adam öfke dolu gözlerle ona bakarken, kadın copunu uzattı.

"Bu pek de adil bir dövüş sayılmaz, mi?"

"var, Gary. Bu zaman ayıralım mı?"

Spence, Helen'in yanından Charlie'ye doğru kaçmaya ileri atılırken, "Siktir git" diye cevap verdi.

Bir nanosaniyelik avantajı vardı ama Helen bu hamleyi bekliyordu.

Onu durdurmak için sola doğru hamle yaptı ve copunu sertçe diz

kapağına indirdi. Spence acıyla inledi, tökezleyerek ileri atıldı ve

Helen'in kendisine doğru eğilmiş olan omzuna çarptı. Bir an için

O anda havalandı ve çatı zeminine sert ve düz bir şekilde indi, çakıllar

yanaklarındaki deriyi sıyırdı. Helen bir anda onun üzerine çıktı ve o daha

ayağa kalkamadan dizini sırtına kelepçeleri taktı. Spence küfrederken ve

kanayan dudaklarından çakıl taşları tükürürken,

Helen kendine kısa bir gülümseme verdi.

"Sanırım biraz sohbet etmemizin zamanı geldi, değil ?

"Ee, işler nasıl?

Helen, Southampton Central'daki görüşme odasına geri döndüğünde karşısında son derece düşmanca bir Gary Spence vardı. Bir polis memuru tarafından görülmüştü.

Doktor, duş almak, üstünü değiştirmek ve avukatına danışmak için zaman vermişti ama bunların hiçbiri ruh halini iyileştirmemişti. Her fırsatta kaşlarını çatıyor ve küfrediyordu - fırsat buldukça Helen ve DI Sanderson'a kişisel hakaretlerde bulunmayı ihmal etmiyordu.

Helen, "Biliyorsun, sadece sorulara cevap verersen bu çok daha kolay olacak Gary," diye devam etti. "Tefecilik işi nasıl gidiyor?

"Müvekkilim kredi sağlıyor -" diye araya girdi avukatı, ama Helen kılı kırk yarma havasında değildi.

"Adına ne dersiniz deyin," diye araya girdi. "Sana iyi davranıyor mu? Spence sonunda, 'Kurdu kapıdan uzak tutar,' diye cevap verdi.

Sanderson, "Bundan daha fazlası olduğunu söyleyebilirim," diye yanıt verdi. 'Sende bir

Merry Oak'ta güzel büyük bir ev. Söylentilere göre New Forest'ta bir yer bakıyormuşsun. İşler iyi olmalı.'

Spence sadece omuz silkti, sonra teatral bir şekilde saatine baktı.

'Sana olan borçlarını geri ödemediklerinde ne olacak Gary? Ödeyemedikleri zaman?'

'Müvekkilim her zaman sorunlu bir krediyi yeniden müzakere etmeye çalışacak, gerekirse ödeme tutarlarını veya aralıklarını değiştirecektir -'

'Peki ya temerrüde düşerlerse, o zaman ne olacak? Buna sizin değil, müvekkilinizin cevap vermesini istiyorum, Bayan Fielding.

Spence bir şey söylemedi ama Helen onu kızdırdığını biliyordu. Genç ve zeki bir kısaydı, ünlü bir DI'ya karşı kaslarını esnetmeye hevesliydi. Helen keşke daha iyi bir kuşkusuz yeteneklerini vakfedeceği değerli bir amaç. Spence

tutuklandığında üzerinde dört gram kokain varmış. Kör olduğuna yemin etti.

Bu yüzden kaçtığını düşünüyordu ama Helen ikna olmamıştı.

"Teminatlarını kaybediyorlar," dedi Spence sakın bir sesle.

"Yani arabalarını, mülklerini alıyorsunuz -" "Para neye karşı güvence altına alındıysa.

'Peki ya daha küçük, teminatsız krediler için? Birkaç bin, belki on bin.

Bunu sizden ödünç alırlarsa ve sonra geri ödeyemezlerse ya da ödemezlerse ne olur?

Spence omuz silkti - bu tür meblağların onu aştığını ima eder gibiydi.

"Örneğin Thomas Simms'e ne dersiniz?" "Yüce tüm bunlar bununla mı ilgili?

"Sizden borç para aldı ve geri ödeyemeyince ailesini tehdit ettiniz.

Vay, vay. Biraz geri sarmanız gerekecek. Müvekkilimin Simms ailesini tehdit ettiğini kim söyledi?'

Bu teklif agresif bir şekilde yapılmıştı ama Helen, Fielding'in bu tür bir sorgulamayı beklemediğini ve sonuç olarak sarsıldığını görebiliyordu.

"Müvekkiliniz kapıya geldi ve Karen Simms'e eğer tekrar gelmek zorunda kalırsa pişman olacağını söyledi. Bu bana bir tehdit gibi geldi, sizce de öyle değil mi?

"Bu saçmalık," diye karşılık verdi Spence ve avukatının sessiz ama sivri bakışını kazandı. Ama Spence umursamıyor gibi görünüyordu. 'Ben asla O lanet evin yakınına bile gitmedim,' diye devam etti, 've gittiğimi söyleyen herkes kışından yalan söylüyordur.

'Ziyaret ettiğiniz tarih elimizde - 30 Kasım. Görünüşe göre akşam dokuz civarı. Sokak kameralarının ve telefon sinyalinin seni o saatlerde oraya götürdüğüne dair bahse ne dersin Gary?

Spence bir an için hiçbir şey söylemedi.

"Tamam, belki biraz konuşmak için oraya gitmiş olabilirim," diyerek avukatının bir kez daha bakmasını sağladı, "ama ben Thomas Simms'i arıyordum. Ben kimseyi tehdit etmedim.

"Tabii ki hayır. Altın kadar , değil mi?' DI Sanderson dedi, sopayı eline alarak. "Siciline bakarak bunu bilemezsin. ABH, GBH, cinayete teşebbüs -'

"Ben bundan asla hüküm giymedim! Spence itiraz etti.

"Şanslısınız o zaman, çünkü özellikle sorunlu borçlularınızdan birinin mülküne gerçek bir el bombası attınız, değil mi?"

"Buna cevap verme," diye girdi Spence.

"Ve ateşle ilgili biraz formun var, değil mi?" Helen baskıyı sürdürerek ısrar etti.

"Tek seferlik bir hata," diye karşılık verdi Spence.

'Siz buna böyle mi diyorsunuz? Bence ödeme yapmayan insanlara bir ders vermeyi seviyorsunuz,' diye devam etti Helen. 'Bence insanların, hiç kimsenin, kesinlikle hiç kimsenin, sizi kazıklamaktan bilmesini istiyorsunuz. Haksız mıyım?'

Spence cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Avukatı da öyle.

'Simmses'lerin evine yapılan saldırı kararlı, organize ve *kişiseldi*. Sana ne düşündüğümü söyleyeyim. Bence sen Simms'i tehdit ettin ve sana ödeme yapmayınca evine *geri*. Telefon kayıtlarını kontrol etmek için arama emri çıkarttık - nerede olduğunu bulmak uzun sürmez Gary.

Spence kaşlarını çatı, Helen da etti:

"Bertrand Senior ile konuşmalarınız olduğunu biliyoruz. Travell'e de borç para vermiş miydiniz? Bu intikam mıydı? Bir gecelik muhteşem bir Thomas Simms'i cezalandırmak mı? Diğer borçlularını hizaya getirmek için bir uyarı mı? Söylemeliyim ki Gary, tarzına hayranım. Büyük düşünüyorsun.'

Spence yavaşça nefes verdi. Artık yorgun ve kızgın görünüyordu.

'Konuşmaya devam edin, Müfettiş. Ama şunu bilin. Dün gece yataktaydım.

Karımla birlikte. Ve eğer Pug'ım konuşabilseydi, o da orada olduğunu, akşam dokuzdan sabah altıya kadar yatağımın ucunda oturduğunu söylerdi.

ertesi sabah. Ben yapmadım ve sen de yaptığımı söyleyemezsin. O yüzden işinizi yapın, çıkmaz sokaklarınızı araştırın ve sonra beni bırakın. Görüşme bitmiştir.'

"Ne düşünüyorsun?"

Helen doğruca Gardam'ın ofisine gitmiş, ancak onun McAndrew'la birlikte izleme odasında olduğunu ve son haberleri incelediğini öğrenmişti. yangınlardan amatör görüntüler. İlgüdüsel olarak bu Helen kendini rahatsız hissediyordu - Gardam'ın rütbesindeki memurlar genellikle olay mahallinden uzak dururlardı ve onun ekibinin çalışmalarını denetlemesinden hoşlanmıyordu. Gardam'a neden kendisini soruşturmaya empoze etme ihtiyacı hissettiğini sormaya karar verdi ama buna fırsat verilmedi.

McAndrew'u izleme odasından kovduktan sonra, amiri doğrudan konuya girdi.

"Adamımız o mu?"

"Söylemesi zor," diye yanıtladı Helen. 'Mazereti pek sağlam değil ama doğruyu söylese bile bu yine de onun yapmadığı anlamına gelmez.

"Ortakları olduğu için mi?"

Kesinlikle. Spence ağırlığını ortaya koymayı sever ama aptal değildir. Yandaşlarından birine yangınları başlatmasını söylemiş olabilir. Eğer o O zaman kişisel riski azaltır ama içlerinden birinin konuşma şansını artırır. geldiğinde bilinen ortakları. Hepsinin annesi var, belki Karen Simms'in ölümü onları bize yardım etmeye ikna eder.

"Güzel.

"Spence'in mali durumunu da araştıracağız," diye devam etti Helen. 'Birinin onu sıkıştırıp sıkıştırmadığını ya da Bu şekilde bir işaret koymak istemesinin herhangi bir nedeni olabilir. Ekibim üzerinde çalışıyor ve kısa süre içinde daha fazlasını elde edeceğim. Atıyoruz.

elimizden gelen her şeyi yapacağız.'

'Görünüşe göre her şeyi . Beni haberdar edin.'

"Tabii ki.

Bunu kısa bir sessizlik izledi. Helen, yaptığı güncellemenin Gardam'ın ayrılmasına neden olmasını bekliyordu ama Gardam ayrılmak için hiçbir harekette bulunmadı. Bunun yerine masaya yaslandı ve sanki aklından geçenleri okumaya çalışıyormuş gibi gözlerini ona dikti.

"Bu ne , Helen?

"Spence'i Travell's Timber Yard ile ilişkilendirmek istiyorum. Eğer ona borçlu olduklarını ya da bir anlaşmazlık yaşadıklarını kanıtlayabilirsek-'

"Ama senin *içgüdün* ne?

'Benim güvenmem. Ben gerçeklerle uğraşmayı tercih ederim. "Bu bir politikacının cevabı.

"Bağışlayın efendim, ama soruyu anladığımdan pek emin değilim-"

"Sadece sizi zor durumda bırakıyorum," diye araya girdi Gardam,

"çünkü ben

fikirlerine değer veriyorum. Sen eşsizsin Helen - hem Southampton Merkez'de hem de Teşkilat'ta. Bu karmaşık soruşturmaları başarılı bir sonuca ulaştırma konusunda kimse senin kadar başarılı değil. Sonuç. Bunu Ben Fraser ile, Ella Matthews ile ve daha fazlasıyla yaptınız...'

Gardam kibarca Helen'in kız kardeşinden bahsetmemişti ama Helen'in 'başarıları' listesine onun da dahil edildiği açıktı. Yeni patronu açıkça onun hakkında ev ödevini yapmıştı.

Gardam, "Bu yüzden nasıl çalıştığını öğrenmek istiyorum," dedi. 'İçgüdülerinizin size bunu söyleyip söylemediğini bilmek istiyorum. Spence bu suçları işleyebilir.'

Gardam'ın bakışları bir an bile dalgalanmadı. Adamın gözleri, sanki nadir bulunan bir tür ya da merak uyandıran bir şeymiş gibi kıza sabitlenmişti. Sessizliğin içinde, izleme süütünin karanlık iç kısmında, yakın ilgisi onu belirgin bir şekilde rahatsız hissettirdi.

'Kesinlikle bunu yapabilir,' diye cevap verdi Helen sakın bir şekilde. 'soru, bu tür bir suçu işleyecek hayal gücüne sahip olup olmadığı. Ve bir itirafın yokluğunda, bunu bize sadece sabırlı ve özenli bir tespit gösterecektir.

Bu, konuşmaya kibar ama kesin bir nokta koymaktı. Helen Uzun bir gün geçirmişti - sıyrıklar ve morluklar bunu kanıtlıyordu - ve kendi sorgusuna girmeye hiç niyeti yoktu.

"O zaman bekleyip gerekecek, değil mi? Gardam söyledi, sonunda yüzüne rahat bir gülümseme yayıldı. "Ne bulduğunuzu bana bildirin.

".

"Artık geç oldu, neden eve gitmiyorsun? Gardam ona doğru ilerleyerek şöyle dedi. 'Seni bir yere bırakabilir miyim? Sana doğru geliyorum -'

'Teşekkür , ama bisikletim var, o yüzden..'

' ki, meşhur bisiklet. Yalnız gezgin, ha?' 'Onun gibi bir şey,' diye yanıtladı Helen.

"O zaman seni tutmayacağım," diye bitirdi Gardam, elini uzatarak 've tekrar teşekkürlerimi sunarım. Bugün iyi iş çıkardın Helen.

Helen iltifatı kabul etti ve hızla oradan ayrıldı. Kapıyı açtığında, McAndrew'un kendisine baktığını fark etti - astının, kendisinin bu kadar dikkatle dışlandığı bu mülakatla ilgilendiği açıktı. Helen ona başıyla selam verdi ve aceleyle aşağı indi.

koridorda. Yüzündeki rengin yükseldiğini hissedebiliyordu, bu da kendisini aptal ve telaşlı hissetmesine neden oldu, sanki bir şekilde yakalanmış gibiydi. Gecenin bilinmezliğine doğru kaçmaya hevesli bir şekilde yürümeye devam etti. Ama bu sırada McAndrew'un gözlerini üzerinde hissediyordu ve bu da onu meraklandırıyordu: Gardam da onu izliyor muydu?

Charlie karanlık odaya süzüldü, ses çıkarmamaya özen göstererek Ses. Jessica ağır ağır nefes alıyordu, küçük sinüsleri hâlâ soğuktan tıkalıydı ve saatin geç olmasına rağmen daha yeni yatmıştı. Charlie gizliden gizliye onun geldiğinde uyanık olmasını umuyordu. Böylece ona düzgün bir şekilde iyi geceler ama Steve işini iyi yapmış, onu okşayarak ve şarkı söyleyerek uyutmuştu. Ona rağmen Bir o yana bir bu yana dönüp dururken, şimdi mutlu görünüyordu, etrafındaki dünyadan habersizdi.

"Ne kadar sürdü? Charlie fısıldadı.

Steve de ona katılmıştı ve şimdi ikisi de uyuklayan kızlarına bakıyorlardı.

"İki ya da üç saat," diye cevap verdi Steve sakın bir sesle. "Oldukça sinirliydi.

"Üzgünüm.

"İyiydi. Yine de tüm tekerleme repertuarımı en az üç kez gözden geçirmiş olmalıyım.

Charlie alaycı bir tavırla, "O zaman dışarıda olduğuma sevindim," diye cevap verdi. Steve bir kaşını kaldırdı ama cevap vermedi. Sonra odaya geçti ve bir mendili bol miktarda Olbas yağıyla ıslattıktan sonra hafifçe üzerine koydu.

Jessica'nın karyolasında. Oda hemen okaliptüsün rahatlatıcı kokusuyla doldu.

"Haydi, yatağa girsek iyi olur," diye fısıldadı Steve. 'Tekrar ne zaman kalkacağı belli olmaz.

Charlie başını salladı. Elbette haklıydı ama onu bütün gün görmemişti ve birdenbire gitmek istemedi. Steve kapıya doğru ilerledi ama eşikte oyalanarak Charlie'nin onu takip etmesini bekledi. İçinden kısa süreli bir kızgınlık geçti -şu anda ne işte ne de evde kontrol onda değildi sanki- ama sonra sağduyu galip geldi.

Yorgunluktan bitap düşmüştü ve bir duşa ihtiyacı vardı, bu yüzden ona iyi geceler öpücüğü vermek için eğildi.

"Yapma.

Charlie durdu, Jessica'nın yumuşak yüzüne birkaç santim mesafede duruyordu, Steve'in sesinin keskin tonu onu şaşırtmıştı. Ona döndü, Şaşırdım.

'Uyuması gerekiyor ve eğer onu uyandırırırsanız, onu uyutmak saatler sürer-'

", , " diye karşılık verdi Charlie, doğruldu ve başka bir şey söylemeden Steve'in yanından geçip gitti. Bu çocukça bir hareketti. yanıt verdi ve bunu biliyordu. Jessica'yla geçireceği kaliteli zamanı kaçırdığı için ne hissederse hissetsin, Steve'e küsmek için hiçbir nedeni yoktu.

Ama yine de azarlaması onu rahatsız ediyordu. Ödün vermekten ve idare etmekten bıkmıştı. Hayatının basit, anlaşılır ve tatmin edici olmasını istiyordu - ama gerçekte bunların hiçbiri değildi. Bunlar Günlerce bir mini krizden diğerine savruluyor, çok az şey başarıyor, kimseyi memnun edemiyor, hangi yöne atlarsa atlasın kendisini kaybeden olarak bırakan seçeneklerle yüzleşiyordu. Bu konuda daha iyi olabilecek miydi? Yoksa her zaman böyle mi olacaktı? Belki de acı gerçek şuydu,

Ne yaparsa yapsın ve ne denerse denesin, bu Charlie'nin asla düzeltemeyeceği bir çemberdi.

İçeri adımınızı atar atmaz gürültü size saldırıyordu. Helen barın kapısında dururken gürültünün üzerine izin verdi ve bu hissin tadını çıkardı. Artık son siparişler yaklaşmıştı ve mekân tıklım tıklımdı.

Şehir merkezinde artık sakin bir gece yok gibiydi - Southampton sohbet etmek, flört etmek ve içmek isteyen gençlerle doluydu - ve içeri adımınızı atar atmaz mekanın sıcaklığı, enerjisi ve heyecanı sizi etkiliyordu.

Helen barmene, "Buzlu tonik lütfen," diye bağırdı.

onu bara doğru itti. Adam eşlik ederken Helen etrafı inceledi, gözleri ilk kez buluşanlara, arkadaş gruplarına, akşamdan kalanları bekleyenlere ve daha fazlasına takıldı. Helen içki içmezdi - yıllardır içmiyordu - ama bu tür yerleri severdi. İçki söz konusu olduğunda işler çirkinleşebiliyordu ve Helen bir keresinde

Ancak gençler genelde önceki kuşaklara göre daha az içiyor gibiydiler - bütün olay bir içkiden çok sosyal bir şeydi.

içki içmek için bir bahaneydi. Bu durum özellikle Southampton Üniversitesi'ne çok yakın olan, barların ve pubların isteseler bile büyük içki turlarını karşılayamayacak yirmili yaşlardaki gençlerle dolu olduğu buralarda geçerliydi.

Helen iş yerinden doğrudan buraya gelmişti çünkü dairesine geri dönecekti. Gardam'la yaptığı görüşme hâlâ canını sıkıyordu ve eve giderse bu konuyu daha fazla kafasına takacaktı. Burada olmak, vızıltının tadını çıkarmak, yalnızlıktan daha iyidir.

Gözleri kalabalığı tararken, odanın diğer tarafındaki bir masadan kendisine mahcup bir şekilde el sallayan birini fark etti. Gözlerinin, beyninin bu görüntüyü algılaması birkaç saniye sürdü ama bundan hiç şüphesi yoktu.

Jake. Helen onu sosyal bir ortamda hiç görmemişti - bir istisna dışında, onunla sadece işyerinde karşılaşmıştı, orada mükemmel bir şekilde baskın rolünü oynuyordu, asla izin vermiyordu. gerçek Jake'e ulaştı. Şimdi oraya doğru geliyordu ve Helen bir an için paniklediğini, parasını ödemediği bir konuşmada ona ne söyleyeceğini düşündüğünü fark ederek şaşırdı.

"Sen olduğunu sanmıştım.

Eğildi ve onu yanağından nazikçe öptü. Onun aksine, tamamen rahat görünüyordu. Daha da ötesi, mutlu görünüyordu.

"Seni böyle bir yerde bulmayı beklemiyordum," diye hafifçe devam etti.

"Ben de öyle, ama zor bir gündü, o yüzden gelip biraz gençlik iyimserliği soluyayım dedim.

Jake gülümsedi ama Helen'in cevabının kazara ortaya çıkan alt metni gözden kaçtı

ikisinde de. Daha önce Helen, işi onu zorladığında Jake'e koşmuştu ama şimdi koşmuyordu.

"Peki ya sen?" diye devam etti Helen hızla.

"Randevum var," dedi Jake, utanmış gibi yaparak, kalabalık odanın öbür ucundan onlara garip bir şekilde gülümseyen yakışıklı genç adama doğru başını sallarken.

"Aferin sana," diye karşılık Helen, ama beyni hâlâ bir şeyleri yakalamaya çalışıyordu. Jake'in biseksüel olduğunu biliyordu ama ona olan ilgisi o kadar fazlaydı ki, her zaman onun daha çok romantik olduğunu düşünmüştü.

kadınlara ilgi duyuyor.

"Bu yeni bir şey mi...?" diye devam etti.

Jake diplomatik bir tavırla, 'Pek sayılmaz,'

diye cevap verdi. "Peki iyi gidiyor mu?"

"Bu gece altıncı randevumuz, yani.."

"Vay canına.

"Evet. Vay canına. Jake kolayca ve kendinden emin bir şekilde kendi kendine güldü.

Helen gülümsedi ama nasıl karşılık vereceğini bilemediği için hiçbir şey söylemedi. Jake'in romantizmi hakkında çok az şey biliyordu. Bunun büyük bir gelişme olup olmadığını gerçekten bilmediği bir tarih. Olabileceğinden şüpheleniyordu.

"Peki sen iyi misin? Jake sorguladı.

"Bilirsin işte. Aynı eski aynı eski.'

Jake gülümsedi ve başını salladı. Tersine, hakkında çok şey biliyordu. Helen ve büyük bir soruşturma sırasında neler yaşadığını tam olarak anladı. Bir an için sohbet

rahat bir sessizlik oldu, sonra Helen şöyle dedi:

"Seni tutmama izin verme, Jake. Genç bir aşkı sabote etmekten nefret ederim..." 'Haklısın, gitsem iyi olacak. Kendine iyi bak Helen.'

Eğildi ve onu bir kez daha öptü, bu kez onunla birlikte kısa bir kucaklaşma yaşadı. Yanıt verdi ama bunu yaparken keskin ve ani bir üzüntü hissetti. Bu, Jake'in sonunda onu kesmesine çok benziyordu. gevşek.

Onun randevusuna dönmesini izledi ve Jake'in varlığıyla onu kovduğunu düşünmesini istemediğinden on dakika daha etrafta dolandı. Ama o ve erkek arkadaşı bir kez daha

Mutlu ve dokunaklı bir sohbeta dalan Helen gecenin karanlığına karıştı.

Daireye geri dönerken, geçirdiği tuhaf akşamı düşündü. Teselli bulmak için bara gitmişti ama başka bir şey bulmuştu.

onun yerine. Hayatının sonsuza dek değiştiği, ne engelleyebileceği ne de kontrol edebileceği bir şekilde yanından geçip gittiği gibi garip bir hisse kapılmıştı. Daha da kötüsü, Jake'in mutluluğunun kendisini mutsuz ettiği gerçeğiydi. Bu düşünceyi bir kenara itti - bir başkasının sevinci için üzölmek çok tatsızdı ama yine de oradaydı. İnkâr et

Ne kadar istese de, gerçek şu ki, kendini hiç bu geceki kadar yalnız hissetmemişti.

**Firstpersonsingular tarafından yazılan
blog yazısı. Çarşamba, 9 Aralık, 23.30**

Bugün daha fazla saçmalık. Bu insanlar ne yapıyor? Yarım yamalak açıklamaları ve beyin özürlü gazetecilikleriyle. Neden her şey lanet bir pembe diziye dönüşmek zorunda?

Ne demek istediğimi anladın mı?☹☹☹☹

Her şey hakkında yazabilirdi. Yazabilirdi bu konuda. Ama onun yerine onlar hakkında yazmış. Yangınla ilgili çok fazla fotoğraf yok ve olanlar da bulanık. Bu zor değil, insanlar ...

Yine de babanın bir sürü fotoğrafı var. Ve zavallı küçük oğlunun. Çok cesurlar. ikisi de. Gerçekten. Ciddiyim.

Acı çekmiş olabilirler ama şöyle bir şey var. En azından birileri umursuyor. En azından acıları kayıtlara geçiyor.

Ne demek istediğimi anlamış olmalısınız. Ve beni başka bir trol olarak görmeden önce bir düşünün.

Çünkü önemli olan acı değildir. O acının bağlamıdır. Takip ediyor musun?

İnsanlar . Babanın. Oğlu. Çıtır kız kardeşi bile. Annelerini, dayanak noktalarını/kayalarını/ana dayanaklarını (uygun şekilde silin) kaybettiler ama birbirlerine sahipler. Berbat bir şekilde, şimdi hiç olmadıkları kadar yakınlar.

Bu yüzden tüm sempatinizi onlara harcamadan önce düşünün. Buna ihtiyaçları var mı? Bunu istiyorlar mı? Hayır, kendi küçük ailelerinde her şeye sahipler.

Onlar şanslı olanlar. Ben ana rahmine düştüğüm andan beri yalnızım.

"oldum Eleanor. Genelde anlık müşteri kabul etmem ama bu seferlik bir istisna yapacağım.

Yeterince hoş bir şekilde söylenmişti ve Helen'in bunun altında bir ima olup olmadığını anlaması zordu.

"Peki, neden bana bu gece senin için ne yapabileceğimi söylemiyorsun?

Son cümle olasılıklarla doluydu. Jake ile seks hiçbir zaman anlaşmanın bir parçası olmamıştı - o saf ve basit bir dominatördü - ama Max Paine'in çok farklı bir hayvan olduğu izlenimini edinmişti. İnanılmaz derecede yapılıydı ve vücudunun mümkün olduğunca büyük bir kısmını sergilemekten gurur duyuyor gibiydi. Bu etkilemek için miydi yoksa gözünü korkutmak için mi? Helen bunu bilemiyordu.

'için basit tutalım. Dokunulmak istemiyorum, dalga geçilmek istemiyorum. Sadece istediğimi yapmanı istiyorum ve Başka bir şey değil.'

"Yetki sende.

Aynen öyle. Deri bir kırbaç görür. En fazla yirmi dakika. Benim güvenli kelimem "serbest bırakmak". Eğer bunu duyarsan-'

'O zaman her şey durur. Bunu daha önce de yaptım Eleanor.

"Elbette. Özür dilerim.

Helen ona baktı, utandığını ya da gergin olduğunu belli etmek istemiyordu. Ama her ikisiydi de - bu garip, yeni ortamda ayaklarının yere basacağından emin değildi. Jake'in odasının tuhaf bir rahatlığı vardı. kişiliğine uyan bir yerdi. Burası farklı bir yerdi - daha büyük, daha ayrıntılı. Helen bu duvarların hangi sırları sakladığını merak etti. ortaya çıkarabilir.

"Bu oldukça açık, öyleyse başlayalım mı? Max devam etti, Helen'e küçük, perdeli bir soyunma alanını işaret etti. Helen mecburen ceketini ve atkısını çıkarıp içeri girdi. Helen

Çabucak soyundu ama parmakları bluzunun düğmelerini karıştırırken ani bir endişeye kapıldı. Bir hata mı yapmıştı?

Buraya mı geliyor? Onun kim olduğunu bilmiyordu, onu hiç kontrol .

Aptalca ve düşüncesizce davranmıştı. Ve yine de alternatif - evde oturup kendine zarar verme isteğine direnmeye çalışmak - daha da kötü görünüyordu.

Şimdi iç çamaşırlarıyla, soyunma alanından dışarı adım attı. Max onu çeşitli zincirler, tokalar ve kelepçelerle süslenmiş zapt etme duvarının yanında bekliyordu. Helen hızla ona doğru ilerledi ve duvarın ortasında oldukça normal görünen bir çift bağlayıcı seçti. Max Helen'in bileklerini kelepçelere geçirdikten sonra eğildi.

Aşağı.

Helen hemen, "Bacaklar değil," dedi.

"Patron sensin," diye yanıtladı Max geniş bir gülümsemeye.

"Hazır mısın? Helen başını salladı ve başını duvara çevirdi.

Birkaç dakika sonra, ilk darbe geldi. Sonra ikincisi, bu sefer daha sert. Kısa bir duraklama ve Helen fısıldadı:

"Tekrar.

Darbeler şimdi yağmur gibi yağıyor, her darbe Helen'in vücudunu sarsıyor ve çığlık atmasına neden oluyordu. Ve yavaş yavaş rahatlamaya başladı, acı

Onu başka bir yere, hayattan ve kendinden uzağa götürüyordu.

Haftalardır içinde biriken gerginlik artık sona ermişti.

çoktan gerilemiş, yerini tanıdık ve rahatlatıcı bir yorgunluğa bırakmıştı. Belki de buraya gelmek bir hata değildi.

İlk başta rüya görüp görmediğinden emin olamadı. Birisi - ya da bir şey - ona sertçe bastırıyor, onu Nefes. Direnişle karşılaşmayı umarak kolunu savurdu ama hiçbir şeyle karşılaşmadı. Şimdi öksürmeye başladı - vahşi ve sert - ve kendini toparlayarak yavaşça gözlerini açtı.

Rüya *görmüyordu* - ama yine de bunların hiçbiri mantıklı *gelmiyordu*. Darren'la güzel bir gece geçirmiş ve birlikte yukarı çıkmışlardı.

Gece onunla kalacağını söylemişti, peki neden yatağı şimdi boştu? Daha önce de ranzada yatmış, sözünü tutmamıştı ama yine de gecenin bir yarısı olmalıydı, ne kadar karanlık olduğuna bakılırsa. Denise el yordamıyla saatli radyoyu aradı ama bulamadı. Burası neden bu kadar karanlıktı?

Biraz daha öksürdü. Acılı, hırıltılı, ısrarlı öksürükler.

Denise birdenbire öksürmeye başladı, öksürükle birlikte büyük miktarda mukus ve hatta bu akşamki yemeğin bir kısmı geldi. Onu geri yuttu. ama kusmuğun asidik tadı başka bir şeyle birlikte ağzında kaldı. Duman tadı.

Denise artık tamamen uyanıktı. Bunu neden daha önce fark etmemişti? Her yer duman kokuyordu. Her yer dumanla *doluydu*.

Şimdi Denise'i korkunç bir korku sardı ve zihni hemen duman alarmlarının pillerini değiştirmek için birkaç hafta önce kendine verdiği söze geri döndü. Bunu neden yapmamıştı?

Neden bu kadar tembel bir inekti?

Elini beceriksizce başucu lambasına götürdü ve tıkladı açık. Bunu yaparken boştaki elini ağzına götürdü. Kapalı yatak odası kapısının altından içeri siyah duman doluyor, odayı istila ediyor ve kendine ait olduğunu iddia ediyor.

Yorganı üzerinden atan Denise tökezleyerek kapıya doğru yürüdü. Sersemlik onu beceriksizleştirirken, artan paniği nefes almasını zorlaştırıyordu. Callum içeride miydi? Eve mi gelmişti yoksa arkadaşlarıyla dışarıda mı kalmıştı? Denise doğruca onun yatak odasına koşmaya kararlı bir şekilde kapının kolunu tuttu - sonra elini sertçe çekti. Kapının

ucuz metal sap kırmızı sıcaktı. Yere baktığında avucunun içinde uzun, mor bir çizginin oluştuğunu gördü ve ısıracı bir acı hissetti.

Denise inleyerek durdu, bu durumun korkunç çılgınlığı onu geçici olarak felç etti. Sonra oğluya ilgili düşünceler bilincine geri dönmeye zorladı ve onu teşvik etti.

Radyatörden bir kurutma yeleği alarak sağlam elinin etrafına sardı ve kolu tekrar çalıştırdı.

Hareket etmedi. Bu hiç mantıklı değildi - bu kapıda kilit yoktu. Kolu ileri geri çekerek tekrar denedi ve bu sefer bir sesin farkına vardı. Bu ses kapının

Ahşap kapı çerçevesi yoğun sıcakta eğilip bükülüyor.

'Lütfen Tanrım, hayır. Burada ölemem. Burada ölmek istemiyorum,' diye mırıldandı Denise gözyaşları içinde, çekiştirip dururken.

Boşuna. Aniden kolu bıraktı, korku ve yorgunluk onun inancını elinden almıştı. Artık ter döküyordu ama

Neredeyse görüldüğü kadar hızlı bir şekilde buharlaştı ve vücuduna yapışan yapışkan, tuzlu bir kalıntı bıraktı. Nefes almakta gittikçe zorlanıyordu - en iyi ihtimalle sadece bir dakika daha dayanabilirdi - bu yüzden

Denise kalan tüm cesaretini toplayarak kapının kolunu tuttu ve var gücüyle çekti.

Bu kez kapı kırıldı, şiddetle ve beklenmedik bir şekilde ona doğru sallandı. Her şey o kadar çabuk oldu ki Denise sadece Gördüklerine tepki vermek için bir dakikası vardı, dehşet içinde kollarını yüzüne doğru kaldırdığı bir saniye. Devasa bir alev duvarı doğrudan ona doğru ilerliyor ve yoluna çıkan her şeyi yok ediyordu.

Callum Roberts büyük bir nefes çekti, dumanı yavaşça içine çekti ve nefesini vermeden önce ağzında asılı kalmasına izin verdi. Bir telaş hissetti

Hemen cigaradan bir nefes daha çekti ve sabırsızlıkla bekleyen Dave'e uzattı. Arkadaşı sigarayı almak için uzandığında Callum sigarayı tekrar çekti ve son bir fırt daha çekti

ve yanağı için omzuna bir yumruk yedi.

Ruh hali yavaş yavaş düzeliyordu. Annesinin o adamı eve çağırmasından nefret ediyordu. Neler düşünmek bile yeterince kötüydü. Kağıt inceliğindeki duvarların ardından dinlemek zorunda kalmak daha da kötüydü. Kendi annesi, istediğini aldıktan sonra etrafta dolaşmayacak birine vermişti. Callum her zaman söyleyebilirdi

randevu geceleri yaklaştığında - ani bir neşe patlaması, ardından gün ilerledikçe giderek artan endişe

yaklaştı, bu arada satın almak için bitmek bilmeyen yolculuklarla noktalandı parfümler, elbiseler, yeni iç çamaşırları. Bütün bunlar midesini .

Buzdolabına doğru yürüyen Callum, bir kutu bira çıkardı ve yarısını tek seferde içti. Annesinin misafiri olduğunda hep ortalıkta görünmez, arkadaşlarından hangisine sığınırsa ona sığınırdı.

ona sahip olacaktı. Anlaşıldığı üzere Dave'in ailesi bu gece evde değildi, bu da Callum'un onlarla yüzleşmek zorunda kalmadan kalabileceği anlamına geliyordu.

sinsi bakışlar ve fısıltılı, onaylamayan yorumlar. Dave'in bu kadar sağlam olmasına rağmen onların tam bir pislik olması gerçekten garipti.

Dave'in evine epeyce insan , doğaçlama bir partinin haberi yayılmıştı. Yeni gelenlerle birlikte

İçki, uyuşturucu ve daha fazlası... Callum eli boş gelmiş olmasına rağmen bunların hepsinden kendine yardım etti. Ona göre, geçirdiği boktan günden sonra bunu hak etmişti.

Odanın içinde balkona doğru ilerlerken başının döndüğünü hissetti. Dave altmışlı yıllardan kalma bir apartmanın en üst katında yaşıyordu. apartman bloğu. Buradaki tüm daireler aslında belediyeye aitti, ancak daha sonra Dave'in ailesi gibi kendini beğenmiş ev kadınları tarafından satın alındı. Şimdi

Oldukça konforluydu ve her dairede Southampton'ın güzel manzarasına hakim küçük bir balkon vardı.

Odanın öbür ucundan Callum yine güzel sarışını fark etti - adı neydi? Kerry mi? Carrie mi? Daha önce de Dave'in evine gelmişti ve çok güzel olmasına rağmen yanında hiç erkek arkadaşı yokmuş gibi görünüyordu. Callum'un aklında bir şeyler yapmak vardı. bu konuda bir şeyler yapabiliriz.

Balkona adımını attığında, hemen
şakalaşmanın gürültüsü ve enerjisinden etkilendim - bunlar için
alışılmadık

esrarkeşler. Sarışının yanına sokulup hemen üzerinde çalışmaya başlamayı planlamıştı ama herkes dışarıdan bakıyor gibi görünüyordu. ötesinde yatan bir şeye doğru düz. Sohbetlerinde kesin bir heyecan vardı ve merak şimdi daha iyi bir hale geldi
Callum - daha iyi bir görüş elde etme umuduyla hedefinin yanından geçti.

Bir yangın vardı. Yakınlarda gökyüzüne dumanlar yükseliyordu ve parmak uçlarınızda durursanız, gece gökyüzüne sıçrayan alevlerin tepelerini seçebilirdiniz. Uzaktan siren sesleri duyuluyor, yakından ise yangın bölge sakinlerini sokağa çektiği için garip bir vızıltı duyuluyordu. Neydi bu vızıltı? Korku mu? Yoksa heyecan mı?

Callum'un beyninde daha şimdiden rahatsız edici bir düşünce belirmeye başlamıştı ve yangının tam olarak nerede olduğunu daha iyi anlayabilmek için ilerlemeye devam etti. O
Kenara ittiği insanlardan birkaç mırıldanma duydu ama umurunda değildi. Korku yavaş yavaş üzerine çökerken, soğuğa rağmen alnından ter boşanmaya başlamıştı.

Birden Dave'in de yanında olduğunu fark etti - o da ateşi görünce dışarı çıkmıştı. Ve o da Callum'un artan korkularını yankılıyor gibiydi, çünkü tereddütle arkadaşına döndü ve mırıldandı:

"Görünüşe göre senin ormanda bitmiş, dostum.

Büyük bir kalabalık toplanmıştı ve Helen ön tarafa doğru ilerlerken sesini duyurabilmek için bağırarak zorunda kaldı. Yanan ev, köhne bir sitede yer alan iki katlı müstakil bir evdi. Evin

Ön bahçe pek bakımlı değildi ve ev de biraz daha iyi durumdaydı. Ancak evin sunduğu her türlü çirkinlik artık gizlenmişti - tüm ev alevler içindeydi, paramparça olmuş pencerelerden kocaman alevler çıkıyordu.

Pencereler.

Helen şehri rekor bir sürede geçmeyi başarmış, böylesine kritik bir zamanda gözünü toptan ayırdığı için yol boyunca kendini tekmelemişti.

Onun

Sanderson onu arayıp haberi verdiğinde kanı donmuştu: üç yangın daha çıkmıştı. Helen diğer memurları da

İlk ikisini, Bitterne Park'taki bir mobilya galerisini ve Nicholstown'daki bir açık otoparkı araştırırken, Bevois Mount'taki konut yangınına doğrudan bisikletle gitmişti. Bu, Bitterne Park'ta çıkan üçüncü yangındı. çağrılmıştı ve içgüdüğü Helen'i oraya çekti.

İtfaiyeciler eve girmek için mücadele ediyordu ama yangın artık doruk noktasındaydı. Diğer taraftaki ekiplerin durumunun daha iyi olup olmadığını görmek için evin etrafında dolaşan Helen, yangının ne kadar Yangın tamamen kontrol altına alınmıştı. Ucuz kontrplak duvarlar, sentetik yer döşemeleri, yıpranmış halılar - her yer yangın tehlikesi arz ediyordu. Helen, yangın çıktığında içeride kimsenin kalmamış olması için dua etti.

Arkadaki itfaiyecilerin neşesi, onlarınkinden daha fazla değildi. meslektaşları. Erkekçe mücadele ettiler, ama umutsuz görünüyordu ve Helen birçoğunun yüzündeki yorgunluğu görebiliyordu - onlar Muhtemelen dün geceki yangınlardan beri hiç dinlenmemişti.

Kalabalığı uzakta tutan üniformalı polisler doğru ilerlerken Helen'in aklı bu son olaylara takıldı rahatsız edici gelişmeler. Burası Türkiye'nin yoksul bir bölgesiydi.

Southampton - Gary ile bir çeşit bağlantı sağlayabilir Spence ve çaresiz insanları avlayan tefeciler. Bitterne Park'ta şu anda yanmakta olan mobilya showroomu da akılsızca ödünç alındıysa bağlantılı olabilir, ama bir açık otopark? Orası belediyeye ait olacaktı ve arabalar muhtemelen rastgele park edilmiş olacaktı - hayır, bu bir dikkat dağıtıcı yangın. Helen şimdiden, her iki büyük yangının da kaynakları bu daha küçük ve potansiyel olarak daha yıkıcı yangından uzaklaştırmak için orada olduğuna dair kötü bir hisse kapılmıştı.

Üniformalı memurlardan biri, "Bir isim bulduk hanımefendi," diyordu.

Helen düşüncelerinden sıyrılarak, "et," diye cevap verdi.

"Evin sahibi Denise Roberts, kırk iki yaşında, Callum Roberts adında genç bir çocuğun bekar annesi. Onu tanıyoruz - uyuşturucu bulundurmaktan ve hırsızlıktan sabıkası var - ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Sıradan bir bekar anne.'

Helen memura teşekkür etti ve eve geri döndü. Eğer içeride biri varsa, hayatta kalma şansı çok azdı. Yangın otuz dakika ya da daha uzun süredir devam ediyordu ve itfaiye ekipleri hâlâ erişim sağlayamamıştı. Bu kasvetli bir manzaraydı.

Bak.

Yirmi dört saat içinde ikinci kundaklama saldırısı. Cesurca olduğu kesindi ama bunun arkasında başka bir şey mi yatıyordu?

Kundakçıların bir görevi mi vardı? Kendilerini bu yangınları başlatmak zorunda mı hissettiler? Eğer değilse,

Bu acele niye? Helen'i en çok endişelendiren şey, bu saldırıların failinin kararlı, hassas ve iyi organize olduğunun fark edilmesi idi. Üç yangın da şehrin farklı yerlerindeydi ama

Onlarla savaşmayı neredeyse imkânsız kılacak kadar sıkı zamanlanmıştı. Bunu her kim yaptıysa, Helen'in daha önce hiç görmediği ölçekte ölüm ve yıkım yaratmaya niyetliydi.

Sanki Southampton'ı yerle bir etmek istiyorlardı.

Sıcaklık o kadar yoğun, duman o kadar yoğundu ki, Denise kısa bir an için öldüğünü ve cehenneme gittiğini düşündü. Sahip olmak Ateş duvarı üstünden geçerken bayıldı, şimdi yerde sersemlemiş, kafası karışmış ve acıdan paramparça olmuş bir halde kendine geldi. Ama yaşıyordu. Her şeye rağmen hâlâ hayattaydı.

Başını yerden kaldırmaya çalıştı, ama hemen o kadar baygın hissetti ki bir kez daha bıraktı. Neler oluyordu? Callum neredeydi? Neden kimse ona yardım etmeye gelmiyordu? Onu kapatarak Gözlerini kırıştırtarak başını bir kez daha kaldırdı ve dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. Bir bulantı dalgası onu sardı, görüşü bulandı, ama artık kendini taşıyabiliyordu ve biraz daha güvende hissederek yavaşça gözlerini açtı.

Karanlık sarmıştı. Sanki güneşi engelleyen korkunç bir fırtına bulutunun tam . İterek

Kendini daha da yukarı kaldırdı, etrafına bakındı ama yönünü bulamadı. Hâlâ yatak odasında mıydı? Öyle olduğunu varsayıyordu ama bunu nasıl söyleyebilirdi?

Aşağıya baktığında çıplak olduğunu fark etti. Kolunu kaldırarak elini vücudunda gezdirdi. Ondan hiçbir iz yoktu

gece giysileri - tamamen yanmış olmalıydılar. Teni benekli ve yabancı hissediyordu ve parmaklarını gövdesinde gezdirip okşarken

Taze yanıklarla birlikte büyük bir acı spazmı . Bu kez midesi bulanmıştı ve midesinin tüm içeriği yanı başındaki zemine döküldü. Yüzeye vurdukça köpürdü.

Denise o anda hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Ciğerleri yoğun isli dumanla dolarken, vücudu yavaş yavaş pişerek ölüyordu. Şiddetli bir şekilde öksürerek bir kez daha

Sulu safra, sonra yavaşça, acı çekerek kendini dizlerinin üzerine itti. Dışarı çıkmak zorundaydı. Kendisi için değilse bile, en azından Callum için.

Kendini destekleyecek bir şeye uzandı ama hiçbir şey bulamadı. Bu yüzden gözlerini kapatarak kendini dik tuttu ve sendeleyerek ayağa kalktı. Yakıcı sıcaklık hemen

yüzüne, boynuna, saçlarına sürünerek onu ele geçirdi. Bu Burada nefes almak imkânsızdı - artık her saniye önemliydi - bu yüzden gözlerini açtı ve tanıdık bir şeyler aradı. Pencerenin ya da kapının dış hatları, bir çıkış yolu bulmasına yardımcı olacak herhangi bir şey.

Ama tek bir şey bile göremiyordu. Siyah duman her şeyi tüketti ve kendi kâbusunun ortasında kayboldu. İleriye doğru üç adım attı. Parçalanan tahtalar iniyor, ayakları her acı verici adımda yeni kabarcıklar çıkarıyordu ama devam etti. Bir adım, iki, üç. Kollarını çılgınca salladı, sağlam bir şeye, bir şeye çarpmayı bekliyordu - umuyordu

Tanıdık. Ama sadece duman buldu.

Şimdi ağlayarak döndü ve sert bir şekilde diğer tarafa gitti. Şüphesiz bu doğru olmalı. Sağ ayağı bir şeye takıldı ve yere düştü.

tek diziyile, ama devam etti, kendini yukarı sürükledi, kendini ileri sürdü. Sert bir şeye çarptı ve aniden umutla dolan ellerini yüzeyde gezdirdi. Bu bir kapı mıydı? Bir pencere miydi? çalıştı ama elinin altında kaldı. Daha sert pençelediğinde, şimdi katı tuğlayla karşılaştı. Tanrım, duvarlardan biriydi.

Yanlış yerdeydi. Kapı ...

Döndü ve rastgele ilerledi, şimdi hangi yolun hangisi olduğunu bilmiyordu. Başı çılgınca döndü ve tekrar tökezledi. Hangi yol soldu? Hangisi sağ? Hangi yöne gitmeliydi?

Yangın etrafını kasıp kavururken ve duman onu sararken Denise korkudan felç olmuş bir halde hareketsiz duruyordu. Vermek üzere olduğu karar

ya hayatına mal olacak ya da hayatını kurtaracaktı. Bu yüzden sessizce ağlayarak ve yardım için Tanrı'ya dua ederek bir yön seçti, korkularını yuttu ve

yavaşça öne doğru tökezledi.

Acı dumanlar burnuna ve boğazına dolunca Charlie elini ağızına kapattı. İçgüdüsel olarak geri çekildi ve nefes almak için mücadele etti. Daha önce hiç böyle bir şey koklamamıştı ve bir daha asla koklamak zorunda kalmamayı umuyordu. Hızla arkasını dönerek tekrar DI'ye katıldı Sanderson, üniformalı polisleri bir araya getirerek yanan binanın etrafında güvenli bir çevre oluşturmaya çalışıyordu. Üstlerinde bir helikopter dönüyordu - onların helikopteri değildi, muhtemelen basına aitti ve şüphesiz ülkenin dört bir yanındaki evlere canlı görüntüler gönderiyordu. Kundakçıların istediği bu muydu? Charlie daha ziyade

Bu şimdiye kadarki en büyük yangındı. Lüks bir mobilya showroomu Köpük dolgulu kanepeler, rafya masalar, ahşap yemek masaları ve sandalyelerle tıka basa doluydu - ateş yakıtı aç değildi ve alevler şimdi elli, altmış fit havaya sıçradı. Alevlerin yüksekliğinden İtfaiyecilerin vücut dili, bunun zaten kontrol altına almakla ilgili olduğunu gösteriyor.

Karanlık gece gökyüzüne karşı duran ateş, heyecana tanıklık etmek için gelen hortlakların üzerinde yükselen müthiş bir manzaraydı. Bitterne Parkı şehrin sıradan bir bölgesiydi ve nabızı pek bir şey yoktu, bu yüzden de yerel halktan oluşan yoğun bir kalabalık vardı. Yetişkinler, gençler, hatta küçük çocuklar bile fotoğraf ve video çekmek için sıcağa göğüs geriyor, alevlere tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorlardı. Ne halt ediyorlardı

Düşünüyorlar mıydı? Gerçekten de ucuz bir heyecan için kendi hayatlarını ve çocuklarınınkini riske atacak kadar eğlenceye muhtaç mıydılar?

'Geri çekilin. Herkesin geri çekilmesini istiyorum,' diye yüksek sesle bağırان Charlie, üniformalı memurları kalabalığı uzaklaştırmak için bir araya topladı.

Tavsiyelerini dikkate almamaya kararlı görünen gözüpekleri. "Burası sizin için güvenli değil. Geri çekilin, geri, geri." Polis şeridi şimdi alanın etrafına yayılarak ve döngü oluşturarak halkı alandan uzaklaştırdı.

ama Charlie bazılarının gizlice altına girip kollarını bir kez daha şansa bırakacaklarını düşünmezdi. Modern insanların nesi vardı? her şeyin - ne kadar tatsız ve iç karartıcı olursa olsun - kaydedilmesi ve sosyal medyada başkaları için yeniden paketlenmesi gerektiğine inanıyor musunuz? Charlie'nin bu gece Twitter ve Instagram'ın çılgına döneceğinden hiç şüphesi yoktu, Sıradan bahisçiler, kundakçının işinden yansıyan zaferden bir parça kapıyor.

Charlie çevrede yürürken gözleri önündeki yüzlerde geziniyordu. Birçoğu açıkça hayrete düşmüştü, diğerleri şakalaşıyor ve Gülüyorlardı ama neredeyse hiçbirinin elinde bir tür kayıt cihazı yoktu. Hepsi eğlenmek için mi oradaydı yoksa aralarında daha kötü niyetli biri mi vardı? Tüm bunlardan bu seyircilerden biri mi sorumluydu? Suçluluğa dair işaretler aramaya devam etti ama bir iğnenin ucunu aradığını biliyordu. Saman yığını. Alevlerden doğal olmayan bir şekilde heyecanlanan birinin üzerine düşmüş olsa bile, bu ille de suçluluk duygusuna işaret etmiyordu, Ayrıca, içlerinden bir ses Charlie'ye faillerinin bu kadar kolay yakalanmayacak kadar zeki ve tedbirli olduğunu söylüyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, Charlie şimdi buzbir ürpertinin ensesinde gezindiğini hissediyordu. Rüzgâr yön değiştirmiş ve şiddetini artırarak yanan süper mağazanın alevleri. Acrid, yeşil dumanlar şimdi Kalabalığa doğru süzüldü, seyircilerin üzerinden geçerken gözleri ve boğazları yaktı. Charlie aniden Sanderson'ın kendisine doğru koştuğunu fark etti.

"Herkesi buradan çıkarmalıyız," diye yarı soluk soluğa kalabalığı daha da geriye itmek için üniformalılara işaret etti. 'Bana bir Hoparlör. Hoparlörü olan var mı?' diye yarı Charlie'ye yarı da toplanan memurlara bağırdı.

" oluyor? Charlie aniden telaşlanarak cevap verdi.

Kanepelerdeki poliüretan köpük. Yandığında siyanür oksit oluşturur. Bu dumanlar çok zehirlidir. Burada kalamazlar,' devam etti kalabalığı işaret ederek, 'biz de kalamayız.

Eşarbını ağzının üzerine kapatan Charlie kalabalığa doğru hızla ilerledi ve inatçı çocukları kollarından yakaladı. Birkaç saat önce evinde, Jessica'yla birlikte güvende ve sağlam olduğunu düşünmek garipti ve şimdi buradaydı, küçük çocukları ve yetişkinleri taşıyordu.

bir cehennemin gölgesinde güvenli bir yere götürdü. Aniden enerjikleşti, Charlie şimdi liderliği ele aldı, memur arkadaşlarını bir araya topladı ve izleyicileri acı dumanların ulaşamayacağı bir yere götürdü. Özellikle de böylesine nahoş bir ortamda fiziksel olarak çalışmak çok yorucuydu.

Charlie'nin

Kundakçının niyeti başından beri bu muydu? Polis memurlarını ve itfaiyecileri alevlerle mücadele ederken bile tehlikeye atmak mı? Evet. Bunu söylemek imkânsızdı ve şu anda spekülasyon yapacak zaman yoktu. Bu yüzden Charlie, zehirli ölüm bulutu tarafından yutulurken, korumakla yükümlü olduğu insanları kurtarmak için yorulmadan çalışarak savaşmaya devam etti.

Sadece göz ucuyla küçük bir hareketi ama Helen onu herkesten önce fark etti. O sadece bir bulanıklıktı, hızla Ateşe doğru koşuyor, yoluna çıkan her şeyi ezip geçiyordu. Helen çoktan harekete geçmişti ve genç adam Polis kordonunu atlatarak ona doğru ilerledi. Adamın kendisini geçmesine sadece bir saniye kalmıştı, bu yüzden bacaklarına atladı ve kollarını sıkıca bacaklarına doladı.

Güverteye sertçe çarptı ama sanki sıçradı, çalı çırpı düşmesini engelledi. Helen'in onu zapt etmek için gösterdiği tüm çabalara rağmen, ayağa kalkmaya başlamıştı bile. Ona durması için bağıırıyordu, Helen adamın ceketini sıkıca kavradı ve sertçe aşağı çekti. Anında göğsüne bir şeyin çarptığını hissetti ve geçici olarak nefesi kesildi. Adam tekrar saldırdı ama bu sefer Helen darbeyi savuşturdu ve hareketini dengesini bozmak için kullanarak bir kez daha yere yuvarlanmasına neden oldu. Onu yakalamıştı gafil avladı ve hızla üzerine çıkarak onu sıkıca yere yapıştırdı. 'Bırak beni. Bırak beni,' diye kükredi genç adam, şiddetle mücadele ediyor.

"Sen sakinleşene kadar olmaz.

"!" diye bağırdı, tekrar dönerek. "Seni zapt etmem gerekirse, zapt ederim.

'Annem . Lütfen, o hala orada.'

Demek Callum Roberts buydu. Helen şimdi bile elini bırakmayı reddediyordu. Denise'in oğlu endişeden çaresizdi, annesinin o korkunç yangında yalnız olduğu düşüncesiyle yanıp tutuşuyordu ama Yapabileceği hiçbir şey yoktu ve Helen onu bırakarak daha fazla yaralanma ya da ölüm riskini göze alamazdı.

'İtfaiyeciler ellerinden geleni yapıyorlar Callum. İsa -'

Genç adam dişlerini Helen'in eline geçirmişti ve Bir kez daha şiddetle kıpırdandı. Helen elini hızla çekti ama bunu yaparken Callum'un sağ kolunu sertçe doğru kaldırdı. Callum acı içinde çığlık attı.

'Gitmene izin vermeyeceğim, bu yüzden bir polis memuruna saldırmakla suçlanmak istemiyorsan, sakın olmanı öneririm. Tamam mı?'

Sonunda içindeki mücadele bitmiş gibiydi.

"Nerede o? O iyi mi?" diye yalvardı.

"Bilmiyoruz ama elimizden gelen her şeyi yapıyoruz, inanın bana. Neşeli görünmeye çalışıyordu ama Helen şimdiden en kötüsünden korkuyordu. Yangın çıktığından beri Denise Roberts'tan hiçbir iz yoktu.

Komşuları onun çok evcimen biri olduğunu söyledi. Daha da endişe verici *olan* ise itfaiyeciler

eve ön kapıdan girmeyi başardılar - üç dakika önce değil - zincir ve kilit içeriden sabitlenmişti. İçeri girebilmek için varil bombası kullanmak zorunda kalmışlar. Yangın başladığında evde biri varmış gibi görünüyordu.

"Tanrım, ben ne yaptım?" "Ne demek istiyorsun Callum?"

"Aman Tanrım..."

"Konuş benimle. Seni endişelendiren ne?"

"Ben... acıdığımı söyledim. Bu ona söylediğim son şeydi.

Tanrım, ondan nefret ettiğimi düşünmüş olmalı..'

Şimdi sel kapıları açıldı, harap olmuş genç adam altındaki tozlu zemine hıçkırarak ağlıyordu. Sonunda Helen tutuşunu bıraktı, genç adamın kalçalarının üzerine çıkmasına yardım etti ve kollarını ona doladı. Ateşe bakmayı reddetti ve

Artık kıpırdayacak gücü kalmamıştı, bu yüzden orada öylece oturmuş, ellerine kapanarak hıçkırıyordu. Helen elinden gelen teselliği verdi ama Helen onun varlığını fark etmemiş gibiydi. Böylece orada sessizce, birbirlerine sarılmış bir şekilde oturdular.

Çaresizlik ve üzüntü içinde, yüzleri evini tüketmeye devam eden alevlerin dansıyla aydınlanmıştı.

Arabanın vizörünün tam ortasına yerleştikten emin olduktan sonra hafifçe Record tuşuna bastı. Ekranın kenarında küçük kırmızı nokta belirdi ve yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. İşte oradaydı - mükemmel Tanım. İşini doğru yaparsa, ihtiyacı olan tüm görüntüleri elde ederse, bu küçük bebeğin keyfini uzun yıllar boyunca çıkarabilirdi. Onun gülümsemesi daha da genişledi, sonra ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde geri yuttu. Dikkatleri üzerine çekmenin bir anlamı yoktu. Bu yüzden yüz ifadesini genel bir endişeye dönüştürerek kaydetmeye devam etti.

Araçlar bu ıssız açık otoparkta yan yana park edilmişti. Sekiz ayrı araç alevler içindeydi, yangın yükselen rüzgârın etkisiyle birinden diğerine yayıldı. Bir işaret sitenin Southampton'a ait olduğunu ve bakımının yapıldığını iddia etti Belediye Meclisi, ama öyle bir şey değildi. Sadece tozlu bir çorak araziydi. Şehir merkezinde park etmek o kadar pahalıydı ki, bilenler buraya geliyordu. Gündüzleri çok ucuzdu ve geceleri bekçiler ödeme yapmak için etrafta olmuyordu, bu yüzden eğer akıllıysanız buraya park edebilir ve şehre gidebilirsiniz. park ücreti. Güvenlik yoktu ama bu insanları caydırmıyor gibiydi. Belki bu yangın caydırır.

Yandan gelen ani bir sarsıntı neredeyse kamerayı elinden düşürüyordu - kalabalığın önüne doğru ilerleyen bir hödük. Bir anda Adam bir anda ona dönmüş, ona doğru kin kismaya başlamıştı ama aptal kendi acınası dünyasına daldığı için bunun farkına bile varmamıştı. Adam bir küfür savurarak yoluna devam etti, daha iyi bir yer arıyordu. Bu olayı görebileceğiniz bir bakış açısı.

Etraftan dolanarak uygun bir yer buldu ve bir kez daha küçük kırmızı düğmeye bastı. Üç farklı fotoğrafı iyi çekmişti.

Arabalar burada, aralıklarla güzelce yerleştirilmiş, iç içe geçen alevleri gökyüzünde güzel desenler yaratıyor. Bu daha çok böyleydi.

Rahatlayarak kamerayı döndürmeye başladı ve sahnenin tüm panoramasını çekti - arabalar, polisler, lastik boyunlular, sağlık görevlileri, TV muhabirleri, basın ve yerel gazeteciler. Çok fazla hareketlilik, çok fazla insan, hepsi alevler tarafından buraya çekilmişti. Görmek garip bir şekilde etkileyiciydi.

Biraz daha ilerleyince genç ve güzel bir kadının yüzüyle karşılaştı. Şık bir takım elbise giymiş, saçları düzgün bir şekilde toplanmıştı. Üniformalı polislere patronluk . Belli ki CID, Ama onu tanıyamadı. Grace ya da diğeri değildi ama o da iş görürdü. Kadının yüzündeki endişeyi, stresi Güzel alnını buruşturarak sesini gerginleştirdi ve boğulmuştu. Şimdiden uyarılmışlığının arttığını hissedebiliyordu. Ateşin insanları değiştirme biçiminde her zaman fiziksel bir tepki uyandıran bir şey vardı. Bu memurun -her kim olursa olsun- bu gece burada olacağına, bunu yapacağına, dans edeceğine dair hiçbir fikri yoktu. başkasının melodisi.

Tekrar gülümsediğini fark etti. Aptallığı karşısında başını sallayarak yorgun gözlerini ovuşturdu ve tekrar vizöre baktı - ancak kadın memurun doğrudan kendisine baktığını gördü. Vücudu anında dondu, tüm uyarılma düşünceleri buharlaştı. Gülümsediğini fark etmiş miydi? Beden dilinde onu ele veren bir şey mi vardı? Kadın doğrudan ona bakıyordu. Gözleri beynini, ruhunu deliyor gibiydi. Şimdi ona doğru bir adım atıyordu. Dönüp kaçmalı mıydı? Yoksa blöf mü yapsın? O Birden dili tutuldu, sırtı ter içinde kaldı, ne söyleyeceğini ya da nasıl söyleyeceğini bilemedi. Memur bir adım daha attı, sonra aniden bir memur tarafından selamlanarak başka bir yöne doğru fırladı.

Bir anda kaydını bitirdi ve kamerayı sırt çantasına geri koydu. Şimdi hızla uzaklaşıyordu. Yarı yarıya Haykırmasını, onu geri çağırmasını bekledi ama haykırış gelmedi.

Oyalanmakla aptallık etmişti. Her ne kadar heyecanlı olsa da disiplinli olmayı öğrenmeliydi - ihtiyacı olanı almalı, fazlasını almamalıydı. Eğer o yarın dönüp biraz para kazanabileceği için şanslı. Ama şimdilik yapacak başka işleri vardı. Roberts'ların evi

yangın muhtemelen yakında söndürülecek ve o da taşınmak zorunda kalacaktı.

kaçırmak istemiyorsa çabucak kaçmalıydı. Fark edilmeden kaçtığını bir kez daha kontrol ettikten sonra kapüşonunu başına geçirdi ve gecenin içinde kayboldu.

Ona bakmayı reddederek yere baktı. Helen az önce bu zavallı çocuğun dünyasını paramparça ettiğinin farkındaydı ama başka seçeneği yoktu. Ona gerçeği borçluydu. İtfaiyeciler sonunda Roberts'ların birinci katına çıktılar, ana yatak odasında bir kadın cesedi bulmuşlardı. Yangın kurbanlarında sıkça görülen klasik boksör pozunda kıvrılmıştı. Garip bir şekilde odanın ortasında erimiş halde bulundu, görünüşe göre pencerelere ya da kapıya doğru hiçbir hareket yapmamıştı. Helen'in şu anda aktarabileceği çok az şey vardı - Deborah Parks'ın işini yapabilmesi için bölgenin soğumasını beklemesi gerekecekti. Henüz resmi olarak kimlik tespiti bile yapamamışlardı. Henüz ceset yoktu - bu daha sonra olacaktı - ama bilinmeyen başka bir kadının Denise'in yatak odasına girmiş ve yangında ölmüş olması pek olası görünmüyordu. Callum'ın annesi kundakçının ikinci kurbanı gibi görünüyordu.

Southampton Merkez Polis Karakolu'ndaki bir akrabalarının odasında birlikte saklanıyorlardı. Basının toplanması uzun sürmemişti. Yanan evin dışındakiler kısa süre içinde Helen ve ağlayan çocuğa odaklandılar ve bir fotoğraf ve iyi bir kopya elde etmeyi umuyorlardı. Helen'in

Callum'u en yakın polis aracına götürdü ve onu üssüne sağ salım ulaştı. Belli ki eve gidemiyordu ve onu götürecek bir arkadaş ya da akraba bulana kadar Helen ve Hampshire Sosyal Hizmetler'deki meslektaşları onun iyi olduğundan emin olmak için.

Bir fincan çay ve bir Wagon Wheel masanın üzerinde dokunulmadan duruyordu.

Callum buraya geldiklerinden beri neredeyse tek kelime etmemiş, hem Helen'hem de ona bakmakla görevlendirdiği Aile İrtibat Görevlisinin tekliflerine direnmişti. Helen'in operasyonel görevine geri dönmesi gerekecekti.

Görevler -şimdi yapılacak çok şey vardı- ve Callum'un bunu yaptıktan sonra tamamen yabancı birine teslim edilmesini istemiyordu.

Genç adam ayaklarına bakıyor, ara sıra agresif hareketlerle tırnaklarını . Belli ki hâlâ olanları sindirmeye çalışıyordu.

Son birkaç saat içinde yaşanan korkunç olaylar Helen'in bilgi almak için onu yoklamasını daha da zorlaştırmıştı.

alternatif. Peş peşe iki gece iki yıkıcı saldırı. İki kişi öldü. Çok sayıda yaralı var. Yüzbinlerce insan

mülk ve eşyalara pound değerinde zarar verdi. Ve hala onları suçluya yönlendirecek tek bir görgü tanığı bile yok. Gary

İkinci yangınlar başladığında Spence polis gözetimindeydi. Doğru, emirlerini yerine getirecek ortakları vardı, ama kesinlikle

polis spotları bu kadar sıkı bir şekilde üzerindeyken daha fazla saldırı gerçekleştirecek kadar aptal olamazdı?

'Annenin bu gece misafiri olduğunu söylemiştin Callum. Bana kim olabileceğini söyleyebilir misin?

Çocuk hafifçe irkildi ama bir şey söylemedi.

"Callum?" Helen nazikçe devam etti. 'Şu anda konuşmak istemediğinizi biliyorum ama gerçekten yardımınıza ihtiyacımız var. Ne olduğunu öğrenmek istiyorum

bu yüzden bana söyleyebileceğin her şey -'

'Darren bir şey. Soyadını bilmiyorum,' dedi aniden. "Annenin erkek arkadaşı mıydı?

"Sadece ara uğrayan biri. "Uzun süreli bir partneri yoktu.

"Hayır.

"Yani evden yeni mi çıktın? Callum başıyla onayladı.

"Nereye gittin?

Dave'e. Sana söylemiştim. Dave Spalding, değil mi? Lynwood apartmanında yaşıyor?'

"Oraya saat kaçta gittiniz?"

"Akşam dört civarı?

"Ve yangını fark edene kadar orada mı kaldınız? Gece yarısı civarı? Callum başını salladı.

"Ve birisi tüm bu süre boyunca orada bulunduğunuza kefil olabilir mi?

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu soruları sormak zorundayım Callum.

Helen'in sesi nazik ama sertti ve Callum hemen geri adım , cevap verirken omuzlarını silktilti:

'Dave ve birkaç kişi daha oradaydı. Onlara sorabilirsin.'

Helen başını salladı ve bunu yapmak için kendi kendine bir not aldı. "Peki ya baban? O şu anda nerede?"

Uzun ve ağır bir sessizlik oldu.

Onu bulmamız gerçekten çok önemli Callum. Muhtemelen çok endişeleniyordur -'

'Babamın kim olduğunu bilmiyorum. Bana hiç söylemedi.'

Çabucak mırıldandı, ama Helen'in ağzından ağır bir şekilde döküldü Yine de. Bu zavallı çocuk sadece annesine sahipti. Tüm tartışmalara ve sorunlara rağmen birbirlerinin her şeyiydiler. Annesi yalnızlığını bastırmak için başka yerlerde şefkat ararken, Callum'un dikkatini boşluğundan uzaklaştıracak gevşek bir tanıdık koleksiyonu vardı. varoluş. Ama günün sonunda anne ve oğul dünyaya karşı tek başınaydı. Ve şimdi o gitmişti.

Helen babalık konusunu takip etmek için aklına bir not aldı. Bu aileye bunu yabancılaşmış bir baba yapmış olabilir miydi? Diğer yangınlar göz önüne alındığında bu pek olası görünmüyordu ama her açıdan araştırılması gerekiyordu.

"Peki annenizi tehdit eden biri var mıydı? Eski bir sevgili? Borç para aldığı biri?"

"Kimse bizi ve eğer borç para aldıysa... ben hiç görmedim. Yardım alıyorduk ve hepsi bu kadardı. Eğer biraz daha paramız olsaydı, lanet olası kaloriferleri yakabilirdik.

Başını bir kez daha ellerinin arasına gömdü ve hıçkırığa hıçkırığa ağıladı. Evdeki mahrumiyet anıları durumunu daha da kötüleştiriyordu - şimdi orada olmak, annesine dizginleri gevşetmesi ve ısıtıcıyı açması için dırdır etmek için her şeyini verebilirdi. Helen onu izledi, üzgündü ve aynı ölçüde hayal kırıklığına uğramıştı. Belki zaman geçtikçe daha açık sözlü olacaktı ama bu duygusuz ve ölümcül saldırı için ortada belirgin bir şüpheli yok gibiydi.

Helen biraz daha araştırdı, Callum'a kendisinin ya da annesinin Millbrook'ta arkadaşları olup olmadığını ya da Simms ailesini duyup duymadığını sordu.

Her onu geri püskürttü. O ve annesinin Millbrook'ta bulunmaları için hiçbir neden yoktu - onlar gibiler için fazla lüks. Bunu yaparken, Helen saate baktı. Saat neredeyse sabahın 4.30'uydu ve Callum da en az onun kadar bitkin görünüyordu. Artık işleri yoluna koymanın zamanı gelmişti - her ikisini de uzun, karanlık günler bekliyordu.

"Biraz dinlenebilmeniz için orada durmamızı önereceğim. Genç adam hiçbir şey söylemedi, bir kez daha hararetle tırnaklarını ısırdı, Başını dizlerinin arasına koymadan önce.

"Callum, ne dediğimi duyuyor musun-

"Acı çekti mi?" diye aniden araya girdi. "O acı çekmeden önce...

'Hiç sanmıyorum. Büyük ihtimalle duman ona yangından çok önce ulaşmıştır,' diye cevap verdi Helen. "Çabuk olurdu.

Callum başını salladı ama yukarı bakmadı, en azından küçük bir iyi haber için şükretti. Belli ki en kötüsünü hayal ediyordu ve bu iğrenç görüntüleri zihninden uzaklaştırmak istiyordu. Helen kendi kişisel deneyimlerinden de bildiği üzere, bunu yapmaktan mutluluk duyar.

Yakın aile üyelerinin kaybı yıkıcıdır. Kısa vadede ayaklarını yere basmasına yardımcı olacaksa, Helen annesinin ölümüyle ilgili detayları yumuşak bir şekilde anlatmaktan mutluluk duyuyordu - ileride öğreneceği çok şey vardı.

önümüzdeki birkaç gün onu topuklarından sarsacak. Yangın yerinin parafin kokması gibi. Ve merkezin merdiven boşluğu yine kasıtlı olarak hedef alınmıştı. Ve annesinin cesedi o kadar kötü yanmıştı ki dış kayıtlarından tespit edildi.

Sabahın erken saatleriydi ama daha şimdiden hastane koridorları insanlarla dolmuştu. Kahvaltı vizitleri başlamak üzereydi ve gece vardiyası gündüz çalışanlarına devrediliyordu, bu yüzden her zaman meşguldü - ama yine de bugün farklıydı. Hastanede dün geceki yangınlar sonucunda daha fazla yürüyen yaralı aldı - bir itfaiyeci, iki halk üyesi ve hatta gözü kara bir düşen enkazın altında kalan gazeteci - ve her yerde endişeli sağlık çalışanları bu ani kundaklama olaylarını tartışıyordu. İki gecede altı yangın Southampton'da duyulmamış bir şeydi - herkes açıkça önümüzdeki yirmi dört saatin neler getireceğini merak ediyordu.

Charlie, soruşturma memurlarından birinden bilgi almayı uman personel ve hastaların umutlu bakışlarını görmezden gelerek oyalanmadı. Buraya dedikodu yapmaya gelmemişti. Üçüncü kattaki asansörden inerek koğuşa hemşiresine kimlik bilgilerini verdi ve ardından yanık ünitesine doğru ilerledi. Beklendiği gibi, Thomas Simms

Charlie onu kızı Alice'i sessizce izlerken çok sık görmüştü.

Altı yaşındaki kız çocuğunun durumu hâlâ kritikti, ancak stabildi ve her geçen gün hayatta kalma şansı artıyordu. Önünde uzun bir yol vardı ve bu yolun sonunda onu nasıl bir hayatın beklediğini kim tahmin edebilirdi, ama şimdi ihtiyatlı bir iyimserlik için nedenler vardı. Thomas Simms, Charlie yaklaşırken başını kaldırıp ona kısa bir tebessüm ettikten sonra bakışlarını kızına çevirdi.

"O nasıl? Charlie elinden geldiğince parlak bir sesle sordu.

'Yukarı ve aşağı. Ama aşağıdan çok yukarı. Annesinin ruhunu taşıyor.'

Charlie başını salladı ve küçük kıza baktı. Bandajlara sarılmış, solunumu ve kalp atışları makineler tarafından kontrol edilen küçük kız çok kırılğan görünüyordu - Charlie Thomas Simms'in haklı olduğunu umuyordu.

"Peki sen nasılsın? Charlie sordu.

Thomas Simms sadece omuz silkti ama cevap olarak hiçbir şey söylemedi.

"Zor, biliyorum," diye devam etti Charlie ve verdiği yanıtın ne kadar umutsuzca yetersiz olduğunun hemen farkına vardı. Onun neler hakkında ne biliyordu ki? Charlie ne söyleyeceğini düşünüyordu Thomas aniden, "Dün geceki yangınları duydum," dediğinde - ve boş çıkarken.

Charlie bir kez daha kendini tekmeledi. Bu yüzden buradaydı, Thomas ve ailesinin her şeyin farkında olduğundan emin olmak için. ve yine de kendi gafletiyle bu konuyu açmayı Thomas'a bırakmıştı.

"Elbette. Bu yüzden sizi görmek istedim - onlarla ilgili sorularınızı yanıtlamak için.

"Birbirlerine bağlılar mı?

'Bunu söylemek için biraz erken. Adli tıp raporları elimize geçtiğinde daha fazla bilgi sahibi olacağız. Ancak yöntem benzer görünüyor.

Southampton Central'daki herkes failin aynı kişi olduğunu düşünüyordu ama kimse bunu açıkça söylemiyordu.

Spence ile bir bağlantısı var mı? Bu son ...'

bir şey yok. Hesaplarında bir şey yok.

Dün geceki kurbanlardan hiçbirleriyle görüşmemiş ve ilgili kişiler de onu duymamış gibi görünüyor.

"Yani bu başka bir şey mi?

Charlie nasıl cevap vereceğini bilemediği için durakladı ve o daha cevap vermeden Thomas Simms ekledi:

'Karen'in ölümü, Alice ve Luke... Hepsi bir şeyin parçası. ... daha büyük?'

"Biz de bunu çalışıyoruz.

"Belki de acele edebilirsin.

Bu söz ona öyle bir kinle söylenmişti ki Charlie'nin ağzı açık kalmıştı.

"Anladığınızı sanmıyorum, değil mi? Herhangi biriniz. Buraya geliyorsunuz

ama karşımda tüm hayatı mahvolmuş, dehşete düşmüş on altı yaşında bir çocuk var.

Annesinin neden öldüğüne dair cevaplar arıyor. Acaba Onun yaptığı bir şey mi? Benim bir şey mi? Yoksa manyak bir psikopat tüm şehri yakıp yıkmak istediği için mi?

"İnanın bana, elimizden gelen her şeyi yapıyoruz

"Bana pek öyle görünmüyor. Bu yüzden beni şımartmayı bırak ve bir şeyler yap. *Oraya çık* ve lanet olası işini yap.'

Bununla birlikte Alice'e geri döndü ve Charlie'yi sonsuza dek kovdu.

Dışarı çıkarken Charlie bir kez daha başını öne eğdi. Ama bu sefer bakışlardan kaçmak için değildi. Utancını gizlemek içindi.

Helen uyandı. Bir an için nerede olduğu ya da oraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonra yavaş yavaş taşlar yerine oturmaya başladı ve tanıdık çevresine bakarak ofisinde uyuma kararını hatırladı. Burada uyumanın pek bir anlamı yok gibiydi. Geç bittiği için eve gidiyordu ve bu tür durumlar için bir süre önce bir gündüz yatağı kurdurmuştu.

Helen?

Alçak sesle söylenmişti ama yine de sıçramasına neden oldu. Odada onunla birlikte biri vardı. Ses tanıdık değildi ya da en azından bu şekilde değildi.

Bağlam. Doğrulduğunda Gardam'ın kapıda dikildiğini görünce şaşırdı.

"Özür dilerim, kapıyı üç kez çaldım ama beni duymadınız.

O konuşurken gözlerini yere indirdi ve Helen hâlâ yarı giyinik fark etti. Göğsünde bir çarşafı aptal gibi oturmakla giyinmek arasında kaldı ve ikincisini seçti -

Koştura koştura gardıroba gitti ve yeni bir bluz ve takım elbise bulmak için gardırobu karıştırdı. O kıyafetlerini giyerken Gardam konuşmaya devam etti, kızarmasını önlemek için gözleri hâlâ yere sabitlenmişti.

'Ekibin kısa süre içinde geleceğini biliyorum ve brifinginizden önce sizi yakalamak istedim, böylece medya stratejimiz hakkında konuşabiliriz. Basın konferans sabah 11'de yapılacaktır.'

Helen kıyafetlerini düzelterek doğaçlama soyunma alanından çıktı. Artık profesyonel yüzünü takınmıştı ama bu şekilde yakalandığı için utanç duyuyordu.

"Ben de bu konuyu konuşacaktım," diye cevap verdi. 'Basınla ilişki kurmak pek bana göre değil -'

"Sorun değil. İstersen onları sahaya çıkarmaktan mutluluk duyarım, ama fikrini değiştirirsen -'

"Teşekkür ederim efendim. Takımla birlikte kalmamın önemli olduğunu düşünüyorum. "Katılıyorum. Peki onlar için neyimiz var?"

"Hâlâ dün geceki bilgileri inceliyoruz ama elimizde ilginç bir ipucu var: Yangın başlamadan kısa bir süre önce Bevois Mount'taki evden kaçan bir adamın güvenlik kamerası görüntüleri. Medya ile paylaşmamız gereken görüntüler var.

onu tanır. Bunları Gary Spence'e de göstereceğim - adamın onun uşaklarından biri olma ihtimaline karşı tepkisini görmek istiyorum. Ama doğrusu pek umutlu değilim. Spence ile son hedef alınan mülkler arasında henüz bir bağlantı kuramadık.

Gece ve ben bunun onun tarzı olduğundan emin değilim - bu iş yapmak için çok kamusal ve dağınık bir yol.

"Peki neye ?

'Peki, kişisel motivasyonlu saldırılar olabilirler. öldürmek için ortak bir çaba. Ya da yangınların kendileriyle ilgili olabilirler - birileri insan maliyetini düşünmeden yarattıkları kaosu tadını çıkarıyor olabilirler.

"Basına karşı nasıl bir tavır takınmak istiyoruz?

'Tanıklara çağrıda bulunuyor, dikkatli gerektiğini vurguluyor ve onları ilerlememizden haberdar ediyoruz.

Helen bu şekilde devam etti ve devam eden aramalar hakkında iyimser görünmeye çalıştı, ancak doğruyu söylemek gerekirse - CCTV bir yana - vardı

Henüz basının dişlerini geçirebileceği 'sulu' bir şey yoktu. Helen Gardam'ın buna nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Bazı istasyon şefleri dördüncü kuvvetleri hayal kırıklığına uğratmaktan zevk alıyor gibiydi - onları arzuladıkları sansasyonel haberlerden mahrum bırakmak - diğerleri ise ellerinde bir şey yoksa paniğe kapılıyordu koymak için önemli. Helen bu yatıştırıcılardan nefret ederdi ama Gardam onlardan biri gibi görünmüyordu. O fevkalade görünüyordu sorguya için rahatlamıştı.

"Takım nasıl?" diye devam etti, konuyu hiç uyardıktan değiştirdi.

"Yorgun ama kararlı. "Peki ya sen?

"Ben iyiyim.

'Eminim öylesindir ama dünyanın omuzlarına almak zorunda hissetme Helen. Biliyorum, liderlik etmekten hoşlanıyorsun.

ama biz bir takımız - ya da en azından öyle olmalıyız.

"Elbette.

'Bu da kapımın her zaman açık olduğunu söylemenin dolambaçlı bir yolu.

Kıdemli subayların konuşabilecekleri birilerinin olması önemli. "Teşekkür ederim, efendim.

'Lafı açılmışken, sana soracaktım.

Bir akşam bize yemeğe gelir misin? Sarah ve ben sizi daha az resmi bir ortamda biraz daha yakından tanımak isteriz.

"Çok .

"O zaman bir randevu ayarlayalım. Ve tabii ki istersen yanında birini getirmekte özgürsün.

Açık ve dostça bir tavırla söylenmişti ama Helen, Gardam'ın dostça teklifinin altında bir soru yattığını hissedebiliyordu.

"Korkarım sadece ben," diye yanıtladı

Helen. "Peki bu senin için sorun olur mu?

Helen bir an için sessiz kaldı - sorunun açık sözlülüğü şaşırmıştı.

"Burnumu sokmak istemem," diye devam etti Gardam. 'Ama buralarda bir ailenizin olmadığının farkındayım ve yetenekli memurların Sırf yüklerini paylaşacak kimseleri olmadığı için işin baskısı onları yiyip bitiriyor. Bunun sizin başınıza gelmesini hiç istemem. Konuşabileceğin biri var mı?'

Helen temkinli bir şekilde 'Çok destekleyici bir ekibim var,' diye yanıtladı. "Peki bunun dışında?

'Gerçekten iyiyim. Ama eğer çok fazla olursa, size haber vereceğimden emin olabilirsiniz.

"Seni bu konuda tutacağım. Ve söylediklerimde ciddiydim.

Konuşmaktan mutluluk duyarım.

herhangi bir engel olmasını istemiyorum. Bu ne senin ne de benim yararına olur.

Gülümseyerek kızın omzunu sıvazladı ve oradan ayrıldı,

O ayrılırken olay odasında toplanmaya başlayan memurlara neşeli iyimserliğini bahşediyordu. Hoş bir gün olmuştu.

Yeterli bir karşılaşmaydı ama Helen'in aklında pek çok soru bırakmıştı. Neden ondan bilgi almaya çalışıyordu? Neden onun özel hayatıyla bu kadar ilgileniyordu?

Kız önce ne kadar zamandır orada duruyordu?

'Hâlâ DNA sonuçlarının kimliğimizi doğrulamasını bekliyoruz. ama şimdilik Denise Roberts olduğunu varsayıyoruz. Kendisi dün gece hedef alınan adreste oğluyla birlikte yaşayan bekar bir anne. Callum Roberts ile zaten konuştum ve aile durumu ve yaşam tarzı hakkında oldukça net bir fikir edindim. Ayrıca elimizde CCTV görüntüleri yardımcı olabilir.'

Helen uzaktan kumandaya bastı ve arkasındaki ekranda bazı grenli görüntüler belirdi. Memurlar ileri atıldılar, hepsi de önemli bir şey görmek.

"Bu görüntü bir hapishanenin üzerindeki güvenlik kamerasından çekilmiştir.

Ramsbury Road, Denise'in evinden kestirme bir yolla bir dakikadan kısa bir sürede ulaşılabilir. Zaman koduna göre saat 11:23. Denise Roberts'ın evinde yangın çıktığını bildiren ilk 999 çağrısı saat 11:35'ten hemen sonra kaydedilmiş, peki bu adam kim?

Ekip, uzun boylu bir figürün kameranın yanından koşarak geçip caddenin aşağısına doğru uzaklaşmasını dikkatle izledi.

"Sırtı bize dönük olduğu için yüzünü göremiyoruz ama beyaz tenli, yaklaşık 1.80 boylarında ve koyu renk saçlı olduğunu söyleyebiliriz. Ağır botlar, koyu renk kot pantolon ve puf yelek giyiyor, peki neden koşuya çıkıyordu? Saat gece yarısını geçiyordu, buna uygun giyinmemiştii, kimseden kaçıyor gibi görünmüyordu, o halde acelesi neydi?

"Belki de bir şeye geç kalmıştır? DC Lucas araya girdi. Belki, ama emin olmak istiyorum. Kuralı Spence'in ama bu en baştan başlayalım. Zihinler açık olsun, tamam mı?'

Ekip başıyla onayladı. Hepsi de Helen'ın, Helen'ın Gary Spence'i kefaletle serbest bırakarak soruşturmanın devamına karar verdi.

"Denise'in oğlu o gece bir erkek arkadaş beklediğini doğruladı," diye devam etti Helen. 'İki pizza kutusu ve bir Dışarıdaki çöp kutusunda bir Tesco poşeti içinde boş bir şişe şarap var. Poşetteki fişten bu ürünleri dün aldığı anlaşılıyor.

"Şimdilik planlandığı gibi geldiğini varsayalım.

"Yemeğini yiyip gitmediğinden emin miyiz?" diye sordu Charlie. "Hayır, değiliz, ama Callum'a göre Denise akşam yemeğini Yatağını ısıtacak biri vardı ve bu konuda çok yardımseverdi.

Ekipten birkaç alaycı gülümseme geldi ama Helen devam etti.

Charlie'ye dönerek, 'DC Brooks ve DC Lucas bununla ilgilenecek,' dedi. 'Mümkün olduğunca çok üniformayı bir araya getirin ve Dün gece bu adamı gördüm. İnsanların bir saat içinde sokakta olmasını istiyorum, tamam mı?'

Charlie salladı ve göz ucuyla Lucas'ın da aynı şeyi yaptığını gördü. Lucas genç ve hızlı bir oyuncuydu. doğuştan espri anlayışı vardı. Önümüzdeki zorlu görev için harika arkadaşı.

'DC McAndrew Denise'in özel hayatına biraz daha derinlemesine bakacak.

Gelip giden birkaç erkek arkadaşı olduğu söyleniyor. Kim olduklarını ve dün gece nerede olduklarını bilmek istiyorum.

"Bu adamın Millbrook'taki ev yangınıyla bir bağlantısı olabilir mi? DI Sanderson sordu. 'Thomas Simms'in Tanrı'nın gönderdiği tüm saatlerde çalıştığını biliyoruz. Belki de karısı yalnız kaldı ve başka Şirket. Belki de Denise'le ortak bir sevgilileri vardı? Belki de sonunda daha iyisini düşündüler ve onu kovdular -'

'Bu aşamada herhangi bir şeyi göz ardı etmek aptallık olur, bu yüzden kontrol edin, ancak bunu *nazıkçe* yapın. Eğer ikisi arasında bir bağlantı bulabilirsek

Karen Simms ve Denise Roberts - o zaman failin kimliğini belirleme yolunda yarı yoldayız demektir. Bu arada diğer olasılıkları da düşünelim.

Hemen DC Edwards söze girdi.

"Yöntem aynı gibi görünüyor. Acil servisleri etmek için iki yanıltıcı yangın, ardından da bir konuta saldırı. Çok hesaplanmış, çok hassas.'

"Ama şehrin çok farklı bir yerinde," diye ekledi DC McAndrew. 'Millbrook istekli, alt-orta sınıf ve yukarı doğru. Denise'in Bevois Mount'taki konutları öyle değil. Yüksek işsizlik ve suç oranları, yardımlarla ve karaborsayla geçinen insanlar, etrafa saçacak çok az boş para.

"Yani mali bir nedeni var mı? Lucas sordu. "Thomas Simms'in sigorta parasına ihtiyacı olduğu kesin ve sanırım Denise Roberts'ın da öyle.

"Denise Roberts bir süre önce ev sigortasının geçersiz olmasına izin verdi.

Sanderson hızlıca söyledi. 'Ve saldırılar öldürmek için tasarlanmış gibi görünüyordu, bu yüzden sanırım bunu eleyebiliriz.

"Belki de hiçbir bağlantı yoktur," diye karşılık verdi DC Lucas biraz alaycı bir tavırla. 'Belki de kundakçımız bize bu tür saldırılar yapabileceğini gösteriyordur.

ne zaman ve nerede isterse.'

Bu hoş bir düşünce değildi ama Helen Lucas'ın haklı olabileceğini biliyordu. Helen, 'Bu olasılığı göz önünde bulundurmalıyız,' diye karşılık verdi. 'Bu konuda

Bu yangınların daha önceki bir suçu gizlemek ya da maddi kazanç sağlamak amacıyla çıkarıldığını gösteren kanıtlar. Kişisel olarak motive edilmiş olabilirler.

Ancak aynı şekilde, önemi kundakçıya verdiği hislerde yatan rastgele kundaklama eylemleri de olabilirler. A

cinsel yüklenme, Tanrı kompleksi, kaygıyı kovma arzusu, kontrolü ele geçirme: kundakçılığın tatmin edebileceği pek çok farklı yol vardır.

Helen seri suçlular hakkında pek çok akademik araştırma yapmıştı. Amerika'da geçirdiği süre boyunca edindiği bilgileri, şimdi kendi ülkesinde yetişmiş bir suçluyu ararken ön plana çıkaracaktı. O da Ekranda madde işaretli profil.

'Tipik kundakçınız beyaz ve erkektir - kundakçılıkla ilgili suçların yüzde fazlası beyaz erkekler tarafından işlenmektedir. O

Normalde yaşları yirmi bir ile otuz beş arasında değişen, işsiz ya da düşük maaşlı bir işte çalışan, özgüveni düşük ve çok az beklentisi olan kişilerdir. Paranoya sergileme olasılığı çok yüksektir ve çabuk alınganlık gösterir. Olabilir

evde veya ortak, pansiyon tipi konaklama yerlerinde yaşıyor veya Hatta evsiz bile olabilirler. Genellikle yangın yerinin seçimi, otorite figürlerine, otorite sahibi kişi veya kurumlara saldırma arzusuyla ilgilidir. onlara yanlış yaptı. Burada böyle bir durum söz konusu değil gibi görünüyor, ancak bu ihtimali de göz önünde bulundurmalıyız.

Ekipten birkaç kişi başını salladı - Helen'in her sözüne kilitlenmiş .

'Failimiz belli ki arka arkaya gecelerde büyük kundaklama eylemleri gerçekleştirdiği için kendine güveniyor. Açıkça görölüyor ki Karen Simms'in ölümüyle paniğe kapıldılar - yaptıklarından pişmanlık duyduklarını ifade eden herhangi bir medya kuruluşuyla temasa geçmediler. Hatta eğleniyor bile olabilirler. Kundakçıların büyük bir yüzdesi işledikleri suçun hikayesine kendilerini de dahil etmeye çalışır, bu yüzden dün geceki yangının tüm görüntülerini bir önceki gecenin görüntüleriyle karşılaştıralım. Bakalım her iki gecede de kendini kundakçı gibi gösteren biri var mı?

Özellikle de kurtarma çalışmalarına yardım etmek, kahramanlık yapmak için görünürlerdi. Yangın doruğa ulaştığında güvenli bir şekilde yataklarına girmiş olabilirler, ama nedense bundan şüpheliyim.

Helen şu anda tam da istediği gibiydi - insanların onun ekibine katılmak için sıraya girmesinin nedeni .

'Sosyal medyada, internette kendini yücelten açıklamalara dikkat edelim. Ayrıca gazetecilere ya da televizyona sürekli konuşanlara da. Ama temel bilgileri de unutmayalım. Birçok katil sıradan hatalar nedeniyle yakalanmıştır. Bu yüzden yerel işletmelerle konuşun - parafın veya çamaşır dumanı stoklayan biri olup olmadığını öğrenin-

çamaşırhanede zarar görmüş giysiler. Birinin rutinindeki herhangi bir olağandışı davranış veya küçük değişiklik önemli olabilir, bu nedenle büyük sorular kadar küçük soruları da sormayı unutmayın.

Ekipten daha fazla baş sallama.

'İdari destek, kaçan erkeğin elimizdeki en iyi güvenlik kamerası görüntüsünün zaman koduyla birlikte çıktısını aldı, bu yüzden oraya gidin ve bazı anıları canlandırın. Bu ölçekte suçlar işleyip kaybolur. O zaman failimizi gören birini bulalım.

Beş dakika içinde olay odası temizlenmişti. Helen kendisi dışarı çıkıp kapıyı kapatırken sessiz bir memnuniyet dalgası hissetti. Av başlamıştı.

Etrafında insanlar ılık atıyor ve ağılıyordu. "İçeride biri var, içeride biri var," diye feryat ediyordu bir kadın yakınlarda, sanki kanlı aşık arın tekrarı bir şekilde onu etkileyebilirdi Kurtarma. Memnuniyetle, melemesi aniden büyük bir gümbürtüyle kesildi, n yatak odası parladı, ana pencere muhafazasından patladı ve kalabalığa doğru uçan sıcak cam parçaları gönderdi. Orada bulunanların çoğu dönüp koşarak ona çarptı ve onun çerçevesini bozuyordu. Bu onu çok kızdırmıştı. O zamana kadar kaydı mükemmeldi.

Dn geceki yangınların görüntülerini izlemek zevkli bir deneyim olduğunu kanıtlıyordu. Elinde her yangından bir saatten fazla malzeme vardı ve zamanla bunları sıkı, dramatik anlatılara dnştrecekti. Ancak şimdilik ham, kesilmemiş kayıtların tadını çıkarmaktan memnundu.

Yoğun bir gece geçirmişti, bu yüzden şimdi biraz dinlenebilirdi. Gece yarısından hemen sonra eve dönmüş ve kıyafetlerini değiştirip fotoğraf makinesini aldıktan sonra tekrar dışarı çıkmıştı.

Her zamanki gibi titiz bir , sırayla ziyaret ettiği yerler Bevois Dağı'ndaki sigara içme eviyle son buldu. Bir gün boyunca orada oyalanmıştı.

En uzun süre, şok olmuş komşuların tepkilerini izledi, anın tadını çıkardı.

Şafak sökerken, kolunu şansa bırakmıştı. İtfaiye ekibi yapabileceği her şeyi yapmıştı - artık olay yeri kundaklama müfettişinin sahasıydı - ve kısa süre içinde ayrıldılar. Alan kapatıldı ve üniformalı bir

Polis memuru nöbet tutuyordu, ancak dikkatini dağıtacak kadar yerel dedikodu ve gazeteci vardı, bu yüzden arkadan dolanarak çitten atladı ve evin arkasına yaklaştı.

Bu aptalca, pervasızca bir şeydi ama bir şekilde yakalanmayacağını biliyordu. Yaklaşımını filme almıştı. Ucuz bir korku filminden fırlamış bir numaraya benziyordu ve şimdi onu izlerken gülümsüyordu. Yangın hasarlı arka kapıyı hafifçe aralayarak içeri süzüldü.

Deborah Parksın ilk iş olarak bölgeye geleceğini biliyordu, bu yüzden kamerayı cebine koyarak işe koyuldu ve uygun bir yer aramaya başladı. hediyeelik eşyalar. Evin önündeki konuşmaları duyabiliyordu. Yerel sakinlerin içtenlikle sordukları sorular, korsanların ısrarlı soruları ve kendini beğenmiş bir bilgisayar memurunun onlara geri çekilmelerini emretmesi.

Oturma odasında yürürken sadece harabeyle karşılaştı, bu yüzden koridorun karşısına geçerek çalışma odası olarak kullanılan kutu odasını inceledi.

Belli ki burada yığın eşya depolanmıştı - karton kutuların kömürleşmiş kalıntılarını görebiliyordu - bu da yayılan yangına bol miktarda yakıt sağlamıştı. Neyse ki -bakış açınıza bağlı olarak- salondaki muşamba zemin yangını geciktirmişti

Bu odaya ulaşan itfaiyeciler, tüm oda yanmadan önce yangını söndürmeyi başarmışlardı. Yarı yaşanmış bir hayatın ıvır zıvırları şimdi bu küçük alanı dolduruyordu ve yanmış el kitapları, kitaplar ve ayakkabı kutuları arasında çerçeveli bir fotoğraf bulmuştu. Camı çatlamış ve isle kararmış, metal çerçeve bükülmüş ve garip bir hal almış ama içindeki fotoğraf sağlam kalmış. Kenarları yanmış ve Ama yine de anne ve oğlunun kameraya garip bir şekilde gülümsedikleri seçilebiliyordu. Fotoğraf makinesini sırt çantasına yerleştirip aceleyle dışarı çıktı ve koridoru geçti. Ayrılırken kısa bir süre duraklamıştı. Orada Evin için için yanan yıkıntıları arasında dururken garip bir şekilde hareket eden bir şey vardı. Yerden hâlâ duman ve buhar yükseliyordu - bu yüzden iş botlarına ihtiyacı vardı - ve her yer ateş kokuyordu. Keskin kokuyu son bir kez içine çektikten sonra dönüp arka kapıya yöneldi.

Görüntüler artık sona eriyordu ama onun zevki sona ermemişti. Bu yüzden görüntüyü başa çevirerek koltuğuna geri oturdu, fermuarını açtı ve elini pantolonunun içine soktu.

"*Herhangi bir* ipucunuz var mı?"

Dedektif Başkomiser Jonathan Gardam, Emilia Garanita ile daha önce tanışmamıştı. Ama onun hakkında çok şey duymuştu. Helen Grace, şimdi yanında oturmuş basının sorularını yanıtlayan Hampshire İtfaiye ve Kurtarma Şefi Adam Latham gibi ona her şeyi anlatmıştı. Bugünkü brifingde büyük magazin gazeteleri temsil ediliyordu, ancak Emilia Garanita onların kendisine zorbalık etmesine ya da kendisini engellemesine izin vermeyecekti. Brifingi yönetmeye çalışırken onu izleyenler

Gardam, sorgulama sırasında bu kişinin hırslı genç gazeteci için daha büyük bir sahnede parlama fırsatını temsil ediyordu.

"Herhangi bir ilerleme kaydediyor musun? Garanita ısrar etti. Gardam durakladı, cevap vermeden önce bu yerel merakın tüm küçük ayrıntılarını - yüzündeki yara izi, boyalı saçları, siktir git tavrı - içmek için bir an ayırdı:

'DI Grace ve ekibi bir dizi ipucunu takip ediyor ve soruşturmalarımıza yardımcı olmaları için mevcut tüm memurları görevlendirdik.

Şu anda sokaklarda son beş yılda hiç olmadığı kadar çok polis var'.

Gardam bunun kaydedilmesine izin verdi. Her gazetecinin bu insan gücü artışını not etmesini istiyordu. Dahası, bugün ilerleyen saatlerde haber yapıldığında kundakçılarının bunu almasını istedi. Somut ipuçları bulmakta zorlandığınızda, önleme de tespit kadar iyidir. Kundakçının daha fazla saldırı gerçekleştirmeden önce iki kez düşünmesini istiyordu.

'Ve soruşturmada ilerleme kaydedileceğinden eminiz. hızlı. Bunun yanı sıra, İtfaiye ve Kurtarma Teşkilatındaki meslektaşlarımızla da irtibat halindeyiz.

müdahale araçlarının yanı sıra komşu kuvvetlerden ilave itfaiyeciler'.

Adam Latham, polis meslektaşının sözlerini tekrarlayarak, "Durum ne kadar karmaşık olursa olsun, her türlü acil durumla hızlı ve etkili bir şekilde başa çıkabileceğimizden artık eminiz," diye ekledi.

Kundakçıya bir başka üstü kapalı uyarı. Daha fazla polis, daha fazla itfaiyeci ve daha fazla kaynak vardı. Dikkat dağıtıcı yangınlar artık ona pek yardımcı olmayacaktı. Gardam içten içe onun bu meydan okumaya nasıl tepki vereceğini merak ediyordu. Geri mi çekilecekti yoksa aynı şekilde karşılık mı verecekti?

onlar kendi oyunlarını geliştirirken?

"Soruyu tekrar soracağım - herhangi bir şüpheliniz var mı?

Garanita kemikli bir köpekti ve polisten hesap sorma görevini kendi kendine üstlenmiş olmanın keyfini çıkarıyordu. Gardam, *Southampton Evening News*'un bir süredir - kısmen Garanita ve Helen Grace arasındaki geçici ateşkes sayesinde - onlara karşı nazik davrandığını duymuştu, ancak bu mühlet artık sona ermiş gibi görünüyordu.

Southampton'ın önde gelen suç muhabiri yeni bir hikâyenin kokusunu aldı. "Bulmaya çalıştığımız birkaç şüpheli kişi var.

Ancak bunların başında, saat 11:25 sularında Bevois Dağı'ndaki ev yangını mahallinden kaçarken görülen bir adam gelmektedir.

Dün gece. Şu anda size CCTV görüntülerinin basılı halleri veriliyor ve okuyucularınızdan, izleyicilerinizden bu görüntülere iyice bakmalarını rica ediyoruz. Bu adamı tanıyorlar mı? Eğer tanıyorlarsa, özel olay ihbar hattı aracılığıyla iletişime geçmelerini rica ediyoruz.

Günün yirmi dört saati, böylece onu soruşturmalarımızdan eleyebiliriz.

Bu arada halkımızdan sakin olmalarını ve özellikle hava karardıktan sonra mantıklı önlemler almalarını rica ediyorum.

'Yani kapılarınızı kilitleyin ve oturun. Yapabileceğinizin en iyisi bu mu?'

'Yapılacak en *mantıklı* şey budur. Bu saldırıların endişe yaratmasını anlıyorum, ancak halkın yapabileceği en iyi şey uyanık olmak, mantıklı davranmak ve işimize bakmamıza izin vermektir.

"Polise güveniyor muyuz?

Kesinlikle, Emilia. Bildiğiniz gibi, DI Grace'in bu ölçekte ve karmaşıklıkta soruşturmalar yürütme konusunda örnek bir sicili var. Ve ona güvenim tam,' Gardam sert bir şekilde cevap verdi, biraz duraklayarak

sonuca varmadan önce:

"Daha önce de doğum yaptı ve eminim yine yapacaktır.

Steril bir giysiye bürünen Helen, merdivenden birinci kata tırmandı. Evin dokusu o kadar dengesizdi ki, yangın inceleme görevlilerine yardımcı olmak için geçici bir iskele ve kızak kurulmuştu güvenli bir şekilde gezinebilirdi. Merdiveni tırmanan Helen, Deborah Parks'ı bir zamanlar ana yatak odası olan yerde çoktan çalışmaya başlamış buldu. Son derece iç karartıcı bir yerdi. bombalanmış gibi görünüyordu - ve Helen'in endişe duyguları, şimdi parçalanmış ana pencereyi örten plastik kaplamanın ısrarlı gümbürtü sesiyle daha da arttı. Bugün rüzgâr çok kuvvetliydi, geçici örtüyü şiddetle sallıyor ve

Sahada çalışan herkesin iliklerine kadar üşümesini sağladı. Dün gece buradaki sıcaklık 600 santigrat derecenin üzerine çıkabilirdi, şimdi ise donma noktasına yaklaşıyordu.

Endişesini bastıran Helen, kalaslardan oluşan yürüme yolunda Deborah'ya doğru . Yangın İnceleme Memuru, Deborah yaklaşıırken ayağa kalktı ve ona doğru başını salladı. Deborah bir Her şeyden önce bilim insanıydı, ama aynı zamanda üç erkek çocuk annesiydi ve Helen deneyimlerinden biliyordu ki, her zaman insan araştırdığı trajedilerin maliyeti. Birçok yönden hayatları oldukça benzerdi - her ikisi de çalışma hayatlarını insanoğlunun hayal edebileceği veya katlanabileceği en kötü şeylerle iç içe geçirdiler.

"Kurbanınız burada, odanın tam ortasında bulundu. Büyük ihtimalle duman ve panik onu etkiledi ve dondu kaldı.

Bu tür durumlarda bunu sık sık görürsünüz. Ev yangınları *diğer* insanların başına gelen şeylerdir. Sizin başınıza geldiğinde insanlar akıllarını, yön duygularını, her şeylerini kaybederler.

"Korkunç olmalı.

"Duman burada o kadar yoğun olurdu ki, hangi yönün yukarı olduğunu bilemezdi.

Ölmek için korkunç bir yoldu. Dehşet, kafa karışıklığı ve korku aynı anda çarpışıyordu. Katillerinin niyeti bu muydu?

"Vücudunun neden bu kadar..." Helen uygun kelimeyi bulamayınca durakladı.

"Kömürleşmiş mi?

Helen kısa bir teşekkürle gülümsedi. Denise'in vücudunun neye benzediğini kelimelere dökmek zordu.

Deborah Parks, "Temelde oksijen," diye devam etti. 'Yatak odasının kapısının kenarında büyük yanık izleri var. Yangın alt katta başlamış, yukarı doğru yükselmiş ve bulabildiği her şeyi tüketmiş. Temel düzeyde sağlam ve yangına dayanıklı olan kapıda bir engelle karşılaştı. Isı yükselmiş -'

"Ve sonra Denise kaçmaya çalışırken kapıyı mı açtı?" diye sordu Helen.

"Muhtemelen. Sinir bozucu yangın yatak odasındaki taze oksijeni yutmuş olmalı - buradaki izler yangının yeni alana nasıl patladığını gösteriyor.

Deborah tavandaki bir dizi uzun, mor yanık izini gösterdi.

'Denise ilk patlamadan sonra bilincini geri kazanmış ya da kazanmamış olabilir. Her iki durumda , eğer odanın ortasında hareketsiz bir şekilde duruyorsa, yangın onu tüketmiş ve vücudunu aydınlatmış olmalı.

Gecelikleri, saçları... Bu noktada hala bilinci yerinde olsaydı, vücudu büyük bir şoka girmiş olurdu. Kalp durması, duman soluma, onu en kötü durumdan kurtarabilecek pek çok şey var.

"Lütfen Tanrım.

Deborah çoktan kızağı geçip merdivenden zemin kata inmeye başlamıştı. Helen bu yıkım öyküsüne bir an için ara vermekten memnundu. Suç işlemeye alışkındı.

sahneleri, anlatılamaz şeyleri görmekten, ama bu farklıydı.

daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi. Denise Roberts'a saldıran kişi insan değildi ve sıradan bir cinayette olduğu gibi kaçma, kendini savunma ya da karşılık verme fırsatı yoktu

Senaryo. Onunki yenilmesi mümkün olmayan bir düşmandı. Kimseden korkmayan Helen, Denise'in dün gece karşılaştığı şeyi düşününce hafifçe ürperdi.

Merdivenden inen Helen, Deborah Parks'ı merdivenlerin dibinde çömelmiş halde buldu. Helen ona katıldı.

Deborah, 'Sizin kundakçının yöntemi de oldukça benzer,' diye özetledi. 'Parafinin kokusunu kendin alabilirsin ve ben de yanmış bir paket buldum. Marlboro Gold burada. Alt katta dolap yok, bu yüzden kundakçı doğrudan merdivenlere yöneldi ve muhtemelen geciktirme cihazını yakıp gitmeden önce alttaki üç basamağı parafinle ıslattı.

Helen başını salladı, sonra da şöyle dedi:

Bu şeyler de ne?

Deborah'ın merdivenlerin dibine yerleştirdiği bir avuç dolusu numaralandırılmış adli tıp işaretini gösteriyordu.

Deborah, 'Sodyum fişekleri,' diye yanıtladı.

"Kibritler mi? Helen sorguladı.

"Aynen öyle. Onları gecikme zamanlayıcısının bulunduğu en alt basamakta bulmayı beklerdim, ancak merdivenlerin tabanına ve zemine dağılmış bir dizi başka kibrit var gibi görünüyor.

"Bu ilk yangının yayılmasını artırmak için miydi?

"Pek olası değil. Zaten parafinle ıslatılmış halıya kibrit koymanın bir anlamı olmaz - kundakçımız bunu bilir.

"Yani sadece sakar mıydı?

"Ya da aceleleri var. Bu adamların buz gibi olduklarını düşünüyoruz ama onlar da insan. Kurbanları üst katta uyuyordu ama her an uyanabilirdi. Kundakçı mümkün olan en kısa sürede eve girip çıkmak isteyecektir ve acele ettiğinizde ...'

Helen başını salladı. Korkunç bir şekilde önceden planlanmış bir suçun ortasında rahatsız edici derecede insani bir andı.

"Bunun dışında Salı gecesi çıkan yangınların neredeyse bir karbon kopyası. Yapılacak daha çok iş var ama failin aynı kişi olduğundan yüzde doksan dokuz eminim.

"Nasıl girdiklerine dair bir fikriniz var mı?

"Arka kapıdan girilmiş gibi görünüyor. Ön kapının zinciri takılıydı ve henüz kırık bir pencere ya da başka bir erişim yolu bulamadım. Biz geldiğimizde arka kapı kilitli değildi. Aile üyelerine arka kapının genelde kilitlenmeden bırakılıp bırakılmadığını sormanız gerekir -"

"Ya da biri çıkarken kilidi açmış olabilir.

Eğer yangın dün gece Denise'in yatağını paylaşan kişi tarafından çıkarıldıysa, o zaman onun daha fazla

gizli arka kapıdan kaçtı. Ama gizemli sevgilisini bulmaya hâlâ yaklaşmamışlardı, yani hepsi varsayımdı. Belki sadece ev güvenliği konusunda dikkatsizdi? Ya da belki de sadece bu seferlik unutmuştu?

"Gözünüze çarpan başka bir şey var mı?" diye sordu Helen arka kapıya doğru ilerlerken.

"Faille ilgili henüz elle tutulur bir şey yok. İskeleyi kuran güvenlik görevlileri zaten sahayı rahatsız ediyordu, bu nedenle mahkemede herhangi bir kanıtın çaprazlama yapılmadığını kanıtlamak zor olacaktı-' ya da onlar tarafından getirilmiştir.'

Helen yemin etti - ihtiyaçları olan tek şey buydu.

Deborah işine devam etmek üzere uzaklaşmadan önce, "Aynen öyle hissediyorum," diye karşılık verdi. "İşim bittiğinde seni ararım.

Helen Deborah'ya teşekkür etti ve arka kapıdan dışarı çıktı. Bahçede hızlı bir tur attı ama sert zeminde ilgi çekici bir şey bulamayınca dönüp eve baktı. Gördükleri karşısında ürperdi - mütevazı bir aile evi yangın yüzünden harap olmuştu,

şimdi sokaklarda sıralanan ve kameralı telefonlarını onaylamak için kaldıran yerel gençler için acımasız bir meraka dönüştü. Denise Roberts'ın hayatında pek fazla kırılma noktası olmamıştı ama en acımasız darbeyi en sona saklamıştı.

Tüm bu korkunç hikâyede sadece tek bir küçük ışık parıltısı vardı. Oğluyla tartışmış ve muhtemelen pişman olmuştu. daha sonra, ebeveynlerin yapmaya alışkın olduğu gibi. Ama bunu yaparken

Ona bir annenin çocuğuna yapabileceği en büyük hizmeti yapmıştı. Dün gece kendi çıkarlarına hizmet etmek için onu evden kovmuştu, Ama bunu yaparken onun hayatını kurtarmıştı.

Callum Roberts kasvetli, yasaklayıcı koridorda yürürken gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. Kendisine ayak uyduran polis memuruna - DS Sanderson - bakmayı reddetti. Bunu yaparsa, Sanderson'ın onu tekrar üzerinde çalışmaya başlayacağını ve onu bu işten vazgeçirmeye çalışacağını biliyordu.

Bunu yapmak. Bu iş zaten yeterince zordu, bir de onun kendisini yıpratması, kararlılığını aşındırması ve korkularını avlaması yoktu. Ve eğer bocalamasına izin verirse, bir adım daha atamayacağını biliyordu.

Hepsi de ona annesinin cesedini görmemesi için ısrar etmişti. DNA ve diş kayıtlarından kimliğini tespit etmişlerdi, dolayısıyla bu steril ve cansız yerde bulunmasına gerek yoktu. Callum annesinin TV'deki suç programlarında polis morgları vardı ama şimdi ne kadar sahte olduğunu fark etti.

O versiyonlar öyleydi. Gerçek anlaşıma , ruhsuz ve sadece .. öldü.

Sanderson artık onu ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmiş gibiydi ve sessizce onun yanında yürüyordu. Bu da onun için sorun değildi. İlk başta onun varlığından rahatsız olmuştu ama ceset depolama alanının yaklaştıklarında birdenbire onun yanında olmasından memnun oldu. onu. Oraya girdiğinde nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Neden buradaydı? Oradakinin annesi *olmadığına* gerçekten inanıyor muydu? DNA testleri onun olduğunu kanıtlamıştı ama yine de görmek zorundaydı. Mantıksal olarak nedenini söyleyemiyordu ama söylüyordu.

Annesinin vücudunun durumunu üstü kapalı bir şekilde ima etmişlerdi, sonra top oynamayı reddettiğinde eldivenler çıkmıştı ve Annesinden geriye kalanları kısa ama grafik detaylarla anlatmışlardı. Yine de ertelemeyi reddetmişti. İçgüdüsel olarak onu şimdi görmeyi reddetmenin en büyük ihanet olacağını

Neden böyle bir aptallık yapmıştı? Bu kadar nankör? Yani düşmanca mı? Annesinin birçok kez işleri berbat ettiği ve paspas gibi davrandığı kesindi.

berbat bir erkek zevki vardı. Ama başka kadınlar onu kaderine terk edip bir akrabasının yanına ya da bakımevine bırakabilecekken o tek başına büyütmişti. Ve ilk yıllarda iyi anlaşmışlardı. Rahat bir ebeveyndi, bir çocuğa sahip olmaktan mutluydu.

güler ve şaka yapardı. Ve onun üzerine titrerdi, okul gezilerine gidebilsin, doğum günü partileri yapabilsin ve hatta

Tatil. Bir babaya sahip olmayı hiç özlememişti.

bir şey, değil mi? İlk dövmesini yaptırırken bile onunla birlikte gelmiş, nerede yaptırması ve neyi tercih etmesi gerektiği konusunda tavsiyelerde bulunmuştur. O

Daha sonra onunla ilgilenerek dövmenin enfeksiyon kapmamasını sağladı, sıcak Ribena ve parasetamol tozu verdi.

zonklayan kolundaki acıyı dindirmeye çalışıyordu. Annelerin en iyisi değildi ama en kötüsü olmaktan da çok uzaktı.

"Bu Jim Grieves. Kendisi kıdemli patoloğumuzdur.'

Callum birden kendini bir başka yabancıyla el sıkışırken buldu. O hiç el sıkışmazdı - kim el sıkıştırdı ? - Yine de son birkaç saattir başka hiçbir şey yapmıyor gibiydi.

Sağlık görevlileri, polis memurları, itfaiye müfettişleri ve şimdi de annesinin cesedini didik didik eden patologla el sıkışıyordu.

"Kaybınız için çok üzgünüm," diyordu adam. Büyük bir adamdı. sert tavırlı ama kibar bakışlı bir adamdı. Callum cevap olarak ne söyleyeceğini bilemediği için kısaca başını salladı. Buraya sohbet etmeye gelmemişti.

Ceset depolama alanına doğru yürüdüler. "Ceset depolama alanı" - buraya nasıl gelmişti ki? Bu bir kabustu, yaşayan bir kanlı kâbus. Adam yine konuşuyordu ama tek bir kelime bile duyamıyordu, konuşması içindeki panik tarafından bastırılmıştı. Birdenbire buradan başka bir yerde olmak istedi. O

dönüp kaçmak istedim, kaçmak, kaçmak ...

"Hazır mısınız?" diye sordu patolog, sesi sanki soruyu ikinci kez tekrarlardı. Callum kendini toparladı, başını salladı ve sorgucusuna gülümsedi. Neden gülümsemişti? Gülümseyecek ne vardı ki?

Uzun metal bir masanın yanında duruyorlardı - onlara 'levha' dendiğini biliyordu ama bu şekilde düşünmeye dayanamıyordu. Patolog ona son bir kez baktıktan sonra öne doğru eğildi ve çarşafı kaldırdı.

Callum'un kolu hemen dışarı fırladı ve hâlâ yanında duran kadın polisin kolunu yakaladı. Ne yaptığını bilmiyordu. bekliyordum, ama bunu değil. Bu onun annesi değildi. İnsana bile benzemiyordu. Bu bir iğrençlikti.

Elini bırakarak döndü ve yakındaki bir lavaboya koşarak içine sertçe kustu. Az önce gördüklerinin dehşetiyle bir, iki, üç kez zorla kustu. Daha sonra soğuk metal kenarı kavrayarak başını eğdi, nefes alış verişini düzene sokmaya, gürleyen kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Şu ana kadar korkunç ama gerçek dışı görünüyordu. Şimdi ise tam Dün gecenin yıkımı kendini hissettiriyordu. Ve o anda, delici bir netlikle, tüm hayatının küle dönüştüğünü biliyordu.

**Firstpersonsingular tarafından yazılan
blog yazısı. Perşembe, 10 Aralık, 15.00**

Hiç kendinizi yaktınız mı? Düzgün bir şekilde. Avucunuzu alevin üzerine tutup ateşin etinizi yemesine izin vermek gibi. Yapmalısın, iyi gelir.

Sanırım siz de benim gibi intihar sitelerine girmişsinizdir. O şeylere saatlerce bakıyorum. Her zaman ilginç bir şeyler detaylara ve bu sitelerin tonuna bayılıyorum, ya siz? Çok kasvetli, çok ciddi ve çok sıkıcı?!? Sanki bir eğitim kılavuzu ya da Ders kitabı. Bu ev ödevi değil dostum, bu son sınır. Değil. ama acılarını kullanmayı öğrenseler kaç kişinin kısa keseceğini merak ediyorum. Dediğim gibi, bu iyi bir şey.

İlk kez altı yaşındayken kendimi yaktım. Annemin çakmağını çaldım, Bu da her şeyi daha tatlı hale getirdi. Sigara içmesine engel olmaya çalıştığımı ya da sadece küçük bir pislik olduğumu düşünüyordu ama ben ona ait bir şeyin iz bırakmasını istiyordum. Avucumu aşağıya, aşağıya, aşağıya aleve doğru indirdiğimde, onun çakmağını - aptal oymasıyla birlikte - elimde tutmak her nasılsa iki kat daha iyi hissettirdi. Onu orada tuttum, hareket etmeyi reddettim. Onun üzerindeki gücümü kullanıyordum. Acımın üzerinde. Hayatım üzerinde.

O zamandan beri çok şey oldu. Ama öğrendiğim ders hep aklımda kaldı. Hayatta rastgele, acımasız ve anlamsız o kadar çok şey var ki. İçinden geçilmesi gereken çok fazla pislik, büyük adaletsizliklerle yan yana yürüyen çok fazla küçük aşağılama. Kendini ziyaret eden o kadar çok karanlık var ki

İsteseniz de istemeseniz de. Ama kontrol edebileceğiniz bazı şeyler var. Kendinizi kontrol edebilirsiniz. Duygularınızı kontrol edebilirsiniz. Ve eğer zekiyseniz, diğer insanları da kontrol edebilirsiniz.

İşte o zaman kendinizden çıkarsınız. Kendinizden daha fazlası olduğunuzda. Senin değersiz olduğunu düşünüyorlardı. Siz de değersiz olduğunuzu düşündünüz. Ama sonra aniden her şey anlam kazanır, kontrolü ele alırsınız ve kısa bir süre için Tanrı'nın yüzüne bakmanın ne demek olduğunu bilirsiniz.

Köpekleri geri çağırma vakti gelmişti. Her kapıyı çalmışlardı, Denise Roberts'ın evinin bir mil çevresindeki tüm potansiyel tanıkları ve yoldan geçenleri araştırmış ve eli boş dönmüştü. Charlie, Sarah Lucas'ın yoluna devam etmekten memnun olup olmadığını kontrol etti, Daha zengin bir av umuduyla insan gücünü yakındaki ana caddeye yeniden konuşturduktan sonra üniformalı çavuşları harekete geçirdi. Moral bozucu birkaç saat olmuştu ve Charlie Helen'a büyük kaynak aktarımlarının tam olarak hiçbir sonuç vermediğini söylemek için sabırsızlanıyordu.

Yangın alanındaki polis kordonunun yanında duruyordu. Dün gece ve bu sabah büyük bir kalabalık vardı ama artık onlar bile azalmaya başlamıştı. Bunun Charlie'yi neşelendirmesi gerekirdi - bu lastik boyunlulara kimin ihtiyacı var ki? - ama aslında etkisi tam tersiydi Tam tersi. Görünüşe göre bu korkunç trajedi birkaç saatlik ilgiye değirdi, sonra dünya yeni bir eğlence arayışıyla yoluna devam etti. Keşke geride kalanlar için de bu kadar kolay olsaydı.

'kızlar, şimdi gidin. Hepinizin evleri var. Genç kızlardan oluşan küçük bir grup polis şeridinin yanında oyalandı, Gevezelik ediyor, bağırıyor ve ara sıra evin fotoğraflarını çekiyorlardı. Charlie onlara seslendiğinde döndüler ama gitmek için bir hareket yapmadılar. Gözlerini evden ayırmadan sohbetlerine devam ettiler. Şık giyimli polis memuru günlerine müdahale etmeye niyetli görünüyordu. Charlie onları izlerken ani bir kızgınlık ve öfke patlaması hissetti. Burası birinin eviydi, lanet bir alışveriş merkezi değil.

"Şimdi, kızlar. Hava kararıyor ve burada takılmanız için bir neden yok.

Charlie bir an Jessie'nin ergenlik çağında nasıl biri olacağını düşündü. Charlie'nin Jessie'nin

Başarılı bir kariyer kadını ve otorite figürü olarak mı? Ya da Bir kadın polisin annesinin olması en büyük felaket, arkadaşlarını ve erkek arkadaşlarını uzak tutan bir tür sosyal ölüm olur muydu? Charlie birdenbire bu konuda endişelenmeye başladığını fark edince şaşırıldı ve aptalca davrandığı için kendini azarladı. Şu anda kızartılacak daha büyük balıklar vardı.

"Kızlar, sizden son kez hayatınıza devam etmenizi isteyeceğim. Sizi bir polis minibüsüyle eve bırakmaktan mutluluk duyarım, ama bunun işe yarayacağını sanmıyorum.

Sana bir iyilik yapacağım, değil mi?

Charlie şimdi onların peşindeydi ve gitmelerini istediği yönü işaret ederken sesini yükseltiyordu. Buralarda çok fazla ara yol ve geçit vardı - her ne kadar güvenli olsa da

Sayıcı çok olsalar da, ana cadde boyunca evlerine gitmelerini tercih ederdi.

Kızlardan biri, polislere karşı tutumu açıkça belli olan bir tavırla, "Onu görmüş," diye cevap verdi.

"Kimi gördün?

"Bunu yapan adam," diye cevap verdi genç, yangın alanına doğru başını sallayarak.

"Onu kim gördü? Charlie çaresizliğini sesinden tutmaya çalışarak sordu.

"Naomie," dedi, grubundan bir başkasını işaret ederek. Naomie melezdi, biraz kiloluydu ve köklerine kadar kızarmıştı. Engelleme Charlie ona yaklaştı. "Bana ne gördüğünü anlat, Naomie.

Kızaran kız onu duymamış gibiydi, bu yüzden Charlie izin kartını çıkardı.

'Ben DC Brooks. Bu dava üzerinde çalışıyorum ve bana söyleyebileceğiniz her şey çok yardımcı olacaktır.

'Anlat ona kızım. Domuza ne gördüğünü anlat,' dedi lider gülerek.

Başka bir durumda olsa Charlie sırf bu yüzden o küçük pisliği uyarırdı ama bugün bu işin peşini bırakması gerekiyordu.

"Kimi gördün, Naomie? Charlie bastırdı. 'Bunu resmileştirmek zorunda kalmayı gerçekten istemiyorum ama kalırsam yaparım. Lütfen - söyle bana Ne gördün?'

Sonunda durumun ciddiyeti anlaşıldı ve kız yukarı baktı. Bunu yaparken Charlie kızın gözlerindeki korkuyu görünce şaşırdı.
"Onu gördüm."

"Bunu DC Brooks ile konuşmuştunuz, biliyorum ama bana tekrar anlatmanızı istiyorum, tamam mı?"

Helen masanın karşısındaki Naomie Jackson'a baktı, bu geç saatte bile onlara yardım etmeyi reddedip reddetmeyeceğini merak ediyordu. Charlie'ye göre onu polise götürmek için çok ikna etmek gerekmişti. hiç istasyon. Şimdi buradaydı, bir röportajın içindeydi. yanlarındaki süitte, gergin genç onlara yardım etmenin bilgeliği konusunda daha da az ikna olmuş görünüyordu.

Naomie boş Sprite şişesini elinde evirip çevirerek oynuyordu. Helen'in gözünde yeterince iyi bir kız gibi görünüyordu ama kendine olan saygısının olması gereken yerde kocaman bir boşluk vardı. Pasaklı görünüşü, tek heceli konuşması ve Yetişkinlerin gözlerinin içine bakamaması da bunun bir göstergesiydi. O bir lider değil, takipçiydi ve hiç şüphesiz onu bu işe bulaştırdığı için eşine lanet ediyordu. Ama şımartılacak zaman yoktu - eğer Naomie'nin elinde yangınlarla ilgili önemli bilgiler vardı, Helen'in bunları öğrenmesi gerekiyordu.

'Sana sorun çıkarmak istemiyoruz, Naomie. Sorun çıkarmayacağız. Eğer istemiyorsan annenle iletişime geç. Ve DC Brooks işimiz bittiğinde seni istediğin yere bırakacak. O senin Şu andan itibaren irtibat noktası sizsiniz ve bu konuda herhangi bir endişeniz ya da kaygınız varsa doğrudan onu arayabilirsiniz, o da size yardımcı olmak için hemen gelecektir. Lütfen bana ne gördüğünüzü anlatın.'

Naomie şişeyi bir kez daha çevirdikten sonra şöyle dedi: "Yolun aşağısında koşan bir adam gördüm.

"Açık olmak gerekirse, burası Ramsbury Yolu'na çıkan ara yol mu?"

"Doğru.

"Bu ne zaman oldu?"

"Kapanış saatinden hemen önce. Bardan çıkmıştım ve eve gidiyordum. Helen tepki vermeden başını salladı. Charlie ona bir bakış attı ama Helen görmezden geldi. CCTV için doğru yer, doğru zaman - ama Helen henüz umutlanmıyordu.

"?"

"Common'a yakın bir barda. St Mary's'de oturuyorum, bu tarafa doğru yürüyordum.

"Peki ne gördün?"

"Bu adam arkamdan çok hızlı geldi. Ödümü kopardı. Tek başımaydım ve karanlıktı ve her türlü sesi duyuyordunuz. kızlara oluyor -"

"Peki o ne yapıyordu? Charlie sözünü kesti, kızın doğru yolda ilerlemesini sağlamak istiyordu.

"Koşmak. Çok hızlı koşuyordu. Doğruca yanımdan geçti, beni hiç fark etmedi.

"Ne giyiyordu?"

"Koyu renk pantolon ve çizme, sanırım. "Palto var mı?"

"Evet, belki. Ama kolları kapalı değildi."

Helen başıyla onayladı. Peşinde oldukları adamın detayları henüz medyada yer almamıştı, yani bu kız yalan söylemiyorsa ya da fotoğrafları görmediyse, aradıkları ipucu buydu.

"Yüzünü gördün mü? Charlie nazikçe sordu.

Naomie başını salladı.

"Çok hızlı geçti.

"Peki ya saç rengi?"

"Kahverengimsi, sanırım.

"Yükseklik?"

"1.80 falan." "Başka bir şey var mı?"

Kız başını salladı.

" bir şey?" diye tekrarladı Helen, hissettiği kadar endişeli görünmemeye çalışarak. Bu açıklamada zaten bilmedikleri neredeyse hiçbir şey yoktu.

Naomie nihayet cevap vermeden önce uzun bir duraklama oldu:

"Başka bir şey daha vardı. Bir dövmesi vardı. Kolunda." "Bu dövme neye benziyordu?"

"Bir yıldızdı, büyük bir yıldız.

"Başka bir şey var mı?"

"Yıldızın içinde bir taç ve bir çiçek vardı. Biraz garip, anladın sen beni."

Helen'in kalbi şimdi daha hızlı atıyordu. Bakmadan Charlie'nin de aynı şekilde hissettiğini anlayabiliyordu.

"Ne tür bir çiçektir, Naomie? Naomie çok düşündü ve sonunda şöyle dedi:

"Kırmızı bir gül.

"Bundan emin misin?"

"Evet, gerçekten. Büyük bir taneydi."

Helen başıyla onayladı ve Naomie'ye zaman ayırdığı için teşekkür etti. Charlie'yi yazılı ifadeyi onunla birlikte gözden geçirmesi için bırakan Helen aceleyle odadan çıktı. Akli şimdiden bir yol bulmaya çalışarak ileriye doğru koşuyordu

Şimdi önünde uzanan bok fırtınası boyunca. Gerçeği söylemek gerekirse, ileriye dönük basit ya da açık bir yol yoktu. Dava kararlı ve istenmeyen bir hal almıştı.

Çünkü Naomie, Hampshire İtfaiye ve Kurtarma Servisi'nin armasını kendi bocalayan tarzıyla mükemmel şekilde tarif etmişti.

"Bu tam bir saçmalık.

Adam Latham'ın gözleri parlıyordu ve konuşurken ağzından küçük tükürük parçaları fırlıyordu. Boğa olarak bilinirdi, taviz vermeyen bir adamdı, çok sevdiği İtfaiye ve Kurtarma Hizmetlerini savunurken hiç bu kadar taviz vermemişti.

'Adamlarımdan birinin böyle bir şey yapmasına imkan yok' dedi. 'Emrim altında görev yapan kadın ve erkeklerin her birini tanıyorum. Tanrı aşkına, çoğunu ben eğittim ve şey... bu mümkün değil.

Helen cevap vermek üzereydi ki Gardam araya girdi. Üçü de 'sohbet' olarak adlandırılan bir toplantı için onun ofisinde toplanmışlardı.

"geldiğini anlıyorum Adam," diye yatıştırdı Gardam. Sizi anlıyorum. Ama takdir edersiniz ki, her vakayı takip etmek zorundayız. ve tanık dövmenin çok kesin bir tarifini verdi. "O zaman yalan söylüyor.

"Peki bunu söylemek için ne gibi bir gerekçeniz var?" diye araya girdi Helen. Bu çok açık, değil mi? İlgi peşinde, ne olduğunu biliyorsun genç kızlar gibidir.'

Bu son yorum Gardam'a yönelikti ve Helen söze karışmak üzereydi ki patronu bir kez daha araya girdi.

"Bu duyguyu paylaştığımdan emin değilim ama ikimiz de diyoruz ki aynı şey. Bu ipucunu hızlı ve gizli bir şekilde araştırmalıyız. Eğer bir şey çıkmazsa, hepimiz yolumuza devam edebiliriz.

Helen, Gardam'ın liderliği ele almasına izin verdi, ama içten içe onun sürekli müdahaleler. İşbirliğini sağlamak için Latham'la önceden temasa geçmek onun fikriydi ve Latham'ın

Zorlu toplantıyı kendisi halletmişti ama Gardam ev sahipliği yapmakta ısrar etmişti, belki de üstün rütbesi ve erkeksi

mateyness Latham'ı ikna etmeye yardımcı olabilir. Belki de Helen onun desteği için minnettar olmalıydı ama hissetmedi. Hiçbir zaman bir erkeğin korumasına ihtiyaç duymamış ya da bunu istememişti. Beyaz şövalyelerle işi olmazdı.

'Ve siz bunun mümkün olduğunu düşünüyorsunuz, öyle mi? Bu küçük soruşturma hattı gizli tutulabilir mi? Latham'ın ses tonu alaycı bir şekilde. 'İstasyonunuz en az onlar kadar sızdırıyor - en az onlar kadar

Memurlarımla görüşmeye başladığınız anda basın bunu öğrenecek ve sonra ne olacak? Halk bizimle işbirliği yapmayı bırakır.

İşimizi engellemeye, memurlarımızı taciz etmeye, hatta onlara saldırmaya başlıyorlar. Böyle bir şey hayatlara mal olabilir. İstedığınız bu mu?'

"Sorumlu kişiyi yakalamak istiyoruz," diye karşılık verdi Helen, Gardam araya girmeden önce. 'Başka hiçbir düşüncenin beni bu hedeften uzaklaştırmasına izin veremem. Ama hiç kimsenin bir şey yapmasına gerek yok.

aşırı heyecanlı. Etrafta dolaşıp kapıları tekmelemeyeceğiz -'

'Hayır mı? Bunun sizin uzmanlık alanınız olduğunu sanıyordum.

'Sadece gerekli olduğunda. Şimdilik sadece soruşturma yapıyoruz.

'Memurlarımı hastanede ziyaret ettiğimde bunu hatırlayacağım.

Yarım yamalak suçlamalarınızla kalabalığı galeyana getirdiniz -'

'Sanırım burada sonuca atlayan sizsiniz, ben değil.

Bu kızın yalan söylediğine inanmak için hiçbir nedenimiz yok -'

"Burada zamanımı boşa harcıyorum. Jonathan, onunla konuşabilir misin?'

Helen şimdi onu gerçekten tokatlamak istiyordu. Sanki odada yokmuş gibi hakkında konuşulmasından daha fazla nefret ettiği bir şey yoktu. Gardam öfke parıltısını gördü ve kararlı bir şekilde araya girdi.

En iyi memuruma karşı gelmeyeceğim, Adam. DI Grace soruşturmanın her yolunu takip etmeli. Siyasi hassasiyetler yüzünden adamımızı yakalayamazsak tarih bize teşekkür etmeyecektir. Endişelerinizi duyduk ve not ettik. Elimizden gelen her şeyi yapacağız. ancak bu ipucunun peşine düşeceğiz, bu yüzden hepimizin bunu yapmanın en iyi yolu üzerinde işbirliği yapmaya başlamasını öneriyorum, tamam mı?

Latham'ın artık gidebileceği hiçbir yer yoktu - Gardam bu durumda kırbacı elinde tutuyordu - bu yüzden Latham çok isteksizce Helen'e tek bir bakış bile atmadan odadan çıktı. Gardam, Helen'e dönmeden önce meslektaşını iyice uzaklaşana kadar bekledi.

'En azından bu konu açıklığa kavuştu,' dedi.

Helen başını salladı. Gardam ona bakıyordu ama hiçbir şey söylemedi. Bir tür teşekkür mü bekliyordu, durumu kurtardığı için kendisini tebrik etmesini mi? Eğer öyleyse, ona bu zevki tattırmayacaktı. Adam'dan daha kötü dinozorlarla başa çıkmaya alışkındı. Latham.

"Devam edeceğim, efendim.

"Bunu sen yap Helen," diye karşılık verdi Gardam eşit bir şekilde. 'Bu tür durumlar çok kurumlu işbirliğini gerektirir ve biz az önce kilit oyuncularımızdan birinin desteği. O yüzden bunu en iyi şekilde değerlendirelim, ha?'

Helen aceleyle koridordan geçerek olay odasına doğru ilerledi. Yeni istasyon şefiyle olan ilişkisinden şimdi her zamankinden daha emindi. Ondan hoşlanıyor muydu? Yoksa ondan hoşlanmıyor muydu? Görüldüğü kadar ilerici miydi yoksa koyun postuna bürünmüş yaşlı bir cinsiyetçi mi? Helen'ın kafasında onu korumak istediği izlenimini verdi. Ama ne amaçla? Şunun için Southampton Central'ın itibarını korumak için mi yoksa başka bir nedenle mi? Helen'ın içgüdüleri -genellikle çok güvenilir- ona izin veriyordu bu sefer aşağı.

Kapıyı iterek içeri giren Helen hemen bir gürültü duvarının saldırısına uğradı. Olay ihbar hattına gelen taleplerle başa çıkabilmek için daha fazla telefon operatörü görevlendirmek zorunda kaldılar. Önemli bir şey yoktu. Ancak bu durum halkın konuyla ilgilendiğini ve tetikte olduğunu gösterdi. kundakçı iki kez düşündü. Öğleden sonra olmuştu bile - karanlığın Southampton'ın üzerine bir kez daha çökmesine az kalmıştı. Gerçekte, hala bir şüpheliyi yakalamaya yakın değillerdi ve Bundan sonra ne yapabileceği sorusu Helen'in aklından hiç çıkmıyordu.

Bu korkuyla harekete geçen Helen, Sanderson'a ofisine girmesi için el salladı. Kapıyı nazikçe ama sertçe kapatan Helen yardımcısından oturmasını istedi. Sanderson daha şimdiden bir kalem ve defter hazırlamıştı, bu da Helen'i neşelendirdi - bugün yapacakları çok şey vardı.

"Bu yüzden Hants İtfaiye ve Kurtarma'dan son birkaç gün için personel rotalarına ve olay sonrası raporlarına ihtiyacımız var. Bundan hoşlanmayacaklar ama

bu yüzden sorarken nazlanmayın.'

Sanderson küçük bir gülümsemeyi bastırdı. Hayati önem taşıyan soruşturma çalışmalarını engellemeye çalışmaktan zevk alan kalemşörları ve bürokratları sıkıştırmak için her zaman sabırsızlanırdı.

"Onları aldıktan sonra McAndrew'u çağırın - sadece McAndrew'u, başka kimseyi değil - ve sessizce personel listelerini, nöbet çizelgelerini vs. gözden geçirin.

son birkaç gece kimin çalıştığını bulmak ve

Kimin olmadığı önemli. Şimdilik erkek memurlara öncelik verin. Biz fırsat ve motivasyon arıyor. Özellikle genç, bekar ve muhtemelen yalnız odaklanın. Disiplin sorunları olan ya da yakın zamanda terfisi reddedilen ya da

evlilik ya da aile sorunları. Bunu yapan her kimse kızırgındır, dünyaya ve belki de eve daha yakın birine - iş arkadaşlarına, ailesine, eski sevgilisine - bir şey anlatmak istiyordur. Bir ya da iki kez üzerinden geçin, Kaç kere yapman gerekiyorsa yap, sonra bana birkaç isim ver. Bu işin hızlı ve gizli bir şekilde halledilmesini istiyorum, tamam mı? Şimdilik ofisimi kullanabilirsin.'

Helen daha kapıdan çıkmadan Sanderson telefona sarılmıştı bile. Henüz somut bir şey elde edememişlerdi ama ellerinde ilk büyük ipucu vardı ve Helen bunu en iyi şekilde değerlendirmeye kararlıydı.

Şimdiye kadar geri planda kalmışken, inisiyatifi geri alma zamanı gelmişti.

Görünmeden arkalarından usulca ilerledi. O vardı Onları Southampton'ın yarısına kadar takip etmişti -kırmızı Fiat'ı koyu renkli Megane'in üç araba gerisine sıkışmış, trafiğin yoğun olduğu saatlerde gizlenmişti- ama artık yaya olduklarına göre bu en tehlikeli kısmıydı. Eğer onu fark edeceklerse, burada, açıkta ve korunmasız olduğu bir anda fark edeceklerdi.

Şimdi St Mary'nin derinliklerine doğru ilerliyorlardı. Şehre hiç gelmemiş insanlar Southampton sayesinde St Mary's'i duymuşlardı. Futbol Kulübü, 2001 yılında buradaki gösterişli yeni stadyuma taşınmıştı. Bu taşınmanın bölgenin yenilenmesinin bir parçası olması gerekiyordu ama doğrusunu söylemek gerekirse değişen pek bir şey yoktu. Bölgeyi çevreleyen sokaklar

Dev stadyum bir şekilde onun gölgesinde kalmış gibiydi - ihmal edilmiş, unutulmuş ve biraz da depresif.

Bu tanım, Emilia Garanita'nın son bir ya da iki yıl içinde yaşadıklarına tam olarak uyuyordu. Yetenekli ve hırslı bir muhabirdi ama şimdiye pek başarılı olamamıştı. Bunu başka bir şeymiş gibi göstermenin anlamı yoktu. Daha önceki soruşturmalarda elini fazla zorlamış ve kendini en dipte, özellikle de vicdansız bir yılan ve merdiven oyununun kurbanı olarak bulmuştu.

Pek çok kişi bundan onu sorumlu ama Emilia asla. Ona sözler verilmişti, tutulmayan sözler. Bu, birçok açıdan hayatının hikayesiydi ve bu özel durumda

ironi onun gözünden kaçmamıştı. Bir gazeteciye güvenmişti ve bakın onu nereye getirmişti.

Takip ettiği çift şimdi yavaşlamıştı. Kadın hemen tanınabilecek biriydi - DC Charlene 'Charlie' Brooks - dürüst ve Emilia'nın birçok kez kılıç tokuşturduğu kararlı polis. Kızı tanımıyordu ama Charlie Brooks

Polis karakolundan ayrıldığından beri ona inanılmaz derecede düşküncü - onu evine bırakıyor, içki ve dergi ısmarlıyor, her adımında ona moral veriyordu. Bu kız okuldan kaçan bir çocuk ya da genç bir kaçak değildi - o *önemli* biriydi.

Emilia gizlice yağlı bir lokantaya girdi ve cam kenarında bir masa buldu. Ev sahibinin hiçbir şey satın almadan orada oturamayacağı yönündeki dostça olmayan iddiasını görmezden gelen Emilia, gözlerini karşıda oynanan aptal gösteriye dikti. Kız baktı gergin, hatta biraz endişeliydi, ama Brooks çok çalışıyordu. onu yatıştırdı. Emilia sözleri duyamıyordu ama beden dili -kızın kolunu nazikçe sıkan el- çok şey anlatıyordu.

Çantasından tabletini çıkaran Emilia, seçmen kütüğünün linkini açtı. Elbette buna sahip olmamalıydı - bu sadece Konsey'in iç kullanımı içindi - ama kendine saygısı olan hiçbir yerel gazeteci bunu yapamazdı onsuz. Döndükleri yolun adını çoktan öğrenmişti, şimdi de evin numarasını ekledi. Anında cevabı bulmuştu. Adrese iki kişi kayıtlıydı: Kırk iki yaşındaki Sharon Jackson ve on yedi yaşındaki Naomie Jackson.

Tabletini elinden bırakan Emilia, Brooks'un gitmekte olduğunu görmekten memnun oldu. Ayağa kalkarak onun köşeyi dönmesine izin verdi, kafeden aceleyle çıkıp yolun karşısına geçmeden önce. Kapının eşiğinde bir an durakladı - saçlarını düzeltmek ve kendinden emin bir şekilde kapı zilini çalmadan önce rujunu yeniden sürer.

Naomie yine Brooks'u bekliyor olmalıydı çünkü kapının eşiğinde duran yabancıyı görünce yüzü düştü.

Naomie? Naomie Jackson, değil mi?' Kız temkinli bir şekilde başını salladı.

"İsminizi Southampton Merkez'den DI Grace verdi. Soruşturmalarında onlara yardımcı olduğunuzu söyledi.

Küçük bir baş sallama daha.

'Bildiğiniz gibi, *News* her zaman kamuoyunun kendilerini ilgilendiren konularda bilgilendirilmesinde aktif bir rol oynar. güvenlik ve esenlik. Anladığım kadarıyla elinizdeki yeni bilgiler, polisin bu korkunç kişiyi yakalamasına çok yardımcı oluyor. "Kundakçı ve acaba iki dakikalığına içeri bu konuda konuşabilir miyim?

Kız açıkça emin değildi, bu yüzden Emilia hızlıca takip etti.

'İsminizi kullanmak zorunda değiliz, bana söyleyeceğiniz her şey gizli kalacak ve evet, ödeme yapacağız. Peki ne diyorsunuz?'

Birkaç dakika sonra Emilia kızın kasvetli oturma odasına yerleşmiş, tek heceli gençten bilgi almaya çalışıyordu. Gözlerini kızıdan ayırmıyordu ama elleri fazla mesai yaparak bir şeyler karalıyordu İfadesinin en küçük ayrıntısına kadar. Emilia daha şimdiden bunun kendisi için iyi olacağını hissediyordu - bu son davanın sonunda Emilia'nın kendi mutlu sonunu yazmasına izin verir.

Deborah Parks kafede yürüyor, ilerlerken baş döndürüyordu. İş önlüğünün dışında oldukça farklıydı - ince vücudu ve uçuşan saçları bol, cinsiyetsiz takım elbiseden etkileyici bir şekilde sıyrılmıştı. Helen, masalarının önünden geçerken birden fazla erkeğin konuşmasına ara verdiğini görünce şaşırmadı.

Helen'e bir merhaba öpücüğü verdikten sonra yerine oturdu ve garsona bir cappuccino getirmesini işaret etti. Helen'la tanışmak her zaman garip - ve ferahlatıcı- olmuştur.

İşyerinden uzakta meslektaşlar. Olay yerlerinde ve afet bölgelerinde etkileşim mutlaka kasvetli ve profesyoneldi, ancak

Bu Deborah'a pek yakışmıyordu ya da onun neşeli ve iyimser kişiliğinin hakkını vermiyordu. Mutlu bir şekilde sohbet ettiler, sonra Helen zarif bir şekilde sohbeti daha ciddi konulara taşıdı. Bu sosyal bir görüşme değildi - Helen buraya kirli çamaşırları ortaya çıkarmak için gelmişti.

Sanderson'ın İtfaiye ve Kurtarma personeli rotasındaki ilk görevi Altı ön isim ortaya çıktı. Vardiya düzenleri yangınları başlatmalarına izin verebilecek olan ve yaş, medeni durum ve disiplin geçmişi açısından profile uyan altı adam. Helen'in

ekibinden memurları ön kontrolleri yapmaları için gönderdi ve bu altı kişiye standart, rutin sorular sordu

hareketleri, yangınlar hakkındaki görüşleri ve sahip olabilecekleri şüpheler hakkında - hepsi de küçük

Mazeretlerindeki tutarsızlıklar ya da davranışlarındaki olağandışı bir şey.

Bu konuşmalar zorunlu olarak sade ve genellikle kısaydı, ancak bazen ortaya çıkardıkları şey şaşırtıcıydı. Bir aile üyesi

, sahte bir mazeret sunmaktan rahatsız olan bir kız arkadaş -

bu ziyaretler genellikle failin beklenmedik şekillerde zayıflamasına hizmet etmiştir.

"Peki bana bu gizlilik ve hançer olayının ne olduğunu anlatacak mısınız? Deborah sordu. Hoş bir şekilde söylenmişti ama meraklan çatlıyordu. Helen'in, Latham'la daha önce yaşadığı tartışmayı göz önünde bulundurarak bunu gizlice yapmaktan başka çaresi yoktu ve çalışkan Deborah'yı işinden bizzat uzaklaştırırsa dillerin dolaşacağını biliyordu. Bu yüzden yangın bölgesine yakın bir Caffè Nero'da buluşmayı teklif etti ve yokluğu için bir neden uydurmasını önerdi.

"Çocuklara doktor randevum olduğunu söyledim," diye devam etti Deborah, "bu da güvercinlerin arasına kedi soktu. Bunların şeylere inanamazsınız.

'Bunu takdir ve zamanınızın size ait olmadığını biliyorum, bu yüzden geleceğim. Sizinle bazı meslektaşlarınız hakkında kayıt dışı konuşmam gerekiyor. Bunların hiçbirisi size geri dönmeyecek - sadece onlar hakkında biraz bilgi edinmem yardımcı olacak.

Deborah Parks başıyla onayladıktan sonra cevap verdi:

"Kesinlikle kayıt dışı mı?"

"Elbette.

Deborah bu kez biraz daha az inandırıcı bir şekilde başını salladı ve sonra şöyle dedi: 'Tamam, çek'.

Helen önündeki dosyayı incelemeye koyuldu. Deborah doğma büyüme Southampton'lıydı ve şehrin dört bir yanındaki istasyonlarda görev yapmıştı. Olduğu gibi çekici, popüler ve hırslıydı, her yeni itfaiyeci onunla bir arkadaş edinirdi - Helen'in şimdi onu iyi bir yerde tutacağını umduğu bir gerçek.

"Size altı isimden oluşan bir liste göstereceğim. Hepsi erkek meslektaşlarınız. Şu anda yaşları ve iş unvanlarından başka bir şey bilmiyorum. Beni detaylar hakkında bilgilendirmeni istiyorum - nasıl insanlar oldukları, onlara güvenip güvenmediğin, kundakçımız olmalarının mümkün olup olmadığı," diye devam etti Helen sesini alçaltarak, 'kundakçımız olabilirler.

Helen kâğıt parçasını masanın üzerinden ona doğru uzatırken Deborah ciddiyetle başını salladı. Siyah ve beyaz olarak oradaydılar:

Alan Jackson, John Foley, Trevor Robinson, Simon Duggan, Martin Hughes ve Richard Ford.

Bu altı adamdan biri onların katili miydi?

Polis kordonunu kaldırarak alana girdi, botları eski alanı kaplayan kömürleşmiş odun parçalarının üzerinde tatmin edici bir şekilde çitirdiyordu.

showroom. Daha bir gün öncesine kadar burası yeni bir kanepeler, yemek masası ya da büyük boy yataklar arayan çiftler ve aileler için popüler bir . Burayı işletenler para kazanıyor olmalıydı.

ama artık değil. Devasa bina alevler içinde kaldı ve bu sabahın erken saatlerinde çatı sonunda çöktü - yıkımın son görkemli eylemi aşağıdaki her şey de tüketilecektir.

O anı dikkatle seçmişti. Deborah Parks bir telefon görüşmesinin ardından aniden şantiyeden ayrılmıştı ve ekibinin geri kalanı da bunu fırsat bilerek bir fincan çay içmeye gitmişti. Orada sadece bir üniformalı polis memuru vardı ve kısa sürede edildi. Bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı.

İssiz alanda ilerlerken kalbinin daha hızlı attığını hissetti. Başka bir dünyaya benziyordu, bir yıkım sahnesi gibi başka bir gezegendeydik - bu ölçekte yangınları nadiren görürdünüz. Çantasından fotoğraf makinesini çıkararak yavaş bir kaydırma yaptı. Sağdan sola, sonra tekrar geriye, yavaş ve sabit, hiçbir şeyi kaçırmadan.

Kapatarak çantasına geri koydu ve cebinden bir çöp kovası çıkardı. Ellerini steril eldivenlerle kaplayarak ve yüzeydeki yanmış kalıntıları eleyerek

iyi şeyler. Gerçeği söylemek gerekirse, tüm aile fotoğrafları ve ıvır zıvırlarla birlikte bir ev mülkü olarak o kadar da verimli bir zemin değildi, ancak bu daha büyük

Siteler bazen sizi şaşırtabilir ve şimdi de buna mecburdu. Küllerin altına gömülmüş ve sağlam metal bir kapıyla korunan

Yakın zamanda yapılan bir indirimin reklamını yapan bir afişin kalıntıları.

Sen

ortasındaki 'Her şey gitmeli' yazısı hâlâ seçilebiliyordu. Bağlamı göz önüne alındığında bu hoşuna gitti ve hemen çantasına attı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Kimsenin yaklaştığını duymamıştı ve kendini toparlayıp sorgucusuyla yüzleşmek için ayağa kalkmadan önce bir anlığına donup kaldı - adrenalini yükselmişti. Parks'ın ekibinden biriydi - hangi cehennemden çıkmıştı bu adam?

'Burası mühürlü bir . Halkın buraya girmesine izin verilmez.

'Sorun yok dostum,' diye sakince cevap verdi. 'Ben öncü muhafızım. Yangında hasar gören engelleri kaldırmak için yardıma ihtiyacınız olduğu söylendi.

"Ve sen?"

"Hants Fire and Rescue," dedi kendinden emin bir şekilde, incelenmesi için kimliğini kaldırarak. "Bugün izin günüm olması gerekiyordu ama itfaiyecileri bilirsiniz..." Sözlerini bitirmeden önce kısa bir süre durakladı:

"Yardım etmekten her zaman mutluluk duyarız.

Burayı onlarca kez ziyaret etmişti ve hızla kendi kişisel cehennemi haline geliyordu. Başlangıçta buranın bir sığınak olabileceğini ummuştu - günlük hayatın dehşetinden bir an olsun uzaklaşabileceği bir yer hayat. Daha sonra, Luke için güzel bir şey alabileceği bir yer olabileceğini düşünmüştü.

Bir baba olarak başarısızlıklarından dolayı hissettiği suçluluk duygusu. Ama bunların hiçbirisi değildi. Sadece basit bir dükkandı.

Gönüllüler ve önünde duran mütevazı çikolata seçkisine bakarken kendini o kadar boş, o kadar çaresiz hissetti ki bir an için ağlayabileceğini düşündü.

"Ben olsam buradan çikolata almazdım, her zaman son kullanma tarihi geçmiş oluyor," diye fısıldadı yanındaki ses. Thomas Simms döndüğünde yanında elinde *Grazia*'nın bir nüshasını tutan genç bir kadın buldu. Güzel gözleri ve hoş bir gülümsemesi vardı ama yüzünün bir tarafındaki tarihi yara izi gerçekten dikkatini çekiyordu. Muhtemelen gönüllü olmuş bir hastaydı ve Thomas bu anın tesadüflüğünden etkilenmişti. İşte buradaydı, kendine acıyarak iç gözlem yaparken kaybolmuştu, Herkesin acı çektiği ve bir şekilde bunu atlattığı gerçeğini unutarak.

"Ben Emilia," dedi kadın elini uzatarak.

"Thomas," diye cevap verdi onun elini sıkarak. Garip bir şekilde adı ona uyuyordu, sanki onun söylemesini beklediği şey buydu. Onu bir yerden tanıyor muydu?

"Konuşmak için bir dakikan var mı?" diye devam etti, gülümsemesi kurnazca yön değiştirirken hiç bozulmadı.

"Gazeteci misiniz?" diye sertçe cevap verdi, elini onunkinden çekerek.

"Emilia Garanita, *Southampton Evening News*."

'Bakın, işinizi yaptığınızı biliyorum ama ben söyleyeceğim her şeyi . söyleyecektim. Bu sabah bir açıklama yayınladık ve biraz zaman istedik -'

Buna saygı duyuyorum Thomas. Gördüğünüz gibi, benim de kendi sorunlarım var. Hayatın seni sırtından bıçaklamasının nasıl bir his olduğunu bilirim. Hayatını zorlaştırmak gibi bir niyetim yok.

"Keşke buna inanabilseydim

-" "Aslında size yardım etmek isterim.

Thomas konuşmalarında ilk kez durakladı. Genelde insanların dayak yediğini anlayabilirdi. Daha önce düzinelerce

Son birkaç gün içinde gazeteciler ve hortlaklar. Ama bu seferki tamamen pişmanlık *duymayan* ve kendinden emin görünüyordu.

Bir şeyler saklıyor.

"Bazı gelişmeler oldu. Tecrübelerime göre FLO'lar aileyi bu bilgilendirmek konusunda berbatlar, her şey bitip tozlanana ve üstüne bir fiyonkla bağlanana kadar size tek bir şey bile söylemiyorlar. Bu iyi bir şey - kışklarını kolluyorlar - ama bunun size, Luke'a ya da Alice'e bir faydası yok. *Şimdi* bilmeniz gerekiyor. Bu bunun işkence olduğunu bilmemek, değil mi?"

Thomas hiçbir şey söylemedi. İlk içgüdüğü ona cehenneme gitmesini söylemek olmuştu ama şimdi o kadar emin değildi.

'Bu yüzden size yardım etmeye çok istekliyim. Size *yardım* etmek isterim. Ama karşılığında bir şeye ihtiyacım var.

Thomas aniden öfkesinin yeniden alevlendiğini hissetti. Bir hastane dükkânında lanet olası bir gazeteciyle pazarlık yaparak ne halt ediyordu? Oğlu yukarıda onu bekliyordu. Kızı hâlâ yaşam savaşı veriyordu. Onun *burada* ne işi vardı? Öfkesini hisseden takipçisi elini uzatıp koluna koydu ve nazikçe gidişini durdurdu.

'Bir itfaiyeciyi tutuklayacaklar. Hampshire'birini," diye fısıldadı, Thomas'ın gözlerinin içine bakarak. Thomas birden nefesinin kesildiğini ve başının döndüğünü hissetti. Polisin ilerleme kaydetmesini istemişti.

Umutsuzca, ama şimdi bir parçası her şeyin yok olup gitmesini istiyordu. Hayatlarının bir sonraki bölümünün neler getirebileceğini düşünmekten korkuyordu.

"Size henüz adını veremem ama önümüzdeki yirmi dört saat içinde daha fazlasını öğreneceğim. Elime geçer geçmez size söyleyeceğim, yemin ederim. Polisin aksine, sizden hiçbir şey saklamayacağım.

Thomas ona baktı ama ne diyeceğini bilemedi. Ona inanmalı ?

'Bir tanık şüpheliyi dün geceki yangının ardından olay yerinden kaçarken görmüş ve kolundaki Hants İtfaiye Teşkilatı armasını fark etmiş. İsterseniz size onun adını da verebilirim.

Ama henüz vermeyecekti - bu açıktı. Thomas başını eğdi ve bir kez daha gözyaşları tehdit etmeye başladı. Her şey ona şunu söylüyordu Bunu yapmamalıydı, bu oyuna kapılmamalıydı ama şimdi onu nasıl başından savıp yukarı çıkabilirdi? Karısının katili hakkında kendisinden daha çok şey bildiğini bile bile. Uzun bir duraksamadan sonra başını kaldırdı, kadının gözlerinin içine baktı ve şöyle dedi:

"Ne istiyorsun?"

'Simon Duggan'da bu iş için gerekli beyin yok. Onu kesinlikle eleyebilirsiniz.

"Ne kadar eminsiniz?" diye cevap verdi Helen. Üç ihtimali çoktan elemişlerdi - Duggan dördüncü ihtimal gibi görünüyordu. aynı yöne gidiyorlardı ve seçenekleri hızla tükeniyordu.

"Bakın, profile uyduğunu biliyorum. Biraz yalnız, evde annesiyle falan yaşıyor ama takipçi. O, bir daha Birinin izni olmadan tuvalete giremez. Ne cesareti var ne de Ne bu ölçekte bir şeyi başaracak zekaya ne de öfkeye sahip. O basit bir ruh.'

"Peki ya Martin Hughes? Helen sesini gergin çalışarak cevap verdi.

Deborah ilk kez durakladı. Bu olasılığı beyninde birkaç kez evirip çevirdi ve sonra şöyle dedi:

"Daha iyi, ama hala doğru değil. "Nasıl yani?

'Çabuk sinirleniyor ve hemen hemen herkesle bir anda ters düştü. Bu ona kariyeri açısından pahalıya mal oldu, buna şüphe yok, daha genç adamlar ondan daha hızlı ilerledi, boşandı ...'

"Bunların hepsi profile uyuyor," dedi Helen.

'Ama o genç bir adam değil -'

"Profiller sadece rehberdir, plan değildir.

"Ve ailesini seviyor. Ayrılmış olabilirler ama eski sevgilisini hala çok seviyor ve oğlunun üzerine titriyor. Kesinlikle berbat biri, ama öfkesi geldiği gibi patlıyor ve geri kalan zamanlarda oldukça sağlam bir adam. Üzgünüm Helen, ama ben bunu göremiyorum.'

"Geriye Richard Ford kalıyor," diye yanıtladı Helen, beklentiden çok umutla. Ama bu kez, gerçek bir tereddüt vardı

Deborah. Bundan önce iddialı, hatta kendinden emin biriydi, Helen'in iş arkadaşlarıyla ilgili şüphelerini geri püskürtüyordu. Ama şimdi sıkıntılı görünüyordu.

"Konuş benimle Deborah. biri?"

"Onu o kadar iyi tanımıyorum..." diye cevap verdi.

"Ama bildikleriniz size şüphe veriyor? Helen sordu. Deborah'ı herhangi bir sonuca götürmek istemiyordu, ama burada onun için bir şey vardı - Helen bundan emindi.

"Evet," dedi sonunda. 'Bir kadın olarak uzak durmanız gereken adamlardan biri. Sana bakışıyla ilgili bir şey.

Sanki yabancı bir türmüştün gibi.

"Arkadaşları var mı?"

"Takım içinde değil. Kalabalıklardan, barlardan, bu tür şeylerden kaçınır. İtfaiyecilerin her zamanki maço tavırlarına katılmaz, iş yerinde hiçbir şeye katılmaz, iş dışında..."

"Ne zamandır İtfaiye ve Kurtarma Servisi'nde çalışıyor?" "Sanırım okuldan ayrıldığından beri.

"Hants Fire arması olan bir dövmesi var mı?" "Elbette, birçok çocukta var.

"biri mi?"

Hem de çok. İzin günlerinde gelip yardım etmekten mutluluk duyar. Kız arkadaşı olduğunu sanmıyorum.'

"Erkek arkadaş mı?"

"kadarıyla hayır. "Peki ya aile?"

"Hiç kimseden bahsetmedi. O yalnız biri. Yeni erkekler onunla ilişki kurmaya çalışıyor ve bir süre sonra vazgeçiyorlar. O da böyle istiyor, yani ...'

'Peki bu kadar çalışkan ve deneyimliyse, neden hala nispeten düşük bir rütbede?"

"Sınavları yapamıyor. Pratik konularda çok iyi ama teori, ödevler... Mülakat tekniğine gelince..."

"Terfi için pas mı geçildi? Sonra bir tereddüt anı daha:

'Evet. Yakın zamanda üçüncü kez girdiği itfaiye çavuşluğu mülakatında başarısız oldu. Bu da... bir daha başvuramayacağı anlamına geliyor.

Helen bir sonraki soruyu sorarken büyüyen heyecanı bastırmaya çalıştı.

"Peki bu ne zaman oldu?"

Deborah'ın tüm güveni - direnci - şimdi cevap verirken terk edilmiş gibi görünüyordu.

"Bir ay önce.

Helen telefonunu kulağına dayayarak kafeden uzaklaştı.

Sanderson cevap verir vermez, giriş yapmadan söze başladı.

Richard Ford'u kontrol etmeliyiz. Onunla ilk konuşmayı kim yapıyordu?"

Sanderson cevap vermeden önce kısa bir süre nefes aldı.

"Charlie. Şu anda onunla birlikte."

Bu evde ters giden bir şeyler vardı. Charlie içeri adımını attığı anda bunu hissetmişti. Her şey yerli yerindeydi, yanlış bir şey olduğuna dair bariz bir işaret yoktu ama her yer kullanılmamış gibiydi, Müze gibi. Bayat görünüyordu ve kokuyordu.

Richard Ford, Charlie'nin kendisini kapısının beklediğini görünce pek de memnun olmamıştı. Yangının birinde yardım ediyordu.

Ona, kundaklama ekibinin işlerini yapabilmeleri için bazı döküntülerin yerini değiştirdiğini söylemişti. Kirli, terli ve duman kokuyordu - belli ki duş almayı dört gözle bekliyordu. Ama bunun yerine kendini bir başkomiserin nazik sorularına cevap verirken buldu; son birkaç gündeki çalışma düzeni ve hareketleri hakkında onu yokluyordu. Charlie sinirlendiği için onu suçlamadı ama yine de tam olarak bu değildi. Başka bir şey yayıyor gibi görünüyordu. Şüphe mi?

Anksiyete mi? Başka bir şey mi? Charlie ne olduğunu anlayamadı.

Charlie'yi eski mutfığa götürmeden önce, hiç bahsetmediği siyah bir çöp kovası taşıyor ve onu salondaki dolaba yerleştiriyordu. Çay için su ısıtıcısını çalıştırmıştı ama

bir buhar kafası kadar çalışmak. Sanki her şey biraz *ters* gidiyordu.

Şöminenin üzerindeki tozlu araba saatinin yavaş tik takları, eskimiş mutfığa geçmiş yılların yıkanmış hissini veriyor.

"Yalnız mı yaşıyorsun?" diye sordu.

Evet. Annem birkaç yıl öldü. Bir kız kardeşim var ama o bunların hiçbirini istemedi,' diye cevap evi işaret ederek. "Oz'a göç etti.

Charlie onu pek suçlayamazdı. Ford iki kirli fincana benzeyen çayı hazırlarken Charlie'nin gözü sol pazusunu süsleyen Hants Fire and Rescue dövmesine takıldı. Bu görüntü

Ama Ford ona döndüğünde Charlie yine gülümsüyordu.

"Ve dün gece evde yalnız mıydınız?" "Doğru.

"Hiç dışarı çıkmadınız mı? Dükkânlara? Herhangi bir şey?"

'Hayır. Neden?'

'Bunlar sadece standart sorular. Yangın ekibindeki herkesin hareketlerini doğrulamamız istendi... Peki Salı gecesi ne olacak? İlk yangınların çıktığı gece -'

Ama Charlie daha ileri gidemedi. Telefonu çaldı ve evin ürkütücü sessizliğini bozdu.

'Bunu alsam iyi olacak. Üzgünüm,' dedi Charlie aceleyle koridora çıkarken. Ford onun gidişini izledi, görünüşe göre ne şaşırmıştı ne de onun ani ayrılışıyla ilgilendi.

"Charlie Brooks," dedi neşeyle, karşıdaki küçük salona girerken. Mutfaktan bile daha unutulmuştu ve Helen ona son gelişmeler hakkında bilgi verirken Charlie'nin gözleri tozlu yüzeylerde gezindi. Charlie düzenli bir şekilde cevap verdi.

Gerektiğinde olumlu ifadeler kullandı, sakinliğini korudu ama ensesindeki tüylerin diken diken olmaya başladığını hissedebiliyordu. Telefonu kapattığında, nefes alış verişini sakinleştirmek için bir an duraksadı. Eğer oynarsa

Güzel, bu muhtemelen işe yarayacaktı. Helen yoldaydı, bu yüzden cesaretini toplayan Charlie mutfığa doğru yürüdü.

Bunun için üzgünüm. Aynı anda iki yerde olmak normal bir saçmalık. -'

Sonra Charlie . Richard Ford ortalıkta görünmüyordu.

Helen hiç tereddüt etmeden kırmızı ışıktaki geçti. Trafiğin yoğun olduğu saatlerde bu riskli bir manevraydı ama Helen . Bu şehirdeki her ışık kümesinin sırasını biliyordu ve kavşaktan sağ salım geçebileceğine karar verdi. karşıdan gelen araçlara yakalanmak. Takip eden ekip arabaları, yolu açması gereken yanıp sönen ışıklara ve sirenlere rağmen geri çekildi - önlerinde tüm kariyerleri olan genç memurlardı ve gereksiz riskler alma işinde değillerdi.

Ancak Helen'in aklında tek bir şey vardı, o da Charlie'ye olabildiğince çabuk ulaşmak istiyordu. Bir kavşağı geçti ve şimdi hızını artırarak şehir merkezinden uzaklaştı ve açık yola doğru hızla ilerledi. Daha fazla araç

Southampton Central'dan geliyordu ama kimse bisikletiyle Helen kadar hızlı olamazdı, bu da onun hoşuna gidiyordu. Eğer Ford tehlikeliyse - ki kesinlikle öyle olmalıydı - o zaman arkadaşını beladan kurtarmak ve durumu hızlı ve kararlı bir şekilde çözmek için ilk sırada olmak istiyordu.

Charlie'nin böyle şeylerde ustalığı var gibi görünüyor, diye düşündü Helen keskin bir viraja girip hızını bir kademe düşürdükten sonra gazı bir kez daha sertçe geri çekerken. O çok iyi bir ve yetenekli bir polisti ama yine de bela kokusunu çok iyi alıyordu. Her zaman meleklerin ayak basmaya korktuğu yere gider. Helen Charlie'nin kendi başının çaresine bakabileceğine güvenim tamdı, ama sen bir durumun nasıl sonuçlanacağını asla tahmin edemez ve herkesin şansı bir gün tükenir.

Helen bir başka dar sağ virajda sertçe eğilirken dizleri yolu buldu. Bacaklarını saran deri hafifçe itiraz etti Sonra iç çekti. Agresif bir şekilde araba kullanıyordu ama kendini tamamen kontrol altında hissediyordu, Ford'un evine giden kilometreleri

Midanbury. Artık sadece birkaç dakika - Charlie'yi teslim etmesine ve adamlarını yakalamasına dakikalar kalmıştı. Ama dakikalar Helen'de çok iyi bildiği gibi, bu çok pahalıya mal olabilirdi ve çok geç kalmamak için dua etti.

"Bay Ford?

Charlie'nin ılığı evin içinde yankılandı ama cevapsız kaldı.

Bay Ford? Size birkaç sorum daha var, o yüzden...'

Hiçbir ey. Charlie'nin eli içgüdüsel olarak ceketinin içinde kılıfında duran copuna uzandı. Ford'un tuvaletten özür dileyerek ve pişmanlık duyarak çıkmasını bekliyordu. Ama diğer yarısı onun kaçtığını biliyordu. Ama nereye? Ev, arkasını açık çalılıklara dayamı, yüksek ve köhne bir mlkt. Orada

Bu gibi evlerde çok sayıda saklanma deliği ve kaçış yolu olabilir.

Bay Ford. Sizden son kez bana katılmanızı rica edeceğim.

Aksi takdirde -'

Kahretsin, diye düşündü Charlie, cebinden telsizini çıkararak. Destek çağırdı, sonra hızla mutfağa doğru ilerledi.

Evin arka tarafına. Mutfakta küçük bir kiler vardı ama atılmış i kıyafetleri dışında botu, bu yüzden arka kapıya . Bu, Ford'un en hızlı kaçış yolu olabilirdi ama kapı içeriden kilitliydi ve anahtarı hâlâ yerindeydi.

Charlie hemen döndü. Tecrübeleri ona asla uzun süre arkasını dönmemesini - bu gibi durumlarda öylece kalmalıydın olası bir saldırı açısına karşı tetikteydi. Ama orada kimse yoktu ve duyabildiği tek ses saatin ağırbaşlı tik tak sesiydi.

Şimdi sopasını uzatarak mutfaktan salona doğru yürüdü, sadece n kapıyı açmak için durakladı. Bu onun kaıını kolaylatırabilirdi ama aynı zamanda destek kuvvetlerinin geldiklerinde daha çabuk içeri girmelerini de sağlayacaktı. Charlie onların daha geç değil de daha çabuk gelmelerini umuyordu. Burası hakkında kötü hisleri vardı.

Salon boştu, bu yüzden dönerek ana salona çıktı. Merdiven. Burası şehrin bu bölgesindeki pek çok harap Gürcü evinden biriydi. Bir zamanlar görkemliydi ama onlarca yıl süren bakımsızlık onlara zarar vermişti ve şimdi sadece eski ve çürümüşlerdi. O tırmandıkça tahtalar gürültüyle gıcırdıyor, sanki varlığını duyuruyordu Efendilerine çığlık atıyorlar.

Merdivenlerden birinci katın sahanlığına çıktı.

Bay Ford? Destek yolda, bu yüzden benimle konuşmanız sizin yararınıza olacaktır'.

Hala bir şey yok. Charlie devam etti. Ana yatak odası tam önündeydi, içindekiler aralık duran kapı tarafından gizlenmişti. Charlie derin bir nefes aldı, omzunun üzerinden bir bakış fırlattı ve sonra ayağıyla kapıyı hafifçe iterek açtı. Kapı tembelce döndü, karyolanın kenarına yaslanarak hantalca durdu. Charlie içeriyi elinden geldiğince taradıktan sonra içeri adım attı.

Her yer leş gibi kokuyordu. Gazete ve dergilerle yığılmıştı ve bir evden çok bir çöplük gibi görünüyordu. gece inzivası. Giysiler yere bırakılmıştı ve Charlie geçmiş yemeklerin kalıntılarını görebiliyordu, bazıları şimdi mantarla çiçek açmıştı. Charlie arkasında bir sıçrama sesi duydu ve dönüp baktı. Ama bu sadece suç mahallinden kaçan haşarattı.

İki büyük kanatlı pencere arasına yerleştirilmiş iri bir gardırop vardı. Charlie yatağın altını kontrol ettikten sonra aceleyle oraya gitti ve üçe kadar sayarak, sopasını kaldırıp dolabı açtı. Sadece daha fazla kâğıt ve eski, çürümeye yüz tutmuş giysiler vardı.

Ana yatak odasından çıkıp sol taraftaki küçük bir yan yatak odasına daldı ama güçlkle girebildi. Tavana kadar 'Anne' yazılı kutularla doluydu ve pencereye tamamen erişilemez görünüyordu. Buradan kaçmanın hiçbir yolu yoktu, bu yüzden Charlie sahanlığı geçerek diğer yatak odasına gitti. Buranın bir zamanlar bir çocuğa ait olduğu belliydi. *Beano* yıllıkları, rulo haline getirilmiş posterler ve sallanan bir at ile doluydu, yılların zorlu çalışmasıyla hasar görmüştü. Onun Charlie içeri girdiğinde cansız gözleri ona bakıyordu. Ama burada kimse yoktu. Bu da geriye bakacak tek bir yer bırakıyordu.

Sahanlığa geri dönen Charlie, evin en üst katına çıkan merdiven boşluğuna baktı. Hiçbir şey duyamıyordu ama o duman

kokusunu alabilir miydi? Bu düşünceyle telaşlanan Charlie hızla merdivenlerden yukarı çıktı. Gıcirtı, gıcirtı, gıcirtı. Pusuya düşme ihtimali olmadığı ve Ford'un kaçabileceği hiçbir yer kalmadığı için artık dikkatsizdi.

Merdivenlerin tepesine ulaştığında kapının kolunu kavradı ve çevirerek kapıyı açtı. Önünde küçük bir tavan arası odası uzanıyordu. Diğer odalar gibi burası da ıvır zıvırla doluydu ama bu odada küçük bir kanepa, bir sandalye ve üzerinde birkaç fincanın durduğu eski bir sehpa vardı. Bu sıkışık, uzak oda evin en yaşanmış odası gibi görünüyordu.

Duman kokusu şimdi daha güçlüydü ve Charlie içeri adım atınca kaynağını gördü. Köşede küçük bir odun sobası duruyordu ve doğrudan çatıyı delen bir bacaya bağlıydı. Ve önünde de Richard Ford duruyordu. Sobanın kapıları açıktı ve Charlie dehşet içinde Ford'un şu anda yangını kağıt parçaları, video kasetler ve fotoğraflarla beslediğini fark etti. Bir karton kutuyu karıştırıyor, bulabildiği her şeyi çıkarıp ateşe atıyordu.

Charlie ona doğru saldırdı. Adam Charlie yaklaşırken döndü ama çok geçti. Charlie copunu indirdi ve cop adamın köprücük kemiğine sertçe saplandı. Adam acı içinde inleyerek geriye sendeledi.

Ardından bacaklarının arkasına büyük bir kesik attı. O kısa bir süre havalanır gibi oldu, yere çakılmadan önce havada asılı kaldı ve boğucu bir toz bulutu yaydı.

O orada inleyerek yatarken, Charlie dönüp ateşe doğru koştu. Ceketini çıkarıp elini içine soktu, sonra açık fırının içine daldı ve alevlerin arasından bulabildiği her şeyi fırlattı. Bir video kaset ve birkaç kitap yere düştü. Ama orada daha fazlası vardı, bu yüzden Charlie daha derine indi -

Ford'un ateşi söndürmeye çalışmasına şaşırarak yanlamasına ateşten uzaklaştı.

Ani bir hücum. Rugby onu hızla yakalamıştı ve şimdi yere sertçe çarptı.

Sarsılmış bir halde ayağa kalkmaya çalıştı ama adam

hızla üzerine . Bir yumruk ortaya çıkmış gibiydi,

Çenesiyle birleşti - başının arkasının, içinden geçen bir çatırtıyla yere çarptığını hissetti. Şimdi elleri

Boğazını arıyor, etrafını sarıyor, sıkıyor, sıkıyor, . Onu sarsmaya çalıştı ama dizleri

Onu yere mıhlıyordu ve şimdi kavramasını sıkılaştırmıştı, gözleri öfke ve nefretle şişiyordu. Onu öldürmek istiyordu ve Charlie bir anda bu sefer kaçış olmayacağını anladı.

Helen bisikletini bıraktı ve patikadan yukarı doğru koşmaya başladı. Destek araçları sadece birkaç dakika gerideydi ama içlerinden bir ses Helen'in bir dakika bile kaybetmeye tahammülü olmadığını söylüyordu. Ön kapının aralık olduğunu gören Helen, copunu çıkarmak için durakladı, ardından kapıyı tekmeleyerek açtı ve içeri koştu. Koridor ıssızdı ve Helen kıpırdamadan durdu, duyuları tehlikeye hazırıldı.

Ama hiçbir şey yoktu. Her yer ölüm sessizliğine bürünmüştü. "Charlie? Helen gerinerek bir yanıt bekledi ama yanıt gelmedi.

"CHARLIE?

Helen sinsi adımlarla ilerledi, arka kapıya doğru ilerlerken başını önce kilere, sonra da salona soktu. Her yer Kapı kilitliydi ve Helen topuklarının üzerinde dönerek yolun karşısındaki küçük salona doğru koşmaya başladı. Endişesi Charlie ve Richard Ford'un yokluğu her geçen saniye daha da artıyordu. Ön kapı neden açıktı? Ford kaçmış ve Charlie de onu mu takip etmişti? Takip mi? Elbette hayır. Öyle bir durumda telsizle haber verirdi. Peki burada ne olmuştu?

Helen merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve çok geçmeden yukarıdaki sahanlığa ulaştı. Pusuya düşmekten çekinerek önce yan odaları inceledi ama sadece Ford'un acınası hayatının kalıntılarını buldu ve öndeki yatak odasına girdi. Oda kasvetli ve sevimsizdi, küf ve çürümüş yiyecek kokuyordu ve Helen ağır perdeleri çekerek açtı. Bunu yaparken, ekip arabalarının dışarıda durduğunu, sirenlerin çaldığını ve ışıkların yandığını gördü.

Yanıp sönüyordu. Süvariler gelmişti, ama ne amaçla? Onlar mümkün olacaktı

onu bulamazlarsa Charlie için hiçbir şey yapamazlardı. Hangi cehennemdeydi?

Helen bir kez daha dönerek odadan hızla çıktı. Artık her saniye önemliydi.

Mücadele gücü tükenirken yıldızlar gözlerini kamaştırdı. Charlie var gücüyle mücadele etmişti ama o çok güçlüydü, çok Hayatını söndürmeye kararlıydı. Oksijen eksikliği artık etkisini gösteriyordu, karanlık dalgalar onu yıkıyordu - bilincini tamamen kaybetmeye yakın olduğunu biliyordu. Yapabilirdi Ellerindeki dumanın kokusunu alıyor, ona bağırıp çağırırken tükürüğünün yüzüne parçalarını hissedebiliyordu. Bu muydu o zaman? Onun morarmış yüzü gördüğü son şey mi olacaktı?

Gözleri yavaşça kapanırken, adamın tutuşu hafifçe gevşer gibi oldu ve Charlie aniden sertçe sağa doğru yuvarlandı. Bu direncin nereden geldiğini söyleyemiyordu. Kurtarmak için son bir içgüdüsel girişim belki de doğuştan gelen bir yaşama arzusu. Şaşırان Ford kendini dengelemeye çalıştı ama artık dengesi bozulmuştu, devrildi ve ağır bir şekilde

yere düştü. Toprakta yuvarlandıktan sonra hızla kalktı ve ona doğru koşmaya başladı. Kadının üzerine atlarken neredeyse yerden kalkacaktı. Charlie şu anda sadece kendini savunmayı umabilirdi - boğazı öfkeliydi ve düzgün nefes alamıyordu - bu yüzden dizini kaldırdı ve kendini darbeye hazırladı. Dizinin ucu şimdi Ford'un kasıklarına sertçe çarparak onu bir kez daha dengesini bozdu. Ford

Yarı düştü, yarı tökezleyerek yere yığıldı, çenesi ahşap zemine vahşice çarparak derisini yırttı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı - öğürüyor gibiydi - ve Charlie birden kendini hızla ona doğru sürünürken buldu.

Şimdi onun üstündeydi. Adam bir kolunu ona doğru savurdu, ama kadın bunu bekliyordu ve minnetle kavradı, sertçe büktü ve hızlıca sırtına doğru ilerledi. Acı içinde çığlık attı ama Charlie tereddüt etmedi, kemerinden kelepçelerini çıkardı ve iki elini birbirine bağladı. Ford onun altında kıvranıyor, onu üzerinden atmaya çalışıyordu,

Ama dizlerini adamın sırtına bastırarak onu sıkıştırdı.

Yere yattı, ona bir şey vermemeye kararlıydı. Birkaç dakika sonra, mücadelesi sona erdi.

Charlie şimdi odada başka birinin daha farkına varmıştı - bu ona seslenen ve hızla yaklaşan Helen'di - ama artık takviyeye gerek yoktu. Her şeye rağmen ve biraz da ona göre Charlie'nin günü kazanması sürpriz oldu.

"Her ne yapıyorsanız bırakın ve bunu dinleyin.

Emilia Garanita'nın dramatik bir yeteneği vardı ve insanlara patronluk taslamaktan hoşlanıyordu ama bugünlerde bu şansı nadiren buluyordu. Southampton'da işlenen suçların listesi genellikle dükkândan hırsızlık yapmaktan

Tesco'nun alkollü araç kullanma suçundan B sınıfı uyuşturucu bulundurma suçuna kadar pek de manşetlik bir olay değil. Ama bugün farklıydı. Normalde editörüyle bu şekilde konuşmazdı ama bugün ve eski özgüveninin bir kısmının geri geldiğini hissetti.

Midanbury'deki adrese ekip arabalarından on beş dakika sonra varmıştı. Basın kartını göstererek hemen Hants Polisi'ndeki en sevdiği köstebek olan Polis Memuru Alan Stark'ı . Oldukça ciddi bir kumar sorunu olan genç bir adamdı ve her zaman

Emilia'nın sağladığı ekstra fonlar. Gözden kaçmadıklarını kontrol ediyorum,

Emilia onun eline üç tane 50 sterlin sıkıştırmıştı.

cebine koydu ve detayları öğrenmek için onu sorguladı. Adam bilgileri ona aktarırken, Emilia genç bir adamın kelepçelenerek evden çıkarıldığını görmüştü. Emilia, ihtiyatlı bakış açısından Nikon SLR makinesiyle bir dizi vesikalık fotoğraf çekmiş ve sonuçlardan oldukça memnun kalmıştı.

'Tanrı aşkına Emilia, Simms haberin için sana orta sayfa sözü vermiştim! Lütfen bir dakikalığına taşaklarımı çiğnemeyi keser misiniz?" diye cevap verdi kuşatılmış editörü. Bir süre önce yaptığı sadakatsizlik yüzünden onu cezalandırmaktan vazgeçmişti ve Emilia şimdi pişman olduğunu hissediyordu, çünkü bu sayede gece gündüz onu azarlayabiliyordu,

daha fazlası, daha fazlası, daha fazlası için bastırıyor.

"Boş ver onu," diye araya girdi Emilia. "Bu daha iyi.

"Devam et.

'Şu anda Hampshire'ın en iyi polislerinin genç bir adamı evinden kelepçeleyerek çıkarmalarını izliyorum. Kaynağıma göre, polis onun bizim seri kundakçı.'

Diğer uçta sessizlik vardı ama onun nefes alışını duyabiliyordu. Editörünüzün her kelimenizi merak etmesinden daha iyi bir şey olamazdı.

"Daha iyisi, o bir itfaiyeci. Adı Richard Ford ve Hayatının büyük bölümünde Hants İtfaiye ve Kurtarma Servisi'nde çalışmış. Görünüşe göre biraz yangın delisi, ama bildiğim bu kadar. İş arkadaşlarına, ailesine, eski kız arkadaşlarına ulaşacak insanlara ihtiyacım var, ayrıca onun için bir biyografiye ihtiyacım var. Evde kalacağım ve neler bakacağım.

Muhabirlerini nasıl görevlendireceği editörün kararına bağlıydı. Sayıları sadece bir avuçtu ve çoğu daha çok

Okul şenlikleri ve Konsey toplantıları - Emilia onların tek tam zamanlı suç muhabiriydi. Ama Emilia, Gary Rowlands'ın büyük hikayeleri sevdiğini biliyordu.

- Bu ona Wapping'de düzgün bir editör olduğu eski güzel günleri hatırlatıyordu - ve ellerinde bulunan yetersiz kaynakları buna harcayacağından emindi. Bunun gibi hikâyeler çok sık ortaya çıkmazdı.

"Kahramandan kötü adama dönüşen, itfaiyeci Bu yüzden özel hayatında bunu açıklayabilecek herhangi bir şey, geçmişte işlediği suçlar, bağlam olarak gerçekten faydalı olacaktır," dedi Emilia. polis kordonunun altından kayarak eve doğru koşmaya devam etti. Stark uygun bir şekilde görmezden gelmişti ve Emilia fark edilmeden önce içeriden birkaç kare çekmeye hevesliydi.

"Şimdi gitmem gerekiyor, ama nasıl bana haber ver. "Nasıl istersem. İrtibatta kalalım, tamam mı? Benden kaçmak yok.

'Kesinlikle, patron. Oh ve son bir şey..' Emilia yüzünde bir gülümseme belirterek alay etti.

"Ön sayfayı benim için tutar ?

Sağlık görevlileri Charlie'yi ambulansın arkasında muayene ederken Helen onun üzerine eğildi. Charlie hastaneye gitmesine gerek olmadığı konusunda ısrar ediyordu ama Helen ikna olmamıştı. Çenesinde büyük bir çürük vardı, boynunda birkaç tane daha vardı ve yürüyebilmesine ve akli başında görünmesine rağmen gözleri garip bir şekilde buğulanmıştı. Hâlâ şoktaydı ve buna hakkı da vardı,

Yaşadıklarını göz önüne alırsak.

Sağlık görevlileri gözlerine fener tutarken Charlie 'Ben ' itiraz etti. "Kötü göründüğünü biliyorum ama gerçekten iyiyim.

Helen sakince, "Bırakın buna sağlık görevlileri karar versin," diye cevap verdi.

Kendisi de bu durumdaydı ve böyle durumlarda insanın ilk içgüdüünün inkâr olduğunu biliyordu.

yaşadığınız travmanın doğasını en aza indirmeye çalışarak aracılığıyla. Mantıklı geliyordu - eğer o kadar da kötü olmadığını söylüyorsanız, o zaman belki de değildi - ama mantıklı ya da doğru değildi. Charlie

Korkunç bir çile yaşadı - sadece bunu henüz kendine itiraf edemiyordu.

"Boynunda yoğun morarma var, ancak kırık belirtisi yok. Başının arkasında kesikler, yüzünde morarma ve hafif beyin sarsıntısı geçirdiğini . En azından birkaç gün yatak istirahatine ihtiyacı olacak.

Charlie öfkeyle, "Tanrı aşkına, iyi olduğumu ," dedi.

Yüksel. Ama Helen nazik bir el hareketiyle onu durdurdu. Charlie'nin meydan okuyan gözlerinin yaşardığını görebiliyordu, bu yüzden sağlık görevlilerine yaptıkları iş için teşekkür ettikten sonra Charlie'yle beş dakika yalnız kalmasına izin vermelerini istedi.

"Dürüst olmak gerekirse, patron, ben..." ama Charlie'nin ne enerjisi ne de

Artık sadece o ve Helen olduğu için cümlesini bitirmeye mahkûmdu.

Beni dinle, Charlie. Ford'un senin yakan olduğunu biliyorum. Biliyorum yardım etmek istiyorum. Ama doktorların tavsiyesine kulak verip bu işten geri çekilmeni istemezsem çok kötü bir takım lideri olurum. Yatakta birkaç gün geçirmenin gerçekçi olmadığını biliyorum ama bugün için geri çekilmeni istiyorum. Seni eve götürmesi için üniforma getireceğim. Kendine gel, Steve'le konuş, biraz dinlen, sabah konuşuruz. Lütfen bu benimle kavga etme, Charlie. Bu senin iyiliğın için.'

Charlie'nin vücudu titremeye başlamıştı, çünkü o gün yaşanan olayların yarattığı korku ve duyguları hissetmeye başlamıştı. Bugün öldürölmüş olabilirdi. Bunun kafasına dank etmesi biraz zaman alacaktı ama dank ettiğinde de atlatması zor olacaktı. Charlie'nin sorumlulukları vardı, sevdikleri ona bağılıydı. Tehlikeli, ön saflarda yer alan bir işte yaşamının bencilliğı her gün üstesinden geldiğıniz bir şeydi, ama bu zordu Eve dönecek güzel bir aileniz olduğunda, olaylar sizi kendi ölümlölüğünüzle yüzleşmeye zorladığında. Helen gerçekten Charlie'yi yarın tekrar görmeyi bekliyordu ama dinlenmek için eve dönerken doğru şeyi yaptığından emin olmak için şimdilik ona bu havucu sunmak zorundaydı.

Charlie hafifçe başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Helen onun hıçkırmamaya çalıştığını anlayabildi ve nazik bir kolla omzuna sarıldı.

"Merak etme, Charlie. .'

Charlie daha da yaklaştı, Helen'in sıcaklığını ve desteğini arıyordu. Helen karşılık olarak onu biraz daha sıktı. Sonra, üniformalı bir memura bir araba getirmesini işaret ederek şöyle dedi:

"Şimdi eve git ve o güzel kızına kocaman bir öpücük ver.

"Bana ona tam olarak ne söylediğini anlat.

Deborah Parks patronuna baktı ve onun agresif tavrından korkmayı reddetti.

"Kendisi eski bir arkadaşım ve benden onunla kayıt dışı konuşmamı istedi. Ekibin bazı üyeleri hakkında bilgi istedi, hepsi bu.

'Ekibiniz bir saatten fazla bir süre görevden uzak kaldığınızı söyledi. Çok konuşkan bir ruh halinde olmalısınız.

"Öyle değildi!

" peki?

Deborah koltuğunda kıpırdandı, özel olarak hangisine küfrettiğini bilmiyordu.

iş arkadaşı onu vermişti. Adam Latham kurnaz bir operatördü, çok politikti ve hem kendi

ve Hizmet'in itibarını zedelemiştir. Ortaya çıkan meseleler gizlilikle ele alınabildiği sürece, şirket içi dedikodu ve ihbarcılığı aktif olarak teşvik ederdi. Kendisi de çok zeki olmakla övünürdü.

Kandırıldı ve küçük muhbir ağı bu cesur iddiasını haklı çıkarmasına yardımcı oldu.

'Helen Grace ile oturmak için görevinizi bıraktınız ve bir saat içinde kendi memurlarımızdan biri kelepçelendi. *Senin memurlarından* biri Meslektaşlarım. Ona ne söyledin?'

"Bana Richard Ford hakkında doğrudan bir soru sordu. Ben de elimden geldiğince dürüstçe cevap verdim.

"Ne diyorsun?

"İyi bir subaydı ama sosyal olarak izole edilmişti. "Ve?

"Ve terfi edemediğini. "Aman Tanrım.

"Yalan söyleyemezdim, Adam. Kendisi çifte cinayeti araştıran bir Dedektif Müfettiş ve bana doğrudan bir soru sordu.

'Peki reddetseydiniz ne yapacaktı? Seni tutuklar mıydı?

'Asıl mesele bu değil. Buraya sadık biriyim, elbette öyleyim ama bunu *birileri* yapıyor ve kim olduğunu bulmak hepimizin ahlaki görevi.

Adam Latham birasını çiğnerken Deborah'yı sessizce süzdü. Gözlerini kırpmayı reddetti, pişmanlık içinde başını eğmeyi reddetti - bunun önüne geçmek zorundaydı. Ama şimdiden zemini hissedebiliyordu

ayaklarının altında kayıyordu. Latham, sadakat ve dayanışmayı her şeyin üstünde tutan eski kafalı bir adamdı.

'düşmanla' konuşarak büyük bir günah işlemişti. Latham için tek bir yol vardı - *onun* yolu - ve Deborah, Helen Grace ile olan yakın ilişkisinden dolayı acı çekeceğini biliyordu.

Latham aniden, 'Grace boşa kürek çekiyor,' diyerek Deborah'yı düşüncelerinden sıyırdı. Bunu zaman gösterecek. Şimdilik, biz Ford'un sadece polise soruşturmalarında yardımcı olduğunu ve işinin başına dönerek ülkeyi korumasını beklediğimizi Southampton halkıyla çok yakın bir gelecekte bir araya geleceğiz. Basın mensuplarımızla görüştüm ve bir açıklama hazırlıyorlar. herkesin okuması ve harfiyen uygulaması gerekiyor.

Anlaşıldı mı?' 'Elbette.

Artık okul dışında konuşmak yok. Kervanın dönme vakti geldi Deborah. Ne demek istediğimi anladın mı?'

"Evet, efendim.

'Güzel, anlaştık o zaman. Şimdi siktir git.'

Bunu öyle küçümseyerek söylemişti ki Deborah bir an için donup kalmış, onu doğru duyup duymadığından emin olamamıştı. Ama Latham'ın telefonu açarken onun varlığını görmezden gelişi, Deborah'a hiçbir şey hissettirmedi.

Onun hakkındaki düşüncelerinden şüphe duyuyordu. Hızla ayağa kalktı dışarı çıkıp koridorda uzaklaştı. Her adımda kalbi biraz daha botlarının içine kayıyordu. Yanlış bir şey yapmamıştı ama

Yine de cezalandırıldı. Latham hiç şüphesiz ona güvenilemeyeceğini, onun bir döneke olduğunun bilinmesine izin verecekti. Kendi hatası olmadan, başkasının suçlarının bedelini ödeyecekti.

Meredith Walker işine devam ederken Helen sessizce duruyordu. Sobanın ateşi sönmüştü ama klostrofobik tavan arası odası hâlâ duman kokuyordu ve bu da atmosferi kapalı ve nahoştı. Bu yerde pencere ya da havalandırma yoktu, açık kapı keskin dumanı dışarı atmanın tek yolu.

Bu garip kozanın içinde çıplak ampulün etrafında dans ediyordu.

Olay yerini incelerken Helen'in içinde duygular dönüp duruyordu. Charlie için endişe, olay yerinden zorla çıkarmak zorunda kaldığı Emilia Garanita'ya kızgınlık ve aynı zamanda şimdi gördükleri karşısında duyduğu huzursuzluk.

Evin her odası tıklım tıklım doluydu - Ford

açıkça bir istifçiydi - ama tavan arası farklıydı. Burası daha düzenli bir kaos, bir tür sinir merkezi, neredeyse tapınak gibi görünüyordu ve Ford'un tapınma nesnesi açıktı.

Duvarlar, çatı, her derz ve giriş yangın fotoğraflarıyla kaplıydı. Zemin ve mevcut her yüzey, kırpıntılarla dolup taşan kutularla dolup taşarken, cılız raflar da

iki duvarda tarihin en önemli olaylarının ilk elden anlatımları yer alıyordu. en ölümcül alevler. Tüm oda bir adamın saplantısıyla dolup taşan bir beyin gibiydi. Karanlık, gizli bir yer.

özel tutku.

Helen hemen Ford'un bu evde ne kadar zamandır yalnız yaşadığını merak etti. Annesi birkaç yıl önce ölmüştü ama tam olarak ne kadar önce öldüğünden emin değildi. Bütün bunlar o zaman mı başlamıştı? Annesi hayattayken bunu içinde saklamış mıydı?

Onu dizginleyecek kimse olmadığı zamanki ? Yalnızlığı, tecrit edilmişliği, onu uçurumun kenarına iten duygulara katkıda bulunmuş muydu?

Kenar mı?

Ford şu anda Southampton Merkez'de gözaltındaydı. Daha önce sağlık görevlileri tarafından sorgulanmaya uygun bulunmuştu ama Helen onu bir süre daha bekletmeye karar vermişti. Hücresinin sınırlarını hissetmesini, gardiyanların fısıltılı yorumlarına tanık olmasını, korku ve paranoyasının büyümesini istiyordu. Birine davranmak için hoş bir yol değildi ama çoğu zaman işe yarıyordu. Hapsedilmenin kısa bir tadı - ve suçlu bulunurlarsa daha fazlasının geleceği vaadi - genellikle şüphelileri bir anlaşma yapma umuduyla çabucak itiraf etmeye sevk ederdi.

Helen'in biraz zaman kazanmak istemesinin başka bir nedeni daha vardı. Tavan arası gerçek bir kanıt hazinesiydi ve Ford'un karşısına oturduğunda tamamen silahlanmış olmak istiyordu. Eğer Ford, bir kanıt yüzünden paçayı kurtarmayı başarırsa kendini asla affetmeyecekti. usul hatası ya da sunduğu anlatımda bazı eksiklikler vardı. Duvardaki fotoğraflardan bazılarının Millbrook, Bevois Mount ve diğer yerlerdeki yangınlara ait olduğu açıktı. Meredith ve memurları tarafından poşetlenen düzinelerce mini kamera kaydının bu korkunç saldırılara duyulan sağlıksız ilginin benzer kanıtlarını ortaya koyacaktır. Nereye baksanız son olayların yansımalarını görüyordunuz. Helen sadece bir saattir buradaydı ama şimdiden Olağandışı çevre onu etkilemeye başlamış, dünyanın ateşten ve yalnızca ateşten olduğunu düşündürür olmuştu.

Ancak eksik olan bir şey vardı, o da Ford'un kendisine ait herhangi bir izdi. Ne bir fotoğraf, ne bir eşya, ne de *ondan bir* iz. Sanki tüm kimliği daha büyük bir efendi tarafından ele geçirilmiş gibiydi.

Kişisel hatıralarınız var mı? Aile fotoğrafları? Geçit törenleri?' Helen sordu.

Meredith yerden bir kanıt torbası alıp ona uzatarak, "Sadece bu, diye cevap verdi. "Bir çekmecenin arkasında buldum.

Yerel bir gazetenin itfaiye ekibinin bir okulu ziyaretini gösteren bir kupürüydü. Büyük fotoğrafta iki memur yer , etrafları meraklı ve hayran çocuklarla çevriliydi. Bunlardan biri Helen'in tanımadığı bir kadın memurdu. Diğeri ise, altındaki yazının da doğruladığı gibi, Richard Ford'du.

Helen resme bakarken donup kaldı. Onu tutuklarken Ford'u doğru dürüst ele almamıştı. O daha çok

Charlie'nin iyiliğini düşünüyordu ve şok geçiren Ford'hemen meslektaşlarına aktarmıştı. Ama artık buna hiç şüphe yoktu. Ford'la daha önce tanışmış.

Telefonu yüksek sesle çaldığında Helen hâlâ bu gelişmeyi değerlendiriyordu. Aklı başka yerdeydi ama bir şekilde arayanın kim olduğunu çok iyi biliyordu.

Jonathan Gardam.

Helen ceketini ve eşarbını sandalyenin üzerine attı ve ofisindeki kanepeye uzanmış olan patronuna döndü.

"DS Sanderson beni görüşme odasında bekliyor, bu yüzden korkarım ki kısa kesmek zorundayım.

Gardam, Helen'in sesindeki kızgınlığı ya fark etmemiş ya da görmezden gelmişti. Cevap verdiğinde açık ve dostça bir tavır içindeydi.

'Elbette. Ford'u sorgulamak en önemli önceliğimiz olmalı. Adamımızın o olduğundan ne kadar eminsin?'

Helen daha fazla ayrıntıya girmeden, 'Oldukça eminim,' diye yanıtladı. "Neden?

Çünkü o ateşe aşık. Çünkü ne yapacağını bilirdi. Çünkü o oradaydı. Sanırım bu yangınlar onun fantezilerini körüklüyordu.

Gardam başını salladı.

"Sence seninle konuşacak mı?

'Bundan şüpheliyim ama insanların sorgu sırasında nasıl tepki vereceklerini asla bilemezsiniz. Meredith sayesinde onun ve avukatının önüne koyabileceğimiz pek çok kanıtımız var.

"Bunu duymuşsunuzdur. İtfaiye Teşkilatı en iyisi için ödeme yaptı, bu yüzden zorlu bir yolculuk bekleyin.

'Kendimi idare edebilirim. Daha önce Bayan Shapiro ile birkaç raunt yapmıştım.

Gardam bir kez daha geniş bir gülümsemeyle, "Öyle olduğunu söyleyebilirim," diye cevap verdi. 'Peki, nasıl gittiğini bana haber ver. Eğer o

Latham'la bir kez daha konuşabilirim. Gerçi onlardan birini gözaltına aldığımıza göre eldivenler biraz çıkabilir. Basının bundan haberi var mı?'

"Garanita bizden on dakika sonra .

Gardam hiç şaşırmamış gibi başını salladı, sonra da gitmeye hazırlandı:
"Ondan ne öğrendiğinizi bana bildirin.

"Gitmeden önce, efendim...

Gardam durdu ve dönerek Helen'e doğru yürüdü. Şimdi onları ayıran tek şey Helen'in elindeki hırpalanmış masaydı.
son birkaç yılda iyi tanıdım. "Özgürce

konusabilir miyim?

"Elbette Helen, ne istersen söyle," diye yanıtladı Gardam, yüz hatlarını bir endişe bulutu kaplamıştı.

'Şey, şu anda oldukça ... mevcut görünüyorsunuz. Ben de bunun nedenini merak ediyordum.

"Şu an mı?

"Omzumdasınız, efendim. İşimle ilgili herhangi bir endişeniz varsa, bu konuda açık olmanızı tercih ederim -'

"Tabii ki hayır. Senin hakkında iyi şeyler düşündüğümü biliyorsun. Bu zor bir dava ama ilerleme kaydediyoruz, yani ...'

Sustu ve ikisi birlikte Helen'in sıkıcı ofisinin çerçevelediği yerde durdular. Gardam, Helen'e şaşkınlıkla bakıyordu.

Onu anlamaya çalışırken, ağzının kenarından bir gülümseme hayaleti süzülüyordu.

"O zaman başka bir şey mi? Helen kendini şöyle derken buldu. "Anlamıyorum...

'Yani, benim özel hayatımla - ilişki durumum ve benzeri şeylerle - çok ilgili görünüyorsunuz ve bundan ne çıkarmam gerektiğinden emin değilim...'

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Helen'in sözlerinin önemi kafasına dank edince Gardam yarı güldü.

"Senden etkilendiğimi mi düşünüyorsun?" dedi. 'Yüce Tanrım, Helen, endişelendiren bu mu? Ben mutlu bir evliliği olan bir adamım ve inan bana, Çin'deki tüm çaylar için Sarah'ya ihanet etmem.

"Doğru," dedi Helen, yüzüne hızla yayılan rengi engellemeye çalışarak.

"Çok iyi bir insan olduğuna eminim Helen, ama seni bu şekilde hiç profesyonelce olmaz ve seni temin ederim ki böyle düşünmüyorum. Bu kadar... hazır bulunmamın tek nedeni...

Çünkü destekleyici olmaya çalışıyorum. Bu senin için büyük bir dava. ve bu benim istasyon şefi olarak ilk büyük soruşturmam, yani...' 'Yeterince konuştuk,' diye yanıtladı Helen. "Konuyu açtığım için özür dilerim.

' değil. Bana karşı açık ve dürüst olma konusunda asla endişe duymamalısın. Güven iki yönlüdür, Helen.'

"Elbette. Bunu unutmamaya çalışacağım," dedi Helen . 'Şimdi, izin verirseniz, ben daha iyi...'

Helen kovulmayı beklemedi, ofisinden çıkıp olay odasını olabildiğince hızlı bir şekilde geçti. Sadece *uzaklaşmak* istiyordu. Yeni patronunun önünde kendini utandırmış ve bu süreçte aptal bir kız öğrenci gibi görünmüştü. Ama bunu bir kenara bırakmak zorundaydı.

ve kendini toparladı. Soruşturma şu anda hayati bir kavşakta duruyordu ve yapması gereken önemli bir iş vardı.

Richard Ford onu bekliyordu.

Çocuk odasına yaklaşırlarken Charlie Steve'in elini sıkıca kavradı. Evde kalıp dinlenmesi için onu teşvik etmişti ama Charlie bugün Jessica'yı almak için ısrar etti. Grasshoppers Fidanlığı'na teslim alma saati tam 18:00'di ve çalıştığı garaj her zaman o saatten önce kapandığı için bu genellikle Steve'in göreviydi. Bu durum karşısında Charlie, günün sonunda Jessie'yi doğru dürüst görme fırsatını nadiren bulduğunu ileri sürerek Bugün erken bitirmesinin avantajını kullanacaktı. Ama ikisi de bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Gerçekte, sadece kocasına ve küçük kızına sarılmak ve onlara - ve kendine - gitmediğini kanıtlamak istiyordu Her yerde.

Charlie polo yaka bir süveter ve yün şapka giymiş, çenesini cesaret edebildiği kadar fondötene boğmuştu ama de berbat görünüyordu. Yüzüne renk gelmemiştir ve ölü gibi görünüyordu. Steve, görünüşünün Jessica'yı telaşlandıracağından mı endişe ediyordu? Muhtemelen. Ve kim söyleyebilir?

Yine de burada olmalıydı. Sevgi dolu ve özenli bir Anne. İyi bir anne. Tanrı biliyor ya, nadiren böyle hissedirdi ama bugün en azından her şey normalmiş, Steve'le normal bir hayatları varmış ve işleri yoluna koyuyorlarmış gibi davranması gerekiyordu.

Çitlerle çevrili güzel patikadan kreşe doğru yürürlerken Steve sessiz kaldı. Doğrusunu söylemek gerekirse, bir şey söylemesine gerek yoktu - ikisinin de aynı şeyi düşündüğü açıktı.

Charlie Güç'e dönerek bir hata mı yapmıştı? Ve eğer öyleyse, bu konuda ne yapacaklardı?

"Daha önce , değil mi?

Helen, şüphelilerin yumuşak sabunlanmasına inanmıyordu ve Sanderson'a danıştı ve doğrudan şahdamarına gitmeye karar verdi. Daha sonra mutsuz çocukluğu ya da düşük özgüveni hakkında konuşmak için bolca zamanımız olacaktı.

"Travell's Timber Yard'da. Uzun uzun , değil mi?' Richard Ford ona boş gözlerle bakarken, avukatı Hannah Shapiro, Helen'in bu açılış salvosu karşısında şaşırılmış ve ters köşeye yatmış görünüyordu.

"Hatırlamıyorum," dedi Ford sonunda, sesi cansız ve monotondur. 'Hadi ama, bundan daha iyisini yapabilirsin,' diye karşı çıktı Helen. 'I Travell'in evine geldim ve sen bana gitmemi söyledin.

Shapiro, "Eminim müvekkilim sadece güvenliğinizi için endişelenmiştir," diye araya girdi.

"Çok ," diye yanıtladı Helen. 'Çatı üzereydi, gitmesi gereken başka yangınlar vardı ve benim ölümümü istemiyordu. Vicdan. Bu doğru, değil mi Richard?'

Ford ona şüpheyile baktı, sonra omuz silkti.

Helen baskıyı artırarak, "Biraz görünüyorsun," diye devam etti. 'Ama o gece kendinizden çok emindiniz. Kesinlikle yangınlar hakkında çok şey biliyor gibiydi.'

"Müfettiş..." diye mırıldandı Shapiro, sesindeki uyarı notu açıktı. Bana ne demiştiniz? Bana yangınların bu kadar bir kaza. O aşamada sadece bir tanesine gitmiş olmanıza rağmen bu konuda emin görünüyordunuz. Neden, Richard? Neden bu kadar emindin?'

Shapiro müvekkiline bir bakış attı ve cevap vermeyeceği anlaşılınca onun adına söze girdi.

'Müvekkilim son derece deneyimli bir itfaiyecidir. Görevi sırasında çok sayıda kundaklama olayına katılmıştır ve ayrıca Southampton'daki hemen hemen herkesin varsayımı şudur

Bir saat içinde üç büyük yangının çıkması şüphelidir.

Helen, Shapiro'nun konuşmasını duymazdan gelerek devam etti: 'Ve biz tazelerken,' dedi, 'bana söylediğin son sözleri hatırlatmama izin ver. Şöyle demiştin: "Birileri biraz eğleniyor." Sence bu kelimeleri neden kullandın Richard?

Shapiro, "Müvekkilimin bunları gerçekten söylediğini kanıtlayabilir misiniz?" diye araya girdi.

"Neden, Richard?

Çünkü belliydi. Dediği gibi, bir saatten kısa sürede üç yangın.

...

"O gece çalışıyor olmanız gerekiyor muydu?

Biraz duraksadıktan sonra Ford cevap verdi:

"Hayır.

'Diğer birçok görevli olmayan itfaiyeci gibi o da görevine başlar başlamaz gönüllü oldu.

O gece acil servislerin karşı karşıya olduğu sorunların boyutunun farkına vardı,' diye avukatı detaylandırdı.

Helen ona boş boş baktıktan sonra bakışlarını tekrar Ford'a çevirdi.

Gerçekten çok çalışkan biriydi, müşterisinin

Eğer bunu engelleyebilirse konuşacaktı. Helen nedenini anlayabiliyordu.

Yakından bakıldığında hiç de çekici bir tip değildi. Tıraşlı bir kafası, kötü bir cildi ve daha düzenli fırçalanması gereken dişleri vardı. Ama fiziksel görünüşünden çok, tavırları rahatsız ediciydi. Gözlerinizin içine bakmayı reddediyordu, bakışları

ayaklarına bakmadığı zamanlarda odanın en uzak köşelerine kadar uzanıyordu. Sert bir fısıltıyla konuşuyordu ve tüm tavırları sinsî, gizemli ve şüpheliydi. Hiç kız arkadaşı olmuş muydu? Annesi onu seviyor muydu? Belirgin bir şekilde dönmüş gibi bir hava yayıyordu.

Dünyaya karşı, onu beğenmediği için.

Helen, "Saatçi yüzbaşıınıza göre Travell'in evine gece yarısından hemen sonra varmışsınız," dedi. Ford'un gece yarısından sonra

irkildi. Belki de bunun samimi bir sohbet olacağını düşünmüştü. Helen'ın patronunu çoktan sorguya çektiği gerçeği

hareketlerinin ayrıntıları bunun başka bir şey olacağını gösteriyordu.

"Bu doğru.

'Diğer gönüllüler istasyonda buluştu ama siz olay yerine savaş kıyafetleriyle tek başınıza geldiniz. Neden böyle oldu?

'Çünkü yakınlarda oturuyorum. Evde üniformam vardı -'

"Yani ilk yangın bölgesine yakın bir yerde mi yaşıyorsunuz? Sizin için uygun mu?" "Yapmayın, Müfettiş..." diye araya girdi Shapiro.

Helen, "Bu son derece makul bir soru," diyerek rotasından saptırılmayı reddetti.

Ford bir an düşündü, sonra başını salladı.

Kasetin yararı için, Bay Ford başını sallıyor. Size üniformanızı sorayım. Onu eve götürmemeniz gerekiyor, değil mi? Ama siz götürüyorsunuz.

"Evet.

"Ama teknik olarak kuralları çiğniyor?"

"Sanırım.

'Yine de evinizde olmaması gereken bir sürü eşya var, değil mi?

Ford kısa bir süre Helen'in bakışlarıyla karşılaştı, sonra ayaklarına bakmaya devam etti. "O gece kaç tur ateş yaktınız?

"Sadece bir tane.

"Bundan kesinlikle emin misin?"

"Elbette.

'Bertrand's Emporium ve Simmses'de çıkan yangınlar' ikamet gece yarısından çok önce başladı. Millbrook'tan evinize dönüşün sadece on beş dakika süreceğini tahmin ediyorum. Üniformanızı giyip ilk yangının olduğu yere dönmek için bolca vaktiniz olacak.

"Hayır.

"O zamana kadar her şey yoluna girmiş olurdu, değil mi?" "Bilmiyorum.

"Sanırım biliyorsunuz, çünkü kameraya yakalandınız.

Ford, 'Buna karşı bir yasa yok,' diye karşılık verdi.

'Ama sizin işiniz değil, değil mi? Bu yangın müfettişlerinin işi. Sizin işiniz yangınla *mücadele* etmek. Yine de o gece evinizde çıkan üç yangının da görüntülerini bulduk. Kasetlerdeki zaman koduna göre, bu görüntüler gece iki buçuk civarında kaydedilmiş.

diğer gönüllüler Millbrook'taki yangın mahallini terk etmişti. Diğerleri muhtemelen temizlik yapmak için evlerine gittiler ama siz geri döndünüz.

Ford hiçbir şey söylemedi.

Bu da en az iki tur geliyor. Ve ben de istiyorum ki aslında üç tur yaptığınızı öne sürüyor - yangınları çıkardığınız turu da dahil ederseniz'.

"Asla olmaz.

"Sigara içiyor musun,

Richard?" "Bazen.

"Hangi marka?

Shapiro hemen, 'Buna cevap verme,' dedi.

Helen, "Bu konuya geri döneceğiz," diye devam etti.

"İzin sizinle bu görüntü hakkında biraz daha konuşmak istiyorum. Dedektif Sanderson söze girdi. Önceden kararlaştırıldığı üzere muhalefeti diken üstünde tutmak için uygun bir noktada devreye girecekti. "Son altı yangının kayıtlarının bizzat sizin tarafınızdan yapıldığını teyit edebilir misiniz?

Ford omuz silkti.

"Evet mi hayır mı?

"Evet.

"Yangınları neden kaydettiniz?

Shapiro, "Profesyonel amaçlar için," diye araya girdi.

Sanderson kaba bir şekilde, "Bay Ford'a soruyorum, size değil," dedi. 'Bu benim işim. Ben de ilgileniyorum.

"Ateş çekiyor mu? Ford hiçbir şey söylemedi.

Sanderson, "Bunun sizi ilgilendirdiğini söyleyebilirim," diye önerdi, utanmadan. 'Sanırım zamanınızın çoğunu evin tepesindeki o küçük odada geçirdiniz. Ne kadar çok gazeteler, boş pizza kutuları, teneke kutular falan bulduk. O odada mı yaşıyordunuz? O odada mı *uyuyorsun*?'

"Bazen.

"Yine de yatak yok. Televizyon yok. Küçük bir soba dışında ısıtma yok. Aslında ev konforu açısından çok az şey *var*, ama ... var koleksiyonunuz var, değil mi?'

havada asılı kalırken, Helen kontrolü ele aldı.

"Her bir parçayı poşetledik. Kitapları, DVD'leri, kupürleri, kayıtları, her şeyi.

Helen Ford'u dikkatle izliyordu - değerli malının artık yabancıların elinde olduğunu bilmek ona nasıl bir tepki verecekti? Ve daha da kötüsü yabancılardan, polisten.

"Bir sürü hatıra eşyası bulduk, Richard. Travell'den yangında hasar görmüş bir tabela, Bertrand'dan bir para kasası, Bevois Dağı yangınından aile fotoğrafları. Bu yerlere geri döndünüz - suç mahalline geri döndünüz - ve size ait olmayan şeyleri aldınız. Küçük ödüllerinizi..."

Ford Helen'e bir bakış attı, sonra bakışlarını kaçırdı. Helen'in gördüğü öfke miydi?

'Onları aldınız çünkü işlediğiniz suçlardan zevk almak istiyordunuz. Sebep *olduğun* ahlaksız yıkım ve can kayıplarında. Ve DC Brooks dün seninle konuşmaya geldiğinde kanıt.'

'Onun sözüne karşı onunki -'

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye cevap verdi Helen öfkeyle.

'Kasetleri çektik,

kırıntılar ve o sobadan daha fazlası. Müvekkiliniz sobayı yok ediyordu. Suçlu olduğu için, suçüstü yakalandığı .

İki kişi öldü, iki kişi de ağır yaralandı ve müvekkiliniz hayatının geri kalanını bu şekilde geçirmek istemiyorsa

o zaman konuşmaya başlasa iyi olur.' Helen

döndü ve Ford'un gözlerinin içine baktı.

"Peki ne olacak Richard? Topu oynayacak mısın yoksa seni burada ve şimdi çifte cinayetle mi suçlayayım?"

Tekerlekler yorgun muşamba zemin üzerinde kayarken gürültüyle gıcırdadı. Thomas Simms nefesinin altından küfretti - şimdiden hastanedeki herkesin gözleri ona ve oğluna yapışmış hissediyordu. Varlıklarını herkese duyuran eski hastane tekerlekli sandalyesine ihtiyacı yoktu.

Luke'un koğuşundan ana çıkışa kadar uzun bir yolculuktu ve yolun her adımında Thomas yaptığı şeyin bilgeliğini sorguluyordu.

yapıyordu. Alice'ten uzak kalmaktan nefret ediyordu ve Luke'un da aynı yerde, özenli hemşireler tarafından bakılıyor olması işine geliyordu. Ama oğlu taburcu edilmek için yalvarmış ve sonunda Thomas buna razı olmuştu. Cerrahların ya da doktorların yapabileceği çok az şey vardı - Luke'un bacakları ameliyattan sonra ağır alçıya alınmıştı.

Operasyon sırasında omzu askıdaydı - şimdi dinlenip beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Ve Luke'un bunu burada yapmak istemediği açıktı.

Burada ziyaretçilerden, gazetecilerden ya da iyi niyetli meraklılardan saklanamazdı, bu yüzden Thomas Yukarı Shirley'de büyük bir evi olan kız kardeşi Mary'nin yanına gidip kalmalarını ayarlamıştı. Kendi evlerine dönemeyecekleri açıktı - Thomas özel olarak oraya bir daha dönüp dönemeyeceklerini merak ediyordu - ve bir otelde kalmayı göze alamazdı, bu yüzden Mary'nin evi iyi bir seçenek gibi görünüyordu. Ablasıyla her zaman iyi geçinememişlerdi ama kazanamayacakları bir durumda yapabileceklerinin en iyisi buydu.

durum.

', dostum? Sana zarar , değil mi?'

"Hayır, iyisin," diye cesurca yalan söyledi oğlu, yolculuklarındaki her tümsek açıkça içinden geçiyordu.

Thomas hemen içindeki duygunun bir kez yükseldiğini hissetti. Onun Oğlu başından beri çok cesur davranmış, yaralarıyla, kederiyle ve parçalanmış geleceğiyle takdire şayan bir metanetle yüzleşmişti. Ne zaman ki gerçek

Thomas son olayların hesabının en sonunda kendisine sorulacağını bilemiyordu. Hesaplaşma başladığında yanında olacağını hem umuyor hem de bundan korkuyordu.

Şimdi ana avluya ulaşmışlardı ve çıkış sadece . Taksinin gelmesine daha on dakika kadar vardı, bu yüzden Thomas yakındaki dükkâna dalıp ikisi için de kutu kola aldı. Karen çocukların kola içmesinden hiç hoşlanmıyordu ama Luke hastanedeyken bunun için bir tat geliştirmişti ve Thomas onu şımartmaktan mutluydu. Ödeme yapmak için sıraya girdiğinde gözü yakındaki yerel gazete yığınınına takıldı.

"ŞÜPHELİ TUTUKLANDI!" diye bağıırıyordu manşet. Altında da şüphelinin Hants Fire and Rescue'da çalıştığı da dahil olmak üzere daha fazla ayrıntı vardı. Gazete kimliğini açıklamamıştı ama Thomas onun adını biliyordu. Biliyordu çünkü gazeteyle bir anlaşma yapmıştı. Şeytan. Daha sonra gelişmeler hakkında kendisini bilgilendirmek için hastaneye gelen FLO'ya başını sallayarak teşekkür etmiş, ancak söz konusu adamın Richard Ford olduğunu zaten bildiğini itiraf etti. Emilia Garanita ile yaptığı anlaşma sayesinde - ki bunun meyveleri orta sayfanın yanı sıra ön altı sayfaya da yayılmıştı - Ford'un nerede yaşadığını, aile geçmişinin ne olduğunu ve polisin evine baskın yaptığında bulduklarının bazı ayrıntılarını biliyordu.

Garanita onu Ford'un evinin dışından aramıştı. Koğuşlarda cep telefonu yasağı olduğu için görüş alanının dışında bir koridorda durmak zorunda kalmış ve Garanita'nın anlattıklarını suskun bir şekilde dinlemişti gelişmeler. Haberlerini aktarırken sesinde heyecan vardı ve Thomas bir an için ondan nefret etmişti - çünkü

Bu deneyimden keyif alıyordu ama saatler geçtikçe Richard Ford'dan daha çok nefret etmeye başlamıştı. Thomas doğası gereği barışçıl bir adamdı ama şimdi içinde garip ve şiddetli bir öfke hissediyordu. Bu Adam, o traşlı kafalı küçük pislik, hayatlarını mahvetmişti. Güzel karısını kaçırmış, kızını yaralamış ve oğlunu kırmıştı - hepsi de ateşe olan susuzluğunu gidermek içindi. Evine girmiş, merdivenlerini ateşe vermiş ve ailesini paramparça etmişti.

Dükkân sahibi Thomas'a para üstünü uzatıyordu ama Thomas para üstünü almadan uzaklaştı. Oğlunun yanına geri döndü, yüzünde alaycı bir gülümseme vardı ama düşünceleri kilometrelerce uzaktaydı.

Şehrin öbür ucundaki küçük bir odada, karısının katili güven içinde oturuyordu.

O buradayken, yaralı oğlunu lobiden geçirirken ve her adımını izlerken, onun köşesinde savaşıyordu. Neredeydi adalet var mı? bir şey için adalet olabilir mi?

Thomas Simms daha önce hiç kimseye zarar vermek istememişti ama birden o odada, Ford'la yüz yüze gelmeyi arzuladı. Ona ne yaptığını gösterecekti - Thomas'a, ailesine - ve sonra adaletin yerini bulduğunu görecekti. Richard Ford'la bir daha yalnız kalırsa onu öldüreceğini o anda kesin olarak biliyordu.

'Müvekkilim masum olduğunu defalarca ifade etti ve bu konuda söyleyeceği her şeyi söyledi. Dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz Müfettiş, o yüzden şunu önerebilir miyim?

Helen sert bir şekilde, "Ben söylediğim zaman duracağız, daha önce değil," diye cevap verdi. Shapiro'nun sürekli sözünü kesmesinden bıkmıştı.

Hannah Shapiro, "Ses tonunuzu beğendiğimden emin değilim," dedi. "O zaman başka bir iş bul.

Shapiro Helen'e ters ters baktı ama bir şey söylemedi, bunun üzerine Helen devam etti.

Sana itiraf etmen için bir şans verdim Richard. Bize yardım etmen için. Sana yardım etmek için. Ama işbirliği yapmayı reddettiniz. Bu yüzden korkarım devam etmek zorundayız. altı on beş, yani en az iki saatimiz daha var.

Helen, Ford'un bunu anlaması için durakladıktan sonra şöyle dedi:

'Son altı yangının görüntülerinin sizde olduğunu tespit ettik. Ama koleksiyonunuz bundan biraz daha eskiye dayanıyor, değil mi?

Bir anlık tereddüt, sonra:

"Evet.

'Kasetlerin üzerindeki etiketler sizden bu yana hemen hemen her yılı kapsıyor.

İtfaiye Teşkilatı'na katıldı. Bu 15 yıllık bir görüntü. Sanırım bunların hepsi kendi çalışmanız?

Ford sessizce, "Evet," diye cevap verdi.

"şöyle bir göz attık. WestQuay'de 2010 yılında çıkan yangını, Garton NCP'de 2006 yılında çıkan yangını, hatta Millennium gecesi Tetherton Balo Salonunda çıkan yangını hatırladım.

'Profesyonel amaçlar için olduğunu zaten söylemiştim. Ateşin nasıl davrandığını öğrenmek istedim -'

'O zaman çok çalışkan bir öğrenci olmalısınız, çünkü bant kutuları parmak izlerinizle kaplıdır ve genellikle çatlamıştır ve

kasetlerin kendileri çok yıpranmış. Onları defalarca izlediniz, değil mi?

'Müvekkilimin bilinen bir ailesi olmadığını ve sınırlı bir arkadaş çevresi olduğunu zaten tespit ettik -'

Kemanları boş ver. Onları yalnız olduğun için izlediğini sanmıyorum Richard, bence istediğin için izliyorsun.

Çünkü ateşi seviyorsun. Çünkü seni ediyor.'

Ford hemen, "Her şeyi yanlış anladınız," diye karşılık verdi.

"Kağıt mendillerle dolup taşan bir çöp kutusu bulduk," diye araya girdi Sanderson. 'Birkaç tanesini analiz ettirdik ve tahmin edin ne oldu.

Hepsinde sperm var. Ve, hey, ben iffetli değilim. Erkeklerin neler biliyorum. Ama bir şey var. Pornografik bir şey yok.

Küçük tavan aranızda hiçbir materyal yok, internette porno geçmişiniz de yok, peki sizi bu kadar heyecanlandıran şey tam olarak nedir?

Odada şimdi sessizlik vardı. Helen ilk kez Hannah Shapiro'nun gözlerinde şüphe gördüğünü düşündü.

'Daha önce yanılmışım,' dedi Helen. 'Ateşi , değil mi? Sen ateşe bayılırsın.

Ford inandırıcı olmayan bir şekilde başını sallayınca Helen saldırısını hızlandırdı.

"Dans etme şeklini seviyorsun, değil mi? Bunu yaparken sana ne söylediğini düşünüyorsun? Sana sesleniyor mu? Yaklaşmanı mı istiyor? Yoksa senin için *gösteri* mi yapıyor? Efendisinin melodisiyle mi dans ediyor? Hoşuna giden bu mu? Size verdiği güç hissi mi? Tüm bu kaosun, tüm bu korkunun, tüm bu güzelliğin

Senin tarafından mı yaratıldı? Bunun için seni suçlamıyorum. Cazibeyi görebiliyorum. Ford gözlerini kapattı.

'Bence ateşle ilgili merakınız profesyonel ilginin çok ötesinde. Bence bu bir saplantı. Ve bence bu yüzden bu yangınları başlattınız. Birini öldürmek isteyip istemediğini henüz bilmiyorum - ama bu yangınların büyük olmasını, insanların onları ve onlar aracılığıyla seni fark istediğini biliyorum. Bu senin anındı, değil mi, sonunda olman gereken kişi olduğun an? Ama artık bitti Richard, yani hem senin iyiliğin için hem de

"Kurbanlar, bize bildiklerinizi anlatmanın zamanı geldi.

Uzun, hamile bir duraklama. Şimdi tüm gözler Ford'un üzerindeydi. Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca yere baktı, sonra yavaşça başını kaldırdı. Shapiro'ya döndü ve yavaşça başını salladı. Avukatı fırsatı kaçırmadı.

Bunu "Yorum yok" olarak kabul ediyoruz. Müvekkilim söyleyeceği her şeyi söyledi, o yüzden ya bu işten sıyrılacaksınız ya da bu işten kurtulacaksınız, Müfettiş. Ya müvekkilimi hemen tutuklarsınız ya da gecikmeden serbest bırakırsınız. Bu gerçekten çok basit.'

O ukala gülümseme yüz hatlarına bir kez daha geri döndü.

"Peki ne olacak, DI Grace?

", arsız kız, uyuma vaktin geldi.

Jessica Brooks kıkırdadı, karyolasını dolduran kabarık oyuncaklardan birini aldı ve annesine fırlattı. Bu üçüncü mermiydi Jessica'nın son dakikada ona nişan aldığını fark etti. Sert olmaya çalışıyordu ama içten içe bu küçük oyunu seviyordu. Jessie bundan çok keyif alıyor, Charlie'nin karşı konulmaz bulduğu bir canlılık, küstahlık ve espri anlayışı sergiliyordu. Kızının kişiliğinin bu yönünü asla kaybetmemesini hararetle umuyordu. Jessie hayattan zevk alıyor gibi görünen küçük bir kızdı ve Charlie onun her zaman olur.

"Şimdi, bunu bir daha yapma. Parmağını pandomim yapar gibi kızına doğru salladı. Jessica'nın eli çoktan sevimli bir pandaya doğru uzanmıştı ve saniyeler sonra panda Charlie'ye doğru uçtu. Charlie hemen yakaladı ve geri fırlattı, bu da Jessica'nın daha fazla kıkırdamasına neden oldu.

Charlie evin başka bir yerindeki sabit telefonun çaldığını duyabiliyordu ve bunun kendisi için olmaması için dua etti. Kızıyla geçirdiği zamanı seviyordu.

ve bu gece onunla geçirdiği birkaç saat ona kendini yeniden normal hissettirmişti. Ya da beklenebileceği kadar normaldi. Sesi hâlâ kısıktı, boğazı çok acıyordu ama şokun etkisi geçmişti, elleri artık titremiyordu ve Jessica'nın neşeli bakışları altında geçirdiği her dakika şirket güçlü bir tonikti.

Telefonun çalması durmuştu ve Steve'in konuştuğunu duyabiliyordu. Rahat bir nefes aldı ve sonra bir kez daha kızına döndü.

"Tamam, sen. Seni nasıl uyutacağız? Yatma vaktin geçti ve eğer uyursan sabahları huysuz olacağını biliyorsun.

Yorgunum. O zaman Boz Ayı, Teddy, Snoopy ve Fred'i
"Karyolana *geri dön* ve gözlerimizi kapatmayı düşün.

Jessica bu plana pek hevesli görünmüyordu, inen yumuşak oyuncak yığınının meydan okurcasına tekmeleyerek uzaklaştırdı. Charlie Steve'in kapı aralığında olduğunu fark etti ve gülümseyerek Jessie'ye doğru bir işaret yaptı.

"İster misin? Pek görünmüyorum."

Ama Steve'in yüzündeki ifade onu olduğu durdurdu. Kasvetli ve solgun görünüyordu.

"Bu senin için," dedi basitçe, telsiz telefonu kaldırarak.

Charlie birden kendini hasta hissetti ama nedenini bilmiyordu. Steve hiçbir şeyin onu etkilemesine izin vermezdi, bu yüzden kötü bir şey olmalıydı.

"Charlie?" diye yineleyerek telefonu ona uzattı. Kadın hiç tereddüt etmeden telefonu adamın elinden aldı ve odadan çıktı.

"Charlie Brooks," dedi ahizeye hızlıca. "Ben Susan Roberts, Charlie.

Susan, Kuvvetler'in en deneyimli Aile İrtibat Görevlilerinden biriydi. Memurlar. Charlie onun neşeli ve inatçı bir karakter olduğunu biliyordu ama ses tonu endişesini daha da artırmaktan başka bir işe yaramadı.

'Sorun ne Susan? Ne oldu?'

Uzun bir duraklama oldu. Charlie şaşırarak Susan'ın ağlamamaya çalıştığını fark etti. Şimdi ne olacağını tahmin edebiliyordu ama yine de Susan'ın sonunda söyledikleri onu geriye doğru sarstı:

"Alice Simms öldü.

Helen ve Sanderson, ikisi de tek kelime etmeden Helen'in ofisinde durdular.

Helen , Alice'in ölüm haberinin olay odasında dalga dalga yayıldığını görebiliyordu. Ekibin bazı üyeleri gözyaşlarına hâkim olamıyordu, diğerleri ise şoktan bomboş görünüyordu. Herkes bu korkunç ve ani trajediyle sarsılmıştı.

"Ne dediler?" diye sordu Sanderson.

Helen hastaneden gelen telefonu daha yeni kapatmıştı ve hâlâ kendisine söylenenleri sindirmeye çalışıyordu.

"Yangından bu yana durumu stabildi ancak bilincini yeniden kazanmasını asla sağlayamadılar. Görünüşe göre... yaraları çok derindi ve sonunda... kalbi savaştan vazgeçti.

Sanderson'ın gözleri yaşardı ve Helen onun çaresizliğini hissetti. Hepsi bu küçük cesur kızın bu işi başaracağına o kadar inanmıştı ki aracılığıyla. Bu sadece muydu? Doktorlar Umutlu görünüyordu ama sonuçta küçük bir kız için korkunç bir travmaydı. Annesinin onu kurtarmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen yeterli olmamıştı. Bu da Richard Ford'un üçlü cinayet suçlamasıyla karşı karşıya olduğu anlamına geliyordu.

"Ne yapmak istiyorsun? Sanderson sordu.

Telefon geldiğinde Shapiro'nun ultimatoma nasıl karşılık vereceklerini tartışıyorlardı. Helen sakın kalması ve o anki duygulara kapılmaması gerektiğini biliyordu. Şu anda Ford'a saldırmak, acil bir çözüm aramak çok cazip geliyordu. Alice ve annesi için adalet, ama suçlamaları kabul ettirebilmeleri gerekiyordu.

'Eh, elinde bolca sebep ve fırsat var. Uzmanlıktan bahsetmiyorum bile. İhtiyat altında bize yalan söylediğini biliyoruz.

ama itiraf etmeyecek, o yüzden -'

"Eğer onu suçlarsak yapabilir. Eğer sorumluluğunun azaldığını iddia ederek bu işten sıyrılabileceğini düşünüyorsa -'

'Ama eğer bunu yapmaz ve suçu üstlenirse, bu bizim suçumuz olacak. Onu yangının çıktığı yerle ilişkilendirmemiz gerekiyor -'

Peki ya Deborah Parks'ın bulguları? Roberts'ın evinde Ford'un yangın botlarının tabanıyla eşleşen bir bot izi bulunduğunu söyledi -'

'Ama bu parmak izi yangından sonra yapılmış, onun hakkında kanıt ihtiyacımız var.

onları ayarlamak. Evde, kıyafetlerinde parafine, kalan kanıtlarda parmak izine, sigara alırken çekilmiş görüntülerine ihtiyacımız var...'

"Naomie Jackson'dan onu teşhis etmesini istesek? En azından Roberts yangını için onu çerçevenin içine koyarız.

"mazdı. Adamın yüzünü görmediği konusunda netti ve bunu çürütmek kolay olacaktı. Hava karanlıktı, içki içmişti vs...'

"O zaman ne olacak?

Sanderson'ın ses tonu Helen'in hoşuna gitmeyecek kadar sertti, ama o buna izin verdi. Bugün hepsi çok gergindi.

"Gitmesine izin vereceğim.

Sanderson o kadar şaşırmış, o kadar inanmamış görünüyordu ki Helen hemen peşinden gitti. Yardımcısıyla tartışacak ne zamanı ne de kafası vardı.

'Onu burada tutabiliriz ama hiçbir şey söylemeyecektir. Onu Shapiro'dan uzaklaştırmak istiyorum. O oyundayken, o da başını eğip söyleneni yapacak. Ama dışarı çıktığında, yalnız kaldığında ve korktuğunda, o zaman gerçek Richard Ford'u göreceğiz. Olması gerekecek

Elbette 7/24 kuyruğu var ve ondan bir parça isteyen kahramanlara göz kulak olmamız gerekecek. Meredith ya da Deborah şey bulursa, onu hemen geri çekeceğiz, ama o zamana kadar sanırım

Tecrit ve paranoya en iyi dostlarımız olabilir. Eğer parafini ve iş aletlerini sakladığı bir yer varsa, o zaman şimdi yok etmeye çalışmak isteyebilir. Eğer yaparsa, onu bekliyor olacağız.'

Sanderson başını salladı, Helen'in sözlerindeki bilgeliği istemeye istemeye görüyordu. Helen biliyordu ki, daha genç olsaydı

Ford'u bir tur daha sorguya çekip itiraf ettirmeye çalışmak cazip gelmişti. Bazı durumlarda bu işe yarayabilirdi, ancak bu farklıydı. Hants İtfaiye ve Kurtarma

Servis, adamlarına refakat etmesi için Güney Sahili'ndeki en iyi hukuk beyinlerinden birine para ödemişti, bu yüzden akıllıca davranmak zorundaydılar. Onu serbest bırakmak dengesini bozabilirdi. Hâlâ soruşturma altındayken işe dönemezdi, bu yüzden düşünmek için bolca zamanı olacaktı. Ve

Helen bir sonraki adımda ne yapacağını görmek istiyordu.

McAndrew'u ofisine çağırarak planı harekete geçirdi. Bunun doğru hamle olması için dua etti. Ekip artık kana susamıştı, adalet istiyorlardı ve Helen katil ellerinden kaçarsa onu asla affetmeyeceklerini biliyordu.

Emilia Garanita ısınmaya çalışarak bir aşağı bir yukarı koşuyordu. Sıcaklık hızla düşüyordu ve kat kat giyinmesine rağmen giydiğinde iliklerine kadar donmuştu. Soğuğu her zaman hissetmişti - belki de Portekiz mirasının bir mirası - ve hiçbir zaman Solent'ten Southampton'a doğru esen sert kış rüzgârlarına alışmıştı.

İşin en az keyif aldığı kısmı buydu. Kapı önlerinde, sokak köşelerinde, polis karakollarının ve mahkeme salonlarının dışında beklemek ve hikayenin ona gelmesini ummak. Bazen şansınız yaver giderdi, çoğu zaman da gitmezdi. Kardeşlerinin -yedi kardeşinin de- şu anda evde yemek yediğini bilmek

Gogglebox'ın önündeki paket servis sadece işleri daha da kötüleştirdi. Şimdi onlarla birlikte olmak, bir aile akşamının sıcaklığının ve şakalaşmalarının tadını çıkarmak için her şeyini verebilirdi, burada olmaktansa, bir mola umuduyla kışını dondurmak yerine.

Bir saat kadar daha bekleyecektir. Arkadaş canlısı bilgisayarı ona gelişmeleri beklemesini söylemişti ama şu ana kadar hiçbir işaret yoktu. Hareket. Neredeyse üç saattir Southampton Central'ın gizli arka girişinin karşısındaki bir kapı aralığında duruyordu.

Bunlardan ilk ikisinde Richard Ford hakkında bilgi almak için tweet atarak ve sörf yaparak kendini eğlendirmeyi başarmıştı. Ama Facebook sayfası kapatılmıştı - şüphesiz avukatının işiydi - ve dijital ayak izinin geri kalanı gerçekten çok sınırlıydı. Bu adam

kendi dünyasında yaşıyormuş gibi görünüyordu ve bu nedenle bir gazetecinin en kötü kabusuydu. Kolay kopya yok, kullanılacak ürkütücü fotoğraflar yok, kolay

çıkarımlar yapmanın ve onu kendi sözleriyle lanetlemenin bir yolu yoktu. Garanita sırf başına açtığı bela yüzünden onun suçlu olmasını umuyordu.

Bir ses başını kaldırmasına neden oldu ve aniden kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. Avukatı Hannah Shapiro vardı. Normalde o cesur adımlarla önden çıkıyordu. Eğer arkadan geliyorsa, bu sadece şu anlama gelebilirdi.

İşte oradaydı. Gözden kaçması zordu, sert küt kesimi saçlarındaki vahşi turuncu tonu gizleyemiyordu. Ed Sheeran orduya katılsaydı işte böyle görünürdü, diye kıkırdadı Emilia kamerasını kaldırırken. Hayal kırıklığına uğramıştı ki Shapiro'nun sarı saçları ortaya çıktı ve çekimini engelledi. Yapacak bir şey yok, diye düşündü Emilia, doğrudan yaklaşımdan başka.

Ona doğru ilerleyerek seslendi:

"Richard mı? Richard Ford?"

Hızla döndü, kadının aniden içeri girmesiyle kafası karışmış ve telaşlanmıştı.

Emilia hemen üç el ateş etti. Şaşırtıcı bir şekilde, Ford şimdi doğrudan ona doğru yürümeye başladı. Emilia geri çekildi ama çok yavaştı - şimdi Ford onu yakalamış, fotoğraf makinesini koparmaya çalışıyordu. onu. Kadın çizmesinin topuğuyla saldırdı ve kendini savunmaya hazırlandı, ancak Ford aniden geriye doğru savruldu ve öfkeli avukatı tarafından sürüklendi.

Müvekkilini güvenli bir yere götürürken "Bunlardan herhangi birini kullanırsan dava açarız" diye bağırdı.

Cehennem gibi olacaksın, diye düşündü Emilia kendi kendine, gülümseyerek. Burada olmak için her türlü hakka sahipti ve burada olduğu için çok memnundu.

Richard Ford'u kuruması için asmayı umuyordu ve şimdi tam da bunu yapmak için ihtiyaç duyduğu resimlere sahipti.

"Onunla hiçbir şey yapamam.

Steve Helen'i içeri aldı ve ön kapıyı arkasından sessizce kapattı. Jessica uyuyordu ve şu anda ihtiyaç duydukları son şey teselli bulamayan bir bebektir.

"Onunla konuşmaya çalıştım. Bir şeyler yemesini sağlamak için, ama ..."

"Sorun yok. Bundan sonrasını ben hallederim. Helen onun omzuna rahatlatıcı bir kol koydu ve sessizce merdivenleri tırmandı.

Helen Charlie'nin evine birçok kez gitmişti ve nereye gideceğini çok iyi biliyordu. Ford serbest bırakılmıştı ve her hareketini izleyen sekiz kişilik bir ekibi vardı.

Meredith Walker'ın aklına ilk gelen Charlie olmuştu. Simms ailesini yakından takip ediyordu ve onu tanıdığı için küçük kızın ölümüne herkesten daha fazla üzülecekti.

Charlie yüzü duvara dönük bir şekilde yatakta yatıyordu. Helen içeri girdiğinde kısa bir süre kıpırdandı ve patronu olduğunu fark edince cesur ama solgun bir gülümseme takındı. Helen da ona gülümseyerek yanındaki yatağa oturdu ve kapıyı itti. İkili bir süre karanlıkta oturdu. Helen söze başlamak için doğru kelimeleri aradı, ama o bunu yapamadan Charlie ağzından kaçırıldı:

'Bunu daha fazla yapabileceğimden emin değilim. Gücüm olduğunu sanmıyorum.'

Gözyaşları tehdit ediyordu. Helen bitirmesine izin verdi, sonra da şöyle dedi:

"Bugün bir şok yaşadınız. Hepimiz şok geçirdik. Olanlar korkunç, çok korkunç. Ve şu anda hissettiğiniz gibi hissetmenizde yanlış bir şey yok.

"O kadar iyi gidiyordu ki, başaracağına o kadar inanmıştım ki... Şimdi diğerlerine ne olacak?

'çok uzun bir yol var,' diye hemfikir oldu Helen. 'Ama Birbirlerine sahipler. Ve hiçbir şey onlar için bu gece olduğu kadar karanlık görünmeyecek.

Bir duraklama daha oldu, sonra Charlie şöyle dedi:

'Gerçekten işe geri dönmek istedim. *Katkıda* bulunmak istedim ama buna hazır olduğumu sanmıyorum. Bugün olanlarla başa çıkabilirdim ama ya bu? durumdayım. Onlar için buna katlanamam...'

"Biliyorum.

'Çok erken döndüm. Hazır değilim..'

"Böyle bir şeye hazır olabileceğini düşünüyor musun?" Bu iyi bir soruydu ve Charlie bir an için hiçbir şey söylemedi.

'Kendinizi böyle trajedilere hazırlayamazsınız, bunlarla başa çıkmanın kolay bir yolu da yoktur. Eğer onları omuz silkerek geçiştirebilseydiniz çok endişelenirdim.

Charlie Helen devam ederken ona baktı:

"Önemsediğin *için* iyi bir polissin Charlie, buna rağmen değil. Sen tanıdığım en kararlı, kendini adamış, dürüst polissin. Bana inanmayacaksın, biliyorum, ama öylesin ve bu yüzden şu anda ne hissedersen hisset, pes etmemelisin. Çünkü bu Teşkilatın gördüğü en iyi polis memurlarından biri olacaksın.

"Lütfen -

'Ciddiyim, için için , istersen bütün gece ağla, ama yarın seni savaşıır halde görmek istiyorum. Simms ailesinin sana ihtiyacı olacak ve eğer onlar için adaleti sağlayacaksak bizim de sana ihtiyacımız olacak. Katillerini hemen yakalamalıyız.'

Charlie başını eğdi ama karşılık vermedi. "Lütfen benden vazgeçme, Charlie.

Luke Simms yatağında uzanmış, koridordaki sesleri dikkatle dinliyordu. Alt katta. Anahtarın kapıda döndüğünü duymuştu, sonra ciddi, hızlı bir konuşma - seslerden birinin derin tonundan babasının hastaneden döndüğünü anlayabiliyordu. Telefonu alır almaz hemen oraya koşmuştu. Hiçbiri bu habere inanamıyordu ve Luke babasının bunun doğru olduğunu kabul edebilmesi için Alice'i görmesi gerektiğini biliyordu.

Luke'un ona eşlik etmesine imkân yoktu, yüzden olduğu yerde, teyzesinin boş odasında yatmak zorunda kalmıştı. Mary ve onun kocası onu kontrol etmek için ara sıra uğramış ve Ona teselli edici sözler söylediler ama onu gerçekten tanımıyorlardı ve zaten dilleri tutulmuştu. Bir süre sonra uyumaya çalışacağını söyledi ve onu yalnız bıraktılar.

Ama tabii ki uyuyamadı. Tek düşünebildiği Alice'ti. Oynadıkları oyunlar, icat ettikleri diller, kavga ettiklerinde onun kirli bir şekilde dövüşmesi. Ondaki çok daha gençti ama her zaman yaşının ötesinde bir olgunluğa sahipti. Genellikle ikisinden daha mantıklı olanı olarak görünürdü - babasının futbol takıntısına karşı A sınıfı öğrencisi. Aynı zamanda babalarını parmağında oynatabilecek kadar iyi bir manipülatördü. ne zaman . Luke böyle bir yeteneğe hiç sahip olmamıştı ve ona imreniyordu. Çünkü artık sadece o ve babası vardı.

Sahanlığın gıcırdadığını duydu ve hemen gözlerini kapattı. Birkaç dakika sonra kapısı hafifçe açıldı ve babasının içeri süzüldüğünü duydu. Babasının kalmasını istemişti, böylece onunla konuşabilir, onunla birlikte olabilirdi, ama şimdi geri dönmüştü ve birdenbire Durumlarının sefaleti. Babasının endişelerini arttırmak istemiyordu.

Bu yüzden gözlerini kapalı tutarak uyuyormuş gibi yaptı ve kurguyu tamamlamak için nefes alış verişini sakınleştirmeye çalıştı.

Babası onun üzerinde gezindi, sonra aniden eğilip Luke'un yanağına nazik bir öpücük kondurdu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, konuşurken sesi titriyordu.

Ayağa kalktı ve odadan çıkarken Luke onun ayak seslerinin uzaklaştığını duydu. Babası kapının eşiğinde tereddüt etti ve Luke kıpırdamadan durdu, şimdi patlamamak için kendini zor tutuyordu. Sonra babası kapıyı çekti ve Luke bir kez yalnız kaldı. Orada uzanmış tavana bakıyor, Alice'in huzur içinde olup olmadığını merak ediyordu.

Düşünceleri sevgili kız kardeşine yöneldiğinde, yeni bir sesle irkildi. Kısa hayatında daha önce duymadığı bir şeydi bu.

Babası yan odada hüngür hüngür ağlıyordu.

Helen Charlie'nin evinden hızlı adımlarla uzaklaştı. Günün travmalarına rağmen eski arkadaşını iyi bir yerde bırakmıştı. Charlie dinlenmeyi ve bir şeyler düşünmeyi kabul etmişti.

pişman olacağı ani kararlar vermemeliydi. O anın sıcaklığıyla yanlış bir karar vermek çok kolaydı. Üzerinde uyumak ve ertesi gün soruna tekrar yaklaşmak daha iyiydi.

Helen onun ekibe yardım etmek için geri döneceğini umuyordu ama bundan emin olamıyordu. Charlie'yi bu kadar sarsılmış görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Tüm bunlar o, Steve ve Helen'in de rahat aile evlerinde yaşadıkları mutluluktan çok uzaktı. Jessica'nın gelişi

Helen vaftiz ebeveyni olarak üstlendiği rolden keyif alıyordu. İşin dini kısmını pek yapmıyordu - böyle bir şeye inanmayı çoktan bırakmıştı - ama görevlerinin geri kalanını ciddiye alıyordu - ona oyuncaklar ve kitaplar alıyor ve ailesi bakmadığında onu ikramlarla şımartıyordu.

Helen'in kendi çocuğu yoktu, bakması gereken küçük kardeşleri ya da yeğenleri hiç olmamıştı ve küçük kızı kollarında tutmayı garip bir şekilde dokunaklı bir deneyim olarak bulmuştu. Helen, Jessica'nın arsız küçük bir kıza dönüşmesini izlemekten büyük keyif almıştı,

Yürüme ve 'konuşma' yeteneğine hayret ediyordum. Düşündüğünüzde insanlar gerçekten de küçük mucizelerdi. Büyümekte olan kızın bol bol fotoğrafını çekmişti ve bunların çoğu şimdi dairesini süslüyordu, Eskiden steril olan mekâna bir yaşam ve umut hissi veriyordu. Ancak ona ve genel olarak hayata karşı duydukları neşe, son olaylarla gölgelenmişti. Küçük Alice'in ölümü uzun süre akıllarından çıkmayacaktı.

Bu gece şehirde sert bir rüzgâr esiyordu ve Helen atkısının yanında olmadığını fark etti. Charlie ona bunu vermişti.

Helen Şimdi onu nerede bıraktığını hatırlayamadığını düşünerek sinirleniyordu. Eğer onu sonsuza dek kaybetseydi kendini tekmelerdi. Önündeki günlerde ona ihtiyacı olacaktı.

Southampton artık karanlığa gömülmüştü. Gece çökmüştü. Üzerinde belirgin bir tehdit havası vardı. Helen de, Şu anda sokaklarda olan ve yeni bir belaya karşı tetikte bekleyen çok sayıda polis memuru gibi bunu Şiddetle hissetti. Helen bütün üniformalıları İzinden dönen memur ve hatta komşu Kuvvetlerden yardımcı sayılar talep etti. Ekstra itfaiye kaynaklarıyla birlikte bu büyük bir güç gösterisiydi ve Helen bunun daha fazla yıkımı önlemeye yetecek kadar. Ford gözetim altındaydı, Şehir kırmızı alarmdaydı, her Şey yolunda olmalıydı.

Peki Helen neden bu kadar endişeliydi? Karanlığın örtüsü altında, korkunç Şeyler olmuştu. Bu korkunç yangınlar üç can almış ve çok daha fazlasını etkilemişti ve Helen bir Şekilde bunun burada bitmeyeceğini biliyordu. Bir Şeyleri mi kaçıırıyordu? Yapabileceği daha fazla Şey var mıydı? Helen o tanıdık duyguların yeniden üzerine çöktüğünü hissetti. Bunun kontrolü kendisinde değilmiş gibi görünüyordu. umutsuz ve çaresiz hissediyordu ve yaptığı her Şeye rağmen içgüdüleri ona bu Şey bitmeden daha fazla insanın öleceğini söylüyordu.

DC Lucas Googleı açtı ve "Kardashian" yazdı. Hemen düzinelerce bağlantı kendini gösterdi, sonsuz bir portallar dizisi ünlülerin ailesini daha fazla incelemeye davet ediyor. Lucas reality TV'den pek hoşlanmazdı, Kanye West hayranı da değildi ama bunun iyi bir kapak olduğunu düşündü. Gündelik kıyafetler giymişti, saçları Zengin ve ünlüleri takip etmekten başka yapacak bir şeyi olmayan, sıkılmış, yalnız ve yirmili yaşlarında biri gibi görünebilirdi.

Kafedeki pozisyonunu dikkatle seçmişti. Ekranının yansımasında, Richard Ford'un terminalinin başında dikkatle tıkladığını görebiliyordu. Birkaç saattir buradaydı. Lucas, McAndrew ve Edwards gözetimden sorumluydu ve şimdiye kadar iyi iş çıkarmışlardı. tespit edildi. Shapiro onu Midanbury'deki evinin yakınına bırakmıştı, ancak Ford yolun köşesini döndüğünde eve gitmenin geçerli bir seçenek olmadığı anlaşıldı. Polis adli tıp ekibi

Ayrıldılar ama küçük bir gazeteci grubu sokağı tarıyor, komşuları dinliyor ve pislik arıyorlardı - şüphesiz

Emilia Garanita, daha önce Southampton Central'dan çıkarken Fordun kapısını agresif bir şekilde çalmıştı. Ford akıllıca davranarak başka bir basınla yüzleşti ve topuklarının üzerinde dönerek, rolünü iyi oynayan McAndrew'un yanından geçip gitti.

Aslında boş mısır gevreği paketleriyle dolu ağır Lidl poşetleriyle. Ford bir sıçan kokusu almış gibi görünmüyordu ve aceleyle uzaklaşarak Al'ın Internet Shack on dakika sonra. O zamandan beri burada saklanıyordu. oturduğu yerden zar zor kalktı. peşindeydi? Neden bu kadar öfkeyle yazıyordu? Ne planlıyordu?

Lucas birden fazla kez ayağa kalkıp onun arkasından geçmek istemişti. Oturduğu yerden onun ekranını göremiyordu.

- odanın uzak köşesinde bir terminal seçmişti - ve bunu ancak için bir bahane uydurarak yapabilecekti. Ama burada ne bir tuvalet, ne bir içecek makinesi, ne de onu meşru bir şekilde ona doğru götürecek bir şey vardı. Onunla konuşmayı, ondan bir kalem istemeyi düşünmüştü ama vazgeçmişti. Eğer orada

Davranışlarında görüldüğü gibi olmadığına dair en ufak bir ipucu olsaydı, ekrana en ufak bir bakışıyla bile kendini ele verseydi, o zaman kimlikleri açığa çıkardı. Bunun olmasına izin veremeyecek kadar sıkı ve iyi çalışmışlardı ve ayrıca bunu açıklamak için DI Grace'le yüzleşmek istemezdi, bu yüzden olduğu yerde kaldı ve Kim Kardashian'ın arka tarafının daha fazla fotoğrafını kaydirdi, Richard Ford'un aklından neler geçtiğini kendi kendine merak ediyordu.

**Firstpersonsingular tarafından yazılan
blog yazısı. Perşembe, 10 Aralık, 21.00**

İnsanlar beni yargılamaya geldiklerinde, bunların hiçbirinin benim suçum olmadığını görecekler. Bazı insanlar bağımlılık yapıcı kişiliklere sahiptir.

Eğer

O zorlama hissini yaşadığınızda neden bahsettiğimi anlayacaksınız. Artık bu şeyin kontrolü bende değil.

Dur artık.

Dururdum ama bu pek adil olmazdı. Kim için durabilirim ki?

Dışarıda beni umursayan kimse yok ve artık meleklerin tarafındayım, neden durayım ki? Şimdiye kadar çok şey yapıldı ve önümüzdeki yol uzun. Yapılacak daha çok şey var. Bunu düşünmek bile beni tuhaf hissettiriyor.

Sokaklarda daha fazla bot. Sanki bu şeyi durdurabilirmiş gibi. Bu sadece bana oynayacak daha fazla kukla verir. Hiç kendi dışına çıkıp aşağıya baktın mı? Her yaparım. Ne görüyorum? Karıncalar, bir sürü küçük karınca, etrafta koşuşturuyorlar, birbirlerinin üzerinde sürünüyorlar.

Diğerleri. Panik, panik, panik. Peki karıncalarla ne yaparsınız? Üzerlerine basarsınız. Hareket edemez hale gelene kadar üzerlerine basarsın.

Geçenlerde 'Tarihteki Ayak İzleri' adlı bir e-kitap okudum. Bir yazar tarafından

Mac-10 ile tüm sınıfını öldüren Amerikalı bir adam. Kaltak bir annesi ve oğlunun kafasını sobaya tutmayı seven bir babası olan zeki bir adamdı. Ona bir solucan, bir mikrop olduğunu söylediler.

Asla var olmaması gereken bir bok parçası. Ama o hepsinden daha fazlasını yaptı. Bir şey yaptı, sonra da bunun hakkında bir kitap yazdı.

Hitler ya da Jeffrey Dahmer kadar ünlü olacak.

İçimde kitap yok, sabrım yok. Ve ellerim yazmaktan yoruluyor. Belki de bir konuşma kitabı almalıyım.

tanıma programı??? İsterdim ama ne düşündüğümü yüksek sesle söyleyemem. Bu kadar eski olmasaydı *LOL* derdim. Her neyse, şimdi saçmalıyorum, o yüzden kapatıyorum. İstedığınız kadar konuşabilirsiniz ama önemli olan eylemlerdir ve ben burada oturup bütün gün dedikodu yapamam.

Yapacak işlerim var.

"Peki, biri?" "Tuhaf.

"Garip iyi mi, garip kötü mü?

Jonathan Gardam sandalyesinde arkasına yaslandı ve Sarah'nın sorusunu düşündü. Geç saatlere kadar süren akşam yemeğini -zarif bir şekilde hazırlanmış Dover dil balığı- yeni bitirmişlerdi ve şimdi de Şaraptan kalanları. Bu onların alışıl gelmiş gün sonu rutinleriydi - ne büyük kutu seti insanları ne de Facebook hayranlarıydılar. Oturup konuşmayı severlerdi.

"Çoğunlukla iyi. Çok yetenekli. Çok kararlı ve tanıdığım en korkusuz memur.

"Muhtemelen eve bir ailesi olmadığı içindir. "Belki de, ama her neyse, işe yarıyor.

"Peki neden onun tuhaf olduğunu söylüyorsun?

'Çünkü onu okumak çok zor. Harika bir ekip lideri, birliklere ilham vermede başarılı ama herkesi bir kol mesafesinde tutmaya kararlı.

"Bazı insanlar ," dedi Sarah omuz silkerek.

'Ama bunu nasıl yapıyor? Nasıl oluyor da darbeleri alıyor ve sonra boş bir daireye geri dönüyor?

'Bu onun bileceği bir şey. Bunu sormak sana düşmez.

Ama merak ediyorum. Bunu yapamayacağımı biliyorum. Birine ihtiyacın var

Eve döndüğünüzde hayatınızın müziğini değiştirecek, sizi kendinizden uzaklaştıracak biri.

Sarah kalkıp tabakları lavaboya götürürken, "Çok tatlı şeyler söylüyorsun, tatlım," diye alay etti. 'Şimdi şarabını bitir ve yukarı gel. Banyo yapacağım ve eğer ilgilenirsen iki kişilik yer var...'

Jonathan kendisine söyleneni yaptı, boş bardağını masanın üzerine koydu.

mermer üst. Üst katta, sıcak suyun gürleyerek ve bu onu düşündürdü. Burada sıcaklık, sevgi ve daha fazlası vardı. Dışarıda, karanlıkta bir yerlerde Helen Grace vardı. Neyi vardı? Kime sahipti? Dünyasını nasıl idare ediyordu? Daha önceki tartışmaları utanç vericiydi ama aynı zamanda Aydınlatıcı. Ne kadar zeki olursa , korkunç derecede yalnızdı ve bunun nihai bedelinin ne kim söyleyebilirdi? Hiç hissetmedi Çalışanlarına karşı babacan davranıyordu ama *onun* için endişeleniyordu. O Southampton Central'ın temeliydi, eğer o bozulursa hepsi

Acı çekiyorum.

Sarah şimdi onu çağırıyordu, o da dönerek üst kata çıktı. Helen'in hiç böyle basit zevkler yaşayıp yaşamadığını merak etti. Onun için dışarıda kim vardı?

Helen acı içinde haykırdı ve vücudu öne doğru yığıldı. Darbenin etkisi onu geçici olarak sersemletmişti ve bir an için nefes almak için mücadele etti. Ama sonra bu his azaldı, yine de kalbi çoktan korkunç bir ritimle çarpmaya başlamıştı.

Max Paine raketini kaldırdı ve sertçe kızın üzerine indirdi. Geri. Helen şiddetle karşı koydu ama hemen ona vurmasını emretti tekrar. Bu sefer daha sert bir şekilde karşılık verdi ve Helen şakaklarından ayaklarına ve oradan da tekrar sırtına doğru delici bir acı hissetti. Ama yine de yeterli değildi.

Bu gece o tanıdık umutsuzluk hislerini yok edememişti. Bunun nedeni Max'in onun için yeni olması mıydı? Onun varlığında rahat hissetmediği için mi? Bu gece kesinlikle bir şeyler vardı. O yüksek, enerjik bir ruh hali içinde görünüyordu, zar zor arka odada aldığı kokain miktarını gizlemek için Helen'in içgüdüleri ona bakmaktan hoşlandığını söylüyordu. Her zaman profesyonel bir yüz ifadesi takınıyor, aldığı rolü oynuyordu ama de gözlerini üzerinde hissedebiliyor, vücudunun hatlarını izliyor, hiç şüphesiz onu kaplayan birçok sıyrık ve yara izi hakkında kendine sorular soruyordu.

"Tekrar.

Neden bu gece *düşünmeyi* bırakamıyordu? Neden daha önce Jake'le pek çok kez yaptığı gibi rahatlayamıyordu? Neden birden kendini utangaç ve aptal hissetti, ne tanıdığı ne de umursadığı bir adam iç çamaşırlarıyla gösteriş yapıyordu? Gerçekten o kadar *kaybolmuş* muydu?

Kürek bir kez daha sırtına çarparak onu sertçe duvara doğru itti. Max artık talimatları beklemiyor gibiydi ve Helen ayağa kalktığında raket tekrar vurdu.

Helen gözlerini kapadı ve acıyı yuttu. Bunun işe yaramasını istiyordu. Bu yüzden dişlerini sıkarak dayığı kabul etti ve Max'in karanlık düşüncelerini uzaklaştırabilirdi. En azından bir ya da iki saatliğine dünyadan ve daha da önemlisi kendisi.

Yağmur yağıyordu. Güneş gökyüzündeydi ve onu dövüyordu ama yine *de sırlıslıklam* oluyordu. Yağmur etrafında dönüyor, kıyafetlerini ıslatıyor, kulaklarına ve gözlerine giriyor, saçlarından damlıyordu. Bu ani fırtına nereden ? Ve neden bir tek o ıslanıyordu? Hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Bulut tam üzerinde geziniyor, her hareketini gölgeliyor gibiydi. Sanki sadece onun için yaratılmış gibiydi. Ondan kaçmaya çalıştı ama şimdi yatay olduğunu fark etti, onun Yattığı yerde kalın, ağır çamurun içinde bacakları etkisiz bir şekilde ileri geri hareket ediyordu. Yağmur yağdıkça çamur ona daha çok yapışıyor. Bacakları çok ağırlaşmıştı. Yakında hiç hareket edecek gücü kalmayacaktı.

Sonra başladığı gibi aniden yağmur durdu. Ve sonrasında o kokuyu içti - o acı, nemli aromayı Fırtınalar toprak kurumadan ve tufan unutulmadan gider. Ama bu yağmur farklı kokuyordu. Bu kadar tuhaf kokmasına neden olan şey neydi? Benzin ya da ... gibi kokuyordu.

Agnieszka artık rüya gördüğünü biliyordu. Bunu başından beri biliyordu, ama o kadar canlıydı ki, bir süreliğine tüm bunların zararsız çılgınlığına kendini kaptırmıştı. O yapmadı Bu alanda daha fazla kalmak istemiyordu ama bir yanı da uyanmak istemiyordu. Zor bir gün geçirmişti.

Bu işte bir mola vermişti ve henüz gerçek dünyaya dönmek istemiyordu. Ama şimdi bir şey onu çekiştiriyor, uyanmaya zorluyordu. Bu o kokuydu, çok güçlü, çok boğucu, çok keskin ...

Ve şimdi de bir ses. Taşan bir su borusunun yükünü beton kaldırıma bırakması gibi. Sıçrama, sıçrama, sıçrama. Hayır, o değil. Deriden sıçrayan bir sıvıydı. Üzerinde yattığı deriden.

Sersemlemiş bir halde televizyonda *Breaking Bad*'i izlediğini hatırladı. O bölümü hatırladı

Çok geçmeden eski deri koltukta uyuyakalmış olmalıydı. Doğrulup başını sallayarak bu tuhaf rüyadan kurtulmaya çalıştı. Bunu yaparken ıslak saçlarının dönüp yüzüne yapıştığını hissetti. Gözlerini açtığında sıırılsıklam olduğunu fark etti. Ama suyla değil. Çok daha kötü bir şeyle. O şey Parafin kokusu baskındı ve küçük odayı tamamen dolduruyordu.

Gözlerini öfkeyle kırpiştirarak olduğunu anlamaya çalıştı. Parafin onun üzerinden, kanepenin üzerinden aşağıdaki zemine aktı. Karşısında

odada bir figür vardı. Karanlıkta yüzünü seçemiyordu, başı koyu renkli bir kapüşonla örtülüydü. Ona seslenmeye çalıştı ama hiçbir kelime çıkmadı.

Ve şimdi onun elinde bir şey gördü. Kadın

tekrar göz kırptı ve daha yakından baktı. Adam ona doğru gelirken, kadın onu gördü. Bu bir kibritti. Elinde yanan bir kibrit vardı.

Elinden çıkışını, havada yavaşça takla atarak kanepeye doğru gidişini izledi. Onu görebiliyordu ama durduracak gücü yoktu. Ve yumuşak deriyle temas ettiğinde, tüm oda alevler içinde kalmış gibi görünüyordu.

Artık nefes alamıyordu. Darbeler üzerine yağmur gibi yağıyor, gittikçe hızlanıyor, onu toparlanacak zamandan mahrum bırakıyor ve oksijensiz bırakıyordu.

"Dur.

Sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu - toplayabildiği tek şey buydu. Max Paine raketini kaldırdı ve tekrar indirdi.

Helen'in tüm vücudu çarpmanın etkisiyle öne doğru savruldu, göğsü duvara çarptı.

"DUR!" diye tekrarladı, sesini yükseltmek için bir yerlerden nefes buldu.

"Durmamı istemiyorsun," diye karşılık verdi Max, bir çift ağır darbe daha indirerek.

Bu bir süre önce eğlenceli olmaktan çıkmıştı. Helen buraya rahatlamak için gelmişti ama hiçbir şey bulamamıştı ve karşılaşmaları artık dayağa dönüşüyor.

"*Hemen* dur," diye nefes nefese kaldı.

"Yalvar bana," diye cevap verdi agresif bir şekilde.

"Durmam için yalvar. "Durmanı istiyorum.

"BANA YALVAR!" diye bağırdı, raketini tehditkâr bir şekilde kaldırarak.

Helen sonunda soluk soluğa 'Serbest bırak,' dedi. Bu, seansın tamamen sona ermesi için kullandıkları parolaydı. Rızanın gri bir alan olabildiği, insanların bazen *daha fazla* cezaya maruz kalma umuduyla itiraz ettiği bir arayışta, işlemleri aniden sona erdirecek bir parola kelimeye sahip olmak hayati önem taşıyordu. Bu herhangi bir S&M senaryosunda standart bir uygulamaydı ve Helen bunu söylediği için mutluydu.

Bir sonraki darbe onu tamamen gafil avladı ve hızla duvara çarptı.

"Serbest bırak," diye bağırdı, ama bir başka darbe onu kürek kemiklerinin arasından yakaladı. Adam küreği tekrar indirdiğinde başını kaldırdı ve Max'in hiç kürek çekmediğini görünce dehşete kapıldı. Durmaya niyeti yoktu. gibi görünüyordu.

Helen sola doğru savruldu ama hâlâ duvara zincirlenmişti ve darbe sıyrılarak göğüs kafesini sarstı. Helen prangaları sertçe çekiştirdi, aniden içinde bulunduğu tehlikenin farkına vardı. içinde.

'Dur, lanet olsun sana-'

Bir sonraki darbe onu . Daha sert çaktı - vücudu Şimdi darbelerin ağırlığı altında çöküyordu ve daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi. Çoktan korkunç darbeler almıştı. Ceza.

Bir sonraki darbe inerken, sağ kolu aniden serbest kaldı. Kürek yere inmeden bir saniye önce dirseğini savurdu. Geriye doğru. Max'in çenesine sertçe çarptı. Sersemlemiş bir halde bir an sallandı, sonra öne doğru tökezledi. Bir eli hâlâ bağlıydı, Helen'in seçenekleri sınırlıydı ama hızla dönerek dizini adamın kasiğine sapladı. Yere çarptı ve adam yere yığıldı. Nefes nefese. Helen diğer elini çekerek kurtardı ve daha ne olduğunu anlamadan Max'in atılmış raketini tuttu. Max şimdi ayağa kalkmaya çalışıyordu ve Helen hemen üzerine atılarak silahını sertçe ensesine indirdi. Max bir kez daha yere yığıldı ama Helen'in kanı yükselmişti ve ona bir, iki ve üçüncü kez vurdu. Max hâlâ yere yatmıyordu, bu yüzden Helen ona tekrar tekrar vurdu.

Helen öfke ve korkuyla serbestçe savruldu, kendisine zarar vermeye çalışan bu adamı kırmaya kararlıydı. Ama ona tekrar vurmak için elini kaldırdığında, garip bir ses onu ürküttü. Tanıdık bir şeydi ama Garip. Beklenmedik ve tuhaf bir şey. Bu bir zil sesiydi - onun zil sesi. Telefonunu kapatmayı unutmuş olmalı.

Telefonun onu getirdi. Küreği kızgın bir kömür gibi bırakarak kıyafetlerine koştu ve telefona cevap verirken onları kabaca çekiştirdi.

"Evet? Sesi çatlak ve zayıftı.

'Ben Sanderson, patron. Üç yangın daha var.' Helen'in başı döndü. Bu gerçekleşiyor olabilir miydi?

"Ayrıntıları bana mesaj at," diye yanıtladı ve telefonu kapattı. Saniyeler sonra kapıdan çıkmıştı. Max Paine onun bıraktığı yerde yerde yatıyordu, sessiz ve hareketsizdi.

Helen bisikletine doğru koştı, yolun her adımında kendini azarladı. Neden, neden, neden bu kadar büyük bir hata yapıyordu? O muydu Soruşturmanın böylesine kritik bir anında gözünü isteyerek toptan ayıracak kadar şiddetli bir yalnızlık mı? O ne halt *ediyordu*?

Zihni çoktan ileriye doğru kaymaya başlamıştı. Eğer Paine onu rapor ederse

Ona saldırırsa, soruşturmadan ve muhtemelen Teşkilat'tan da atılırdı. Geçmişteki iyi sicili göz önüne alındığında, pişmanlık duyup rütbesinin düşürülmesini, kamu hizmeti yapmayı ve mütevazı bir pasta yemeyi kabul ederse disiplin soruşturmasını atlatabilir.

Ama buna değer miydi? Müfredat dışı faaliyetleri herkes tarafından bilinir hale geldiğinde, üst rütbelilerin gözünde yürüyen ölü bir kadın olacaktı. Doğru bir şekilde tahmin edeceklerdi ki

kendi birimi üzerindeki otoritesini sürdürmesi imkansız olacaktır,

Herkes onun mesai saatleri dışında neler yaptığıyla ilgili alaycı şakalar yapardı. Bazıları onun faaliyetlerinden tiksiniirdi, diğerleri

Belki de onlar yüzünden hala ona ilgi duyuyor olabilir - her iki durumda da kareye oturtulması imkansız bir çember olacak ve istifa etmesi için ağır bir baskı altında kalacaktır.

Helen yıllardır bir ip üzerinde yürüyormuş gibi görünüyordu. Özel ve profesyonel hayatını tamamen ayrı tutuyordu,

Yaptığı şeyi yapmaya devam edecek gücü kendinde bulabilmeyi umuyordu. Aniden ezici bir üzüntü dalgası

onu süpürdü. Şimdiye kadar ve iyi olduğu tek şey buydu. Ve iyiydi de - sayısız hayat kurtarmıştı,

bir dizi vahşi cinayeti sonlandırdı. İşini seviyordu ve insanların hayatında bir fark yarattığını hissediyordu. Tüm bunlar sona ermek üzere miydi? mi alındı?

Bu düşünceleri bir kenara iten Helen bisikletine tırmandı ve çalıştırdı. Kaderinin daha sonra ele alınması gerekecekti.

Şimdi yapması gereken önemli bir iş vardı ve odaklanması gerekiyordu.

Üç yangın daha çıkarıldı. Biri bir kreşte, biri bir market ve

Üçüncüsü ise Lower Shirley yakınlarındaki teraslı bir evde. Son yangının tam yerini tespit etmek zor olmadı. Yarım mil ötede, dev bir siyah duman bulutu giderek yükseliyor, ayın bakışını engelliyor ve Southampton'ın üzerine bir gölge düşürüyordu.

Helen şimdi ona doğru koşuyordu, kendi geleceğiyle ilgili tüm düşünceleri geçici olarak unutmuştu. Katilleri bir kez daha iş başındaydı.

Buzz, buzz, buzz. Telefon sessiz modundaydı ve bu şekilde kısırlaştırıldığı için üzgün görünüyordu, sinirli bir şekilde tekrar tekrar vızıldıyordu. Küçük masanın altında, sahibi tarafından geçici olarak unutulmuş bir Marc Jacobs çantasının içinde duruyordu.

Jacqueline Harris bardağını boşalttı ve şişeye doğru uzandı. Buz kovaşından şişeyi çıkardı, birkaç damla buzlu su beyaz masa örtüsüne döküldü ve bunu görünce üzüldü boştu. Kocasını Michael'a şüpheli bir bakış attı. Neşeli bir ruh hali içindeydi, hikâyeler anlatıyor, şakalaşıyor ve her fırsatta arkadaşlarının kadehlerini dolduruyordu. Bu onun yapacağı bir şey değil miydi? Bir tane daha sipariş etmeden şişeyi bitirdi - artık tutsak bir dinleyici kitlesi varken konuşmasının akışını bozmak istemezdi.

Garsona işaret eden Jacqueline sandalyesinde arkasına yaslandı ve ağır bir iç geçirdi. Domuz gibi bir gün olmuştu - evcil projelerinin her birinin geri adım attığı bir gün. O kaybetmişti Solent Üniversitesi'ndeki yeni bina için bir müşteri. Başka bir projede artan maliyetlerden şikayetçiydi ve her şeyin ötesinde, lüks dairelerinde daha fazla planlama sorunuyla karşılaştı Ocean Village'a bakıyor. Elbette onları aşacaktı, bu engellenemeyecek kadar büyük bir gelişmeydi ve o da yeterince büyük bir isimdi aşmak için yerel olarak, ama yine de rahatsız ediciydi. Bazen ona öyle geliyordu ki, sanki dünya Sırf nasıl tepki vereceğini görmek için küçük beyinli, küçük düşünen bürokratları yoluna çıkardı. Şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı - *kötü* tepki verdi.

Garson gelmek üzereydi ve Jacqueline biraz rahatladı. Gözleri, yemeğini bitirmek üzere olan Michael'a kaydı. Psikiyatrinin ön cephesinden maceralar. Elbette mevcut hastalarının hikayelerini asla anlatmazdı, ancak

Tedavi ettiği geçmişteki çatlakların kanlı detaylarını sunmaya geldiğinde tamamen utanmazdı. şu anda eski bir hastasının - Katie B - nevrozlarını inceliyordu; Katie B, kurbanın cinsel olarak takıntılı hale geldiği Objectum Sexuality adlı bir durumdan muzdaripti cansız nesnelerle. Çamaşır makineleri, araba kaportaları ve benzerleri yaygındı, ancak Katie'nin kendine özgü bir yeteneği var gibiydi Dönme dolaplara karşı sağlıksız ve biraz da sinir bozucu bir takıntı geliştirmişti. Ülkenin dört bir yanındaki lunaparklarda çeşitli soyunma hallerinde tutuklanmıştı ve ailesinin ve Michael'ın da en iyi çabalarına rağmen bağımlılığıyla mücadele etme arzusu ya da yeteneği yok gibi görünüyordu.

Jacqueline kocasına baktı - şimdi temasını iki başka kadın hastanın gerçek hayattaki vakalarını da dahil edecek şekilde genişletiyordu Eyfel Kulesi ve Berlin Duvarı evlenmişti. Ona karşı duyduğu hafif kızgınlığa ve yüksek stres seviyesine rağmen Gülümsemesine yardım et. Bu ruh halindeyken karşı konulmaz biriydi - fırsat verilirse kalabalık partilerini sabahın ilk ışıklarına kadar eğlendirmekten mutluluk duyardı.

Jacqueline bir şişe daha Sancerre sipariş etti ve gecenin akışına bıraktı. Gevrek beyaz şarap boğazının arkasına çarptığında, tüm vücudunun rahatladığını hissetti. Sadece birkaç kadeh içmişti. gözlükleri vardı ve pek bir şey yapmamışlardı ama bu inmişti. Geç olmuştu ve muhtemelen eve gitmeleri gerekiyordu, çünkü yarın her ikisinin de yoğun bir günü vardı, ama bir şekilde bunu yapmayacaklarını biliyordu. Onlar

Gece kuşlarıydı ve gerçekten uyumazlardı - hiçbir zaman birlikte eğlendikleri zamanki kadar mutlu olmazlardı. O da bardağını doldurdu ve Kendini sohbele kaptırdı ve günün tüm sıkıntılarını unuttu.

Bu sırada telefonu masanın altında, gözden ve gönülden ırak bir yerde şiddetle çalıyordu.

Adam Latham yangının önünde durmuş, yükselen şiddetli öfkeyi bastırmaya çalışıyordu. Ekibi olay yerine vardığından beri - geceki üçüncü yangınlarıydı - bağıriş çağırış ve küfürlere maruz kalmışlardı. Genç delikanlılardan oluşan bir grup kordona asılmıştı, Onlara küfrediyor ve onları katil, yangın çıkarıcı ve daha fazlası olmakla suçluyordu. Memurlarından birine plastik bir şişe fırlatılmış, bu noktada polis nihayet işini yapmış ve

Hücrede bir gece geçirdi. Ancak genel olarak mavili çocuklar ekibini korumak için hiçbir şey yapmamıştı. Hiç şüphesiz DI Grace'in kölesi olmuşlardı ve onun ağzından çıkan her çirkin yalana inanıyorlardı.

Tüm içgüdüleri onu o cılız çocuklara saldırmaya ve onlara asla unutamayacakları bir ders vermeye zorluyordu. Ama o bir Artık heyecanlı bir çaylak değildi, Southampton'ın İtfaiye ydi, bu da canını sıkırsa da şimdilik sineye çekmesi gerektiği anlamına geliyordu. Aşağı Shirley'deki heybetli ev kasıp kavurmaya devam ederken daha acil öncelikleri vardı, ama o özel bir yemin etti memurlarından *herhangi* biri zarar görürse veya engellenirse Bu gece görevlerini yerine getirirlerse, bir ay dolmadan Grace'in kellesini duvarına asmış olacaktı.

"Ne yapalım patron?"

Takım kaptanı Simon Cannon aceleyle yanına geldi. Yüzü kir içindeydi ve gerginlikten paramparça olmuştu.

"Ailelere ulaşabildik mi? Cannon başını salladı.

"Arabaları burada değil ve Bayan Harris'in özel asistanı kocasıyla birlikte bu akşam yemeğe çıktıklarını doğruladı. Ancak oğullarının yanlarında olup olmadığını bilmemiz mümkün değil.

Ne kadar hareketli? Kendisi çıkabilir mi? Yardım çağırabilir mi?"

"Söylemesi zor. Komşularına göre epileptik ve bazı fiziksel engelleri var. Etrafta dolaşabilir ama bu olay başladığında uyuyor olabilir. Uyanık olsa bile, durumun stresi onu etkilemiş olabilir ve ..."

"Yüce

Adam Latham'ın sürekli kabus gördüğü anlar

Bunlar. Yıllar boyunca bunlarla yeterince karşılaşmıştı ama yine de Büyük kararlar vermeniz gereken, masum hayatların tehlikede olduğu ve hangi yöne atlayacağınıza karar vermenin size bağlı olduğu o anlar onu perişan etti. Ekibi on dakikadan fazla bir süredir binadaydı ve yapının daha ne kadar dayanacağı belirsizdi. Yangının bodrum katında başladığı ve eski teraslı evin her tarafını sardığı anlaşılıyordu - döşemenin çökmesi ve dört memurun ölümüne yol açması çok gerçek bir riskti. Vicdanı bunu kaldıramazdı ama eğer çok erken çekilirlerse ve engelli bir çocuğun yangında ölmesine izin verirlerse, katledileceklerdi. Ve haklı olarak.

"Çocuklar ne diyor? Orası nasıl bir yer?" Yardımcısı yüzünü buruşturdu.

"Mangalda pişiriliyorlar. En fazla üç ya da dört dakikaları var.

Cannon durakladı ve patronuna baktı. Latham önce ona, sonra da eve baktı ve şöyle dedi:

'Onlara iki dakika daha verin. Eğer o zamana kadar çocuğu bulamazlarsa, geri çekilmelerini söyleyin.

Cannon hemen telsizine sarıldı ve aceleyle eve doğru geri döndü. Adam Latham, doğru kararı verdiğini ve sonuçlarına katlanabileceğini umarak ve dua ederek onun gidişini izledi.

Ateş etrafında dönüyordu ama o yine de devam etti. Devam etmek zorundaydı. Evin içindeki sıcaklık artık vahşiydi - koruyucu giysisinin erimeye başlaması uzun sürmezdi - ama seçim. İstihbarata göre, evde genç bir çocuk varmış. ve eğer onu almadan giderse lanetlenirdi. Çekilme emri sadece saniyeler sonra gelebilirdi - patronları memur güvenliği söz konusu olduğunda çok ihtiyatlıydı ve o son derece Bunun için minnettarım.

Yine de Leroy Friend, merdivenlerin her an boşalmasını beklemesine rağmen evin tepesine doğru tırmanmaya devam etti. Yeni evlenmişti ve küçük bir bebeği vardı - eğer burada bir çocuk olsaydı, onu dışarı çıkarmak için elinden geleni yapardı. Ama bu Burası artık bunlardan hiçbirine benzemiyordu - daha çok cehenneme benziyordu. Her şey alev alev yanıyor, aşağıdan, yanlardan ve daha da korkuncu yukarıdan üzerlerine geliyordu. Çatı tutulmuştu, zayıflıyordu ve her an çökebilirdi.

Bu ürkütücü manzara karşısında dikkati dağılan Leroy adımını şaşırdı ve ilerlerken tökezledi. Kendini düzeltmek için kolunu uzattı ama zayıflamış tirabzan elinde kaldı. Birdenbire İleri atılırken, havada süzülürken kalbi küt küt atıyordu, kendini durduracak gücü yoktu. Merdivene sert bir şekilde çarptı ve dehşet içinde merdivenin bir kısmı yerinden çıktı. Yüzüstü yatarken, artık merdivenlerden aşağıda kendisini bekleyen cehenneme bakabiliyordu. Ve o anda geri dönmesi gerektiğini anladı.

Temkinli bir şekilde ayağa kalktı, onu çağırdı ve adımlarını takip etmek için döndü. Bu zor olacaktı. Yoğun sıcağa rağmen koşma isteği, ağırlığını koymadan önce her bir basamağı test ediyordu. Eğer tüm merdiveni

sadece kendi hayatını değil, ekibin geri kalanının hayatını da tehlikeye atacaktı.

Hâlâ sağlam görünen merdivenin köşesine sıkıştırmayı umarak sağ ayağını kararsızca ileri doğru hareket ettirdi. Ama ayağını basacağı yerin yarısına geldiğinde durakladı. Bir şeyler duyabiliyordu. Onu korkutan ve endişelendiren bir şey.

Bir yangının ortasında her türlü şeyi duyarsınız ve her sesin ne anlama geldiğine uyum sağlarsınız, tehlike veya tehdit oluşturmaları ihtimaline karşı her küçük sesi işlemeye alışsınız. Ve bu sesler arkadaşlarınız haline gelir, acil durumların ses manzarası tekrarlama yoluyla tanıdık hale gelir. Ama bu sesi o tanıdım. Her zamanki kükreme, çatırtı ya da çığlık değildi. Bu daha çok yaralı bir hayvanın sesine benziyordu. Bir çeşit inleme gibi.

Aptallığı için kendine lanet ediyor ve tüm azizleri çağırıyor. Leroy döndü ve tırmanmaya devam etti. Hemen telsizi çatırdadı ve yakınlarda ekibin geri kalanının ona seslendiğini duyabildi. Onlara dışarı çıkmalarını işaret etti ama dönüp onlarla konuşmaya başlamadı - onları kendi işine sürüklemek istemiyordu.

Çılgınlık.

Merdivenleri çıktıkça ses daha da yükseliyordu. Soldan mı geliyordu, sağdan mı? Durmuş, duymak için zorlanırken, üstündeki bir kükreme onu sola doğru daldırdı. Alev alev yanan ahşap bir giriş az önce durduğu yere çarparak, havaya sıçrayan beyaz sıcak kıvılcımlardan oluşan büyük bir sütun gönderdi.

Şimdi soluna doğru koşarak ayağa kalkmaya çalışıyordu. Tereddüt edecek ve düşünecek zamanı yoktu, sadece harekete geçmesi gerekiyordu. Önünde bir kapı vardı. Kolu çevirdi ve tüm gücüyle itti ama Hemen bir dirençle karşılaştı. Arkasına düşen molozlar mı yoksa başka bir şey miydi?

Başı zonklamaya başlamıştı, tankındaki oksijen hızla tükeniyordu. Küçük oğlunun adını mırıldanarak kapıyı bir, iki, üç kez omuzladı. Ve sonunda kapı hareket etti. Kapıyı kabaca iterek açtı ve içeri adım attı. Önünde, yerde bir bebek yatıyordu. nöbet geçiren genç bir çocuk.

Leroy'un bulmayı umduğu şey buydu ama yine de bu keşif onu dehşete düşürdü. Onu yakalamak için çok az şansı vardı.

Bırakın ikisini, Şimdi bile dışarı ıkamazlardı. Ama tereddüt edecek zaman yoktu, bu yüzden titreyen çocuğu kuşağına alarak omzuna koydu ve merdivenlere doğru yürüdü.

Zaman aleyhlerine iŐliyordu, ikisi için de çok az umut vardı ama Leroy Friend denemek zorundaydı. EĞer bu ocuk *onun oğluysa*, hiçbir Şey beklemeyecekti.
daha az.

Charlie yatağına uzandı ve siren seslerini dinledi. Başka bir gece, başka bir yangın. İnanılmazdı ama doğruydu. O denemişti Yaşadığı korkunç gün göz önüne alındığında işle ilgili herhangi bir şeyden kaçınıyordu, ancak Southampton'ın haberleri artık ulusal haberdi, bu yüzden

Rahatlamak için DAB radyosunu klasik bir istasyona çevirdi, ancak haber bültenleri hala gerçek hayatı dünyasına geri getirdi. Sonunda radyoyu kapattı, yorganı çenesine kadar çekti ve umutsuzca bu çılgınlığı engelleyip biraz uyuyabilmeyi umdu.

Ama eski alışkanlıklar zor ölür. Ve o orada yatarken bile Charlie'nin bir yanı Sanderson ya da McAndrew'a mesaj atıp neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Normal şartlarda bunu çoktan yapmış olurdu, muhtemelen kendi vardiyası olup olmadığına bakmaksızın, yardım etmek için. Bir polis memuru olarak sadece detayları bilmek istersiniz. Eğer yapılabilecek bir şey varsa, yardım edebilir. Şimdi bile, Steve ona son olayların üzerinde durmamasını öğütlerken, Charlie'nin kendisi de zihnini daha sıradan, ev işlerine yöneltmeye çalışıyor. bir parçası detaylar için can atıyordu. Orada neler oluyordu?

Cehalet içinde debelenirken, zihninizi en kötü türden imgeleri canlandırır. Kundakçıların, bir zamanlar Southampton'daki en ciddi kaos gecesini ziyaret ederek bu gece kendini aştı mı? Charlie bu tür hastalıklı düşüncelerden kaçınmak için başını salladı.

ama birdenbire kabus gibi görüntüler ortaya çıktı. Kendilerini. Charlie, Steve'i rahatsız ettiğinin farkındaydı ve bunun nedenini açıklamak zorunda kalmak istemiyordu, bu yüzden onların odasından kaçarak Jessica'nın yatak odasının önünden geçip alt kattaki mutfığa yöneldi.

Buzdolabındaki sürahiden kendine soğuk bir bardak su doldurdu ve bardağın yarısını içtikten sonra alnına götürdü. Terlediğini fark edince  a ırdı ve bir an için soğuk bardak onu rahatlattı. Bardağı bo alttı, yeniden doldurdu ve bo alttı

tekrar. Şimdi bir tür paniğe kapılmış gibiydi. Ba ının döndüğünü hissetti ve bir elini mutfak adasına koyarak kendini yere bıraktı. Burası serindi, ta  ocağı karoları aşağıdaki donmuş zeminden kı  soğuğu yayıyordu ama Charlie

Bu his hoşuna gitmişti, o yüzden yavaşça kendini , serinliğin g ğ ne, karnına ve kalçalarına sızdığını hissetti. Steve onu bu halde bulsaydı muhtemelen doğruca komik çiftliğe gönderirdi ama Charlie'nin umurunda değildi. Sadece bir süreliğine sakin, soğukkanlı ve sessiz olmak istiyordu. An.

Karanlık mutfakta yatan Charlie kendini görünmez ve bir anlığına dünyadan uzakta hissetti. Belki de bu onun

Gece için bir sığınak, küçük Alice'in ölümüyle ilgili korkunç trajediyi Steve ve Jessica'yı rahatsız etmeden atlatabileceği bir yer. Ama bunu yapmak için dışarıda feryat eden siren seslerini duymazdan gelmesi gerekiyordu. Sanki her

Southampton'daki acil durum aracı şu anda dışarıda gölgeleri kovalıyordu. Ve evine her yakla tıklarında.

Charlie'yi doğrudan suçluyor, yokluğu yüzünden onu utandırıyor. Ve bu gece bu utancın her zerresini hissetti. Onu azarlamakta haklıydılar - onlardan merhamet görmeyi hak etmiyordu.

Her zaman kendini içine adanı  ve gayretli bir memur olduğunu d   nm  t  ama bu gece hiç de öyle hissetmiyordu. Bu gece içinde biliyordu ki

bir korkak ve sahtek rdan başka bir şey olmadığını anladım.

Aşağı Shirley'deki ev yangını o kadar ilgi çekmişti ki, yangını çevreleyen yollar acil durum ekipleriyle tıkanmıştı.

işçiler, gazeteciler ve seyirciler - o kadar ki Helen bisikletini bir ara sokakta bırakmak ve yoluna yürüyerek devam etmek zorunda kaldı. Bunu yapmakla ilgili bir endişesi yoktu: burası pahalı bir semtti ve bisikleti sabah yine orada olacaktı ama bu durum ilerlemesini yavaşlattı. Polis kordonuna doğru zorbalıkla ilerlerken aylaklara karşı sert ve taktiklerinde agresifti.

Altından sallanarak Adam Latham'a doğru ilerledi. Şu anda görmek istediği son kişiydi ama başka seçeneği yoktu. Burada neyle uğraştıklarını bilmesi gerekiyordu. Çünkü

Latham ona döner dönmez bunun kötü bir haber olduğunu anladı. O Genellikle pembe, şişman bir teni vardı, cepheden emekli olduktan sonra kendini mutlu bir şekilde bırakan masa başı jokeylerinden biriydi, ama bu gece yüzü kül rengiydi. Endişeden hasta görünüyordu. ve biraz da korkmuş.

"Yüzünüzü göstermeyeceğinizi merak ediyordum," dedi.

ona karşı duyduğu küçümsemeyi gizleyemedi. 'Ama burada olmana sevindim. Şimdi asılsız iddialarınızın sahadaki memurlar için ne anlama geldiğini görebilirsiniz.

Senin yüzünden katlanmak zorunda kaldıkları boktan şeyler.

Yangına doğru döndü ve Helen'e sırtını verdi. Helen'in gözleri olay yerinde geziniyor, itfaiye ekibini taciz eden çocukları, fotoğraf çeken gazetecileri görüyor, şüphesiz üniformalı adamlardan herhangi birinin bu geceki yangından sorumlu olup olmadığını merak ediyordu, sonra bir kez daha Latham'ın üzerinde durdu.

"Neler oluyor?" diye sordu, Latham'la aynı seviyeye gelerek, reddedilmeyi reddederek.

"Olan şu ki, en iyi dört memurum o cehennemde bir çocuğu kurtarmaya çalışıyor.

Orada. Siz ve ekibinizin tek sorumlusu olduğu bir yangından masum insanları çekmeye çalışıyorsunuz. Elinizde tek bir *gerçek* ipucu bile var mı? Bu adamın yakalanmasını sağlayacak herhangi bir şey?"

"Bu hiç yardımcı olmuyor, Adam.

"Siktir git. Eğer gerçek acı veriyorsa, o zaman soruyu sorma.

"Ekibin nerede, Adam?"

Bunu olabildiğince nazik bir şekilde söyledi - onu daha fazla kışkırtmak istemiyordu - ve sonunda Latham biraz yumuşar gibi oldu. Bir dinozor olabilirdi ama ekibini önemsiyordu ve onlara bir şey olursa yıkılırdı.

"Son duyduğumuzda ikinci kattaydılar. Ama o bitti.

Beş dakika önce ve onlarla telsiz bağlantısını kaybettik. Bu şeyi söndürene kadar daha fazlasını gönderme riskini göze alamam. Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz...'

Helen birden adamın ses tonunun ne kadar konuşkan ve samimi olduğunu fark etti. Sanki onunla konuşmak - biriyle konuşmak - kendisini saran gerginliği hafifletmek istiyor gibiydi.

'Eğitimlerine güvenmek zorundasınız. Bu adamlar ne yaptıklarını biliyorlar ve oradan çıkabilecek biri varsa o da onlar. Onları iyi eğitmişsiniz - ülkede daha iyi memurlar yok.

Adam başını salladı ama hiçbir şey söylemedi, gözleri hâlâ alev alev yanan eve sabitlenmişti. Helen de buna inanıp inanmadığından emin değildi - iyiydiler, buna şüphe yoktu ama beş katlı ev *alevler* içindeydi. İnsan bir cehennemden sağ çıkabilir mi?

Latham'ın yardımcısı defalarca telsiz bağlantısını yeniden kurmaya çalışırken, ikisi de orada durmuş, olay yerini tarıyorlardı. Gerginlik Neredeyse dayanılamayacak kadar büyüktü, sonra aniden evin önünden bir hareket geldi. Ön kapı hızla açılarak menteşelerinden kurtuldu ve ekipteki ilk iki adam dışarı fırladı. Sağlık görevlileri, meslektaşları ve daha fazlası onlara doğru koşarken aniden tüm sahne canlandı. Kaçan itfaiyeciler çoktan

Ambulans için işaret veriyordu ve Helen şimdi nedenini anlıyordu. Ekipteki üçüncü ve dördüncü adamlar, kucaklarında birini taşıyarak meslektaşlarını evden çıkarken takip etmişlerdi.

Ev Jacqueline ve Michael Harris'e aitti ve oğulları Ethan ve bir dadıyla paylaşıyorlardı. Ebeveynler dışarıdaydı. ama diğer ikisinin evde olduğu düşünülüyordu. Helen çocuğun itfaiyecilerin kollarında olduğunu görebiliyordu. sağlık görevlileri şimdi onu bekleyen ambulansa doğru koşturuyorlardı - en azından ondan haber alınabilirdi. Dadı Agnieska Jarosik'ten ise hiçbir iz yoktu.

Çocuk tekerlekli sandalyeyle götürülürken Helen kenara çekildi. Korkunç bir durumda görünüyordu, üstü başı kir ve kan içindeydi ve bir tür nöbet geçiriyordu. O hızla geçip giderken, Helen birden bu son suçun şeytani doğasına kapıldı. Kundakçı muhtemelen burada kimlerin yaşadığını biliyordu, Ethan gibi savunmasız bir çocuğun Böyle vahşi bir ateşten kaçmak. Yine de bu düşünce elini sakinleştirmemiş, ikinci bir düşünceye yol açmamıştı. Neredeyse yalvarıyordu inanç, ama doğruydu. Helen daha önce bilmiyorsa o zaman anlamıştı: Bu katilin acımasızlığı sınır tanımıyordu.

Hastane girişine doğru koşarken topukları sert, tekrarlayan bir tıkırtı sesi çıkarıyordu. Michael taksiciye ödeme yapıyordu ama onu beklememişti. Başı dönüyordu, zihni korkunç şeylerle doluydu. olasılıklar, ve şimdi sadece *bilmek* istiyordu.

Hiç düşünmeden doğruca A&E bölümüne koştu. Otomatik kapılar onun için mecburen açıldı ve aceleyle içeri girdiğinde, o tanıdık hastane kokusu ona çarptı. Aşırı aktif ısıtma sistemi tarafından ısıtılmış ve üzerine biraz idrar serpilmiş dezenfektan. Bu kokudan ve hastanelerden nefret ederdi. Tanrı biliyor ya, yeterince ve son birkaç yıldır A&E'de gereğinden fazla zaman geçirmişti. Durumu nedeniyle Ethan sakar ve kazaya meyilli olduğundan Jacqueline bu kasvetli plastik koltuklara yığılmış, sarhoş ve düzensiz kişilerle çevrili çok fazla saat geçirmişti.

Genellikle Michael'ı bu ziyaretlerde kendisine eşlik etmeye zorluyordu - acil servisi dolduran ayyaşlardan ve paranoyak toplum içinde bakım tiplerinden korkuyordu - ve bundan memnundu şimdi onu yanında bulduğunda. Sinirleri gerilmişti.

Çılgınca, taksi çağırmak için telefonunu çıkardığından beri olduğu gibi, sadece çok sayıda aramayı kaçırdığını fark etti. Sadece ilk iki mesajı okuyabilmişti ki Michael'ı kaptığı gibi restorandan koşarak çıktı ve hesabı ödemedi. Onların ilk

İçgüdüleri eve dönmekti ama Ethan'ın South Hants Hastanesi'ne kaldırıldığını oraya yöneldiler.

Agnieszka'nın akıbeti hakkında hâlâ bir haber yoktu - bu Jacqueline'in düşünmek bile istemediği bir şeydi.

Kocasının elini tutan Jacqueline, görebildiği ilk hemşireye doğru yürüdü ve onun yakasına yapıştı.

'Oğlumuz bu akşam getirildi. Ethan Harris.'

Hemşire bir an için boş boş baktı.

Resepsiyona gitmeniz gerekiyor. Tüm kabuller -'

Bir yangın çıktı. Aşağı Shirley'deki evimizde. Oğlum oradaydı - onu yeni getirdiler.

Hemen hemşirenin yüz ifadesinin değiştiğini gördü ve bu onu hasta hissettirdi. Birdenbire onun neden bahsettiğini anlamış, endişeli ve kaygılı görünmeye başlamıştı.

"Tabii ki. Yanık ünitesine ihtiyacınız olacak. Sizi şimdi oraya götürüyüm.

Hızlı adımlarla yürüyordu ve Jacqueline'in midesi bulanıyor ve nefesi daralıyordu. Hem o hem de Michael birer şişe şarap içmiş olmalıydılar ve alkol şimdi varlığını hissettiriyordu. Tüm zevkler uzun zaman önce buharlaşmıştı: şimdi kendini susuz ve bitkin hissediyordu. Ne yapıyorlardı acaba?

evleri yanarken ne yapıyorlardı, içiyorlar mıydı, gülüyorlar mıydı, şakalaşıyorlar mıydı?

Kocasına baktı ama onun bakışları kararlı bir şekilde ileriye sabitlenmişti. Son yangınları duymuştu elbette, ama ona göre Utanç, bunların başkalarının sorunları olduğunu düşünmüştü - belki de daha az parası ve daha çok sorunu olan insanların. Bunu itiraf etmek utanç vericiydi ama doğrudu. Şu anda bile, yangınlarının bu kundaklama saldırılarıyla bir ilgisi olmadığını umuyor ve dua ediyordu. Belki de hatalı kablo tesisatı, açık unutulmuş bir ocak. Özellikle de Agnieszka'nın hatası olduğu ortaya çıkarsa, bu mazur görülemezdi ama o diğer şeyin bir parçası olmak istemiyordu. O ve Michael'ın düşmanı yoktu, dışarıda onlara zarar vermek isteyen kimse yoktu. Tanrı aşkına, o bir psikiyatristti ve Agnieszka da lanet olası bir mimardı.

Yine de içindeki bir şey *biliyordu*. Kendilerinden daha büyük bir şeyin içine çekildiklerini biliyordu. Ve bu onların sefaletinin sadece başlangıcıydı.

"Kesinlikle emin misin?

Helen'in ses tonu yıpratıcı ve saldırgandı. O asla genellikle memurlarından biriyle bu şekilde konuşurdu ama bu gece kendini affetti. Bu gece önemli meselelerin etrafında dolanamayacağı kadar çok şey olmuştu.

"Yüzde yüz," diye cevap verdi DC Lucas, Helen'in kabalığını görmezden gelmeyi tercih ederek. "Kılını bile kıpırdatmadı.

Helen öne çıktı ve internet kafenin kirli pencerelerinden içeri baktı. Lucas'ın gözetleme operasyonunu tehlikeye atmak istemediği için gözlerden uzak durmuştu ama şimdi onun gerçekten orada olup olmadığını kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu. Lucas'ı gördüğünde kalbi parçalandı.

O da öyleydi. Lucas'a göre Richard Ford bir kez olsun monitörünün başından kalkmamış, sanki hayatı buna bağlıymış gibi klavyeyi tıkırdatmaya devam etmişti.

"İkiniz de buraya ne zaman geldiniz?" diye devam etti

Helen. "Akşam sekiz civarı mı?

"Ve hiç gözünüzün önünden ayrılmadı mı? Tuvalete gitmediniz, sigara içmediniz...'

"Hadi ama patron. Lucas'ın ses tonu bu sefer daha az - mesleki yeterliliğinin sorgulanmasından hoşlanmadığı belliydi.

"Peki ne yapıyordu?

"Kendin gör," diye yanıtladı Lucas. ' Sadece... bu. Ne yazdığını, ne yaptığını görmek için arkasına dolanmak istedim. ama ona olan ilgimi büyük ölçüde göstermeden yapamazdım, bu yüzden ...'

Helen Lucas'a başıyla onay verdi ve bir sonraki hamlesini düşündü. Richard Ford çok iyi bir şüpheliydi.

neredeyse her yönden. Ama yine de bu gece kılını bile kıpırdatmamıştı. A Düşünce aniden onu yakaladı ve Helen şimdi kendini meslektaşının yanından geçip kafeye girerken buldu. Lucas dışarıda mı kalsa yoksa onu mu takip etse kararsızdı ama sonunda ikincisini seçti. Birazdan ne olacağından emin değildi ama bunu kaçırmak istemediğini biliyordu.

Helen doğruca Ford'a doğru gidiyordu. Yaklaşması o kadar hızlıydı ki Ford, Helen üzerine gelene kadar başını kaldırıp bakmadı bile.

"Ne halt istiyorsun?"

Sağ eli hızla klavyeye doğru hareket etti ama Helen onu yakaladı, sertçe bükerek Ford'u terminalden uzaklaştırdı.

Acıyla inledi ve sandalyesinden geriye doğru tökezledi, Helen'in ani ivmesi onu tamamen gafil avladı.

"Ne yapıyorsun, seni deli sürtük? Ford kendini yerden kaldırışöyle dedi.

Bu aceleci bir hareketti, özellikle de geç saatte hâlâ internet kafeye uğrayan bir avuç tanığın önünde, ama Helen başka seçeneği olmadığını biliyordu. Onun ne yaptığını görmek zorundaydı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Sussex İtfaiye ve Kurtarma Servisi'nin web sitesi ekrana geldi.

"Bu da ne?"

"Ne olduğunu sanıyorsun? Çalışmam lazım, değil mi?"

Helen onu görmezden gelerek son arama geçmişini çıkardı. Kent İtfaiye ve Kurtarma, Devon ve Cornwall İtfaiye ve Kurtarma, iş ilanları, eğitim fırsatları, suçlayıcı hiçbir şey yoktu. Sonra ekranın altında simge durumuna küçültülmüş bir Word belgesi fark etti ve onu yukarı çekti. Richard Ford hemen ileri atıldı ve fareyi elinden .

"Bana bir an olsun huzur veremez misiniz?" diye yalvardı. "Bana bir parça haysiyet bırakamaz mısın?"

İstifa mektubuydu.

"Peşini , değil mi? Ford devam etti, şimdi öfke ve utançla yanıp tutuşuyordu. 'Hayatım paramparça oldu ve şu anda bile beni rahat bırakmıyorsun. Bu şehirde işim bitti ve siz beni katrana bulayıp tüylerimi yolmak istiyorsunuz. Beni bu kasabada bitirene kadar mutlu olmayacaksınız.

beni linç , değil mi?"

Southampton aksanı yüksek sesle ve net bir şekilde duyuluyordu. Sesi yükseldi, bu da Helen'in daha da utanmasına neden oldu. Ford açıkça tuhaf, nahoş bir adamdı, ateşe karşı tuhaf bir hayranlığı vardı ve yine de... aynı zamanda başarılı, iyi eğitilmiş bir itfaiyeciydi. Servise katılacak yaşa geldiği günden beri memleketini güvende tutmaya yardım ediyordu. Ve Helen onu Southampton'dan sürgün etmişti. Bazı açılardan başka yoktu, her ipucunu büyük bir gayretle takip etmek zorundaydı ama yine de kötü bir durumdu. ilgili herkes için sonuç. "Düşündüm

ki...

"Ne düşündüğünü hepimiz biliyoruz," diye karşılık verdi, yüzü öfke ve utançla mosmordu. "Ama ben yanlış bir şey yapmadım.

Helen aniden kafedeki diğer insanların farkına vardı - yüzleri ona dönmüştü, dramı içlerine çekiyorlardı.

"Özür dilerim," diye tekrarladı ve çıkışa yöneldi.

Lucas'ın ona yetişmek için koşuşturduğu rezil bir geri çekilişti ama durumu daha da kötüleştirmenin bir anlamı yoktu.

Daha fazla tartışarak. olmuştu. Helen kendini hiç bu kadar aptal ya da yanlış yönlendirilmiş hissetmemişti, masum bir adamın hayatını mahvederken gerçek failin terör saltanatını kontrolsüzce sürdürmesine izin vermişti. Nerede?

Helen merak ediyordu, bunun sonu gelecek miydi? Ve failin tekrar öldürmesini engellemek için ne gerekecekti?

Emilia bütün gece ayaktaydı ve çok yorgundu. Bu hikâye iyiydi ama bu adam gerçekten her gece saldırmak zorunda mıydı? Bir büyük yangında tanıkların ve acil servis personelinin ifadesini almak yeterince zordu, ama bunu üç yangında, sabahın köründe, üç gece üst üste yapmak zorunda kalmak? Bu adam hiç durmadı.

Emilia kahvesinin son damlasını da içti. Saat sabahın yedisiydi ve ofis dolmaya başlamıştı. Meslektaşları sohbet etmek için durmuş, Emilia'nın sabahın dördünden beri masasının başında olduğunu ve ertesi günün baskısı. Emilia Twitter neslinin bir çocuğuydu - canlı yayını meslektaşlarını, hayranlarını ve arkadaşlarını her an ne yaptığından haberdar ediyordu. Son dakika haberlerini yaymak için harika bir yoldu ama aynı zamanda kendini tanıtmak için de muhteşem bir araçtı. Gece boyunca yalnız ofisinde otururken, Twitter küresini aşağıdakiler hakkında döngüde tuttuğundan emin oldu

Böylece dünya onun araştırmacı gayretine hayran kalacak ve patronları (ve daha) onun ne kadar kararlı olduğunu görecekti. öyleydi. İçten içe, Londra'da birilerinin dikkatini çekeceğini ve ona haber vereceğini umuyordu.

Ama bu gelecekteydi. Şu anda önceliği Southampton kundakçısının 'Terör Saltanatı' hakkında dört sayfalık detaylı bir haber hazırlamaktı. Polis henüz doğrulamamıştı ama bu geceki yangınlarda genç bir kadının öldüğü ve katilin toplam kurban sayısını üç gecede dörde çıkardığı söyleniyordu. Bu oldukça iyi bir rakamdı. ve üretken bir seri katil olduğunu doğruladı. Bu hızla devam ederse, hepsini geçebilir.

Satır okunduğunda, polisin kundakçının kim olduğuna dair hâlâ hiçbir fikri yoktu. Herkes - polis, halk, hatta Emilia'nın kendisi - bu adamın yavaşlamasını bekliyordu, ama yavaşlamamıştı ve şimdi

ilginç bir soru. Eğer onu yakalayamazlarsa, o zaman nasıl onu durdurabilirler miydi? Editörü şehir çapında bir sokağa çıkma yasağı fikrini ortaya atmış ve Emilia da bunu memnuniyetle kabul etmişti. İlla ki gerçekleşeceğine inanıyordu, ancak insan hakları konusunda bazı endişelere yol açarken aynı zamanda polisin ilerleme eksikliğini de vurguluyordu. Emilia gizliden gizliye şehir yetkililerinin bunu yapmasını umuyordu - inanılmaz derecede dramatik olacak ve dünyanın dikkatinin kısa bir süre için Southampton'ın üzerinde olmasını sağlayacaktı. Boston'daki insan avından beri bu kadar acımasız bir şey ortaya atılmamıştı.

Cep telefonu çaldığında yazmayı neredeyse bitirmişti. Numarasını ve Twitter adresini her zaman başlığının yanına koyuyordu, bu yüzden sürekli olarak muhbirlerden, dolandırıcılardan ve dolandırıcılardan telefonlar alıyordu.

yap. Arayanın kimliği numarayı 'gizli' olarak işaretliyordu, bu da arayanın ya önemli ya da çok şüpheli olduğunu gösteriyordu, bu yüzden Emilia telefonunu kapıldığı gibi aceleyle kadınlar tuvaletine gitti - bu yerde bir nebze mahremiyet elde edebileceğiniz tek yer orasıydı.

"Emilia Garanita.

Emilia, ben Adam Latham. Ben İtfaiye Şefiyim-'

'Kim olduğunu biliyorum, Adam. Senin için ne yapabilirim?'

'Bu gece bazı memurlarımla konuştuğunuzu duydum.

Son yangınlar hakkında -'

'Yaptığım her şey tamamen yasaldı ve kurallara uygundu ve aranmaktan hoşlanmıyorum-'

'Seni azarlamak için aramadım, Emilia. Sana yardım etmek için aradım.'

Emilia bunu bir duraksama oldu. Arkasında, eski sarnıçlar sessizce kendi kendilerine mırıldanıyordu.

"Devam et.

'Sizinle Helen Grace hakkında kayıt dışı konuşmak istiyorum. Ona karşı tutumunuzda objektif olacağınıza , değil mi?

"Biz burada sadece gerçekleri yazıyoruz, Adam.

Bunu duyduğuma çok sevindim. Açıkçası ismimin verilmesini ya da alıntı yapılmasını istemiyorum ama Grace'in bu davayı ele alışıyla ilgili size içeriden bilgi vermek istiyorum. Onun beceriksiz yaklaşımının halkı tehlikeye attığına ve hayatlara mal inanıyorum. Ve size detayları vermek istiyorum.'

Emilia en yakın tuvalet koltuğuna oturdu ve kapıyı çekti. Bu yüzden Latham, Helen'a karşı bir balta işi yapmak istedi. O da bundan memnundu. Dinle - sonunda soruşturmanın iç yüzünü öğrenecek ve potansiyel olarak bir günah keçisi de olacaktı.

Emilia kendi kendine gülümsedi. Bu ilginç hikâye şimdi çok ilginç bir hal almıştı.

Jacqueline Harris cam pencereden oğluna baktı ve keskin suçluluk duygusu hissetti. Ethan hiçbir zaman kolay bir çocuk olmamıştı ve Michael ile olması gerekenden daha az zaman geçirmiş olması - Michael ve kendisinin profesyonel hayatlarına devam edebilmeleri için yardımcı tutması

kontROLSÜZ. Ama şimdi, gerçekten oğlunun yanında olmak, ona her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermek istediğinde, bunu yapamıyordu.

Doktorlar ileri tetkikler yapıldıktan çıkmasını istemişlerdi. Neden onunla daha fazla zaman geçirmemişti? Neden işiyle bu kadar meşguldü? Eğer onu kaybettiyse kendini asla affetmezdi. Artık her şeyin farklı olacağına yemin etti.

Bazı açılardan son derece şanslıydılar. Ethan'ın odası evin en üst katındaydı ve yangından çıkarılırken sıyrıklar ve küçük yanıklar oluşmuş olsa da

yüzeyseldi ve zamanla iyileşecekti. Tabii ki bir tane solumuştu.

önemli miktarda duman ve doktorların asıl endişelendiği şey de buydu, çünkü zaten doğuştan beri var olan hafif bir beyin hasarından muzdaripti. Acaba bu çocuk, zaten

daha fazla hakarete maruz kalmasına izin mi verecekti? Jacqueline, tüm fiziksel sorunlarına rağmen hâlâ zeki ve konuşkan biriydi - lütfen Tanrım, bunun da elinden alınmasına izin verme, diye dua etti.

Jacqueline arkasında adım sesleri duydu ve döndüğünde genç bir adam gördü.

Şık takım elbiseli bir kadın yaklaşıyor, polis arama izni kartını incelemesi için uzatıyor.

"Bay ve Bayan Harris? Ben DS Sanderson."

Jacqueline. Bu da kocam Michael.' El sıkıştılar.

"O ?

Sanırım iyi. Uyanık ve tetikte ve tüm testleri iyi geçiyor gibi görünüyor. Mümkün olduğunca çabuk taburcu etmek istiyoruz, ama belli ki bu doktorların elinde. "Bu harika bir haber.

Jacqueline başını salladı, aniden duygu seline kapılmıştı. Olaylar farklı gelişseydi, bugün polis morgunda olacaktı.

"Ethan'a birkaç soru sormamız gerekecek.

"Tabii ki.

'Orada bulunabilirsiniz ve eğer herhangi bir noktada onun için çok fazla olursa, dur diyeceğiz. Ama son tanıklık için hayati bir tanık olabilir.

gece , yani..'

" değil," diye araya Michael Harris. 'Anlıyoruz. Agnieszka Jarosik'i sorabilir miyim? Ethan'a onun ne iş yaptığını söyleyebilmek istiyorum.

.'

Jacqueline Harris, DS Sanderson'ı dikkatle izledi. Yüzünden bir bulutun geçtiğini gördü ve memurun ne demek istediğini hemen anladı söylemek üzereydim.

'Çok üzgünüm ama dün gece yaralarından dolayı öldü. Yangın bodrum katında çok şiddetliydi ve acil servis ona ulaşamadı.

Jacqueline Michael'a döndü. Michael da onun gibi hasta görünüyordu ama elini uzatıp onunkini tuttu.

'Onu teşhis etmemizi ister misiniz? Polonya'dan gelmiş ve burada bir ailesi yok,' dedi Michael. mümkün olduğunca iş gibi.

'Teşekkür ederim ama buna gerek yok. Sizi buna mecbur bırakmadan onu teşhis edebileceğimiz başka de var.

Jacqueline gözlerini kapadı. Bunun tek bir anlamı olabilirdi: Agnieszka o kadar kötü yanmıştı ki görsel olarak teşhis edilmesi imkânsızdı.

Kömürleşmiş cesedinin görüntüsü şimdi

Jacqueline'in zihni, midesini bulandırıyor. Bunların hiçbirisi gerçek gibi gelmiyordu ama yine de oluyordu. Jacqueline orada öylece dururken Memurun kibar sorularına cevap verirken, dünyalarının ekseninin kaydığını hissediyordu. Evleri yıkılmış, oğulları yaralanmış, dadıları öldürülmüştü. Artık bir haber hikayesi haline gelmişlerdi - başka birinin deliliğinin ikincil zararı.

Küllerden hafifçe duman yükseliyordu. Artık sadece binanın kabuğu kalmıştı - içindeki her şey yangın tarafından tüketilmişti. Yirmi dört saat önce burası şehrin en gözde bölgelerinden birinde pahalı bir teraslı evdi. Şimdi ise bir yanan bir enkaz ve daha da kötüsü bir cinayet mahalli.

Genç bir kadının cesedi yanmış bodrum katından daha yeni çıkarılmıştı. Binanın dokusu hâlâ etkileyici derecede sıcaktı ve Helen, Deborah Parks ile birlikte sahada dikkatle ilerlerken koruyucu botlar giymek zorundaydı. Deborah Parks birkaç saatten beri sahadaydı ve nahoş atmosfere ve düşen enkaz riskine göğüs gererek cesedi bulmaya çalışıyordu.

dün gece ne anlamaya çalışıyordu.

Deborah, formaliteler tamamlandıktan sonra, 'kendi yöntemini geliştiriyor,' dedi.

"Ne şekilde? Helen, Deborah'nın endişeli ifadesi karşısında telaşlanarak sordu.

Deborah, "Yangının çıktığı yer burasıydı," diye cevap verdi ve bodrum kattaki küçük oturma odasının ortasındaki bir alanı işaret etti. Yanmış mobilya kalıntılarıyla çevrili, kısmen erimiş bir televizyon yakınlarda duruyordu. "Alanı havalandırdığımız için koku artık yok ama ilk geldiğimizde bunları takmak zorunda kaldık" dedi.

maskesine dokunarak açıkladı. "Siyanür oksit kokusu hala çok güçlüydü.

"Yanan köpük?

'Bu deri kanepeler - ya da ondan geriye kalanlar - Poliüretan köpük ile doldurulmuş. Son derece yanıcı ve zehirli.

"Agnieszka'yı öldüren şey bu muydu?

Deborah yüzünü buruşturarak, "Korkarım pek hoş bir şey değil," dedi. 'Kanepenin yaklaşık beş metre uzağında erimiş bir parafin kabı bulduk. Şüphelerime göre kundakçınız arka kapıdan girmiş ve parafini doğrudan kanepenin üzerine dökerek yakmış.

"Gecikme zamanlayıcısı yok mu?"

"Herhangi bir kanıt bulamadım ve inanın bana baktım. 'Ve sizce Agnieszka Jarosik bu olay sırasında kanepede miydi? ne oldu?'

'En iyi tahmin yangının gece yarısından hemen önce başladığı yönünde. Agnieszka kanepedeyse, zamanı olmadığı için karşı koymadığını tahmin edebiliriz ya da -'

"Ya da uyuduğu için," diye araya girdi Helen, Deborah'dan ölçülü bir baş sallaması aldı. "Yoğun bir gün geçirmiş, televizyonu açmış ve kanepede uyuyakalmış. Ve bir de bakar ki parafinle ıslatılıyor...'

"Hepsi varsayım," diye yanıtladı Deborah. 'Ama en iyi tahminimiz bu. Ceset doğrudan ateşin bulunduğu yerin üzerindeydi. Hiç hareket etmemiş.

"Yanarak öldü," dedi Helen, bunu söylerken bile yüreği parçalanıyordu o.

"Jim Grieves size daha fazlasını anlatabilir," diye ekledi Deborah, "ama eğer İyimser biri olsaydınız şoktan öldüğünü düşünebilirdiniz. Bir kişi bu şekilde ateşe verildiğinde, kalbi genellikle pes eder. İlk yangın onlar için çok fazla olduğunu kanıtladı. "Ölmek için ne güzel bir yol.

Bir an sessizlik oldu, sonra Helen devam etti:

"Kundakçının arka kapıdan girdiğini düşündüren nedir?"

Deborah arka kapıyı işaret etti ve ikili enkazın arasından dikkatlice kapıya doğru ilerledi.

"Sağlam, geleneksel bir kilidi olan eski moda ahşap ve cam bir kapı. Sürgüleri geçmemişti ama bu sabah gittiğimizde kapı kilitliydi - dışarıdan. Bak, anahtar bizim buldum.'

Helen harap olmuş kapıya baktı ve anahtarın kapının yanlış tarafındaki ağır demir kilitten dışarı çıktığından emin oldu.

'Kundakçımız işini şansa bırakmıyordu,' diye mırıldandı. 'Öyleyse neden yöntem değıştirdi? Neden eskisi gibi devam etmedi?

Kim bilebilir ki? Burada farklı bir ev düzenimiz var. Merdivenlerin altında dolap yok, ayrıca bodruma inen merdivenler ana merdivenle bağlantılı değil. Bu konuyla ilgili olabilir ya da böyle doğrudan bir saldırıya neden olan başka bir faktör olabilir.

"Kurbana karşı özel bir nefret mi?

'Ya da bir tür zaman baskısı. Belki de sokaktaki fazladan botlar onu tedirgin etmiştir. Belki de bir şeylerden endişeleniyordu. ve bu işi çabuk bitirmek istediler. "Belki de gecenin erken saatlerinde tıraş olmuşlardır? Helen teklif edildi.

Büyük ihtimalle. Her iki durumda da, başka bir insanı parafinle ıslatmak ve ardından boş şişeyi yakınlarla atmak kesin bir tırmanış. Onları yönlendiren korku mu, çaresizlik mi yoksa sadizm mi, gerçekten .

Deborah bunu *söylemiyordu* ama ima ettiğı şey açıktı. Buna cevap vermek Helen'a düşüyordu. Deborah'a teşekkür etti ve zihni dönüp dururken ön kapıya doğru ilerledi. Ülke basını dışarıda kamp kurmuş bir açıklama bekliyordu ama o ne yapacaktı? cevaplardan çok daha fazla soru barındıran bir dava hakkında ne söylemesi gerekiyordu?

Helen kendini hiç bu kadar baskı altında hissetmemişti ama bu tür şeyleri ertelemenin bir anlamı yoktu. Bir soruşturmayı yönetirken Böylesine büyük ve karmaşık bir olayda her zaman hesap vermeniz gereken bir nokta vardır. Helen cesaretini toplayarak en otoriter yüz ifadesini takındı ve evden çıkıp kendisini bekleyen basın mensuplarına doğru yürüdü.

Müzikle yüzleşme zamanı gelmişti.

"Bize kayıpların sayısı hakkında bilgi verebilir misiniz?

İlk soru BBC Güney İngiltere'den geldi

Muhabir. Helen, Emilia Garanita'nın orada bulunmamasına şaşırmıştı. Burası onun bölgesiydi - grubun önüne geçmekte ustaydı ve her zaman ilk soruyu o sorardı.

Dedektif Başkomiser Jonathan Gardam, karakolun medya irtibat görevlisi gibi Helen'in yanında yer aldı, ancak bunun dışında bugün kalabalıkta pek çok tanıdık olmayan yüz vardı.

'Dün gece çıkan yangında genç bir kadının hayatını kaybettiğini bildirmekten üzüntü duyuyorum. Henüz resmi olarak teşhis edilmedi. Bunun ötesinde

Bu bölgede ve diğer yangınlarda sadece hafif yaralanmalar olmuştur. PlayTime Kreşindeki yangın itfaiye ekipleri tarafından çok etkili bir şekilde kontrol altına alınmıştır ancak First Buy Cash and Carry'deki yangın son derece şiddetli olmuş ve binanın büyük bir kısmını kül etmiştir.

Muhabir sözlerini şöyle sürdürdü: "Buradan, itfaiye teşkilatının bu yangınlarla başa çıkma yöntemini eleştirdiğinizi mi anlıyoruz?

Helen sakince, 'Hiç de değil,' diye cevap verdi. 'Bu benzersiz bir koşullar dizisi ve hepimiz için çok zorlayıcı.

"Gözaltında bir şüpheliniz var mı? Sky'ın muhabiri sesini yükseltti. Masumane bir şekilde söylenmişti ama herkes Richard Ford'un serbest bırakıldığını biliyordu.

'Birkaç aktif soruşturma hattımız var, ancak şu anda gözaltında bir şüpheli yok'.

"Sokaktaki ekstra botlar bir fark yarattı mı?" "Hala bunu değerlendiriyoruz -

'Halk güvende olduğundan emin olabilir mi? Bir gazeteci *Times* da şimdi bu oyuna dahil olmaya çalışıyordu.

'Halka daha önce verdiğimiz tavsiyeleri yineliyoruz. Geceleri tüm pencere ve kilitlerin güvenli olduğundan emin olun ve her zaman tetikte olun.'

"Faili yakalamaya yaklaştınız mı?"

"Bu kişi hakkındaki anlayışımız her geçen artıyor. Helen bunun temelsiz olduğunu biliyordu ve hak ettiği yanıtı aldı.

"Tekrar soruyorum, faili yakalamaya yaklaştınız mı?" "Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz -

"Sokağa çıkma yasağını düşünür müsünüz?"

Bu kez *Telegraph*'tan ve Helen'in korktuğu sorudan.

"Bu noktada hiçbir şeyi göz ardı etmiyoruz.

"Southampton'da sokağa çıkma yasağı uygulamayı düşünecek kadar endişeli misiniz?"

Eldivenler çıkarılmış ve sorular yağmaya . Buna basın paketi denmesinin bir nedeni vardı. Bir kez biri

Saldırmak için cesaretlendiler, sonra hepsi yığıldı. Helen'in yetkinliğini sorgulayan amansız bir saldırıydı bu, Southampton

Merkez'in itibarı, soruşturmanın gidişatı. Bir günah keçisi ararken taş üstünde taş bırakmadılar. İnsanlar korktuklarında suçlayacak birini ararlar.

o olacağı izlenimine kapıldı. Bu şaşırtıcı değildi ve bazı açılardan haklıydı, ancak Helen kendini ve

Elinden geldiğince meslektaşlarıyla konuşuyordu ama bir şey onu şaşırtıyor ve endişelendiriyordu. Burada olması gereken ama olmayan bir kişi vardı ve bu sadece bela anlamına gelebilirdi.

Emilia Garanita *neredeydi?*

Emilia'nın parmağı Gönder düğmesinin üzerinde geziniyordu. Latham görüşmeyi sonlandırdığı andan beri işinin başındaydı. İfadesi kışkırtıcı bir şeydi, Helen Grace'in içini boşaltan bir bölüm ve ayet Hem bir insan hem de bir polis memuru olarak. Onu, Hampshire İtfaiye ve Kurtarma Servisi'nin herhangi bir suç işlememiş - ve her zaman da işlemiş olan - üyelerinin peşine düşerken büyük bir beceriksizlik ve kör bir önyargıyla suçlamıştı. Bu süreçte çok fazla zarar verilmiş ve gerçek fail tekrar *öldürmesi* için yalnız bırakılmıştı. Latham'a göre, Harris'lerin dadısının ölümü, Agnieszka Jarosik, Helen'in vicdanını rahatsız ediyordu ve bunun hesabını vermek zorundaydı.

Emilia'nın bir kulağı polisten gelen canlı yayındaydı. Harris'lerin Aşağı Shirley'deki evinin önünde açıklama yapıyordu ama aklı aslında kendi kopyasındaydı. Arka planda agresif sorgulamayı duyabiliyordu, ruh halinin Harris'in aleyhine döndüğünü duyabiliyordu. ve eserinin ruh haliyle uyumluydu. *Orada* Hampshire Polisi'nin ve özellikle Helen'in bu soruşturmayı yürütme şekli hakkında sorulması gereken meşru sorular vardı. Yüz binlerce poundluk hasar, dört ölü, birkaç yaralı. Emilia'nın hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez Helen'in mücadele ettiği görülüyordu - bir yabancının bakış açısından Soruşturma, bu korkunç suçların nasıl, neden ya da kim tarafından işlendiğine dair gerçek bir bilgiye sahip olmadan, odaklanmamış ve bocalıyor gibiydi.

Normalde, Emilia popülistlerin kervanına katılırdı. Korku, kafa karışıklığı ve iyi bir günah keçisi - tüm bunlar gazeteleri sattırır. Bu suçlar münferit değildi, herkesi ve her kesimi tehdit ediyordu. Bu nedenle, gazetenin kopyaları *Southampton Evening News* raflardan uçup gidiyordu. Her şey

Emilia'yı Latham'ın iddialarını basmaya, Helen Grace'i yerden yere vurmaya zorluyordu ama yine de Emilia tereddüt ediyordu. O üstlenmişti Helen, ünlü subayın hareketlerini yasadışı olarak takip ettiği için kovuşturmadan kıl payı kurtuldu ve kaybetti. O zamandan beri, eski Düşmanlar uzun bir ateşkesin tadını çıkarmış, birlikte çalışmayı başarmış ve işlerini en iyi şekilde yapmaları için birbirlerine yardım etmişlerdi. yetenekler.

Ama bu Emilia'ya barış zamanının rahat işbirliği gibi görünüyordu ve şu anda devam eden bir savaş vardı. Kazananların ve kaybedenlerin olacağı bir savaş. Emilia rüzgârın hangi yönden estiğini anlayabiliyordu ve hiçbir zaman duygusal bir tip olmamıştı, bu yüzden gerçekten sadece Yapılacak tek bir şey vardı. Nefes alarak kopyasını bir kez daha taradı ve ardından Gönder tuşuna bastı.

Oyunlar başlasın.

Hayatında hiç bu kadar kötü hissetmemişti. Acı hiç , Hırpalanmış gövdesinden zonklayan kafasına kadar vücudunda dalgalanıyordu.

Uyuması imkansızdı, süper güçlü ağrı kesicilerin hiçbir etkisi yoktu ve tam bir karmaşa içinde görünüyordu. Bir dişini kaybetmişti, yüzünde, boynunda ve göğsünde derin, mor çürükler vardı ve bir çarşaf kadar beyazdı.

Tüm hafta boyunca randevularını iptal etmek zorunda kalmıştı - makul bir mazeret uydurarak - ve şimdi yatağında yatıyor, sessizce inliyor ve Kaderine lanet okuyor.

A&E'ye taksiyle gitmeyi düşünmüş ama sonra vazgeçmişti. Bir ara bir arkadaşını, hatta kız kardeşini aramayı düşünmüş ama sonunda bundan da vazgeçmişti. Bu durumla yüzleşemezdi.

sorularla doluydu. Max Paine ailesinin onun yaşam tarzını onaylamadığını biliyordu. Dün gece maruz kaldığı gibi bir saldırı, ailesine kaba davranışlarından birini daha sahnelemek için mükemmel bir bahane verecekti

"müdahaleler", Max'i kendinden kurtarmak için boşuna ve kendine hizmet bir girişim. Kurtarılmak istemiyordu - yine de dün gece onların yardımını alabilirdi.

Ona yapılan saldırı sırasında bir noktada gerçekten onu öldüreceğini düşündü. Şimdi fark ediyordu ki, darbeleri yerken bile - en azından başlangıçta- fazla telaşlanmamıştı. Durum tersine dönmüştü ve hak ettiği dayağı yemeyi bekliyordu. Bu ilk kez olmuyordu ve sonuncusu da olmayacağından korkuyordu. Ama bu sefer farklıydı. Kız O kadar acımasızdı ki, şiddetiyle o kadar ateşlenmişti ki, bir parçası kendini ölüme teslim etmeye başlamıştı bile. Her zaman bir Günlerinin bu şekilde, kötü giden bir mesai sonrası karşılaşmasıyla sona ereceğini önceden sezmişti. Sadece bunun bir kadının elinden olacağını hiç düşünmemişti.

Dövüşü kaybettiği için utanmıyordu - kadın zinde, güçlü ve agresif bir karakterdi.

Şiddet... Ama bu onu rahatsız ediyordu. Her zaman insan düşmanlığının ticaretini yapmış, onaylamayan ebeveynlerinin, öğretmenlerinin, kız arkadaşlarının önünde anlamsız bir varoluşun bayağı geçit töreninden duyduğu tiksintiyi göstermişti.

ve daha fazlası. Ve tabii ki, onlar onu azarladıkça, o da daha çok sinirleniyor, öfkesini onlardan çıkarıyor, onları dar görüşlü ve burjuva tavırları. Ama şimdi, ani ve şiddetli bir sonla karşı karşıya kaldığında, aslında hayata değer verdiğini fark etti. En azından bir kısmına.

Hasta yatağında yatarken, televizyon seyretmekle uyumaya çalışırken, akli yavaşça *ona* dönmüştü. Kadın rezervasyon yaptırmıştı.

sahte bir isimle girmiş: Eleanor Noel. Daha sonra bu ismi Google'da arayıp yerel bağlantılar bulmaya çalıştığımızda tamamen boş. Belki de evliydi? Ya da önemli bir işte? Ya da belki de kimliğini gizlemesinin daha az tuzlu başka bir nedeni vardı?

Dönüp dolaşıp onun sesini, yüzünü, duruşunu, giydiği kıyafetleri hatırladı. Onu arıyordu.

İpuçları, ne kadar küçük olursa olsun bu garip şiddet meleğinin kim olduğuna dair ona bir yön verebilecek herhangi bir şey. Bazen bunun saçmalığına gülüyordu - bir kadın müşteriden yediği dayak - ama bunun bir savunma mekanizması olduğunu, durumun ciddiyetini ve yarattığı korkuyu yok etmeye çalıştığını biliyordu. Eğer bir kadın onunla bir daha yüz yüze gelecek miydi? Hiçbir fikri yoktu ama umutsuzca daha fazlasını öğrenmek, bir gece önce ona hükmeden ve zorbalık eden yüze bir isim koymak istiyordu. Onun ne yaptığını bilmesini ve bunun hesabını sormasını istiyordu.

Yarı uykulu bir haldeyken, televizyondan gelen sesler düşüncelerine karıştı. Dün gece daha fazla yangın çıkmıştı ve insanlar her zamanki gibi ellerini ovuşturuyorlar. Aynı tas aynı . Ancak bu kez raporlarda farklı bir şeyler vardı. Onlarla ilgili bir şey... tanıdıktı. Evet, ses, işte buydu. *Onun* sesiydi.

Max'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve yatakta doğruldu. Anında dayanılmaz bir acı dalgasının saldırısına uğradı ama dik durmayı başardı. Gözlerini kırıştırarak televizyona odaklanmaya çalıştı. Haberler

Kanal, daha önceki bir basın brifingini tekrar yayınlıyordu. yangından zarar gören evlerden birinin önünde sahnelendi. Ve tüm bunların ortasında, işte oradaydı. Bir an için donup kaldı, ne dediğini zar zor anladı, gözleri kızın yüzüne yapışmıştı. Kadın çok Saçları açıkken, profesyonel yüzüyle farklıydı ama o olduğuna şüphe yoktu. Ve o konuşurken, bakışları altındaki ekrandaki yazıya doğru kaydı. Neredeyse boğuluyordu Ama bazı açılardan çok mantıklıydı. O vardı İnsanların derinlerde sakladıkları sırlara şaşırmamayı uzun zaman önce öğrenmişim ve onunki de iyi bir sırdı. Hizmetleri için para ödeyen ve ardından kendisine şiddetle saldıran kadın bir polis memuruydu.

Ailesi tarafından Ethan Harris öne doğru eğildi ve plastik kaşığı ağzına götürdü. İki saat önce resmi olarak yanık ünitesinden taburcu edilmişti ve şu anda bir

Özel bir odada, araba gelip onu alana kadar kalacaktı.

kalktı. Dehidrasyon artık bir endişe kaynağı olmadığı için serumu bırakmıştı ama gücünü yeniden toplaması gerekiyordu - yemek yemesi gerekiyordu - ve sütlü Weetabix yüzleşebildiği tek şeydi. Boğazında sıcak duman yüzünden tahriş olmuş ve iltihaplanmıştı, bu yüzden daha katı bir şey almak söz konusu olamazdı.

On yedi yaşındaki çocuk kendi kendine beslenmeye çalışmış ancak eli kaşığı düzgün bir şekilde yönlendiremeyecek kadar çok titriyordu. Bu kısmen tıbbi durumunun bir sonucuydu - doğduğundan beri serebral palsi hastasıydı - ama kısmen de yaşadığı deneyimin şokundan kaynaklanıyordu. Çocuk neredeyse hiç kıpırdamadan duramıyordu, yaşadığı travmanın ritmi yankılanıyor gibiydi titreyen vücudunda. Geçen sefer ölüme çok yaklaşmıştı. Gecenin sonunda çok şanslı bir şekilde kurtulmuş olsa da, yaşadığı deneyimin mirası yıllarca silinmeyecekti.

Helen onun nasıl hissettiğini biliyordu. Kendisi de ölümle burun buruna gelmiş, kendisini sıradan korkunun ötesinde çok daha karanlık bir yere götüren durumların içinde bulmuştu. Bu yüzden çocuğun acele etmesine izin verdi, ailesinin yardımı ve rehberliğiyle. Helen, en azından onu destekleyecek anne ve babası var, diye düşündü. Luke Simms ve Callum Roberts gibi diğerleri bu kadar şanslı değildi.

Birkaç lokma yedikten sonra Ethan yeterince yediğine karar verdi. Anne ve babası kaseyi ondan alıp yan masaya koydular ve Helen'e döndüler. Tam olarak düşmanca değillerdi ama Helen'in de anladığı gibi soruları teşvik etmeye de hevesli görünmüyorlardı. Onların yerinde olsaydı, o da aynı şekilde hissederdi.

'Çok sakın olman gerektiğini biliyorum, bu yüzden kısa tutacağım. Eğer herhangi bir zamanda durmamı istersen söylemen yeterli, tamam mı?

Ethan başını salladı, o da devam etti.

'Ailene göre, okul gecelerinde ışıkları genellikle saat on buçuk civarında söndürüyormuşsun. Dün gece de öyle mi oldu?

"Evet," diye mırıldandı Ethan ve bunu yaparken hemen irkildi. Dumanın gırtlığına ve boğazına verdiği hasar ağır değildi ama acı vericiydi.

Sol avucunda küçük bir yanık ve yüzünde bazı sıyrıklar vardı - ama yangının şiddeti göz önüne alındığında genel olarak oldukça şanslıydı.

'Ondan sonra ne oldu? Hiç okudunuz mu?' 'Evet.

"Ne zamana kadar?

"Saat on birde." diye cevap verdi.

"Ve sonra uyumaya mı gittiniz?

"Evet.

'Bundan sonra sizi alarma geçiren ya da şaşırtan bir şey duydunuz ya da gördünüz mü? Sıra dışı bir şey?

Ethan başını salladı.

"Kapı zilinin çaldığını hatırlamıyor musun? Ya da bir telefon görüşmesi ya da ışığı söndürmenizle yangını keşfetmeniz arasında geçen sürede herhangi bir şey?

"Hayır.

Helen bunu .

'Agnieszka o akşam sizinle nasıldı? Kendisi iyi miydi? Normal miydi?'

"O iyiydi. İyiydi.'

Helen, şimdi Jacqueline ve Michael Harris'e hitaben, "Son zamanlarda herhangi bir sorun yaşamadı mı?" diye sordu. 'Herhangi bir erkek arkadaş sorunu? Para endişesi?

"Bize kadarıyla değil," diye cevap verdi Michael. "Çok istikrarlı görünüyordu. Yine de sadece üç aydır bizimle birlikteydi, yani bize gelirken kendini rahat hissedip hissetmeyeceğini bilemiyorum.

"Yani karşılaştığınız ilk sıra dışı şey yangını keşfetmeniz mi oldu?" dedi ve Ethan'a dönerek

Daha fazla.

"Evet.

"Bana neler anlatabilir misiniz?

Ethan derin bir nefes aldı. Bunun, gelecek olan fiziksel acıya hazırlanmak için mi yoksa anılarının uyandırdığı duygular yüzünden mi olduğundan Helen emin değildi.

'Yatakta yatıyordum. Duman kokusu çok güçlüydü ve ... başucumdaki ışığı açtığımda hala hiçbir şey göremiyordum.

"Sonra ne olacak?

"Agnieszka'yı çağırdım ama.. hiçbir şey duymadım. Ben Panikliyordum. Ne biliyordum. Yataktan kalktım ve kapıya doğru yürüdüm ve sonra hissettim ...'

Durakladı, ailesinden biraz su istedi, açgözlülükle içti, soğuk sıvı kavrulan boğazını yatıştırdı.

"Hissetmek mi?

"Bir nöbetin anlayabiliyordum. Önce ellerimde ve ayaklarımda bir karıncalanma hissettim ve sonra görüşüm gitti. Her şey bir tür parıltıya bürünüyor ve şey... Sanırım tam olarak gelmeden önce dışarı çıkmaya çalışmam gerektiğini biliyordum.

Helen başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Anne ve babasının anlattıklarından etkilendiğini . Üzerinizde bu tür bir zaman baskısı varken yangından kaçmaya çalışmak korkunç olmalı.

"Sonra bir baktım, biri beni taşıyor. Ve çok sıcaktı, hayal edebileceğimden çok daha sıcaktı. Agnieszka iyi çıktı mı?"

Helen hızla Ethan'ın anne ve babasına baktı. Haberi oğullarına vermiş olabileceklerini düşünmüştü ama belli ki henüz buna hazır olmadığına karar verdi. Helen'a devam etmesi için küçük bir baş selamı verdiler.

"Korkarım başaramadı. Çok üzgünüm. Ethan bunu duyunca başını hafifçe salladı. "Nasıl öldü?

Cevaplaması zor bir soruydu, özellikle de bir çocuk için.

'Yangın bodrumda başladı. Çok hızlı olurdu - acı çekmezdi.

Ethan başını salladı, sonra ailesine döndü. Onlar da hemen onu rahatlatmak için. Orada bulunan herkes Ethan'ın

aynı şekilde sona erdi.

"Şimdilik bu kadar yeter. Kartımı ailenize bırakacağım. Aklınıza konuyla ilgili başka bir şey gelirse lütfen beni arayın. Bu arada dinlen ve endişelenmemeye çalış. Bunu sana her kim yaptıysa bulacağız - söz veriyorum.

Helen oradan ayrıldı. Koridorda hızlı adımlarla yürürken düşünceleri birbiri üzerine yuvarlanıyordu. Şimdiye kadar gerçek bir Görgü tanıkları, kamera kayıtlarında elle tutulur bir şey yok ve hala net bir sebep yok.

Helen, sokağa çıkma yasağı fikri ortaya atıldığında buna karşı çıkmıştı - aşırı bir tepki gibi görünüyordu - ancak yeterlilik ve Katillerinin belirlenmesi, artık başka seçenekleri yokmuş gibi hissettirmeye başlamıştı.

Helen onu fark ettiğinde koridorun yarısını geçmişti. Helen hastaneden doğruca Southampton Central'a bisikletle gelmişti ve şimdi yedinci katta yürüyordu. Ekibi erken bir brifing için çağırmıştı ve Charlie'nin şık bir şekilde giyinmiş ve biraz tazelenmiş görünerek ona doğru eğildiğini görünce şaşırdı ve rahatladı.

olay odasına doğru adım attı. Korkunç bir gecenin ardından eski dostunu ve meslektaşını tekrar vakada görmek onu çok mutlu etmişti.

"Her şey yolunda mı? Helen onlar yürürken sordu.

'Olabilirdiğince iyi. Geçen sefer geldiğin için teşekkür ederim -'

'Lafı bile . Umarım sen de benim için aynısını yaparsın.

Helen'in aklına dün geceki şiddetle ilgili istenmeyen bir anı geldi ama onu uzaklaştırdı. Bununla daha sonra ilgilenmek zorunda kalacaktı.

"Elbette," diye yanıtladı Charlie, "ama buna ihtiyacım olacağından şüpheliyim.

Bu elbette saçmaydı ama gülümseyerek söylenmişti. Helen uzun zamandır Charlie'nin gülümsediğini ilk kez görüyordu ve çift kapıdan geçip içeri girdiklerinde bu onu neşelendirdi. Kalabalık.

'DS Sanderson'ın da az önce belirttiği gibi, önceki tanık ifadelerini dikkate almamamız ve baştan başlamamız gerekecek. Bu sıfırdan bir iş, bu yüzden açık fikirlere ihtiyacımız var, tamam mı?

Ekip başıyla onayladı, ancak Helen ekipteki sönüklüğü hissedebiliyordu. Onlar. Çok fazla yıkım, çok fazla ölüm ve hala bir ilerleme yok. Helen bugün Karen ve Alice Simms'in cenazesi olduğunu biliyordu - bu herkesin aklını kurcalıyor, ruh hallerini etkiliyordu. Helen ekibi ileriye götürmeli, odaklanmalarını sağlamalı ve onları bu adamın yakalanabileceğine ikna etmeliydi.

'Dün geceki alanların yakınında ev ev dolaşan üniformalılar var. Topladıkları her türlü istihbaratı doğrudan DC Lucas ve McAndrew'dan tüm olaylarla ilgili tanık ifadelerini derlemelerini ve elemelerini istedim. Yangın kim yaptı, oradan kim geçiyordu, etrafta dolaşan tanıdık olmayan tipleri kim gördü - hiçbir şeyi gözden kaçırmadığımızı iki kez kontrol edelim önemli.'

"Evet, patron," diye atıldı DC Lucas.

"Zahmetli olduğunu biliyorum ama DC Edwards ve DC Marnie'nin yangın görüntülerini tekrar incelemelerini ve kalabalıktaki yüzleri aramalarını istiyorum. Failimiz şu anda bir süperstar.

New York Times'a, *Sydney Herald*'a çıktı.

eğleniyor olmalı. Kendini bir şekilde hikayeye dahil etmeye zorlamamasına imkan yok, bakalım onu bulabilecek miyiz? Biliyorum. Bunu daha önce de yaptım, biliyorum zaman kaybı gibi görünebilir ama küçük şeyler önemlidir.

"Sorun değil," diye onayladı DC Marnie.

'DS Sanderson, herhangi bir ipucu olup olmadığını görmek için psikiyatrik hastaların karıştığı son polis olaylarının bir araştırmasını koordine ediyor,

şehre karşı bir şikayeti olan ya da piromani eğilimi olan herkes -'

"Yani şimdi failimizin deli olduğunu mu düşünüyoruz? DC Edwards sordu. 'Bu benim kullanacağım bir kelime değil ama katilimiz kesinlikle çok azimli,

çok odaklanmış. Belli ki ateşi -ya da ateşin sonuçlarını- saplantı haline ve insan hayatına hiç saygı duymuyor. Ateşin doğrudan doğası

Agnieszka Jarosik'e saldırı, kundakçımızın oyununu artırdığını, daha az temkinli ve daha agresif hale geldiğini gösteriyor. Bu sadistliğinin bir sonucu olabilir ya da kendini baskı altında hissediyor olabilir. Her iki durumda da bu bizim için iyi bir haber değil.

Ekip bunu sindirdi, sonra Helen etti.

"Bunu yapmasının bir nedeni, onu harekete geçiren bir şey olacaktır, o yüzden buna odaklanalım.

"Yani şimdi saldırıların rastgele olmadığını mı söylüyoruz? McAndrew sordu.

'Geçerli bir teoriydi - en azından başlangıçta - ama bu çok iyi rastgele olması planlanmıştır. Hedeflenen ticari sitelerin kendi

Benzerlikler - hepsi de pahalı güvenlik önlemleri olmayan küçük işletmeler - ancak evler coğrafya, fiyat etiketi veya sosyal sınıf açısından daha farklı olamazdı. Bununla birlikte, kolayca erişilebilir, saldırılar metodik olarak gerçekleştirilmiş ve failimiz acele ettiğinde bile - örneğin Agnieszka Jarosik'e yapılan saldırıda - ayrılmadan önce kapıyı dışarıdan kilitlemek için zaman ayırmıştır. Bu kişileri ya da bu mülkleri iyi tanıyor olmalı, bu nedenle tanık ifadelerine ek olarak, aileleri tanıyan ve bu evlere girmiş olabilecek kişilere de kulak verelim.

her gün bu yerlerin önünden geçiyorum. Birini düzenli olarak oraya götürecek belirli bir iş var mı? Postacılar, çöp toplayıcıları, sosyal hizmet görevlileri, telefonla arayanlar - evleri bilen ve bu ailelerle temas kurmuş herkes. Kundakçımızın göz önünde saklanıyor olması çok muhtemeldir, bu nedenle görünüşte ne kadar saygın ya da istikrarlı görünürse görünsün hiç kimseyi dikkate almayın.

Charlie, 'Hırsızlık olaylarına da bakmalıyız,' diye önerdi. 'Bizde bir Simms'in evine zorla girmiş ve diğerlerinde de cesurca içeri girmiş. Yaptığı işte kendine güveniyor.'

"Güzel," diye cevap verdi Helen. 'Ayrıca taciz olaylarına da bakalım - üç siteyi birbirine bağlayabilecek yakın tarihli raporlar. Bir tane olmalı bağlantı.'

Helen en yakındaki DC'ye başıyla işaret etti, o da bunu ayarlamak için aceleyle yola koyuldu.

"Bu arada," diye devam etti Helen, "motife tekrar bakalım.

"Kadınlara karşı bir şeyi olabilir mi? Sanderson sordu. 'Şimdiye kadarki tüm cinayet kurbanları kadındı. Ve Agnieszka'ya yapılan saldırı oldukça doğrudandı. Bir sebepten dolayı kadınlardan nefret mi ediyor?

'Kocaların dışarıda olacağını biliyor muydu? Çocukların üst katlarda yaşadığını ve daha az risk altında olduklarını? DC Lucas üst üste konuştu.

'İki annemiz öldü, bir de dadımız. Bu çocuklar ve vasileri hakkında mı?'

"Belki," diye araya girdi Charlie. 'Ancak Luke Simms ve Ethan Harris'in hayatta kalması tamamen iyi bir şanstı. İkisi de muhtemelen Öldü. Peki ya Alice? Kundakçı o sırada genç bir kızın yatakta olduğunu biliyor olmalıydı - peki neden onu hedef aldı?

Helen'ın doldurmak için atladığı uzun bir sessizlik.

'Sanırım katilin mali bir nedeni olduğunu göz ardı edebiliriz. temas kurmaya çalışmış ya da herhangi bir talepte bulunmuştur. Ayrıca, profesyonel bir bağlantı varmış gibi görünmüyor - Denise sosyal yardım alıyordu ve diğerleri arasında bir mimar, küçük bir işadamı ve bir psikiyatrist var. Yani benim için motivasyon kişisel olmalı. Agnieszka Jarosik'in internet üzerinden flört ettiğini, birkaç kişiyle görüştüğünü biliyoruz.

Çocuklar. Denise de aynı şeyi yapıyor olabilirdi. Karen Simms masumca da olsa eski sevgilileriyle temasa geçmiş miydi? Farkında olmadan birilerinin umutlarını mı arttırdı? Bu katil bu insanları, bu aileleri yok etmek istiyor, o yüzden hayatlarına girelim. Herkesin düşmanı vardır ve aralarında bir bağlantı bulursak adamımızı yakalamış oluruz.

Herkes bunu kısa bir duraklama oldu.

Helen onlara, "Şimdi işinize bakın," diye ısrar etti. "Şu adamı içeri alalım.

Luke Simms aynada kendine baktı ve hiçbir şey hissetmedi. Utanç. Annesi ve kız kardeşi için elinden geleni yapmıştı ama gözleri hâlâ gülünç görünüyordu. Saçları kesilmiş ve şekillendirilmiş, morluklarını gizlemek için makyaj yapılmış ve babası ona şık bir ceket, gömlek ve kravat almıştı. Ama tek görebildiği, alçıyla kaplanmış ve uzun metal kolların ucunda havaya kaldırılmış iki saçma bacağıydı. Eğer ailesinin cenazesine gitmek istiyorsa, bu şekilde olmalıydı - babası onu özel olarak uyarlanmış tekerlekli sandalye - ama bu durumu daha iyi hale getirmedi. Komik görünüyordu ve sanki saygılarını sunmak yerine işlemlerle alay ediyormuş gibi hissettiriyordu.

Cenazeye artık sadece birkaç saat kalmıştı. Luke bunu biliyordu. O anın gelmesi gerekiyordu ama artık gelmişti ve kendini hazır hissetmiyordu. Hâlâ *gerçek* gibi görünmüyordu. Annesi ve Alice - onların iyiliği, sevgiyi ve mizahı hafife almıştı, onların varlığını hafife almıştı - ve şimdi onlar gitmişti. Aynen öyle. Bugün onlar onları gömecekti. Sanki her şey bitmiş ve tozlanmış gibi. Sanki o sayfayı kapatıp yollarına devam edebileceklermiş gibi.

Artık evleri yoktu ve sadece yarım bir aileleri vardı. Dürüst olmak gerekirse, Luke buna sahip olduğundan bile emin değildi. Bu sabah babasından kendisiyle kalmasını istemişti ama bir işi çıkmıştı ve şehre gitmesi gerekiyordu. Nereye gittiğini söylemedi. Buraya taşındıklarından beri Luke'la pek konuşmuyor gibiydi. Ona bakıyor, yaralarını sarıyor, tuvalete gitmesine, yatağa girip çıkmasına yardım ediyor, kendisinden beklenebilecek her şeyi yapıyordu. Ama *konusmadı*. Luke konuşmak istiyordu, babasının da aynı boşluk ve ıssızlık hissini, bunun kötü bir şey olduğu hissini yaşayıp yaşamadığını öğrenmek istiyordu.

sonu olmayan bir rüya. Ama babası ona bu fırsatı hiç vermedi. Kendini ölüm işine o kadar kaptırmıştı ki.

Bu işlerin nasıl yapıldığını pek anlamıyordu. Cenazeyi nasıl organize ettiniz? Belki ileride, yaşlandığında, babasını sert bir şekilde yargıladığını düşünecekti. Ama yine de babasının kendisinden kaçtığını hissetti. Onun yüzüne bakmıyordu. onunla uzun uzadıya sohbet etmedi. Luke onu suçlamakta acımasız mıydı? Muhtemelen öyleydi. Ama gerçek şu ki Luke onu özlemişti. Onu gerçekten özlemişti. Çok sevdiği annesini ve kız kardeşini kaybetmişti ve şimdi babasını da kaybettiğini hissediyordu.

İşaretlenmiş bir adam gibi hissediyordu.

Helen Grace'in kariyerini mahvetmesi, aklını başından alması ve son kalıntıları da parçalaması yeterli değildi.

Kendine saygısı. Hayır, ona bir leke bırakmıştı - herkesin görebileceği bir leke.

Tanrı aşkına, aklanmıştı. Polis saldırıların hiçbirinden sorumlu olmadığını *biliyordu* ama bu konuda ne yaptılar? İlk tutuklanmasında olduğu gibi serbest bırakılmasında da trompet çaldılar mı? Yaptılar mı? dünyaya onun masum olduğunu mu bildirdiler? Hayır, onlar bir Gözaltından serbest bırakıldığını teyit eden iki satırlık bir açıklama yaptı ve konuyu kapattı.

Daha geniş bir dünya için, Richard Ford hala çerçevedeki yüzdü. Kahraman itfaiyeci kötü adama dönüştü, meslektaşlarına ve görevine ihanet etti, memleketinin yıkımından zevk aldı. O bir

Southampton'da dışlanmıştı ve gittiği her yerde insanların nefretini hissediyordu. Otelde sadece bir saat kalabilmiş, çamaşır suyu kokan küçük bir odada saklanmış, korkusundan dışarı çıkamamıştı.

Personelin, misafirlerin ve yoldan geçenlerin kendisine yöneltmekten mutluluk duydukları küfür ve hakaretler. Temizlikçilerden biri koridorda ona tükürdü. Cevap vermedi ya da sığınacak bir yer aramak için geri dönmedi.

oda. Onun yerine koşmaya başladı ve eve geri döndü.

Elbette evi tahrip edilmişti. Duvarlarda grafitiler ve pencereler, kapıya bulaşmış köpek boku. Ama umurunda değildi. Burada güvende olacağını biliyordu. İçeride hızlı bir keşif yaptıktan sonra, ihtiyacı olan her şeyin bir listesini yaptı: asma kilitler, zincirler, bir levye, belki de iyi bir önlem için bir çekiç. Geleceğin ne getireceği, hayatında ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama kararını vermişti

karanlıktan bir çıkış yolu bulana kadar evine kapanmak zorunda kaldı.

Robert Dyas'taki adam asık suratlı ve düşmancaydı. Onu gazetelerden tanıdığı belliydi, tıpkı Tesco'da yiyeceklerini poşetlerken ona ters ters bakan yarım akıllı gibi. Richard onun mırıldandığını duyduğuna yemin edebilirdi: "Umarım seni boğar" diye mırıldandığını duyduğuna yemin edebilirdi ama umurunda değildi. Eve gitmeyi ve dünyaya gözlerini kapamayı dört gözle bekliyordu.

Bahçe kapısını iterek açtı ve aceleyle patikadan ön kapıya doğru ilerledi. Alışverişini bırakıp anahtarını çıkarmak için elini cebine attı. Sonra aniden yana doğru uçuşunu hissetti, Basamaklardan savruldu ve sert bir şekilde asfalt yola düştü. Başının sağ tarafı garip hissediyordu - uyuşma ve karıncalanma - ve şimdi elini ona doğru kaldırdı, ama kabaca çekildi.

Bu kez yumruğun geldiğini gördü. Kaçmak için başını çevirdi ama çok geçti, yumruğu çenesine çarptı. Kafası tekmelendi. sert zemine sertçe çarparak geri döndü. Birdenbire her şey sessizleşti - doğru düzgün duyamıyordu ve görüşü kayıyordu. Kurtulmaya çalıştı ama yumruk tekrar geldi. Bu sefer iki dişinin gittiğini hissetti - gerçi onları yutmuş muydu yoksa düşmüş müydü bilemiyordu.

Şimdi sert eller boğazını çevreliyor, sertçe sıkıyordu. Ve saldırgan bağılıyor gibiydi - kaba, şiddetli kelimeler birbiri üzerine yuvarlanıyordu. Richard Ford bir yumruk savurdu ama nafileydi. Çoktan yenilmişti ve bunu biliyordu.

Sonra başladığı gibi aniden durdu. Richard şaşkınlık ve şok içinde bir adamın sürüklenerek görebiliyordu. Saldırgan kendisini tutan ellerden kaçmaya çalışarak geriye doğru yalpaladı. ama kurtulamadı. Şimdi de mücadeleyi bırakmış gibi görünüyordu, yere yığıldı, araya girenler nöbet tutuyordu. Hayatını kurtaran yoldan geçenler cep telefonlarının numaralarını tuşlarken Richard Ford saldırgana odaklanmaya çalıştı. Adam ağır ağır nefes alıyordu ama şimdi başını kaldırmıştı. Bir an için gözleri buluştu ve Richard birden onun kim olduğunu anladı.

Ve neden onun için geldiğini.

Charlie odaya girdiğinde Thomas Simms başını kaldırdı. Ona kısa bir süre baktıktan sonra bakışlarını yere indirdi, ona bakamıyor ya da bakmak istemiyordu.

Charlie, Simms'in getirildiğini duyar duymaz koşmuştu. Richard Ford'a yapılan saldırı haberine ilk tepkisi şok olmuştu - bugün Karen ve Alice'in cenazesi vardı - sonra Ford'un yaralarının yüzeysel olduğunu ve suç duyurusunda bulunmaya niyeti olmadığını öğrenince endişesi biraz olsun yatıştı. Ford'un daha fazla suçlamadan kaçınma arzusu

Thomas Simms'i mahkemede bir gün kurtaracaktı.

"Thomas?

Başını kaldırmadı, yüzü ellerinin arasına gömülmüştü. Bitkin ve yorgun görünüyordu; kirli, kan lekeli giysileri ince bedeninden sarkıyordu.

"Thomas, benimle konuşmak zorundasın.

"Senden ders almaya ihtiyacım yok," diye cevap verdi aniden. Ses tonu yıpratıcı ve sertti.

'Sana ders vermeyeceğim ama konuşmamız gerek. Biliyorum, sen Kızgın olduğunu biliyorum ama etrafta böyle şeyler yapamazsın.

Bu.'

"Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleme," diye cevap verdi Simms, şimdi gözlerini Charlie'ye dikerek. 'Kızlarıma yaptıkları yüzünden bunu hak etti ve buradan çıkar çıkmaz doğruca işimi bitirmek için geri döneceğim-'

"O masum, Thomas.

"Saçmalık. Ona sahiptin ve gitmesine izin verdin. Bu senin suçun, benim değil-'

'Yangınları o başlatmadı. .'

"O zaman kim yaptı?

Charlie tereddüt etti - en iyi nasıl karşılık vereceğinden emin değildi - bu yüzden Simms saldırısını yeniledi.

'Hiçbir fikrin yok, değil mi? İlk günden beri kuyruğunuzu kovalıyorsunuz.

'Şahsı yakalamak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz

' diye karşı çıktı Charlie. "Ama inanın bana, az önce masum bir adama saldırdınız.

Sonunda Charlie'nin sözleri yerini bulmuş gibiydi. Thomas Simms ona ters ters baktı ama cevap olarak hiçbir şey söylemedi.

'Onu öldürebilirdin ve bu Luke'u nerede bıraktı?

Siz sanık sandalyesindeyken ona ne söylediniz? Parmaklıklar arkasındayken?'

Thomas bir kez daha yere baktı. Charlie ses tonunu yumuşattı: 'Neler yaşadığını biliyorum, bu konuda şüphelerin olduğunu biliyorum.

Bu adamı miyiz bilmiyorum ama Luke şu anda bir numaralı önceliğiniz olmalı. Adaleti sağlayacaksınız, size söz veriyorum ama bu *bizim* işimiz. Sizin işiniz oğlunuzla birlikte olmak.

Charlie öfkeli bir geri dönüş için kendini hazırladı ama bu hiç gelmedi. Thomas ona sertçe baktı ama içindeki ateşin bir kısmı sönmüş .

Onu terk etme Thomas. Öfkenin ya da intikam arzusunun aranızı açmasına izin verme. Luke bunların hiçbirini istemiyor. O sadece seni istiyor.'

Thomas ona baktı ve sonra birdenbire gözyaşları dökülmeye başladı, yanaklarından aşağı . Onları , ama şimdi bir baraj yıkılmıştı ve yere çömeldi, tüm

Vücudu sessiz hıçkırıklarla sarsılırken, son birkaç günün gerginliği ve sefaleti kaçıyordu.

Diz çökerek, Charlie rahatlatıcı bir kolla ona sarıldı.

"Ona git Thomas. Şu anda sana her zamankinden daha çok ihtiyacı var ve eğer önümüzdeki günler, haftalar ve aylar boyunca ona yardım edebilirsen, o zaman görevini yapmış olacaksın. Sahip olduğu tek şey sensin.

Charlie'nin kovalaması gereken ipuçları ve yerine getirmesi gereken görevleri vardı ama şimdi her şeyini kaybettiğini düşünen ama uğruna savaşması gereken çok değerli bir ödülü olan adama tutunduğu için bunlar unutulmuştu.

Her şey yabancı ve yanlış geliyordu. Son birkaç saat, düzenli, yerleşik hayatlarının grotesk bir karikatürü olmuştu ve ne kadar uğraşsalar da Bir tür normallik kazanmış olsalar da hayat onları hayal kırıklığına uğratmaya devam etti.

Jacqueline Harris'in sinirleri bozulmuştu. Ethan'ın büyük ölçüde zarar görmemiş olması onu rahatlatmıştı elbette ama evleri dumanı tüten bir yerdi.

Dadıları ölmüştü ve şimdi kendilerini burada, Yukarı Shirley'de aceleyle kiraladıkları bir dairede buluyorlardı. Onu almışlardı.

çünkü büyük, müsait ve eski evlerine yakındı.

ama şimdi burada, bu yavan ve steril alanda duruyorum,

Jacqueline aniden bir hata yaptıklarını hissetti. Her yer soğuk ve davetkâr değildi.

Ethan dinlenmek için yatağa - yeterince güzel bir yatak odası vardı Michael dadı ajansını aramak için dışarı çıkmıştı. Agnieszka'nın ölümünü akrabalarına bildirmenin onlara mı yoksa ajansa mı düşeceğini bilmiyordu ama

yine de konuyu geçiştirmiş ve Michael'ın üzerine yıkmıştı. Ethan'la uğraşmak, sigorta şirketiyle irtibat kurmak, yeni bir ev yardımcısı ayarlamak gibi zaten yeterince işi vardı.

basının bitmek bilmeyen aramalarını ve polisin takip eden sorularını .

Hayatları nasıl birdenbire *bu* hale gelmişti?

Ethan'ın meşgul olmasının daha iyi olacağını düşünerek onunla sohbet etmeye çalışmış, ancak Ethan sadece beş dakika dayanabilmişti.

kaçıp gitti. Onu bu korkunç, yabancı yerde yalnız bırakarak. Michael'ın acele edip geri gelmesini umuyordu. O asla

tek başına kalmakta çok iyiydi. E-postalarını tekrar kontrol etti - bir sempati mesajı sağanağı - ve BlackBerry'sini üçüncü kez kontrol etti.

Ama bunların hepsi sadece dikkat dağıtmak içindi - hayat normal bir şekilde devam ediyormuş gibi davranma çabası. Ama kimi kandırıyordu?

Birisi

Dün gece oğullarını öldürmeye çalışmışlar, evlerini yerle bir etmişlerdi ve nedenini bilmiyordu. Tekrar saldıracaklar mıydı? Yoksa

Dün gece umduklarını bulabildiler mi?

Jacqueline bugün ilk kez  ki  mek Çin can atmıyordu.  memesi gerektiğini - emeyeceğini- biliyordu ama yine de  mek istiyordu.

Yalnızdı, mutsuzdu ve korkuyordu - ve hala gelecek olanlardan dehşete düşmüştü.

Mandy Blayne gülümsüyordu ama hepsi rol yapıyordu.

Darren'a her zamanki gibi tam bir İngiliz yemeği pişirmişti ve Darren da onun karşısında afiyetle yiyordu. Asla bir parça bile bırakmazdı ve her zaman

Southampton'daki en iyi kahvaltı. Ama bu onun kalmasını sağlamadı. Dün gece boyunca birkaç ipucu vermişti.

Sabah yola çıkacaktı - iş yüzünden olduğunu söylemişti ama Mandy bunun yalan olduğundan emindi. Onun başka kadınlarla birlikte olduğunu biliyordu. Elbette bunu her zaman inkâr ederdi, bu öneriye kızardı ama Mandy geldiğinde onun kokusunu alabiliyordu.

Her zaman sıcak bir karşılama göreceğini bildiği için sık sık habersizce gelirdi. Mandy kendisi için bir aptaldı, bunu biliyordu ama onu seviyordu. Saf ve basit. Sevmemeliydi ama seviyordu. Ve geldiğinde, burada onunla birlikte olduğunda, her şey her zaman daha iyi görünüyordu.

Birkaç bira içer, biraz televizyon izler, sonra da sarılmak için üst kata çıkarlardı. Ve orada kalırlardı - genellikle bütün bir hafta sonu yatakta. Darren her zaman iyi bir yatağa ihtiyacı olduğunu söyleyerek şaka yapardı.

Sabah kahvaltısı, yaptıkları şeyden sonra gücünü geri kazanmak için.

Bu sefer farklıydı elbette. Elinde bir demet gülle kapısına dayandığı andan beri ona hamile olduğunu söylemek için kendini zorluyordu.

Yaklaşık yedi haftadır ondan uzaktaydı ve bu seferki depresyonu, regl dönemini kaçırdığını fark etmesiyle daha da derinleşmişti. Kadın Hamilelik testi yaptırmayı ertelemiş, geç kaldığını ummuştu ama sonunda bunu öğrenmesi gerekiyordu. Pozitif sonuç ruh halinin daha da düşmesine neden olmuş, daha sonra düşünecek zamanı olduğunda, bunun iyi bir şey olup olmadığını merak etmişti.

Acaba bu

Mandy için farklı bir geleceğin başlangıcı mı?

Akşam yemeğinden önce ona söylemek istemişti. Sonra, bunu başaramayınca, yukarı çıkmadan önce ona söylemeye yemin etti. Ama iş o noktaya geldiğinde, ona söylemek istemedi, geceyi riskini almak istemedi, bu yüzden her zamanki gibi yatağa birlikte girdiler. Hiç korunmamıştı, bunu yapmak aklına bile gelmemişti. Bu konuyu hallettiğini sanıyordu ama belli ki halletmemişti.

Ondan sonra o an geçti. Eğer şimdi söylesen, sanki bunu onun üzerine yıkmış gibi olacaktı. Çiçekleri, içkiyi, arkadaşlığı kabul etti ve sonra hizmetleri için ona tatsız bir fatura uzattı. Gerçekten memnun olabileceğine dair tüm güzel umutları buharlaştı ve Onu bağlamaya çalıştığını düşünürse bir mil kaçacağını içgüdüsel olarak biliyordu. Bunu riske atamazdı, o yüzden dedi ki Hiçbir şey.

Bunu halletmeye karar vermişti. Doktora gidecek ve ona ne verebileceğine bakacaktı. Doktor seçenekler üzerinde konuşmaya çalışacaktı ama o kararını vermişti. Anne olmaya hazır değildi. Zavallı çocuğun başına gelmesini istemezdim zaten.

Sonrasında onu teselli edecek kimse olmayacaktı. St Denys'deki iki aşağı iki yukarı küçük evine geri dönecek, kapıyı kapatacak ve sessizliği duyacaktı. Belki biraz ağlardı. Ya da sigara içerdi. Her iki durumda da geceyi yalnız geçirecek, elinde bir fincan çay ve televizyon izliyordu. Ve bu onun kaderi olurdu.

Hayatında hiç ilginç bir şey olmadı.

"Özür dileyerek başlamak istiyorum.

Helen bu işi bir an önce bitirmek istiyordu, bu yüzden doğrudan konuya girdi. Helen'la yaptığı garip görüşmeden bu yana çok şey olmuştu.

Gardam dün gece bir süreliğine bu konuyu aklından çıkardığını söyledi. Ancak soruşturmada çok fazla şey oluyordu ve kendisi ile patronu arasında bu konunun ele alınmaması için çok fazla örtüşme vardı.

'Dün gece sizi utandırdıysam özür dilerim. Niyetim asla bu değildi.'

'değil, Helen. Özür dilemene gerek yok.'

'Var ve ben de bunu yaptım, bu yüzden umarım yolumuza devam edebiliriz -'

"Ve bundan bir daha bahsetme. Sadece bir yanlış anlaşılmaydı, başka bir şey değil'.

'Bu şekilde görmenize sevindim. Teşekkür .'

'Elbette ve teklifim hala geçerli. Sarah ve ben sizi bir aramızda görmek isteriz, böylece sizi daha az resmi bir ortamda tanıyabiliriz.

'Kulağa çok hoş geliyor. Bir randevu buluruz.'

Helen neşeli ve hevesli görünmeye çalışsa da, aslında Gardam'ın evini ve evliliğini gezdirmek gibi bir arzusu yoktu.

Ancak şu anda bundan sıyrılmasının bir yolu yok gibi görünüyordu, yüzden muhtemelen en iyisi kurşunu ısırmak ve onu takip etmektir. Söz veriyorum.

Güzel. Söylemeye tek şey buydu, o yüzden en iyisi -'

"Her şey yolunda mı Helen? kastetmiyorum, daha genel olarak söylüyorum. Az önce oturduğunda yüzünün buruştuğunu fark ettim. Kendini bir şekilde incittin mi?"

Helen Gardam'ın sorusu karşısında hiçbir şey söylemedi. Gerçek şu ki, bugün her yeri ağrıyordu. Sırtı ve omuzları simsiyahtı.

ve maviydi ve boynu tamamen tutulmuş gibi hissediyordu. Dayanılmaz derecede acı veriyordu ve ağrı kesici zulası onu rahatlatmış olsa da artık rahat hareket edemiyordu.

"Cesur bir yüz takınacak türden biri olduğunu biliyorum," Gardam devam etti. 'Ama benim işim en iyi memurlarımın zinde ve mutlu olmalarını sağlamak. Her zaman vücudunuzu ortaya koyuyorsunuz ve bunun için halktan ya da dördüncü kuvvetten dostlarımızdan çok az minnettarlık biliyorum.

"İnceleme altında olduğumuzu biliyorum efendim, ama benim için endişelenmenize gerek yok.

Gardam, bir nüshası çöp kutusunda duran *Southampton Evening News*'in son sayısından bahsediyordu. Gazetenin neredeyse tamamı, Helen'in, bir yıl önce

Soruşturma. Bunu ilk gördüğünde Helen çok sinirlenmişti - Emilia Garanita, aralarındaki ateşkesi bozmak için en kötü anı seçerek gerçek yüzünü ortaya koymuştu - ama bunu aklından çıkarmıştı Şimdi. Yarınki çip kağıdı hakkında endişelenmek için çok fazla şey oluyordu.

Gardam, Gazetelerin ne dediği ya da iki yüzlü milletvekilimizin telefon konuşmalarında bizi neyle suçladığı beni ilgilendirmiyor,' diye güvence verdi.

Önemsediğim şey, şirketimizin sorunsuz ve etkin bir şekilde çalışmasıdır. soruşturmalar ve bununla birlikte en iyi subayımın sağlığı ve refahı.

Gardam sorduğunda Helen başını salladı:

Her şey yolunda mı? Burada haddimi aşmak istemem ama sizi rahatsız eden bir şey var mı? Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?

Helen Gardam'a baktı, anlık bir karar vermesi gerektiğini biliyordu. Yapılacak en doğru şey Gardam'a ondan bahsetmekti.

Max Paine ile yüzleşmek ve bu konuda ne yapacağına karar vermesine izin vermek. Eğer bunu yapmazsa ve mevcut soruşturmadaki liderliği sonraki ifşaatlarla tehlikeye girerse, o zaman uzaklaştırmak ya da görevden almak - ve haklı olarak. Onun eylemleri hakkında yalan söylemek ne kendisine, ne soruşturmaya ne de kurbanların ailelerine haksızlık olur.

Başlamak için ağzını açtığında bile kendini şöyle derken buldu: 'Eski savaş yarası. Bir iki gün içinde daha iyi olacağım.

Gardam ona birkaç soru daha sordu.
onun için gerçekten endişelendi - ama sonunda açıklamasından tatmin olmuş görünüyordu. Helen ayrılırken, doğruları ve yanlışları ne olursa olsun, bir başkasının kendi evine girmesine izin veremeyeceğini biliyordu. özel - büyük ölçüde işlevsiz - dünyası. Paine'le bizzat ilgilenmek zorunda kalacağını biliyordu ve ne yapacağına dair bir fikri vardı.
yapılması gerekiyordu. O kadar derin düşüncelere dalmış, çeşitli olasılıkları zihninde evirip çeviriyordu ki, McAndrew'un önünde durup yolunu kestiğini fark etmedi.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm patron. Ama sanırım bir şey bulmuş olabilirim."

Helen ve McAndrew, Helen'in ofisinde, önlerinde tarih ve saatlerin aldığı bir liste ile kapalı bir yerde duruyorlardı. Kapı kapalıydı.

aşağı - bu şimdilik özel bir konuşmaydı.

"Ben de tanık ifadelerine ve çağrı operatörüne geri döndüm. kayıtları, acil servis raporları ve en son yangınla ilgili ilginç bir şey buldum. Agnieszka Jarosik

Yoğun bir iş gününün ardından kanepeye oturmuş ve televizyon izlerken birkaç mesaj göndermiş, Facebook'ta biraz paylaşım yapmış. Son mesaj şu saatte gönderilmişti

Saat on bir on dört. Metin gerçek gibi görünüyor, bu yüzden o noktada hâlâ uyanık olduğunu varsayabiliriz. Muhtemelen kısa bir süre sonra uykuya dalmıştır. Bundan kısa bir süre sonra kundakçımız eve girdi.

Helen başını salladı - şu ana kadar beklenmedik bir şey olmamıştı. Arka kapının dışında kısmi ayak izleri bulmuşlardı, ama kayda değer bir şey yoktu.

somut kullanım.

'Birkaç kişi yangını ihbar etti. Bunlar çoğunlukla duman ve alevleri gören ve kendi milyon poundluk evlerinin de yanmak üzere olmasından endişe eden komşulardı.

Helen bunun peşini bıraktı - McAndrew'un tek yataklı bir dairede yaşadığını ve bu durumdan çok şikayetçi olduğunu biliyordu.

"Bu çağrılar bir telaş içinde geldi. Çağrı operatörü kayıtları 11.50'de geldiklerini gösteriyor, ikisi 11.51'de, 11.53'te, 11.54'te - hemen hemen "Bütün sokak bu işe bulaştı.

"Eminim öyledir.

"Ama bir çağrı bundan çok daha önce geldi. Saat 11.30.8'de - diğerlerinden tam on iki dakika önce.

Şimdi McAndrew Helen'in dikkatini çekmişti.

"İlginç bir şekilde, bu arama bir komşudan değil, ankesörlü bir telefondan geldi. Ve olay şu. Bir ankesörlü telefondan iki

Arayan kişinin yangını oradan görmüş olması mümkün değil.

"Yani yangını gördüler ve en yakın ankesörlü telefona mı koştular?

'Muhtemelen, ama nasıl oldu da bu yangını herkesten tam on iki dakika önce gördüler? Ve neden yardım etmek için etrafta dolaşmadılar? Eğer Agnieszka saat 1115'te mesajlaşmayı bıraktı, muhtemelen hemen uyumadı, bu yüzden kundakçı saat kaçta içeri girdi?

On bir beş mi? On bir mu? Yangın başlangıçta bodrumda tutuldu. Kanepe iyi yanmıştır, ancak bodrum katındaki merdiven boşluğu yanmadığı için yangının yukarı doğru yayılması biraz zaman almıştır.

ana merdivenlere bağlayın.'

"O ," dedi Helen, McAndrew'un ipini eline alarak, "en olası açıklama, kundakçının yangını şu saatlerde çıkardığıdır

Saat on bir buçukta oradan ayrıldım ve beş dakikalık bir yürüyüşle en yakın ankesörlü telefona gittim ve aradım.

McAndrew sakince, "Bu bir teori," diye cevap verdi.

'Tamam, bana son birkaç gündeki tüm yangınların ses kayıtlarını getirin. Kundakçımızın ilk günden beri işin içinde olup olmadığını görmek istiyorum.

Helen McAndrew kapıya varmak üzereydi:

"Bir şey daha var. Arayanın kadın mı erkek mi olduğunu söylemediniz?"

McAndrew ona bakıp şöyle demeden önce küçük bir duraklama oldu:

"Kadın.

Thomas oğluyla göz hizasında olacak şekilde diz çöktü. Luke ona beceriksizce gülümsedi ve o anda Thomas şunu gördü Charlie Brooks haklıydı. Tam da oğlunun babasına en çok ihtiyaç duyduğu anda onu ihmal ettiği için suçluydu. İçinde derin bir utanç ve üzüntünün yükseldiğini hissetti ve konuşmak için kendine güvenemeyerek sadece oğlunun yanağını okşadı. Oğlunun gözlerinde hemen yaşlar belirdi Gözleri şimdi kendi gözlerine yansiyordu ve bakışlarını oğlunun karakteristik olarak yamuk olan kravatına çevirdi. Yavaşça onun için düzeltti.

"Bugün her şeyi berbat ettim evlat," dedi Thomas sonunda. "Burada seninle olmalıydım ama . Bunun yerine duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim ve işte.. sonuç bu.

Yüzündeki çizikleri işaret ederken acıyla yüzünü buruşturdu.

Luke gülümsemeye karşılık verdi ama inandırıcı değildi. endişe ve korku. Thomas bir kez daha kendi ihtiyaçlarını -kendi öfkesini- oğlunun mutluluğunun önüne koyduğu için derin bir suçluluk hissetti.

"yola çıkmamız gerekecek, bu yüzden önce sizinle biraz sohbet etmek istedim.

Luke temkinli bir şekilde başını sallayınca Thomas devam etti:

"Ben... son birkaç gündür pek iyi bir baba olamadım. Davranışlarımı mazur göstermeye çalışmayacağım, tek söyleyeceğim biraz zorlandığım. Buna hiç hazırlıklı değildim.

Luke ona baktı ama Thomas onun yüz ifadesinde herhangi bir yargılama olmadığını görmekten memnun oldu.

'Bu yüzden yolumuzu birlikte bulmamız gerekecek, eğer olmazsa. Bugünden başlayarak. Hiçbir şeyle yüzleşmek zorunda kalmayacaksın. Ne yapmak üzere olduğunuzu. Cenazede çok sayıda insan olacak, çevrede de başkaları - gazeteciler, iyi dilekte bulunanlar - olacak.

Hepsi sizinle konuşmak, size destek olmak, sorular sormak ve iyi olup olmadığını kontrol etmek isteyeceklerdir. Cevap

Tabii ki hayır, ama yine de soracaklar. Ve tüm bunların ortasında, annem ve Ali'ye veda etmek zorunda kalacağız. Senin yaşındaki bir çocuk asla böyle bir şeyle yüzleşmemeli ve ben çok ama çok üzgünüm.

Şimdi bunu yapmak zorunda kaldığınız için üzgünüm. Ama - ve bu önemli kısmı - bununla tek başına yüzleşmek zorunda kalmayacaksın, tamam mı? Her zaman senin yanında olacağım.

adım adım . Bundan sonra karşılaşacağımız her şeyle birlikte yüzleşeceğiz.

Luke hiçbir şey söylemedi, sadece babasını kucakladı ve ıslak yüzünü onun omzuna yasladı. O ağlarken Thomas ona sarıldı ve o korkunç geceden beri ilk kez biraz güç hissetti ona geri dönüyor.

Oğluna sıkıca sarılırken, karısı ve kızı için sessiz bir dua etti. Sevgili oğlu için. Ve Charlie'nin bilge öğütleri için. Brooks.

İkili tam bir sessizlik içinde oturdu.

Helen bir görüşme odasına el koymuş ve McAndrew'dan kendisine katılmasını istemişti. Masanın üzeri itfaiye, polis ve ambulans servislerinden gelen çağrı operatörlerinin kasetleriyle kaplıydı. Masanın ortasındaki basit kasetçalar hoparlörlere bağlanmıştı ve McAndrew kayıtları dinlerken sesi sonuna kadar açmıştı.

Üç gece boyunca yangınları ihbar eden birkaç kadın arayan olmuştu. Bazılarının sesi korkmuş, paniklemiş, hepsinin sesi nefessiz kalmış gibiydi.

Helen kaseti durdurarak, İşte, aynı kaset," dedi.

İlk geceden beri çağrıları dinliyorlardı. Yaklaşık olarak 11.50'de genç bir kadın 999'u arayarak bir evde yangın çıktığını bildirdi. Millbrook'taki ev - Simms'in . Ve kasetteki ses, en son arayanın sesiyle neredeyse aynıydı.

Aşağı Shirley'deki yangın.

"Arayanın aynı kişi olduğuna katılıyor musunuz? Helen McAndrew'a dönerek sordu. Kısa bir duraksama oldu, sonra küçük kız başını salladı. Helen

Memnundu - o da aynı şekilde hissediyordu ve davada büyük bir kırılma yakalamak olduklarını hissediyordu.

Doğrudan yangınların ikinci gecesine ait kasetlere geçtiler. Ancak burada bir şey bulamadılar. On üç kadın arayan vardı. Bazı kayıtların kalitesi

Diğerleri ise telefonun çekmemesi ve arka plandaki gürültü nedeniyle kesin bir şey söylemek zordu ama ikisi de gizemli arayanın kim olduğunu acı dolu seslerden oluşan kolajın arasından çıkaramıyordu.

Sonra aniden Helen amaçla öne doğru eğildi ve ilk gecenin kaydını eline aldı. Arayan kadını bir kez dinletti,

Sonra tekrar, her dikkatle dinleyerek. Kadının sesi net ve otoriterdi.

'Hillside Crescent'ta büyük bir yangın var. Hemen buraya gelmeniz gerekiyor.

"Bulunduğunuz yerden ateşi görebiliyor musunuz?"

Gerçekten. Ve insanlar var. O yüzden edin.' 'Tamam, şimdi ateşten uzaklaşmanı istiyorum...'

Helen hiçbir uyarıda bulunmadan kaseti durdurdu ve teyp, kadının üçüncü kattaki kaydını çalmaya başladı. tekrar gece. McAndrew onun sözünü kesmek için hiçbir girişimde bulunmadı - Helen'in elindeki işe tamamen odaklandığını, kokusunu aldığını söyleyebilirdi bir şey.

Kayıt bitti. Helen kaydı kapattıktan sonra sandalyesine geri oturdu.

"Sanırım kim olduğunu biliyorum. McAndrew başını kaldırıp ona baktı.

"Gerçekten" deme şekli ve aksanı. Bunu daha önce duyduğumu biliyordum.

"Kim o? McAndrew aceleyle sordu.

Helen cevap vermeden önce bir an durakladı.

"Ben Naomie Jackson.

Sharon Jackson'ın yüzü kapıyı açar açmaz soldu. Helen ve Dedektif Sanderson hemen Southampton Central'dan ayrılmış ve Naomie'nin St Mary's'in ucuz semtindeki evine koşmuşlardı.

Memurların yüzlerindeki ifade ziyaretlerinin ciddiyetini ele veriyordu. Normalde Sharon onları savuştururdu - kanunla başa çıkma konusunda deneyimliydi - ama bugün paçayı kurtarmak mümkün değildi.

Helen ona Naomie'nin artık soruşturmada şüpheli bir kişi olduğunu söylerken, Sharon yüzünde boş bir anlamazlıkla kanepede oturuyordu. Sanderson, Sharon'ın kızının evde olmadığı iddiasını doğrulamak için üst kata çıkmıştı. Henüz dönmemişti ama Helen yine de yoluna devam etmişti. Kendi adına,

Sharon Jackson, Helen'in sorgulama tarzı karşısında şok oldu ve sert bir şekilde karşılık verdi.

"Yanlış ağaca havlıyorsun. Benim Naomie'm asla böyle bir şey yapmaz. O çocukları sever."

Helen bu anlamsız soruyu geçiştirdi ve sorularına devam etti. "Naomie şimdi nerede, Sharon?"

"Size onu daha sonra beklediğimi söyledim, ama bugün Cuma, değil mi... takip etmiyorum."

"Kesinlikle hayır. Salı, Çarşamba ve Perşembe geceleri onun hareketlerini açıklamanızı istiyorum."

Sharon aniden daha az cesaretli görünmeye başladı, bu yüzden Helen hemen devam etti.

"? Ve Naomie neredeydi?"

"Salı gecesi ben vardım, Naomie de vardı. Sonra aramız biraz bozuldu ve bir süreliğine ayrıldı."

"Saat kaçta?"

"Akşam dokuz civarı.

"Ne zaman döndü?

Geç kaldım. Yatmaya gitmiştim. duydum ama saatin kaç olduğunu bilmiyorum.

"Peki diğer geceler?"

"Dışarıdaydım.

"İki gece de mi?

'Bu bir suç değil, değil mi? Hayatımı burada geçiremem, yapacak işlerim var, arkadaşlarım falan var.

"Ve Naomie buradaydı?

"Ben ayrıldığımda oradaydı. Pek konuşmuyorduk, o yüzden içeride kalıp kalmadığını bilmiyorum. Yatmaya gideceğini söyledi...'

Helen, evde internet kullanımı, telefon görüşmeleri vb. olup olmadığını kontrol etmeyi aklına not etti - Naomie'nin evde olup olmadığını anlamak çok zor olmayacaktı.

"Neden konuşmuyordun?

Sharon bir kez daha bir ifadeyle baktı.

"Tartıştık.

"Ne hakkında?

"Erkek sorunu.

"Onun mu yoksa
senin mi?

Onun. O inleyen küçük bir velet. Ama hepsi bu, yemin ederim.

Daha önce de polisle karşılaşmış. Biraz hırsızlık, ama sadece çocukça şeyler. Asla bir şey yapamaz. O kadar cesareti yok.'

"Naomie sana yangınlardan bahsetti mi?" diye devam etti

Helen. 'Hayır' diye cevap verdi.

'Bu size de garip gelmedi mi? Southampton'daki diğer herkes onlardan bahsediyor'.

Sharon omuz silkti ve şöyle dedi:

'Naomie haberleri takip etmez, o öyle bir çocuk değil.

Bilse bile muhtemelen benimle bu konuda konuşmazdı. Hiçbir zaman birbirimize uygun olmadık.

Bunu o kadar içtenlikle söylemişti ki Helen'in bir an için nutku tutuldu.

"konuşabilir ki?" dedi Helen sonunda. 'Arkadaşları var mı? Birlikte takıldığı biri?

Sharon bunu düşündü ve sonra şöyle dedi:

"Pek arkadaşı yok, her zaman biraz yalnız biri olmuştur, bilirsiniz.

"Nerede takılıyor o zaman? Helen ısrarla tekrarladı.

"Hava soğuk olduğunda bazen kütüphaneye gider. Bunun dışında yaramazlık yapabileceği her yere gider. Oakland Caddesi'ndeki barlara, Common', kaykay parkına, WestQuay merkezine, geçit törenine ...'

Liste uzayıp gidiyordu. Açıkçası Naomie herhangi bir yerde olmak istiyordu ama

Eve. Helen birçok yeri not etti - ilk fırsatta ekibin geri kalanına iletmek niyetindeydi - ancak bitirmeden önce Sanderson elinde *Southampton Evening News*'in birkaç farklı kopyasıyla geri döndü.

Bunları yatağının altında plastik bir torbada buldum. Yangınlarla ilgili bu haftaki gazetelerin bir kopyası. Ayrıca ulusal gazetelerin birçoğundan saldırılarla ilgili kesitler de var. Sanırım Naomie bu yangınlarla biraz daha fazla ilgileniyor.

Helen çoktan ayağa kalkmış ve ön kapıya doğru ilerliyordu. Nihayet baş şüpheliyi bulmuşlardı.

"Bunu halka açıklamak istiyor musun?

Helen telefonla konuşuyor, Sharon Jackson'ın evinin önünde bir ileri bir geri volta atıyordu. Gardam üsse geri dönmüştü.

Naomie'nin arama geçmişi, dijital ayak izi, polis kayıtları, bilinen ortakları ve daha fazlasıyla ilgili soruşturma. Bu olayda birlikte çalışmaları önemliydi, bu yüzden Helen dışarı çıktı ve hemen onu aradı.

"Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum," diye yanıtladı Helen.

'Çoktan gitti

Öğle yemeği vakti. Eğer bu gece başka bir saldırı planlıyorsa, onu durdurmak için sadece birkaç saatimiz var demektir. Halkın gözleri ve kulakları bu noktada en iyi kaynağımız.

"İyi bir fotoğrafımız var mı?

'Şimdi size bir tane gönderiyorum. Medya irtibatını sağlayabilirsek, bunu hemen kamuoyuna duyurmaya hazır olurlar -'

"McAndrew'a bir basın açıklaması . "Güzel.

Helen bir nefes aldı. Son birkaç saat bir anda geçmiş gibiydi ve birden kendini yorgun hissetti.

"Ne kadar ? O olduğundan.'

"En iyi şansımız o. Kendisini üç ayrı olayda kasıtlı olarak soruşturmanın içine soktu. İki telefon görüşmesi, artı ikinci yangından sonra pozitif bir kimlik tespiti, bu da bizi Richard Ford ile vahşi bir kaz kovalamacasına göndermeyi başardı. Pek bir şey yapabilecek biri gibi olabilir ama bu olayın bu hale gelmesinde çok önemli bir rol oynadı. ortaya çıktı. Bence yüzeyin altında ona verdiğimiz değerden çok daha fazlası var.

'Tamam, yapalım o zaman ve bakalım gece olmadan onu getirebilecek miyiz?

Helen telefonu kapattı ve kendini toparlayarak Sharon Jackson'ın evine doğru yürüdü. Sonunda aç kapanıyordu.

"Yirmi Marlboro Gold, lütfen.

Tezgâhın arkasındaki Asyalı adam gazetesinden başını kaldırıp bakmadı bile. uzanarak arkasındaki raflardan bir paket sigara aldı ve tezgâhın üzerine fırlattı.

"Dokuz pound elli.

Gündüz vakti soygundu ama asıl mesele bu değildi. Bu Dükkân sahibi on poundluk banknotu aldı, para üstünü verdi ve kriket raporlarını okumaya devam etti. Her şey çok kolaydı - hiç Şüphe yok, ilgi yok, hiçbir şey yok. Sadece basit bir değiş tokuş, uygulanişında çok sıradan ama çok şeyin habercisi.

Ayrılmak için dönen kapüşonlu figür aniden durdu. Birdenbire Esneyen dükkân sahibi, az önce kiminle temasa geçtiğinin farkında olmadan sayfaları çevirmeye devam etti. Ama duvardaki televizyon arkasında daha iyi bilgilendirilmişti.

Son Dakika Haberleri: Polis Southampton'daki kundaklama saldırısının şüphelisinin adını açıkladı.

Başlık kısa ve , ama olan buydu. daha endişe vericiydi. Naomie'nin tüm kusurlarının yanı sıra çarpık gülümsemesinin de mükemmel bir şekilde ortaya çıktığı bir aile fotoğrafının aşırı yakın çekimi. Hızla dönen figür, sahibi kafasını bile kaldırmadan kaçtı.

Mandy Blayne'in evinde televizyon haberleri dışında her şey sessizdi, oturma odasında sessizce oynuyordu. Naomie Jackson'ın yüzü ekrandan dışarı bakıyor ama boş bir odaya bakıyordu. Mandy Blayne kendisine çok ihtiyacı olan bir fincan kahve yapmak için kanepeyi kısa süreliğine boşaltmıştı.

Çay.

Mandy pencereden bahçeye bakarken ruh halinin giderek hissediyordu. Doktorun muayenehanesini aramış ve gelecek hafta için randevu almıştı ama

Şimdi bile gerçekten gidip gitmeyeceğini merak ediyordu. Belli ki bu bebekten kurtulması gerekiyordu. Onunla ne yapacaktı? Ona nasıl bakacaktı? Ve yine de birdenbire ondan kurtulma düşüncesi tesadüfen onu üzüntü ve şüpheyile doldurdu. Ya bu onun bebek sahibi olmak için tek şansıysa? Ya birlikte olacağı birini hiç bulamaz ve yalnız kalırsa? Her iki sonucu da istemiyordu ve bu seçim onu mutsuz ediyordu. Neden hayatı hep kazanamayacağı durumlarla sonuçlanıyordu?

Kaynar suyu bardağa döktü ve buzdolabından sütü aldı. Biraz tasarruf etmek için değerli poşet çaylar almıştı.

Ama bu bir hataydı. Zayıflardı ve

Ortaya çıkan çay yumuşak ve sütlüydü. Daha büyük geri dönüşlerine eklenecek küçük bir hayal kırıklığı daha. Garip bir şekilde, çayda içindeki küçük şey, yiyecek ve içeceklerle besleniyordu.

bu gece aldı. Şimdiden ona bağımlı olduğunu hayal etmek garipti. Dışarıda hava kararıyordu ama hâlâ düzgün yataklarla çevrili küçük çim şeridini seçebiliyordu ve bir an için dışarıda oynayan küçük bir çocuk hayal etti. Elleri kumla kaplı, yüzü

Kirden yapış yapış olmuş, yüzünde geniş bir gülümseme. Tıpkı çocukken olduğu gibi. Açık havada yaşayan bir çocuk, kirli ve pis olduğu zamanlardan daha mutlu olamazdı.

hoş bir yorgunluk. Mandy bu düşünce karşısında kendini gülümserken buldu. Bebeği doğurmamak delilik olurdu, değil mi?

Mandy çay fincanını kucaklayarak koridordan geçip salona girdi. Uzaktan kumandayı alarak televizyonu kapattı ve yukarı çıktı. Haberleri izlemek için canı sıkılmıyordu - sadece banyoda rahatlamak ve bir süreliğine kendini kapatmak istiyordu. Bir kitap okuyacak, beynini devre dışı bırakacak ve kendini şöyle hissetmeye ikna etmeye çalışacaktı

Yorgun. Bunun sadece bir başka rahat Cuma gecesi olduğunu düşündü. Ama tüm çabalarına rağmen Mandy kendini şu duygudan kurtaramıyordu - Ne kadar dikkatini dağıtmaya çalışsa da uykusuz bir gece geçirecekti.

'Bu oyundan sıkılmaya başladım. Ya bana şimdi cevap verirsin ya da seni buradan kelepçeleyerek çıkarırım.

Helen insanları tehdit etmekten hoşlanmazdı ama Sharon Jackson'ın yalanlarından ve bıkmıştı. Sharon sonunda kızının son zamanlarda kendi çamaşırlarını yıkamaya başladığını itiraf etmişti, çamaşır yıkarken gereksiz miktarda yumuşatıcı israfı tek bir kapüşonlu üst ve bir çift pantolon. Buna Sanderson'ın yatağının altında bulunduğu gazete kupürlerini ve Sharon'ın bir paket kibrit bulamadığı gerçeğini de ekleyin.

geçen hafta satın aldı ve net bir tablo ortaya çıkmaya başladı.

Ancak Naomie'nin nedeni belirsizliğini koruyordu ve bu da Helen'i endişelendiriyordu.

Sharon Jackson kızının kurbanlardan hiçbirini tanımadığı konusunda ısrar etti, ancak Helen onun yalan söylediğini anladı ve bunu öğrenmeye kararlıydı

Neden?

'Beni bu konuda zorlama. Bunu seve seve yaparım ama yarınki gazetelerde pek iyi görünmeyecektir.

Sharon sonunda ona baktı.

"Ön perdelerinden dışarı bir göz at, Sharon.

Cesareti kırılan Sharon söyleneni yaptı. Helen birkaç dakika önce basın kamyonlarının dışarı çıkmaya başladığını duymuştu. Naomie'nin adı açıklanır açıklanmaz bir saat içinde burada olacaklarını biliyordu.

'Bu iş bitene kadar hiçbir yere gitmeyecekler. Yani üç seçeneğimiz var. Seni onların önüne çıkarabilirim. Buradan ayrılabilirim ve onları serbest . Ya da kapıya üniformalı bir memur gönderebilirim, böylece biraz huzur bulma şansınız olur. Seçim senin.

Senin.'

Sharon en yakındaki koltuğa sertçe oturdu ve parmaklarını uzun, sırkı gibi saçlarında gezdirdi. Gözlerinin önünde yaşlanıyor gibiydi.

Helen, sanki gömülü korkular şimdi yüzeye çıkıyormuş gibi.

"Denise Roberts'la hiç tanışmadı ama onu *tanıyor* olabilir," dedi sonunda ve büyük bir isteksizlikle.

"Nasıl?

Uzun bir duraklama daha oldu ve sonra:

Naomie'nin babası. Adı Darren Betts. Onunla aynı okuldaydım ve yirmi yıldır ara sıra görüşüyoruz.

"O senin erkek arkadaşın mı?

Sharon homurdandı, sonra da şöyle dedi:

"Canının istediği zaman.

"Başka kız arkadaşları da mı var? Sharon başıyla onayladı.

Helen birden bağlantıyı kurarak, "Denise Roberts," diye sordu. Callum Roberts da bir 'Darren'dan bahsetmişti.

"Burada olmadığı zamanlarda Darren bazen... oraya gidiyor.

Sharon Jackson son kelimeyi sanki Roberts ayakkabısına sışmış gibi küçümseyerek söylemişti. Sanderson, Roberts'ın da muhtemelen kendisi hakkında aynı şekilde düşündüğünden emindi.

"Naomie ile tartışmanızın sebebi bu muydu?" "Sanırım öyleydi.

"Ne oldu?

"Hiçbir şey. Tartıştık, hepsi bu." "Ne oldu, Sharon?

"Darren'ı kendinden uzaklaştırdı, değil mi?" diye karşılık verdi Sharon, sesi birdenbire ağlamaklı ve kendine acıyan bir hal aldı. "Onun etrafında yaygara koparıyor, yapmak istemediği şeyleri yaptırmaya çalışıyor, yüzüne , anlıyor musun?

"Ne yaptın sen?

"Ona biraz bağırdım. "Ve?

Sharon hiçbir şey söylemedi, yere bakıyordu.

"VE?

"Ona biraz tokat attım, tamam mı? "Ona *vurdun* mu?

' , ama o çok yapışkan... ve bazen kendimi kaybediyorum. Ona biraz vurdum -'

Birden fazla mı? Onu *dövdün* mü? Sharon, sana bir soru soruyorum -'

Evet, size söyledim. Ona bir kemer çektim, ama hiçbir şey yapmadım.

kalıcı zarar. Çocukken bana yapılanlardan daha fazlası değil -'

"Ve Denise Roberts'ı biliyordu, babasının burada olmadığı zamanlarda oraya gittiğini biliyordu?

"Evet, beni ve Darren'ı bu konuda konuşurken duydu. Aptal değil.' '. Peki ya diğer yerler? Simms'in evindeki

Millbrook mu yoksa Shirley'deki Harris'in yeri mi? Oraya gidiyor mu?' Sharon aniden güldü.

'Deli misin sen? Böyle insanlar onun ön kapıdan girmesine izin vermez. Şehrin o bölgelerinde dolaşmazdı.'

"Emin misin?

"Mantıklı ol, mu?

Helen onun ses tonundan hoşlanmadı ama boş verdi. "Başka erkek arkadaşın var mı?" "Hayır.

"Sharon -

"Hayır, tamam, ben öyle biri değilim. Darren... sahip olduğum tek şey o. Ve ona sadece yarı zamanlı olarak sahibim.'

Acısı ve yalnızlığı şimdi açıkça ortaya çıkmıştı. Helen ona inanmak istemese de - Naomie ile kurbanları arasındaki bağı kaybetmek istemese de - söyledikleri gerçek gibiydi

ve anlamlıydı. Çeşitli kurbanların yaşadığı dünyaların hepsi çok farklıydı.

Helen Sharon'a baktı, akli karmakarışıklı. Sonra aniden şöyle dedi:

'Darren'ın gittiği başka bir yer var mı? Başka kız arkadaşları olduğunu söylemiştin.

Bu kez Sharon tereddüt etti ve Helen sinirlerine dokunduğunu hemen anladı.

'Bunun hoş olmadığını biliyorum ama bilmem gerek. Bu sana soracağım son şey.

'bir kız daha var. St Denys'de yaşıyor.' "Onun adı ne?
Sharon nasıl yanıt vereceğini düşünürken uzun bir duraklama daha
oldu:
"Adı ne Sharon?" "Adı Mandy
Blayne.

Yirmi dakikadan fazla bir süredir banyodaydı. Banyo mu yapıyordu? Alt kattaki tüm ışıklar kapalıydı ve banyo perdelerini çekmişti, bu yüzden güvenli bir varsayım gibi görünüyordu.

Normalde kesinlikle yatana kadar beklemek daha iyi olurdu ama şu anda bunun için zaman yoktu ve bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat gibi görünüyordu.

Yolu hızla geçen kukuletalı figür yan kapıyı iterek açtı ve evin arkasına doğru ilerledi. Hiç tereddüt etmedi - ev birkaç kez gözden geçirilmişti ve bariz bir giriş noktası vardı. Bahçeye Fransız kapılar eski ve dayanıksızdı, eskimiş ahşap ve camdan yapılmıştı. Mandy bahçe işlerini severdi ve kapıları genellikle açık bırakırdı. Bugün kapılar kapalı ve kilitliydi ama yine de sadece birkaç dakikalığına

bölmelerden birine bir dirsek sokmak ve mandalı diğer taraftan serbest bırakmak için çalışın.

İçeri adım atan kapüşonlu figür durakladı. Üst katta, radyoda müzik çalıyordu - canlandırmak ve ilham vermek için tasarlanmış sevimsiz bir güç baladı - ve buna banyo yapan birinin belirgin sesi eşlik ediyordu, Mandy Blayne sıradanlığını yıkamaya çalışırken plastik üzerine su sıçırıyordu. Eğer akıllı olsaydı Mandy bir kez banyoda kalırdı.

Ateşin kokusunu aldı ama bu bile onu kurtaramayacaktı - yanarak ölmek yerine canlı canlı pişecekti.

Alt kattaki dolabı hafifçe aralayan figür, içindekileri incelemek için eğildi.

İç karartıcı bir şekilde boştu - Mandy'nin hayatı gibi

- Ama işimizi görecektir birkaç tahta bahçe sandalyesi vardı.

Onları bir yığın haline getiren figür, bir şişe içki çıkardı.

yan cebinden parafin çıkardı ve içindekilerin tamamını odunun üzerine boşalttı. Artık tedbirin ya da inceliğin bir anlamı yok.

Marlboro Gold paketini geri alan figür, tek bir sigara çıkardı ve onu pembe bir lastik bantla pakete bağladı. Birkaç dakika sonra, kibritler çıkmıştı. Kibritin kafası kısa süre sonra kutunun kaba tarafına yaslanmış, ateşlemeye hazırdı ki aniden sabit hat tiz ve gürültülü bir şekilde çaldı. İrkilen figür yere düştü. ve onu almak için eğildiğinde kutunun içindekilerin tamamını yere dökmeyi başardı.

"Kahretsin.

Telefon çalmaya devam etti ve davetsiz misafir bir an kıpırdamadan durdu, Mandy'nin banyodan çıkıp telefonu açıp açmayacağını duymak için sabırsızlanıyordu. Telefon çalmaya başladığında radyonun sesi aniden kısıldı. Figür gerildi ve vücudunu telefonun çaldığı yöne doğru çevirdi.

evin arkasında, gerekirse kaçmaya hazırdı. Telefon hâlâ çalıyordu - şimdiden yirmi beş, belki de otuz kez çalmış olmalıydı. Belli ki birileri Mandy'ye ulaşmaya çok hevesliydi.

Sonra aniden çınlama kesildi. Figür kendi nefes alışını duyabiliyor, kanın kulaklarında çarptığını hissedebiliyordu. Şu anda geri çekilmek düşünülemezdi - Blayne bunu hak etmişti - ama hiçbir şey yoktu. Yakalanmak da erdem değil. Mandy şimdi ne yapacaktı? Sanki tüm girişim bu ana bağlıymış gibi hissediyordu. Acaba Mandy merdivenlerden inerek her şeyi berbat mı edecekti? Yoksa aptal fahişe olduğu yerde mi kalacaktı?

Müziğin sesi yeniden yükseldi ve şimdi figür tereddüt etmeden kibritleri kaptı. Islak ve yapışkandılar, Artık parafine doymuş olan zemine inatla tutunuyordu. Eldivenlerle onları almak zordu, bu yüzden Rüzgâra karşı dikkatli olan figür eldivenleri çıkardı ve bir kibrit aldı. Kibrit şu anda bile direnmeye kararlı görünüyordu ve figürün kararsız elinden bir kez daha yere düştü.

Şimdi Mandy'nin cep telefonu çalmaya başladı, acil ve ısrarlı. Beş adım ötedeki salon masasının üzerindeydi. Bu sonunda Mandy'nin merakını uyandıracak mıydı? Bunu öğrenmek için etrafta dolanmanın bir anlamı yoktu, Kibriti eline alan figür, kutunun kenarından aşağı doğru sürükledi. Parafinle ıslatıldığı için etkileyici bir şekilde alev aldı ve figür aniden kendini gülerken buldu - sevinçten olduğu kadar rahatlamadan da. Saniyeler sonra, kibrit sandalye yığınınına çarptı ve anında

alevler tarafından tüketildi. Bu amatör bir performanstı, tüm dikkatli
planlama ve hazırlıkların bir rezaletiydi - Marlboro paketi sonradan
düşünölmüş gibi gelişigözel atılmıştı - ama iş sonunda yapılmıştı.

RIP Mandy Blayne.

Bir hayatı nasıl özetlersiniz?

Thomas Simms kızların cenazesi için planlar yaparken bu soruyu kendisine defalarca sormuştu. Şokun derinliklerindeyken ve kederin saldırısına uğradığınızda, hayatın kendisinden daha çok sevdiğiniz birine - iki kişiye - saygı göstermenin doğru yolunu nasıl bulursunuz?

İmkânsız bir görevdi ama yapılması gerekiyordu - cenaze konuşması yaparken kuruma düşüncesi kelimelerle ifade edilemeyecek kadar korkunçtu.

Uzun bir süre boyunca bu sorunun bulamamıştı. Karen ve Alice hakkında söyleyebileceği pek çok harika şey vardı, ama her seferinde onların pek çok erdemini - pek çok mutlu anıyı - bir araya getirdi. Birlikte, kayıp duygusuyla sakatlanmıştı, acı ve pişmanlıkla dolu olmayan hiçbir şey düşünemiyor ya da söyleyemiyordu. Ve kimse bunu duymak istemiyordu.

Ama şimdi, Thomas oğlunu tekerlekli sandalyede kilise koridoruna doğru iterken, aniden ne söyleyeceğini biliyordu. Bu sabah, oğlunu kilisenin koridorunda iterken ona gerçek bir güçle çarpan bir şey vardı. oğlunun kravatını düzeltti ve çilli yüzündeki gözyaşlarını sildi. Karen ve Alice ölmüş *olsalar* da Luke aracılığıyla yaşamaya *devam edeceklerdi*. Hepsi aynı renge sahipti ve aynı tavırların çoğunu paylaşıyorlardı. Ela gözleri Alice'inkilerle aynıydı ve güldüğünde burnu kırışıyordu - bu saf Karen'dı. Benzer inançlara sahiptiler ve aynı saçma espri anlayışını paylaşıyorlardı.

hepsinin histeri krizine zamanlardı.

Uçak filmleri. Pek çok açıdan birbirlerine çok benziyorlardı ve Thomas şimdi bunun onu ne kadar rahatlattığına şaşırmıştı.

Gülümsemeye başladığını hissetti ama sonra hemen yutkundu. İnsanlar anlamayacaktı ve o da anlamaya zahmet edemezdi.

onaylamayan akrabalarına kendini açıklayacaktı. Ama bu duygu gerçektir ve Thomas kendini hayatının en zor iki saatine hazırlarken bu duyguya sıkı sıkıya sarıldı.

"Baba?

Thomas yere baktığında Luke'un gözlerinin kendisine sabitlenmiş olduğunu gördü. "Bunu duyabiliyor musun?

Thomas kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki hiçbir şey duymamıştı. Ama oğlunun neyi kastettiğini hemen anladı. Org'un kasvetli tınılarının üzerinde bile yüksek sesli siren sesleri duyulabiliyordu. Bir, iki, üç, belki daha fazla acil durum aracı

kilisenin yanından geçip hızlıca bir yere gidiyorlardı.

"Sence bu ... ? Luke başladı.

"Hayır, evlat. Muhtemelen yanlış alarmdır. Bizimle bir ilgisi yok, o yüzden endişelenme.

Thomas oğlunun korku tarafından yönetilmemesi konusunda kararlıydı. Hâlâ cevaplanması gereken pek çok soru, belki de yapılması gereken pek çok acı verici keşif vardı ama oğlunun hayatını gölgelere atlayarak izin vermeyi reddetti. Birisi ailesini yok etmeye çalışmıştı.

ve başarısız olmuşlardı - Luke'un mutluluğu ve güveni, Thomas'ın onları kırmaya çalışan kişiye cevabı olacaktı.

Oğlu hâlâ hem zihinsel hem de fiziksel yaralarının üstesinden gelmeye çalışsa da, diğer taraftan tek parça halinde çıkmasını sağlamak Thomas'ın göreviydi. Luke'u ön sıralardaki yerine iterken, Thomas onun için artık her şeyin bittiğini biliyordu - görevi oğluna önümüzdeki birkaç yıl boyunca kendi ayakları üzerinde durana kadar güvenli bir şekilde rehberlik etmektir. Ve Thomas'a göre bu

Karen ile paylaştığı bir şey. Karen onun yerinde olsaydı, o da aynısını yapardı.

Tahtadan tahtaya atlıyor, oyunun basit zevkinin tadını çıkarıyordu. Küçükken bu oyunu diğer okul kaçaklarıyla oynamıştı, Atlayışınızı yanlış değerlendirir ve demiryolu traverslerini ayıran taşların düşerseniz, raylardan aşağıya ve doğrudan cehenneme düşeceğinizi iddia ediyordu.

Daha sonra, Naomie büyüdüğünde, oyun daha bir hal aldı. Tren yolunda tek başına yürür, önüne bir tren çıkması için meydan okurdu. Can sıkıntısını hafifletmek için

Kendine meydan okuyor, bir trenin görünüp görünmediğine bakmaksızın raylar üzerinde belli bir noktaya kadar yürümeye karar veriyordu. Hiçbir zaman tren gelmedi, bu yüzden cesaretini test etme şansı hiç olmadı. Cesaretini koruyup koruyamayacağını. Ama her zaman, eğer kartlar o yönde olsaydı, bunu başarabileceğini düşünmüştü.

Ama şimdi işler yolunda gidiyordu ve aniden raylardaki titreşimleri ve dakikalar sonra yaklaşan bir trenin kusursuz hissetti. Sanki o anda yanlış bir şey yapamamış gibiydi.

O anda yüksek sesle güldü - treni mi çağırmıştı?

Dünya sonunda onun melodisine göre mi dans ediyordu? Bu saçmalıktı.

Tabii ki ama için güzel bir fanteziydi. Dinlemek için durakladı, trenin yavaş ama istikrarlı ses artışının tadını çıkarıyordu.

ona doğru koştu.

Şimdi görünmeye başlamıştı, yüz metre ilerideki kavisli pistte kavis çizerek ilerliyor, sonra doğrulup doğrudan ona doğru hücum ediyordu. Yine de hareket etmedi. Kendini durumun kontrolünde hissediyordu, sanki tren onun filmindeki bir karakterdi. Ayakları daha önce pek çok kez olduğu gibi raylara yapışmıştı. Ama şimdi korku hissetmiyordu, sadece heyecan ve neşe duyuyordu.

Trenin keskin bir korna sesi başını kaldırıp bakmasına neden oldu. Sürücü onu fark etmişti ve çığınca kornaya basıyordu. Hiç ses çıkarmadı.

hareket etmeye çalıştı, bu yüzden şimdi acil durum frenine bastı, metal metalle çarpışarak korkunç bir çığlık attı. Ama bu çok azdı, çok geçti. Naomie yerini iyi seçmişti ve zamanında durabilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Pek çok kez bu anı hayal etmiş, kan ve kemiğin paramparça edici patlamasında kendi yok oluşunu görmüştü. Ne zaman dünya kararsa ve yaraları sızlasa, bu anı *özlemle beklemişti*. Ama artık her şey farklıydı, bu yüzden tren ona doğru hızla ilerlerken, makinist defalarca hareket etmesini işaret etse de o sadece gülümsedi, orta parmağını kaldırdı ve gıcırdayan trenin önünden çekilip sakince uzaklaştı.

Artık her şey farklıydı. Artık uğruna yaşayacağı bir şey vardı.

"Beş dakika içinde burada olacaklar. Ne yapmak istiyorsun?"

Sanderson'ın sesi de ifadesi kadar gergindi. Takiben Sharon Jackson'ın ihbarı üzerine Helen'la birlikte Mandy Blayne'in evine koşmuş ve acil servis ekiplerinden önce davranmışlardı. Helen önlem olarak onları çağırmıştı ama St Denys'deki bir evde yangın çıktığı haberleri polis telsizinden gelmeye başlayınca, Naomie'nin son saldırısını durdurmak için çok yavaş davrandıkları her ikisi için de anlaşıldı.

Helen, Sanderson'ın sorusuna yanıt vermeden önce durakladı. Mandy'nin evi alevler içindeydi ve talihsiz sahibinden hiçbir iz yoktu. Her iki kattaki pencerelerden de dumanlar çıkıyordu ama alt katta daha çoktu, bu da yangının henüz tam olarak kontrol altına alınmadığını gösteriyordu. Mandy içeride miydi? Helen emin olamıyordu ama Naomie şu ana kadar yanlış bir adım atmamıştı, bu yüzden en kötüsünü varsaymak zorundaydılar.

Acil servisin gelmesini beklemek yapılacak en mantıklı şeydi ama o zamana kadar bütün ev havaya uçmuş olabilirdi ve bu noktada Mandy'yi kurtarma şansı ortadan kalkmış olurdu.

"İçeri girmeliyiz," diye yanıtladı Helen, çoktan evin arka tarafına doğru yürümeye başlamıştı. Ön kapı içeriden kilitliydi ve Helen, Naomie'nin eve arkadan girmiş olacağından, böylece izinsiz girişinin fark edilmeyeceğinden emindi. 'Ama ben yalnız gidiyorum. Sen burada bekle ve -'

Sanderson kararlı bir şekilde, "Mümkün değil," diye cevap verdi. Daha önce Helen'in tek başına yangına girmesine izin vermişti ve bu anı hâlâ aklından çıkmıyordu. "Sen giriyorsan ben de giriyorum."

Helen başıyla onayladı -artık tartışacak zaman yoktu- ve arka kapıya doğru yürüdüler. Helen'in beklediği gibi, camlardan biri kırılmıştı ve açık kapı menteşeleri üzerinde sallanıyordu.

Helen aceleyle içeri girdi, Sanderson da hemen arkasından. Anında yoğun bir sıcaklığın saldırısına uğradılar ve bırakın odanın coğrafyasını, birbirlerini görmelerini bile imkânsız hale getiren bir duman bulutu tarafından boğuldular. Sanderson'ı tamamen gözden kaybetmeden önce yakalayan Helen, genç subayını tekrar dışarı sürükledi. güvenli bir yere.

"Şimdi ne olacak? Sanderson öksürük krizinin içinden havladı.

Helen gözlerini evin arka tarafında başka bir giriş yolu aramak için gezdirmeye başlamıştı bile. Ne bir kulübe ne de merdiven olabilecek herhangi bir şey vardı, bu yüzden içgüdüsel olarak hareket eden Helen bir çöp bidonunu kaptı ve duvara dayadı.

'Atla ve bana yardım et,' dedi çabucak.

O daha cümlesini bitirmeden Sanderson onun üzerine çıkmış ve Helen'i yukarı çekmek için elini uzatmıştı. Helen yukarı tırmandı ve topuğunu Sanderson'ın birbirine kenetlenmiş ellerine bastırarak birinci kattaki pencere pervazına doğru ani bir hamle yaptı. Parmakları Kaba tuğladan yukarı çıktı ve tam vücudunun hızlı tırmanışından sonra tekrar düşmeye başladığını hissettiği anda

Sol elinin üç parmağı. Bir an orada asılı kaldı, Sanderson'ın ulaşamayacağı bir yerdeydi ve aniden açığa çıkmıştı, sonra vücudunu sağa doğru savurarak diğer eliyle biraz tutunmayı başardı. Şimdi momentum onunlaydı ve kendini tuğladan yukarı itmek için bacaklarını kullanarak önce bir dirseğini, sonra diğerini dar eşiğe sıkıştırdı.

Pencere ucuz bir çift camlı üniteydi ve Helen Üstteki küçük havalandırma penceresinin aralık olduğunu görünce rahatladı.

Sağ dizini pervaza dayayan Helen, yukarı doğru itti ve açık pencerenin kenarına tutunarak kendini yukarı çekti

Dik. İçeriye doğru uzanarak ana pencereyi açtı.

ve saniyeler sonra boş yatak odası gibi görünen yerde sürünüyordu, başını mümkün olduğunca aşağıda tutuyor ve gözlerini aşağıya dikmiş, ince temiz hava tabakasında hareket ediyordu duman örtüsünün altında. "Mandy?

Bağırışı yüksekti ama yoğun dumandan geri tepiyor gibiydi. Cevap gelmedi. Sahanlığa sürünerek çıkan Helen

Ebeveyn yatak odası olduğunu düşündüğü yere doğru ilerledi, sonra durdu ve gözleri başka bir kapıya takıldı.

sıkıca kapalı kaldı. İçgüdüleri onu oraya doğru yönlendirdi ve yaklaştığında içeriden garip bir ses duydu. Yaşam belirtisi mi? Bu şimdiye kadar duyduğu en doğal olmayan, hayvani sestir, ama kapıya ulaştığında Helen içeriden gelen seslerin

Kapının arkasındakiler *insandı* - öksürme, nefes alma ve ağlamanın grotesk bir karışımı.

"Mandy?

Hâlâ cevap gelmeyince çömelme pozisyonuna geçen Helen, elini koluyla kapattı ve kolu aşağı doğru itti.

İçeri girdiğinde, karşısında küvetin içinde sinmiş genç bir kadın görünce rahatladı.

Buraya gelmekle doğru bir karar vermişti ama şimdi kaçışları hızlı ve kararlı hareket etmelerine bağlıydı. Duman ağzına ve burnuna dolmaya başladığında Helen'in başı dönmeye başlamıştı bile, etkilerinden kendini korumaya çalışmasına rağmen. Bu onu son büyük davasına ve unutmayı tercih ettiği bir sahneye geri götürdü.

'Mandy, ben bir polis memuruyum. Sana yardım etmek için buradayım, ama şimdi gitmemiz gerek.

Küvetteki çıplak kadın ona deliymiş gibi baktı.

Aniden banyosunda beliren bu görüntü karşısında afallamış bir şekilde Helen'e baktı.

"Mandy, *lütfe*."

Helen ona doğru bir adım daha atarak elini uzattı. Ama Helen'in telaşına rağmen Mandy geri çekildi, suya çömeldi ve saldırganı defetmek için kollarını kaldırdı. Şimdi çılgılık atıyordu, Yüksek sesle ve inleyerek, tüm vücudu onun ve muhtemelen Helen'in de ölümü olacak boğucu bir paniğe kapılmıştı.

Helen ileri uzandı ama geri çekildi. Mandy'nin elini Çırpınan kolunu kenara çeken Helen, şimdi ona doğru hamle yaptı ama bunu yaparken kadının dişlerinin koluna battığını hissetti. Kolunu geri çekerek

Şimdi keskin bir hareketle sola doğru çalım atarak Mandy'nin savunmasını o yöne çekti ve sağ elinin açık avuç içini rakibinin yüzüne çarptı.

Bağlantı sert ve doğruydu ve Mandy bir an için Helen'e göz kırptı, darbenin şiddetiyle sarsıldı. Helen o anı yakaladı ve eğilerek kadını iki kolunun altından kavradı.

'Eğer yaşamak istiyorsan Mandy, benimle gelmelisin. Ama bunu hemen yapmalısın ve *şimdi* yapmalısın.

Ve böylece genç kadını ayağa kaldırıp banyodan dışarı çıkardı. Saniyeler sonra çift tökezleyerek cehennemin içine geri döndü, kalın, siyah dumanın içinde kayboluyor.

Herkes bir aşk faresini sever.

Emilia'nın içindeki gazeteci bu cümleye - "aşk" kelimesinin arka arkaya iki kez kullanılmasına- sinirlendi ama yine de doğruydu. Aşk fareleri, kadın okuyucularının korkularıyla oynarken bol miktarda müstehcen malzeme sunarak iyi bir kopya oluşturdu. İşin içine bir dizi büyük suç da girince hikaye karşı konulmaz bir hal alıyordu.

Helen Grace şimdilik dördüncü kuvvetlerin Sharon Jackson'dan uzak durmasını sağlamış, serserileri uzak tutmak için ön ve arka tarafa üniformalı polisler yerleştirmişti. Emilia hiç vakit kaybetmeden hemen mahallede kapı kapı dolaşıp yerel pratisyen hekimin muayenehanesini ve Naomie'nin eski okulunu ziyaret etti. Emilia'nın deneyimine göre, profesyoneller - baş öğretmenler, doktorlar, sosyal hizmet uzmanları - her zaman ağzını sıkı tuttu, ancak konuşmaya daha istekli olmalarına yardımcı oldu. Birçok hikaye Bir asistanın, resepsiyonistin, hemşirenin ve hatta okul bekçisinin gevşek dudaklarından dökülenler, özellikle de pohpohlama ve birkaç bedava içki söz konusu olduğunda teklif etti. Emilia, okula sık sık açıklanamayan morluklarla gelen yalnız, haklarından mahrum bırakılmış genç bir kadının resmini çabucak bir araya getirirken şimdi de öyle olduğu ortaya çıktı. O asla annesini suçladı, ama neden suçlasın ki? Zavallı çocuğun gidecek başka yeri yoktu.

Peki eve geldiğinde ne buldu? Annesi, sadece bacağından kurtulmak isteyen bir adama yaltaklanıyordu.

karşılığında hiçbir şey teklif etmedi. Sharon Jackson'ın evindeki diğer anneler, şimdi bir seri katili barındırdığı ortaya çıkan komşuları hakkında konuşmaktan çok memnundular - onun güvensiz, muhtaç bir kadın olarak resmini çiziyorlardı.

Bir erkeğe tutunmayı başardı ve kendisine sunulduğunda alabildiği zevkleri aldı.

Ve sonunda bu ona pahalıya mal oldu. Aşk rakiplerinden biri - Denise Roberts - çoktan ölmüştü, bir diğeri ise banyo yaparken evini yerle bir etmişti. Her yumruk, her Sharon Jackson'ın Naomie'ye verdiği kırılmış kulak faiziyle geri ödenmişti ve yine de bunu asla yazılı olarak açıklamayacaktı, Emilia, cezasını sineye çekmeyi reddeden genç kadına sinsice bir saygı duyduğunu hissetti. Annesi kızının itaatini hafife aldığı için pişman olacaktı.

Emilia hızlı yazıyordu, büyük bir hikâyenin adrenalini onu harekete , Hikâyeyi önceden düşünmek yerine içgüdüleriyle oluşturmaya yardım ediyordu. Her şey çok güzel ve tam da umduğu gibi gelişmişti. Naomie'yle ilk konuşan oydu ve şu anda yerini tespit edemese bu bağlantıyı sonuna kadar kullanacaktı. Bu darbe zekice bir araştırma çalışmasının sonucuydu.

Kendisiyle gurur bir şeydi ve kundaklamalarla ilgili haberlerinin şimdiden bir deniz dalgası yarattığını görmekten memnundu.

Haberler'deki ilişkilerde değişiklik oldu. Ulusal gazeteler Naomie ile röportajı ele almış, radyoda bu konuyu tartışmış ve bugün ilerleyen saatlerde BBC South'a bir röportaj vermek üzere televizyona çıkacaktı - tüm bunlar gazetenin profilini yükseltmeye yardımcı oldu ve satışları büyük ölçüde artırdı. Editörü kesinlikle fikrini değiştirmiş, ona bir ikramiye teklif etmiş ve terfiyi ima etmişti. Her şey yolunda gitmişti ve bu süreçte Helen Grace ile olan iyi ilişkilerini feda etmiş olsa da buna değmişti. Sonunda kariyeri yükselişe geçmişti ve başına gelebilecek her türlü olumsuzluğa göğüs germekten mutluydu.

Emilia yazmaya devam ederken kendi kendine, ' bakalım,' diye düşündü.

Savaş sona ermişti. Hayatta kalmışlardı.

Mandy Blayne acil durum battaniyesine sarılmıştı ve bir ambulansa bindirildi. Onu hastanede kontrol etmeleri gerekecekti - esas olarak duman solumanın etkileri için. Ama Sağlık görevlileri tarafından yapılan ilk testler cesaret vericiydi ve Helen iyi olacağını biliyordu - sarsılmıştı ama iyiydi. Sağlık görevlilerinin muayenesi sırasında Mandy hamileliğinin ilk evrelerinde olduğunu itiraf etmişti.

Helen. Bu soruşturmada o kadar geri planda kalmışlardı ki, Naomie'nin bir değil iki adamını kurtarmış olmak iyi hissettirdi.

amaçlanan kurbanlar. Mandy'nin hamile olduğu gerçeği saldırı ile bir ilgisi var mı? Naomie'nin bundan haberi var mıydı? Kendini tehdit altında mı hissediyordu? Şimdi ortaya çıkan tablo iç karartıcıydı.

Helen sağlık görevlilerinin ilgisine boyun eğdi ama tüm vücudu acıdan kavrulmasına rağmen hastaneye gitmeyi reddetti. Yediği dayaktan kalan morluklar hâlâ morarmıştı ve Mandy'yi kurtarmak için gösterdiği kahramanlık yaralarını daha da derinleştirmişti. Hiçbir zaman gerçekten 'yürüyen yaralı' deyimini severdi ama şu anda tam olarak bu deyim karşılıyordu. Yine de önden gitmeye kararlıydı, bu yüzden Sağlık görevlilerinden birkaç ağrı kesici aldıktan sonra Gardam ve Sanderson'a Mandy Blayne'in evinin önündeki toplantıda katıldı.

Gardam çok , eğer onun için gösteriyi yönetmeyi teklif etti. dinlenmeye ihtiyacı vardı ama Helen bu fikri elinin tersiyle itti. Adamın bir haberi olduğunu ve ne olduğunu bilmek istediğini anlayabiliyordu.

Gardam ona 'Naomie Jackson'ın görüldüğünü öğrendik' dedi. "Bir tren makinisti, son saniyeye kadar raylardan inmeyi reddeden genç bir kızla oynadığı tuhaf bir tavuk oyununu rapor etti. Bu olay onu oldukça sarsmış ve Naomie'nin sabıka fotoğrafını

üssünde dinlenirken yerel haberlerde görmüş. Aynı kız olduğuna ikna olmuş.

Helen bunu sindirdi ve sonra şöyle dedi:

'Tamam, herkesi dışarı çıkaralım - tüm MİT'i ve üniformalıları.

Bu ne kadar önceydi?' 'Bir

saat kadar mı?' 'Nerede?

"Northam Kavşağı.

'Tamam, oradaki bilinen uğrak yerlerine odaklanalım. Yapmalıyız Sanırım kendisi hakkında yapılan tanıtımları gördü ve yakın zamanda eve dönmeyecek. Annesi gitmeyi sevdiği birkaç yerden bahsetti - şehir kütüphanesi, Oakland Caddesi'ndeki barlar, Common, kaykay parkı, WestQuay merkezi. Ateşimizi Northam'a en yakın yerlere yoğunlaştıralım ve oradan ilerleyelim. Şansımız yaver giderse, hâlâ bu civarda olacaktır.

"Güzel," diye yanıtladı Gardam. 'Bu arada Ulaştırma Polisi irtibat halindeyiz, kaçmaya çalışması imkânsız değil.

'Belki, ama çok kararlı görünüyor. Bence bu işi sonuna kadar götürecektir, o yüzden eski arkadaşlarına, eski Okul arkadaşları, onu koruyabilecek herkes. Sadece onu iyi tanıyanlar şimdi onu korumak isteyecektir.

Helen'i endişelendiren de tam olarak buydu. Bunu Sanderson ya da Gardam'a söylememiştii ama Naomie'nin hiç arkadaşı olmadığı da bir gerçektii. Peki son saldırısı engellendiğine göre ne yapacaktı? Teslim olmayı hiç düşünecek miydi?

Acaba sonuna kadar bu işin içinde mi olacaktı? Özel , Helen ikincisinden korkuyordu. Asıl soru bunun nasıl sonuçlanacağıydı. Ve daha fazlası Daha da önemlisi, yanına kimi alacaktı?

Charlie sessiz patika boyunca yürürken gözleri Hoglands Park'ın kasvetli genişliğinde geziniyordu. Gündüzleri, bu geniş yeşil alan, kriket sahası ile birlikte yeterince hoş bir şehir merkezi piknik yeri idi.

zemin, bir kaykay parkı ve küçük bir çocuk oyun alanı bulunmaktadır. Ancak hiçbir

Duyarlı bir insan buraya geceleri, uyuşturucu satıcıları ve seks işçileri geldiğinde gelirdi. Şimdi burası ıssız, tehditkâr bir yerdi, gölgeler ve doluydu. Charlie bu saatte tek başına patikaları birden kendini savunmasız hissetti.

Yakındaki Sussex Place'de üniformalı polisler vardı ve Houndwell Park, ayrıca kendini savunmak için sopası da vardı, ama yine de hava karardıktan sonra buranın verdiği bir his vardı seni etkileyen. Charlie'nin aklı şehrin öbür ucundaki Jessica'ya gitti. Steve şimdi onu banyoya sokacaktı ama bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Gerçekten olmak istediği yeri düşünerek kendini daha da mutsuz etmenin bir anlamı yoktu.

Şimdiye kadar garip ve tedirgin edici bir gün geçirmişti. Karen ve Alice Simms'in cenazesine katılmıştı, bu yüzden hala

Koyu renk, kömür grisi takım elbisesiyle, parkta varlıklarını hissettiren uyuşturucu içen çocukların arasında çok eğreti . Aileye destek olmak için oradaydı.

profesyonel kapasiteye sahipti, ancak herkes gibi orada da törenden etkilendi. Olumlu ve kutlayıcıydı, ancak Simms ailesinin ikiye bölündüğü, çok sevilen bir anne ve kızın Luke ve Thomas'tan en korkunç koşullarda koparıldığı gerçeğinden kaçamazdınız. Hiç kimse yangın - odadaki fildi - ama her yere yayılmıştı

Papazın özenle kullandığı üstü kapalı sözlerden Charlie'nin ayindeki varlığına kadar her şey. Tam da bu karmaşada kaybolmuşken

mutlu aile anıları, sizi tekrar vurur - birileri bunu bu aileye yaptı. Birileri Karen ve Alice Simms'in ölmesini istedi.

Charlie yürümeye devam etti, zihni bu düşünce etrafında dönüyordu, neden böyle bir şey yapmış olabileceklerine karar vermeye çalışıyordu. hedeflenmişti. Kendi düşüncelerinde o kadar kaybolmuştu ki, çimenlere uzanmış bir grup kaykaycıyı görmeden önce tökezledi

Onlar. Onunla eğleniyorlardı -yolunu kaybetmiş aptal bir takım elbiseli olduğunu varsayıyorlardı- ama arama izni kartının görüntüsü onları susturdu. Kartı cebinden çıkarır çıkarmaz havanın değiştiğini hissetti ve o anda birden fazla kişinin

Şimdikiler gözlerini tedirgin bir şekilde ana kaykay rampasının yanında rölantide duran daha küçük bir grup uyuşturucu içicisine doğru kaydırıldı.

Artık içgüdüleri devreye girmişti ve Charlie soru sormak için durmadı, bunun yerine sadece elli küsur metre ötedeki küçük çocuk grubuna doğru yürüdü. Yaklaşması hızlıydı - kırk adım uzaktaydı, şimdi otuz adım - ama yeterince hızlı değildi, çünkü gruba yaklaştığında içlerinden biri hızla havalandı. Bölgenin bu kısmında ışık iyi değildi. ama Charlie kıvrık saçlarını ve iri cüssesini seçebiliyordu ve Naomie'ye rastladığını hemen anladı.

Jackson.

Charlie koşarken cebinden telsizini çıkardı. Uzun çizmeler giymişti ve dar takım elbisesinin pantolonu rahatsız edici bir şekilde kısıtlayıcıydı - şimdi işe döndüğünden beri spor salonuna gitmediği için pişmanlık duyuyordu. Ama yine de hiçbir zaman iyi bir atlet olmamış olan Naomie'ye karşı üstünlük sağlamayı umuyordu.

'Şüpheliyi Hoglands Park'tan Kingsland Place yönüne doğru takip ediyorum. Güney Cephesi, Kingsway 'de desteğe ve memurlara ihtiyacım var. Geri dönmeye çalışırsa Hoglands'ı ben korurum.

Charlie sustu - hem koşup hem konuşmak zordu - ve hızını . Naomie akıllıysa Kingsway Place'in karşısına geçip

ve birçok binası ve yürüyüş yolları iyi saklanma yerleri sunan Şehir Koleji'ne girdi. Ama Naomie bunun yerine

Doğruca parkın kuzey çıkışına yöneldi - şimdi tam bir uçuş halindeydi, panik onu ileriye doğru itiyordu. Şaşırtıcı derecede hızlıydı ve Charlie kaçığa yetişmek için çabaladı. Nefes alış veriş çoktan

kısa ve acı verici - ciğerleri yanıyor - ve ne kadar uzun sürdüğünü fark etti

koşuya çıkmayalı uzun zaman olmuştu. İlk günlerinde bu, günlük işlerinin bir parçasıydı ama şimdi hoş olmayan bir anomali.

"Kingsway Place ve Güney Cephesi'nde destek ve memur talep ediyoruz," Charlie telsizinden soluk soluğa bir kez daha kapattı. Kimse cevap vermemişti ve birden Naomie'nin kendisinden kaçabileceği korkusuna kapıldı. Bu kadar çok şey yapmış olan bu kız Bu kadar korkunç şeyler yapan bir kadına zarar veremezdi. Charlie bu gece onu durdurabilirdi - ama sadece ona zamanında ulaşabilirse.

Artık parkın kenarına varmışlardı. Ve aniden Charlie neler olduğunu fark etti. Kuzey Cephesi'nin hemen ötesinde bir sanayi bölgesi vardı - bir depo ve etrafı eskimiş tel örgülerle çevrili birkaç depo. Naomie bu araziye biliyor muydu? Aklında zaten belirli bir kaçış rotası var mıydı?

Charlie'nin onu takip etme çabalarına rağmen Naomie parktan neredeyse çıkmıştı. Charlie ona yetişmek için çabaladı ama hızının yavaşladığını hissedebiliyordu. Çok azdı ama Naomie'nin kaçması için yeterli olacaktı.

Sonra aniden ve hiçbir uyarı olmadan her şey sona erdi. Naomie tam parka ulaştığında iki üniformalı polis memuru parkın ağzında belirdi. İleriye doğru olan ivmesi artık çok fazlaydı ve geri dönmek istedi, polisler saldırdı. Charlie nihayet ona yetiştiğinde, hakları okunmaya başlanmıştı bile.

Charlie nefesini topladığında Naomie'ye baktı - ve gördüğü şey onu şaşırttı. Katilleri onun özgürlüğünü korumak için savaşıırken öfke ve meydan okuma bekliyordu. Ancak Naomie bu duyguların hiçbirini sergilemiyordu. Başı aşağıya dönüktü, çenesi neredeyse yere değiyordu ve herhangi bir

Kendisini esir alanlara karşı düşmanca bir tavır içindeydi, sadece kendi kendine sessizce ağlıyordu.

"Kendine zarar veriyor musun, Naomie?"

Helen için garip bir soruydu ama bir tepki alacağını umuyordu.

Şimdiye kadar Naomie orada öylece oturmuştu.

sandalyesinde, yanında titiz bir evrak memuru ve ciddi bir sosyal hizmet uzmanı olduğu halde, standart 'Yorum yok' dışında bir şey söylemeyi reddediyor. Dava

Olağan sorgulamalar -neden, ne zaman, nasıl- onları hiçbir yere götürmeyecektir,

Helen Naomie'nin o tür bir yaka olmadığını hissetmişti. Helen, baş şüpheliyi bir kez daha kontrol ederken, Naomie'nin dağınık saçlarını, çörek üstünü ve sol avucundaki yeni yara izini inceledi. Naomie'nin kronik özgüven sorunları olduğu başından beri belliydi.

ve Helen bunlarla yüzleşmeye karar .

Naomie görüşmeleri boyunca ilk kez doğrudan Helen'e baktı ve gözlerini bir kez daha yere indirdi.

'Seni yargılamıyorum Naomie, ya da bana hayatını anlatmanı istemiyorum.

Hikaye. bir şey olduğunu bilirim. Bazen işlerin o kadar kötüye gittiğini biliyorum ki kendinize zarar vermek zorunda olduğunuzu hissediyorsunuz. Ve bu bir şey gibi hissettirebilir

'İleriye dönük bir yol göremediğinizde, dünya size zarar vermeye kararlı görüldüğünde, serbest bırakın.

Naomie omuz silkti, bu bir tür ilerlemeydi, bu yüzden Helen devam etti.

"Avucundaki çarpı işareti. Tesadüfi görünmüyor. Bunu sen mi yaptın?"

"Evet, ben yaptım," diye mırıldandı

Naomie. "Nasıl?"

"Çakmakla.

"Peki bu seni daha iyi hissettirdi

mi?" "Birazcık.

Helen bunun yerleşmesine izin :

'Bunu neden yaptığını söyleyebilir misin? Annenin yaptığı bir şey miydi? Babanın mı?'

'Babam hiçbir şey yapmaz. Hiç .'

"Ama onu hala seviyorsun?"

"Belki," diye cevap verdi, bir kez daha omuz silkerek. "Sen kendininkini seviyor musun?"

Bu o kadar beklenmedik bir yanıttı ki Helen'in bir an için nutku tutuldu. Naomie geçmiş hakkında ne kadar şey biliyordu? Her şeyi elbette basında yer aldı ama bu birkaç yıl önceydi ve Naomie pek okuyan biri gibi görünmüyordu. Öte yandan, internet herkesin kabahatlerinin ve Helen'in

Naomie ile insanların beklediğinden daha fazla şey olduğundan şüpheleniyordu - belki de şimdi bunun bir kısmını görüyordu.

'Hayır, sanmıyorum. Ama belki de bunu zaten biliyorsunuzdur.

Naomie kısa bir süre Helen'a baktıktan sonra kaçtı. Sanderson Helen'e bir bakış attı - devreye girmeye hevesli görünüyordu - ama Helen başını hafifçe salladı. Bu konu üzerinde kalmak istiyordu.

"Baban uzun süre askerden kaçtığına nasıl hissettin?" "Ne düşünüyorsun?"

"Onunla bu konuyu hiç konuştun mu? Kalmasını istediniz mi?"

"Benimle konuşmakla ilgilenmiyordu. Ona göre ben sadece aptal, şişman bir çocuktum.

"O hayatına devam ettiğinde annen nasıl tepki verdi?"

"Başlarda onu takip ederdi. Diğer kadınlarla takılırdı. Sonra buna bir son verdi.

"Sonra ne oldu?"

"Halimi gördünüz, bir tahmin edin. "Seni dövdü mü?"

"Bir içki içtikten sonra.

"Yıllar boyunca seni kaç kez dövdü?"

Helen bunun Naomie için cennetten bir kudret helvası olacağını biliyordu.

Savunma ekibi, eğer olay mahkemeye intikal ederse, ama şu anda adaletin işleyişinden çok daha fazlası söz konusuydu. Helen gerçeğe ulaşmak istiyordu.

'Yirmi, otuz, bilmiyorum. Ama kötüsü bu değildi. İşini bitirdikten sonra görmezden geldi, iki kelime bile etmedi.

"Peki kiminle konuştun?"

Naomie yine omuz silkti, meydan okuyan duruşu birdenbire onu terk etti. "Okul arkadaşlarınızla, öğretmenlerinizle, komşularınızla konuştunuz mu?"

'On üç yaşındayken okulu , değil mi? Komşulara gelince, evimizin halini gördünüz mü?'

Helen başını salladı ama bir şey söylemedi. Jackson ailesinin evinden neredeyse temizlenmiş olan duvar yazılarını görmüştü. Duygular hoş değildi ve çoğu kilolu genç kadına yönelikti. Birçoğunda çirkin ırkçı imalar vardı.

"Bu yüzden mi kendine zarar veriyorsun?"

Naomie hiçbir şey söylemedi, şimdi de elindeki yara izini karıştırıyordu. Helen onun daha güçlü olan sağ elinin yara almadığını fark etti, Muhtemelen saldırılarını gerçekleştirmek için buna ihtiyacı vardı.

'Naomie, seni yargılamadığımı zaten söyledim, sadece anlamak . Neden kendine zarar veriyorsun?'

'Bu sadece benim olayım, değil mi?"

Sadece *hissetmeyi* seviyorum.' "Nerede yapıyorsun?"

"Odamda. Annem hiç , beni ne durdurabilir ki?"

Naomie'nin meydan okuyan tavrı tekrar geri dönmüştü ama gözleri parlıyordu ve her şeye rağmen Helen keskin bir sempati duyuyordu. Naomie küçümsenmiş, görmezden gelinmiş, saldırıya ve Helen yere yığılmış gence bakarken, bu genç kızın ezici yalnızlığına dair güçlü bir duyguya kapıldı.

kadın gün be gün hissetmiş olmalı. Bu onu mazur göstermese de eylemler, kesinlikle onlar için anlamlıydı. Dünya size hiçbir şey sunmadığında, ona sırtınızı dönmeniz şaşırtıcı mı?

'Babanın eve gelmesini mi istiyordun? Görünüşe göre pek iyi anlaşılamamışsınız.

Yine de babam. Ve o babamken çok daha iyiydi. etrafta. Bazı zamanlar iyiydi, biliyor musun? Ama bu asla sürmeyecekti - onun asla kalmayacağını biliyordu.

'Denise Roberts'in evini bu yüzden mi yaktın? Babanı o sığınaktan mahrum etmek için mi?'

Naomie, "Belki," diye cevap verdi, hiç istifini .

'Ya Mandy Blayne? Onun da sahneden çekilmesini istediniz mi? "Sen söyle.

Naomie, lütfen. Kendine bir iyilik yap. Sizi aldığımız kıyafetleri test ediyoruz, ancak aldığım bilgiye göre kolları ve cepleri parafin kokuyor. Ayrıca elimizde bir kutu eşyalarınız arasında kibritler var. Sizi en az iki yangının - Simms'lerin evi ve Harris'lerin evi - ve muhtemelen daha fazlasının yerine yerleştirebiliriz. Sebebiniz, fırsatınız ve araçlarınız var. ve kaset için not ediyorum ki *bir kez bile* inkar etmediniz. Bu suçlara karışmak. Şimdi aptal bir kız değilsin, o yüzden benimle konuşmaya başla, çünkü görünüşe rağmen buradaki tek arkadaşın benim.

Naomie bir kez daha başını kaldırdı, yüz ifadesinde incinmişlik ve öfke okunuyordu.

"Sadece babamı geri istedim," dedi sonunda, hiçbir şey söylememesi yönündeki tavsiyesine rağmen. "Bu bir suç değil.

Hayır, değil. Peki ya Simms'lerin evi? Ya Harris ailesi? Neden onları hedef aldınız?"

Helen'in asıl bilmek istediği buydu, son iki saattir kafasında kurduğu soru buydu.

"Sebebi yok.

'Beni aptal yerine koyma, Naomie. Yaptığın her şey en ince ayrıntısına kadar planlandı.

Naomie bir kez daha doğrudan Helen'e baktı ve cevap vermeden önce onu ölçüp biçiyor gibiydi:

"Ben sadece onların sahip olduklarını istedim. "Hangisini?"

Naomie derin bir nefes aldı, mırıldanmadan önce içindeki mücadele sonunda bitmiş gibiydi:

"Mutlu bir aile.

"Peki onu suçlayacak mıyız?

Gardam formaliteleri bir kenara bırakıp doğrudan konuya girdi. Helen onun sinirli olduğunu anlayabildiği için alışılmadık derecede kaba bir tavırla. Bu görüşmeye çok şey bağlıydı. "Henüz yeterli bilgiye sahip olduğumuzu sanmıyorum.

'Sana yumurta emmeyi öğretmeyeceğim Helen, ama eğer suç duyurusunda bulunursak belki o zaman bizden uzak durmaya devam etmenin bir erdem olmadığını anlayacaktır.

'Ama çok erken gidersek onu kaybedebiliriz. Failin adaletten kaçmasına izin veremeyecek kadar çok insanın hayatı bu saldırılar yüzünden mahvoldu. Dikkatli bir şekilde ilerlemeyi onlara borçluyuz.

"Elimizde kesin bir bilgi olmadığını kabul ediyorum ama *itiraf etti*. Görüşme örnek bir şekilde gerçekleştirilmiş ve hem uzman doktor hem de sosyal hizmet görevlisi tarafından "tam not" almıştır. Zorlandığına dair hiçbir şüphe olamaz. *İtiraf etti*.'

"Öyleyse onu suçlamak için neden bu kadar acele ediyorsunuz? O hiçbir yere gitmiyor.

Onu sorgulamaya devam etmek için vaktimiz var ve bakalım ihbar ettiği iki yangınla daha sağlam bağlantılar bulabilecek miyiz?

"Ne düşünüyorsun?

"Simms ve Harris aileleriyle olan bağlantısı hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum. Onlara imrendiğini, sahip olduklarını istediğini söylüyor.

Ama neden özellikle onlar? Neden diğerlerinin yerine onların evlerini seçtiniz?

"Onları rastgele seçmiş olabilir.

'Ama şehrin çok farklı bölgelerinde bulunuyorlar. Bu mülklerin önünden her gün geçemezdi ve bu mülkler büyük bir hassasiyetle, büyük bir sabırla gözetlenmişti. Tüm bu saldırılar

benim için *kişiseldi*. Öldürme niyeti çok açıktı. Rastgele olduklarına inanamıyorum. Ya siz?'

Gardam hiçbir şey söylemedi. Mutlu görünmüyordu ama Helen'in iddialarını da çürütmedi.

'Charlie'yi Simms'lere, Sanderson'ı da Harris'lere göndererek Naomie Jackson'la somut bir bağlantı bulup bulamayacağımızı araştırdım. Bu arada

Bu arada Meredith Walker'dan ikinci ve dördüncü yangınların olduğu yerlere gitmesini isteyeceğim. Naomie'nin bu mülklere saldırmak için açık bir nedeni vardı, ancak henüz onu suç mahalleriyle ilişkilendiren somut bir adli kanıtımız yok. Tanık ifadeleri yok.

Ne onu oraya yerleştirdi ne de onları aradı. Neden ikinci ve dördüncü yangınlar için yöntemini değiştirdi? Tam olarak uymuyor ve ben de rahat kadar.'

'O zaman devam ederiz. Ama yirmi dört saat sonra bir karar vermemiz gerekecek. Bu konuda sürüklenme izlenimi veremeyiz.

"Anlaşıldı.

'Öyleyse ihtiyacımız olan kanıtı bulalım ve bu işi , değil mi?

Helen kısa bir süre sonra Gardam'ın ofisinden ayrıldı, nazik ultimatomu hala kulaklarında çınlıyordu. Ekibin araştırması için net hatları vardı. Şimdi takip ediyordu ve zaman içinde ihtiyaç duyduklarını düşündüğü atılımı gerçekleştireceklerini umuyordu. Kendisi de bu işin üzerinde olacaktı ama önümüzdeki bir iki saat boyunca değil. Saat gece yarısına ve ekibe eve gidip biraz dinlenmelerini söylemişti. O da uykuya hasretti. ama gitmesi gereken bir yer vardı. Ya da daha doğrusu, görmesi gereken biri vardı.

Artık geç olmuştu ve Charlie hoş karşılanmıyordu. Thomas Simms'in kapıyı açmasını beklemiyordu ve bu en zor günde davetsiz misafirliğini haklı çıkaracak konuşmasını hazırlamıştı. Ama bu Buradaki işinin hem profesyonel hem de acil olduğu konusundaki ısrarına rağmen Charlie'nin erişimini reddetmeye kararlı görünen Thomas Simms'in kız kardeşi ile hiçbir buz kesmiyordu.

'Mary, sorun yok. Onu tanıyorum ve yok.'

Tartışmanın daha da alevleneceği sırada, gözle görülür bir şekilde bitkin düşen Thomas Simms araya girerek Charlie'yi

Ev. Luke hâlâ ayaktaydı ve gösteriyi nazik ve şefkatli bir şekilde yönetiyor gibi görünen bykannesiyile sohbet ediyordu. Charlie onu kendisinden uzaklaştırmak zorunda kaldığı için kendini kötü hissetti ama başka seçeneği yoktu. Berbat zamanlamasına rağmen bu olay atlatılamayacak kadar önemliydi.

Charlie, baba ve oğlunu hızlı bir şekilde bilgilendirdi ancak Thomas Simms, ilk kez değil, son gelişmeler karşısında afallamış görünüyordu gelişmeler.

"Naomie Jackson'ı hiç duymadım.

Onu görmediğine emin misin? Etrafta dolanırken? Evin önünden geçerken? Resme bir daha bak.'

"Onu tanıyamadım," diye yanıtladı Thomas bitkin bir halde. "şehrin neresinde yaşadığını bilmiyorum... Sadece onu tanımiyorum.

Charlie başıyla onayladı ve fotoğrafı Luke'a uzattı.

"Peki ya sen Luke?

Helen, Naomie Jackson'la yaptığı görüşmenin ardından Charlie'yi doğruca Simms'lerin evine göndermişti.

Charlie, şehrin diğer ucundaki Sanderson'ın da Harris ailesine aynı soruları sorduğunu biliyordu. Naomie'ye karşı açılan dava iyi, ama zayıf noktaları Simms ve Harris yangınlarıydı.

kıskançlık ve kinin ötesinde belirli bir neden yok gibi görünüyordu. Simms ya da Harris ailelerinin şimdi onlara verebileceği fazladan bir ısırik, daha sonra kâr getirecekti. Daha somut bir bağlantıya ihtiyaçları vardı. Naomie'nin iki yangını da çağırmiş olması.

Luke Simms fotoğrafa dikkatle baktı, sonra ifadesi ve başını sallayarak fotoğrafı Charlie'ye geri verdi.

"Onu daha önce görmedim.

"Emin misin Luke?

'Bilseydim sana söylemez miydin sanıyorsun? Bunu yapanın serbest kalmasını istediğimi mi sanıyorsun?

Sesi aniden sertleşti ama hemen geri çekildi. "Özür dilerim, zor bir gündü...

"Biliyorum.

'Ben sadece... Ben sadece onu tanıyamıyorum. Keşke .'

Charlie bundan daha umuyordu ama ona inandı. de inanıyordu. Bu da Charlie'yi huzursuz etti. hissediyorum. Burada neyi kaçırıyorlardı? Ve bu onlara neye mal olacaktı?

Ağır kapı açıldı ve paltosunu yüzüne kadar çekmiş bir adam hızla dışarı çıktı. Kapı yavaşça öne doğru sallandı, sonra çerçeveye doğru geri dönmeye başladı. Helen hiç tereddüt etmeden gölgelerdeki saklandığı yerden fırladı ve ayağını daralan boşluğa sıkıştırdı.

Merdivenleri hızla çıkararak birinci kattaki bir kapıya geldi ve hızlı, tanıdık bir tıkırtıyla kapıyı çaldı. Birkaç dakika sonra kapı açıldığında Max Paine'i gördü. Onun gelmesini bekliyormuş gibi görünüyordu.

Belki de bir şey unutmuş olan yeni bir müşteri ve kan gerçekte kim olduğunu gördüğünde yüzünden akıp gitti. Helen'in üzerine kapıyı çarpmak için hamle yaptı, ama Helen bunu bekliyordu ve kapıyı omuzlayarak kabaca açtı ve Paine'i odaya geri gönderdi. Helen kapıyı sıkıca kapatarak ikisini de içeri kilitledi.

"Ne istiyorsun lan sen? Paine öfkeyle sordu. Ağır makyajına rağmen morlukları hâlâ belirgin ve . Gözleri bir o yana bir bu yana kayıyor, kendini savunacak bir şeyler arıyordu.

Helen sakince, "Sadece konuşmak istiyorum," diye cevap verdi. "Öyleyse konuş.

"Ne yapmaya niyetli olduğunuzu bilmek istiyorum. Max Paine ona ihtiyatla baktı, sonra cevap verdi:

"Seni şikayet edeceğimden mi korkuyorsun, *Helen*?

Helen cevap vermeden önce bir süre ona baktı:

Belli ki kim olduğumu biliyorsunuz. Ve kendimi içinde bulduğum garip durumu da. Beni ihbar ettiğın için seni suçlamıyorum - yaptığım şey yanlış - ve yeterince uğraşırsan muhtemelen beni Birlik'ten attırabilirsin. Ama işte bu yüzden bunu yapmayacaksın. Çünkü ben iyi bir memurum. Çünkü büyük bir savaşın ortasındayım.

Soruşturma. Çünkü eğer , bunu polise söylemek zorunda kalacağım. soruşturma memurları ne kadar sadist, kokain çeken, kadın düşkünü nefret eden küçük bir pisliksin. Cinayete teşebbüs için bastıracağım, ancak GBH veya hatta ABH'ye bile razı olurum. Bunlardan herhangi biri seni hapse attırır, Max.'

Adını, ona karşı hissettiği tüm küçümsemeyle söyledi. Adam ona ters ters baktı ama karşılığında hiçbir şey söylemedi.

"Şimdi . Sen kendi hayatına geri döneceksin, ben de kendi hayatıma geri döneceğim ve bu hiç gibi davranacağız. Anlaştık mı?"

Helen Paine'in binasından uzaklaşırken, onun Helen moralinin yükseldiğini hissetti. O kadar çok baskı altındaydı ki, her taraftan o kadar sıkıştırılmıştı ki, sonunda olumlu adımlar atıyor olmak iyi hissettiriyordu. Büyük bir hata yapmıştı ama hata öncelikle onundu ve Max Paine gibiler tarafından alaşağı edilecekse lanetliydi. Bir adrenalin dalgası

Helen birdenbire dünyaya meydan okuyup kazanabileceğini, her şeyin yoluna gireceğini hissetti ve bu ani iyimserlik patlaması karşısında kendi kendine gülümsedi.

İyileşen ruh haline meydan okurcasına, buz gibi bir rüzgâr kükredi ama bu bile Helen'in heyecanını azaltamadı.

Ruhlar. Ancak bu ona, çok özlediği eşarbını Paine'in dairesinde bırakıp bırakmadığını kontrol etmeyi hatırlattı. Artık çok geçti. Helen'in daha büyük balıkları vardı ve geri dönüp Paine'den onu isteyemezdi, bu yüzden onsuz idare etmek zorunda kalacaktı. Soğuk rüzgârdan korunmak için yakasını kaldıran Helen başını eğdi ve bisikletine doğru yürüdü.

"Ne istiyorsun lan?

Kızın burnu sahte bir tiksintiyle kırıışmıştı, sanki bir polis memurunu görmek bile midesini bulandırıyordu. Etki yaratmak için yapılmıştı ve işe yaradı - Charlie şimdiden onu tokatlamak istiyordu ve sadece birkaç saniye konuşmuşlardı. Ama Charlie yutkundu amacından saptırılmayı reddederek sinirlendi.

Uykusuz bir gecenin ardından erkenden kalkmıştı. Endişe verici bir düşünce kafasının içinde dönüp duruyordu ve şimdi endişelerinin haklı olup olmadığını ya da sadece delirip delirmediğini öğrenecekti. Avını nerede bulacağını bilmiyordu, sadece Naomie Jackson'a yakın bir yerde yaşadığını biliyordu. Charlie, St. Petersburg sokaklarındaydı.

Sabah 8'de Mary's. Naomie'nin arkadaşını o saatte ayakta bulmayı beklemiyordu - o tipte birine benzemiyordu - ama bu ihtimali de göz ardı edemezdi.

Bir işi olması ya da üniversiteye gitmesi ve erkenden harekete geçmesi ihtimali.

Ancak tahmin edilebileceği gibi, ondan hiçbir iz yoktu ve bir saat sonra Charlie zamanını boşa harcayıp harcamadığını merak etmeye başlamıştı. Sonra

Birden onu gördü - komik bir şekilde pijama pantolonu, sahte Ugg botları ve puf ceketi giymiş, köşeye doğru ilerliyordu dükkan. Birkaç dakika sonra elinde bir kutu sütle dışarı çıktı ve eve doğru yol almaya başladı.

Charlie hızla ona yaklaştı. En son Denise Roberts yangınının ertesi günü karşılaşmışlardı; bir grup kızın küçük, pasaklı elebaşı Charlie'yi Naomie Jackson'a doğru itmiş ve onun arkadaşlarının kaçak kundakçıları gördüğünü söyledi.

'Seni tekrar görmek de güzel. Adın ne?' 'Sana ne?'

"İsim.

Danielle Mulligan.

"Bu daha iyi - bak, zaman iyi olabiliyorsun. "Bu da ne demek oluyor? Burada böyle duramam -"

'Seninle işim bitene kadar orada duracaksın. mı?'

Danielle omuz silkti, görünüşe bakılırsa Charlie'ye tam bir onaylama tatmini kararlıydı.

"Çarşamba gecesi hakkında konuş benimle. "Ne hakkında?

"Naomie'ye göre hepiniz Common yakınlarındaki bir bara gitmişsiniz.

"Hangisiydi?" "Yeşil Adam.

"Oraya ne zaman vardınız?"

"Dokuz gibi, sanırım.

"Ve Naomie seninle miydi?"

"Elbette.

"O gece saat kaçta ayrıldı?"

"Bilmiyorum, değil mi?

"Eve gitmek için erken ayrıldığını söyledi, doğru mu?"

"Öyle diyorsa öyledir.

"Ne diyorsun?

"Evet, tabii, erken çıktı.

Ama sesi emin gelmiyordu ve Charlie daha fazla bastırması gerektiğini biliyordu.

"Ne zaman gittin?

Gece yarısı. Belki buçuk. Kilitlenmişlerdi, o yüzden...' 'Peki Naomie'yi çıkarken gördün mü?

"Hayır, içiyordum, arkadaşlarımla eğleniyordum, değil mi? 'O gece hiç fotoğraf çektin mi? Telefonunda?' 'Bilmiyorum.'

"Arkadaşlarınızla takıldığınızı söylemiştiniz, o yüzden..

Danielle aniden kaçamak bir tavır takındı ve Charlie hemen peşinden gitti. "Bana telefonunu ver.

'Üzerimde yok...'

'Evden çıktığınızdan beri eliniz ceketinizin cebinde. Sende olduğunu biliyorum ve görmek istiyorum. Ve sen gitmeden önce, eğer istersen bunu evde ailenle birlikte yapmaktan mutluluk duyarım-'

", ," dedi Danielle çatarak, cebini karıştırıp telefonunu çıkarırken.
"Keyfine bak.

Charlie ondan aldı ve fotoğraflarını açtı. Çarşamba gününün fotoğrafına gelmeden önce hızlıca günleri gözden geçirdi Tarih. Tahmin edilebileceği gibi düzinelerce fotoğraf vardı. Danielle Charlie, Danielle'in boyalı ayak parmaklarının, dövmelelerinin, birkaç deneme saç modelinin ve annesinin sabahlığıyla çekilmiş arsız bir fotoğrafının yer aldığı fotoğrafları görünce çok eğlendi Danielle'in o gün paylaştığı fotoğraflar arasında.

Ama Charlie akşam çekilen fotoğraflarla ilgileniyordu ve şimdi onlara göz attı. Kızlardan oluşan grubun neşesi yerindeydi ve bolca aptalca, sarhoş pozları vardı. Naomie Jackson da , tam olarak olayların değildi ama oradaydı ve eğleniyordu. ortaya çıktı. Charlie şimdi daha dikkatli bir şekilde fotoğrafların arasında geziniyor, her fotoğrafın çekildiği saatleri kontrol ediyordu. 10.30, 10.47, 10.49, 11.12, 11.13, 11.25, 11.38....

Ve bu sonuncusu ile Charlie'nin elinde kanıt vardı. gerekli. Naomie daha önce bardan erken ayrıldığını ve eve doğru yola çıktığını, yolda kaçan kundakçıyla saat 11.30'dan birkaç dakika önce karşılaştığını söylemişti. neredeyse acı sona kadar onlarla kaldı, öyle görünüyordu.

Danielle'in telefonundaki saatler doğruysa -ki doğru olduğundan şüphe etmek için hiçbir neden yoktu- Naomie'nin o geceki hareketleri hakkında onlara bir hikâye uydurduğu açıktı. O gece kundakçıyla karşılaştığını söylerken yalan söylüyordu. Daha da önemlisi, yangını kendisinin başlattığını söylerken de yalan söylüyordu. Denise Roberts'ın evi.

McAndrew onu görür görmez olduğu yerde durdu.

İlk iş olarak Mandy Blayne'in bakım ekibiyle konuşmak için hastaneye gitmiş, onlar da anne ve bebeğin durumunun iyi olduğunu teyit etmişlerdi. Memnun ve rahatlamış olan McAndrew ayrılmadan önce koğuşu kısa bir süre ziyaret etmeye karar vermişti. Mandy'nin yakınlarda bir ailesi yoktu ve

Yaşadıkları göz önüne alındığında, McAndrew işe dönmeden önce onunla birkaç dakika geçirmeye hevesliydi. Ama o yatağının yanına yaklaştığında Mandy'nin yalnız olmadığını fark etti.

Kırk yaşlarında bir adam onunla birlikte oturuyor, elini tutuyor ve onunla ciddiyetle konuşuyordu. Normalde geri çekilirdi - konuşmaları yoğun ve samimiydi - ama bu sefer hiç gitmeye niyetliydi. McAndrew onun yüzünü daha önce hiç görmediğinden emin olsa da bu adamda tanıdık bir şeyler vardı.

Koyu renk kot pantolon, iş botları, pufidik mont - *bu*, Denise Roberts'ın evinden koşarak uzaklaşırken güvenlik kameralarına yakalanan adamdı. Naomie Jackson'ın babası Darren Betts'ti.

"Neden öne çıkmadın?

McAndrew, Darren Betts'i koğuştan dışarı çıkarmıştı ve şimdi bir doktorun muayenehanesinde onun karşısında oturuyordu. Onu Southampton Central'da sorgulamayı tercih ederdi ama henüz onu tutuklamak için bir gerekçesi yoktu.

"Kamera görüntülerinde sen olduğunu biliyor olmalıydın.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum.

Beni aptal yerine koyma, Darren. Bütün Southampton o görüntüleri gördü. Tıpkı bu kundaklama saldırılarındaki rolü sayesinde kızınızın sabıka fotoğraflarını gördükleri gibi.

"Çocuklar, ha?

"Patlamanın olduğu gece Denise Roberts'ın evinden neden kaçıyordunuz?

'Benim bununla *hiçbir* ilgim yok. Denise'i severim.'

"İşinize geldiği zaman. Kızınızın ondan nefret ettiğini biliyor muydunuz?"

"Tabii ki hayır, bilseydim onu düzeltirdim.

"Bana Callum Roberts ile olan ilişkinizden bahsedin.

Konunun aniden değişmesi Bettsi sinirlendirmiş gibiydi ve cevap olarak hiçbir şey söylemedi.

"Senden nefret , değil mi? Ve eminim duygularını açıkça ifade etmiştir. Ona bir ders vermek mi istedin?"

'Ben insanların evlerini ateşe vermem. Naomie bunun için öksürdüyse, bu onun bileceği iş.

Dağınık masanın üzerinden ona bakan McAndrew, Darren Betts'e karşı aşağılamadan başka bir şey hissetmiyordu. Kızının parmaklıklar ardında bir hayatla karşı karşıya olduğu şu anda bile, onun eylemleri için hiçbir sorumluluk kabul etmiyordu.

ona ne olduğunu umursuyor gibiydi.

Peki ya Mandy Blayne? Çok mu yapışkan ? Baba olman için seni tuzağa düşürmeye mi çalışıyordu?

"Çok yanlış yoldasın, tatlım. Bu kadınları seviyorum. Onları çok fazla seviyorum. Bu her zaman benim sorunum olmuştur.'

"Bu yüzden Denise Roberts öldürüldükten sonra ortaya çıkmamış olmanızı şaşırtıcı buluyorum?

"Kendi isteğimle gelip sizinle konuşacağımı mı sanıyorsunuz? Betts güldü. "Cinayetle suçlanıyor olsaydım gelirdim.

"Ve çetenize beni tutuklama şansı mı vereyim? Belli ki bu işin arkasında kimin olduğuna dair bir ipucunuz yoktu ve siz polislerin zor durumda kaldığınızda nasıl çalıştığınızı biliyorum -'

"8 Aralık Salı gecesi nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz? McAndrew araya girerek konuyu tekrar değiştirdi. 'Simms'lerin evine saldırıldığı gece mi? Hareketlerinizi açıklamanızı istiyorum.

Darren Betts gözlerini dikmiş McAndrew'a bakıyordu. Şimdiye kadar sergilediği iyi mizah anlayışı göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu. Onun ifadesi soğuk ve acımasızdı. Ve nihayet , ses tonu belirgin bir şekilde düşmancaydı.

'Şimdi beni dinle kızım, *hem de iyi* dinle. Bu sorulardan bıktım artık. Bu çılgınlığın sorumlusu kızım - ben değilim - ve yaptığınız ya da söylediğiniz hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Ya beni *hemen* tutuklarsınız ya da Mandy'me geri dönmeme izin verirsiniz.

Ona sert bir bakış fırlattı: "Bu konuşma bitmiştir.

Naomie Jackson'ın zengin bir internet geçmişi vardı. Onun üzerinde kambur

Dizüstü bilgisayar, Helen şimdi diğer hayatına tırmanıyordu ve gördükleri karşısında oldukça depresifti. Her zamanki ünlüler ve reality TV siteleri, Amazon, Netflix, ancak daha karanlık unsurlar da - İntihar web siteleri, Samaritans, ChildLine ve yaralarının fotoğraflarını paylaşılarak benzer durumdaki gençlerle paylaştı.

Helen'i en çok ilgilendiren ikincisiydi ve en son sohbet başlayarak Naomie'nin çevrimiçi 'arkadaşlarına' odaklandı. Çok sayıda tanıdık vardı

-

Aslında hiç tanışmadığı ama önemsiz ya da ciddi konularda sohbet etmekten mutlu görüldüğü insanlar - ama sohbetleri en iyi ihtimalle düzensizdi, göze çarpan bir arkadaş ya da itirafçı yoktu.

Bununla birlikte, alışılmadık bir model vardı: son altı ay boyunca defalarca sohbet ettiği bir siber arkadaş, daha önce üç hafta önce aniden bıraktı.

Helen kullanıcı adına baktı. Naomie'nin muhabiri 'firstpersonsingular' kullanıcı adını kullanıyordu - adı ya da soyadı yoktu sohbetlerinde hiç bahsedilmedi. İlgi çekici bir seçimdi - bir farklılık duygusu, belki de benzersiz bir nitelik ima ediyordu ama aynı zamanda yüksek bir eğitim seviyesi sergiliyordu ve bir dereceye kadar zekâ ve Kullanıcı adı olarak dilbilgisel bir kelime oyunu seçmedeki incelik. Bu durum Helen'i hemen endişelendirdi - Naomie eğitilmiş ve zeki biri değildi, oysa bu kişinin kelime dağarcığı, hakaretleri ve karakter suikastlarının düşünülmüş, keskin üslubu göz önüne alındığında öyle olduğu açıktı.

Rahatsız edici bir düşüncenin etkisiyle Helen, firstpersonsingular ile bağlantılı başka siteler ya da ilanlar aradı. Seçebileceği birkaç tane vardı

ama Helen yakın zamanda eklenmiş bir blog sitesine odaklandı.

'İnsanlar beni yargılamaya geldiklerinde, bunların hiçbirinin benim suçum olmadığını görecekler.

' neyse, önemli olan benim deli ya da kötü olmadığımı bilmen. Ben sadece koşullara tepki veriyorum. Eylemlerin sonuçları vardır, dostlarım...'

'Ona bir solucan, bir mikrop, asla var olmaması gereken bir pislik olduğunu söylediler. Ama o hepsinden daha fazlasını yaptı.

"Millbrook'taki yangın hakkında insanların neler söylediğini gördüm - iğrenç, çirkin, iğrenç bir şey olduğunu söylediler. Ama bana öyle gelmedi. Bence çok güzeldi.

Yazıların hepsi son dört gün içinde yazılmıştı - kundaklama saldırıları başladıktan *sonra*. Firstpersonsingular'ın Yangınlar, Naomie Jackson ile çevrimiçi arkadaşlıklarında resmi bir kopuş olmadığı gerçeği gibi anlatıyordu. Ne olmuştu? Bir noktada buluşmuşlar mıydı? Bağlantılarını gizlemek için çevrimiçi iletişimi bırakıp yüz yüze görüşmeye mi karar vermişlerdi?

Birden her şey anlam kazandı. Simms ve Harris yangınları için bir neden bulamamalarının nedeni. Ve neden Roberts ve Blayne yangınlarında baş şüpheliyi bulamadıklarını. Bunu çok iyi saklamıştı ama şimdi gün gibi ortadaydı.

Naomie Jackson'ın bir suç ortağı vardı.

'Bu zamanlamaları iki kez kontrol edebilir miyim? Yani ifadenizde bir hata yok mu?'

Helen görüşme odasına geri dönmüştü, yanında da St Mary's'den yeni gelmiş olan Charlie vardı. Helen ondan oturmasını istemişti, Sanderson'ı gizemli "ilk kişileri" takip etmekle görevlendirdi. Bu emir komuta zincirinde küçük bir kırılmaydı ama Helen Charlie'nin katkısını istiyordu ve ayrıca dava doruk noktasına ulaşırken eski arkadaşının tekrar yanında olması iyi hissettiriyordu.

"Yani Çarşamba gecesi Yeşil Adam'dan saat on bir civarında ayrıldınız ve eve doğru yola çıktınız?"

Naomie hücrede uykusuz geçen bir gecenin ürünü olarak yorgun ve bitkin görünüyordu. Helen'in bir yanı memnun olmuştu - yorgunken gardını daha zor oluyordu.

"yukarı.

"Seni sıkıştırmak zorundayım, Naomie. On bir civarında bardan çıktınız, Denise Roberts'ın evine yürüdünüz ve sonra ne oldu?"

"Dediğim gibi yangını ben çıkardım.

"Yani on bir on beş civarındaydı?" "Doğru.

"Yanlış. Çünkü arkadaşlarınızla birlikte Yeşil Adam'daydın," diye yanıtladı Helen, ses tonundaki tüm sıcaklık aniden buharlaşarak.

Naomie'nin kısa mesajı ona endişeli bir bakış fırlattı, ancak o müdahale edemeden Charlie araya girdi.

Bu sabah Danielle ile konuştum. Fotoğrafları gördüm, gece yarısına kadar orada olduğunuzu gösteriyor. Ayrıca Mandy Blayne'in evinin hedef alındığı Cuma günkü hareketlerinize de biraz göz attık. Mobil sinyalinizin hareketleri St Denys'in yakınına gitmediğinizi gösteriyor.

Charlie, Naomie'nin geri tepmek üzere olduğunu görebiliyordu, bu yüzden hızlıca devam etti:

'Bu elbette hiçbir şeyi kanıtlamaz. Telefonunuzu kaybetmiş ya da çaldırmış olabilirsiniz. Ancak, mobil hareketlerinizi sokak kameralarıyla karşılaştırdık ve tahmin edin ne oldu - eşleşiyorlar.

"Şimdi şüpheliye Cuma günü öğleden sonra saat iki ile dört arasındaki saatlere kodlanmış bazı CCTV fotoğraflarını gösteriyorum," dedi Helen, devraldı. 'Yüzünüz, size rağmen, birkaç tanesinde açıkça görülebiliyor. kap. Sanırım sen olduğunu etmeyeceksin?'

Helen fotoğrafları masanın üzerinden Naomie'ye ve onun kısa notuna doğru itti ama Naomie onlara bakmayı reddetti. Kül rengi görünüyordu.

"Şunlara bak," diye bağırdı Helen, sesi aniden sertleşmişti. "Bunun sen olduğunu inkâr mı edeceksin?"

Naomie endişeyle evrakına baktı, ama hiçbir cevap alamadı. geri döndü - fotoğraftakinin o *olduğu belliydi*. Şimdi Naomie'nin gözleri dolmaya başlamıştı. Helen genç kızın paniklediğini ve ne yapacağını bilemediğini görebiliyordu. Helen bu korkmuş, ezilmiş gencin kundaklama saldırılarının arkasındaki beyin olduğuna inandığı için kendine lanet etti.

'İstediğinin bu olmadığını biliyorum, umduğun gibi değil. ama inan bana bu iyi bir haber, Naomie. Simms ve Harris'in evlerindeki yangınlar için net bir neden gösterememenizin basit bir nedeni var - çünkü onlar *sizin* kurbanlarınız değildi. Suç ortağın onlara zarar vermek istedi, sen ise

Denise Roberts ve Mandy Blayne. İkinize de teşekkür ederim, akıllıca oynadınız. Birinci ve üçüncü yangını siz çıkardınız, ikinci ve dördüncüyü ise suç ortağınız. Kurbanlarla hiçbir kişisel bağlantınız yoktu.

Bu da şüpheli olarak tespit edilmenizi neredeyse imkansız hale getiriyor.

Helen sözlerinin havada asılı kalmasına izin verdi. Brief şok olmuş görünürken, Naomie sadece yenilmiş görünüyordu.

"Yetenekli bir kız olduğunu biliyorum," diye devam etti Helen.

'Ama ayrıntılı bir plan, pek *sana* göre değil, mi?

Bir kızın olması gerekenden daha fazla incindiniz, ihmal edildiniz ve küçümsendiniz ve babanıza, annenize, dünyaya öfkелisiniz. Ama

Sonuçta sadece aileni bir araya getirmek istiyorsun, değil mi? Bu kasabayı yakıp yıkmak istemiyorsun, değil mi?

Naomie gözyaşlarıyla dolu gözlerle ona baktı ama hiçbir şey yapmadı.

'Tüm bu planlama, bitmek bilmeyen keşifler, dikkat dağıtıcı yangınlar, gerçekten sizin fikriniz miydi?

Helen, Naomie'nin dikkat dağıtmanın ne demek olduğunu anlamak için bir an düşünmesi gerektiğini anlayabiliyordu ve o anda cevabı bulunduğunu biliyordu.

'Ve bize büyük yalanı satmak için kendini ne sürme fikri İtfaiye ve Kurtarma dövmesi olan bir adam görmek hakkında? Bunu sen buldun, değil mi?

Naomie duraksadı, sonra cevap verdi:

"Tabii. Dediğim gibi -

"Şu ana kadar bana söylediklerinizi dikkate almayacağım, zira bana birçok kez kasetten yalan söylediniz, ancak bana doğruyu söylemenizi istediğim bir şey var. Firstpersonsingular kimdir?'

Naomie'nin tepkisini gözden kaçırmak zordu. Sanki daha önce Elini kasada yakaladı - ilk şaşkınlık, ayrılma, geri çekilme arzusuna dönüştü. Elindeki yara sertçe yokladı, onunla bir odada kilitli kalmaktan başka bir yerde olmak istiyordu.

Sulayanlar.

"Yakın olduğunuzu biliyoruz," diye etti Charlie, daha yumuşak bir sesle. 'Bu kişiye sadakat duyduğunuzu, hatta belki de sizi biraz kontrol ettiğini. Ama bizim görüşümüze göre bu yangınlardan esas olarak bu kişi sorumlu, dolayısıyla bize kim olduğunu söylemeniz sizin yararınıza olacaktır.

Naomie başını şiddetle salladı ama onlara bakmayı reddetti. Helen garip bir sempati ve kmsemi karışımı hissetti. Kendisini zel hissetmesini sağlayan kişiye - 'projeye' - hala bağlı olan karmakarışık ge kıza baktı.

'ğreneceğiz, Naomie. Bu konuda hiç kuşkun olmasın,' dedi Helen. 'Ve bu, bu işi sona erdirmemize yardım etmek için tek şansın. Bu işi mahkemeye taşındığında büyük bir fark yaratabilir.

Şimdi Naomie başını kaldırdı ve Helen onun gözlerindeki korkuyu yakaladı.

'Korkacak bir şey yok. Korumaya ihtiyacınız varsa bunu ayarlayabiliriz. Ve eski hayatına geri dönmene gerek yok, bir kez zamanınızı doldurdunuz. Sana yeni bir yer ayarlayabiliriz - yeni bir isim, yeni bir yer, yeni bir gelecek. Ama bize şimdi yardım edersen.

Firstpersonsingular kim?'

Naomie bir kez daha kendi içine çekilmeden önce aniden, "Sana yardım etmeyeceğim," dedi.

'O zaman bu görüşmeye son veriyorum. Ben elimden geleni yaptım ve avukatınızdan bu arayışı sizi ikna etmek için kullanmasını rica ediyorum. İşbirliği yapmak tek seçeneğiniz.

Naomie acı bir şekilde, "Onu senin gibilere asla teslim etmeyeceğim," diye karşılık verdi.

"Yani birinci tekil şahıs bir "erkek" mi? Helen hızla geri döndü. "Bu da bir başlangıç sanırım.

İlk ihanetinin suçluluğunu hisseden Naomie'nin yüzündeki kan çekildi.

"Adını öğreneceğiz, Naomie. Bu sadece bir zaman meselesi. Şimdi kendine konuşacak kadar cesur olup olmadığını ya da geri kalan günlerini parmaklıklar ardında geçirmek isteyip istemediğini sormalısın.

Senin hatan olmayan bir şey.'

Ve böylece Helen gitti, Charlie de hemen arkasından.

"Bunu en baştan alalım, olur mu?"

Helen tüm ekibi olay odasına çekmişti ve onlar da en son gelişmeleri duymak için etraflarında toplanmışlardı.

'Naomie Jackson'ın erkek bir suç ortağı var.

son kundaklama saldırılarının azmettiricisi olduğundan şüpheleniliyor.

Kendisi internette "firstpersonsingular" takma adını kullanıyor. DS Sanderson, FPS hakkında bildiğimiz her şeyi bir araya getirerek kısa bir profil oluşturdu,

internette, sosyal medyada ve benzeri yerlerde yaptığı son paylaşımları içeriyor. Erkek, buralı gibi görünüyor ve muhtemelen onlu yaşlarının ortalarında ya da sonlarında'.

Odada hemen bir uğultu koptu - bu, suçluları genellikle yirmili ya da otuzlu yaşlarda gösteren standart kundaklama profili değildi.

"Okula ya da öğretmenlere birkaç atıfta bulunuyor. Ayrıntı vermiyor ama bahsettiği olaylar yakın tarihli gibi görünüyor ve onu GCSE sınıfına ya da biraz üstüne koyuyor. Elbette Naomie'nin güvenini kazanmak için yalan söylüyor olabilir, ancak paylaşımlarının genel tonu, derin bir sinizme aşılınmış bir gençlik öfkesi ve isyanı ve

Özellikle ebeveynlerine ve genel olarak otorite figürlerine karşı acı çekiyor. Naomie'den çok daha az akıcı yazıyor, bu da ilginç. Az konuşan bir adam mı yoksa denetimsiz bilgisayarlara erişimi sınırlı mı?

Ekip şimdi çarşafı elden ele dolaştırıyordu ama gözleri Helen'e takılmıştı.

"IP adresinin izini sürmeye çalışıyoruz, ancak 4G veya benzeri bir tablet kullanıyorsa, bu bir çıkmaz sokak olabilir, bu yüzden şimdilik onun karakterine odaklanmıştır. Paylaşımlarından anlaşıldığı kadarıyla depresyon, aynı zamanda güçlü üstünlük duyguları. Kontrolü arzuluyor

ve yangınların yarattığı etkiden zevk alıyor gibi görünüyor. Görünüşe göre her şeyi o belirliyor. Yani yakın zamana kadar güçsüz, göz ardı edilmiş ya da ihmal edilmiş genç bir erkek arıyoruz.

'İlişkilerinin gidişatı nasıl? FPS ve Naomie? McAndrew sordu. "Sevgili miydiler?

"görünüyor," diye araya girdi Sanderson. 'İletişim kurdular Yaz boyunca her gün ve sonbahara kadar. Onu idolleştirmek için büyük bir oyun oynuyor - ona defalarca "Melek" diyor - ve her zaman kendine olan saygısını artırmaya çalışıyor. O da ona karşı çok korumacıdır - görünüşe göre ona bir zarar gelmesinden endişe etmektedir - ancak kendi elleriyle mi yoksa başkasının elleriyle mi olduğu belirsizdir. Sürekli Sanki kaygısının temel nedenini açıklıyormuş gibi ilk tanıştıkları zamana atıfta bulunuyor.

"Yakınlaşmışlar mıydı? DC Lucas birkaç sessiz kıs kıs gülüşün arasında sordu. "Söylemesi zor," diye yanıtladı Sanderson. 'Yakınlaştıklarını hayal etmek zor.

ama iletişimlerinde seks ya da yakınlıktan hiç söz edilmiyor'.

Sanderson ilişkilerini incelemeye devam etti ama Helen'in zihni çoktan farklı bir yöne doğru ilerliyordu, gizli bağlantılar kuruyordu. Hiçbir uyarıda bulunmadan gruptan uzaklaşarak masasına doğru yürüdü. Dosyalarını aldı ve yangından kurtulanların hastane raporlarını bulana kadar hızlıca karıştırdı. Ethan Harris'le ilgili sayfaya gelene kadar sayfaları karıştırdı. Gözleri metnin üzerinde gezindi, kelimeler ve ifadeler şimdi ona sıçradı: 'serebral palsi', 'inatçı

Sol elin titremesi', 'tarihi yanık yaraları'. Helen birden Agnieszka Jarosik'in neden özel olarak seçildiğini anladı.

Tedavi. Kundakçıların neden kibritleri karıştırdığını biliyordu.

İkinci ve dördüncü saldırılar sırasında. Ve Naomie'nin yara izini - sol avucundaki yanık haçı - daha önce nerede gördüğünü biliyordu.

En önemlisi, Naomie'nin Harris yangını başladıktan sonra neden herkesten on iki dakika önce 999'u aradığını biliyordu. O gece onu bu kadar erken aramaya iten şey korku ya da heyecan değildi. Sevgiydi.

**Firstpersonsingular tarafından yazılan
blog yazısı. Cumartesi, 12 Aralık, 10.30**

Komik görünümlü bir melekti. Ama benim için çok güzeldi.

Hüzünlü yüzünü o çılgın afro saçları çerçevesiyordu ve yüzünün sol tarafında siyah bir gözün gölgesi vardı. Yüzü o kadar Bana yakındı, nefesini hissedebiliyordum ve ilk başta kafam karışmıştı. Kimdi bu kişi? Benden ne istiyorlardı? Sanırım ben Bir şeyler görüyordum - başını çevreleyen bir tür aurası vardı, sesi yumuşak ve rahatlatıcıydı - ama daha sonra doğru gördüğümü anladım. O bir melekti. Daha da ötesi, o benim meleğimdi.

İşlerin böyle yürümesi çok komik. Kötü muameleyi nasıl yutabiliyorsun, ihmal ve daha fazlası, ancak basit bir nezaket eylemiyle geri alınabilir. Başkaları yanımdan geçip gidebilirdi ama o geçip gitmedi. O gün beni ayağa kaldırdı ve beni ben yaptı. Birlikte parçalarımızın toplamından daha fazlasıyız.

Ama artık işler değişti. Eskiden olduğumuz gibi olamayız. Bu yüzden işi bitirmeye hazırlanırken iyi zamanları hatırlamanın zamanı geldi. İnsanlar yaptıklarımızdan dolayı bizi suçlayacaklar ama bizim tek yaptığımız onlara gerçek yüzlerini göstermek oldu ve bunu da başardılar. Yangından sonra ailem röportaj verirken gülsem mi, kussam mı bilemedim. Beni ne kadar sevdiklerini, iyi olduğum için ne kadar rahatladıklarını söylüyorlardı. Şu tekerleme kafamın içinde dönüp duruyordu: 'Yalancı, Yalancı...'. Ben onların 'kazasıydım' - babam aslında bunu bir kez yüzleştirdim. Bir insan nasıl kazara olabilir? Ama gerçekten suçladığım o değil.

Var olmamamı dilediler. Beni dadılara verdiler, onlar da gereken en az şeyi yaptılar, sonra da beni görmezden geldiler. Ben onlar için bir utanç kaynağıydım.

herkes, suçlu bir sır. Beni ya döverler ya da sakinleştirecek boyun eğmemi sağlardı ve bu işe yaramazsa bana bağırırlardı. O anları severdim - onlar bağırıp çağırırken tükürük parçalarının yüzüme düşmesi - en azından o zaman onların dünyasında var olurdum.

Artık varım. Ve işim bitmeden ikisini de ünlü yapmış olacağım. Bu benim son yazım, anne ve baba. Size son teklifim. Hepinize son teklifim. Benim adım Ethan Harris ve ben ateşleyiciyim.

DC'ler Lucas ve Edwards arkadan yetişmeye çalışırken Helen merdivenleri üçer üçer çıktı. Sanderson, Ethan Harris'in kaçmaya çalışması ihtimaline karşı bir çevre kordonu düzenlemekle meşguldü ama Helen ona bu fırsatı vermemeye kararlıydı. Yangından sonra Harris ailesi Yukarı Shirley'de kiralık bir daireye taşınmış ve Anastasia Teplova adında yeni bir bakıcı tarafından desteklenmişti. Harris ailesinde normal yaşamın bu kadar kısa sürede yeniden kurulması inanılmazdı. Her ikisi de Ebeveynler çoktan işe dönmüş ve oğullarının bakımını ücretli yardımcılara bırakmışlardı.

Helen hızla üçüncü kattaki dairelerine ulaştı. Bu davada gölgeleri kovalamak için çok fazla zaman harcamıştı.

Çözüm başından beri burnunun dibindeydi. Harris ailesinin davranışlarında kesinlikle bir 'terslik' vardı.

birlikte ve Helen şimdi bunun rol yapmalarından kaynaklandığını fark etti - sevgi dolu bir aile gibi davranıyorlardı. Ethan aylardır rol yapıyor, planlarını ve daha sonra da gece faaliyetlerini ailesinden ve bakıcılarından gizliyordu. Gizleyemediği tek şey sol elindeki yanık iziydi. O yanık izini Helen hastanede, yangının devam ettiğini düşünmüştü ama şimdi haç şeklindeki desen açıkça . Firstpersonsingular blogunda kendini yakmaktan bahsetmişti - bu Naomie ile imzaladıkları ve birbirlerine olan bağlılıklarını ateşle test ettikleri anlaşma mıydı?

DC Edwards ona katıldığında Helen hiç tereddüt etmeden kapıyı kırmasını emretti. Kapıcıyı kullanmayı düşünmüştü ya da Hatta kapıyı kendisi bile çaldı, ama yaptırım uygulayamadı. en ufak bir gecikme. Edwards bir koşu yukarı çıktı ve kendini kapıya doğru fırlattı. Mandal tatmin edici bir çığlıkla tahtadan koptu ve

kapı açıldı. Helen bir kapıdan içeri girdi.

Görevini yapmak yerine telefonunda Fruit Crush oynayan, şaşkın bakışlı bir Bulgar ile karşılaştı.

Anastasia Teplova kırık dökük bir sesle bazı protestolar kekeledi. İngilizce biliyordu ama Helen'in arama izni kartıyla karşılaşınca sustu. Genç kadın kendisinden sorumlu olandan çok az yaşlıydı ve belli ki çok basit düzeyde İngilizce biliyordu. Bu ebeveynler oğullarıyla ne kadar ilgisizdi?

"Ethan nerede?

Anastasia şaşkınlıktan dili tutulmuş bir halde öylece dururken Helen, Edwards ve Lucas'a aramaya başlamalarını işaret etti. Sonra ev yardımcısına yaklaşarak arama izni kartını bir kenara koydu.

'Başın belada değil ama Ethan'la konuşmam gerek. O burada mı? Sonunda söylemeden önce uzun bir duraklama daha oldu:

"Odasında.

Bununla birlikte dairenin arka tarafındaki küçük, yardımcı bir yatak odasını işaret etti. Helen hemen oraya doğru koştu ve kapıyı açarak içeri girdi.

Boş bir oda bulmak için.

Duvarlarda henüz bir şey yok. Yatağın başucundaki masada da bir şey yok. Sadece eski bir dizüstü bilgisayar, kapalı ve gücü kesilmiş bir şekilde, masanın üzerinde kirli bir kahve fincanının yanında duruyordu. Ethan'ın burada olduğu belliydi ama yangın merdiveninin yanındaki açık pencereden de anlaşılacağı gibi, artık çoktan gitmişti.

"Ne ile ilgili olduğunu sorabilir miyim?"

Yeni bir resepsiyonistti - daha önce kısa süreli ziyaretlerinde görmediği biriydi - ama her biri öncekiler kadar sümüklüydü.

"Oğluyla ilgili. Bu arada, o benim."

Ethan Harris onun yüzündeki ifadenin değişimini izlemekten keyif alıyordu.

Annesi Ocean Village'da prestijli bir mimarlık firması işletiyordu ve genellikle kapıda nöbet tutmaları için güzel ama çetin ceviz genç kadınlar tutardı. Satıcılar, geç kalan kuryeler ve beleşçilerle başa çıkmakta ustaydılar. Bu yenisi onu ikincisiyle mi karıştırmıştı? Kadın

Adamın yüzünü, gevşek kolunu, kambur duruşunu ilk gördüğünde, bakışlarında tuhaf bir hoşnutsuzluk ve gariplik karışımı vardı. Ama onun kim olduğunu anladığında, boğulmuş ifadesi kendini sıyırdı

inandırıcı olmayan bir gülümsemeye dönüştü. Ondan nefret etmek için bir neden daha. "Bir dakika lütfen," diye mırıldanarak çatı katını aradı.

Ofis. Ethan dikkatle onu izliyor, bir yandan da sol elindeki yara izini karıştırıyordu - son zamanlarda sinirsel bir tik haline gelmişti. Birkaç dakika sonra ona telefonu uzattı. Bu her şeyi anlatmıyor muydu? Başka bir ebeveyn olsa onu yukarı göndermesini söylerdi.

"Neler oluyor Ethan? Her şey mi?"

Her şey yolunda. Sadece canım sıkıldı ve seni ziyaret edeyim dedim.

Kendi annemi ziyaret , değil mi?"

Cevap vermeden önce kısa bir duraklama oldu:

"Tamam, ama saat on ikide bir toplantım var, o yüzden hızlı olmak zorunda. "Uzun sürmez," diye cevap verdi Ethan, ahizeyi uzatmadan önce

kulak kabartan resepsiyon görevlisine geri verdi. Eli her zamankinden daha fazla titriyordu, bu da devir teslimini beceriksiz ve garip kılıyordu. Şu anda bile bu küçük şeylerden utanması ne tuhaftı.

Resepsiyon görevlisi onu içeri aldı ve o da asansörlere doğru yürüdü. Burada durakladı ve ön masadaki telefon bir kez daha çaldığında, bu zamanında gelen dikkat dağıtıcı fırsattan yararlanarak asansörleri geçti ve bodruma inen yangın merdivenlerinden geçti. Annesini görmeye hiç niyeti yoktu.

Gerçekten de, eğer istediği gibi olsaydı, onu bir daha asla göremezdi.

Luke Simms bir an için konuşamadı, yüzündeki kan çekiliyordu. Charlie sorduğu soruya bu kadar güçlü bir tepki vereceğini tahmin etmemişti ve genç çocuğun bayılmasından endişe ederek kolunu Luke'un koluna koydu.

'Kendinizi buna hazır hissetmiyorsanız bekleyebilirim, ancak şu anda bilmenizde fayda var -'

'Sadece bir dönem oradaydı. Onu pek tanıımıyordum.'

Luke yeniden konuşmaya başlamıştı ama rengi yerine gelmemişti. Babası şaşkın, endişeli ve biraz da korkmuş bir halde onu izliyordu.

"Bu da demek oluyor? Ethan Harris kim, Tanrı aşkına?"

"Soruşturmamızla ilgilenen bir kişi," diye cevap verdi Charlie soğukkanlılıkla. "Peki sen onu tanıyor musun, Luke?"

Yaptım. Birazcık. Yani ayrılmak zorunda kalmadan önce çok kısa bir süre okuldaydı ama bir arkadaşlık. Beni ziyarete geldi.

Tanrı aşkına, yangından sonra hastanedeydim. Yatağın ucuna oturdu ve bana başsağlığı diledi...'

Helen'in Charlie'ye sık sık söylediği gibi, şeytan ayrıntıda gizlidir. Ethan Harris'in eğitim geçmişine göz atarken, onun Luke Simms'le Millbrook'taki aynı lüks ortaokula gitmesi tesadüfüne takılmıştı. Harris okulda sekiz haftadan az bir süre kalmıştı - ani ayrılışının nedeni henüz belli değildi - ve orada kaldığı süre o kadar kısaydı ki kimsenin dikkatini çekmemişti. İlk soruşturmalarında dikkatlerini çekmişti. Ama şimdi, özellikle de Luke'un Harris'in

Yangından sonra hastanedeyken. Helen haklıydı - katil en başından beri kendini hikâyeye dahil ediyordu.

"Okulunuzda geçirdiği zamanı nasıl tanımlarsın Luke?"

Luke'un kasvetli cevabı 'Mutsuz' oldu. "Zor bir karakterdi - Düşmanca, şüpheci, biri onunla alay ettiğinde hemen alınganlık gösteren biriydi. Ve bunu yapmaktan mutlu olan pek çok insan vardı. Okulun nasıl bir yer olduğunu bilirsiniz.

"İnsanlar neden onunla alay etti?" "Çünkü o farklıydı.

İşte oradaydı. Charlie buraya gelirken Ethan'ın hastane raporunu okumuştı. Yanıklarının değerlendirilmesine ve duman solumanın etkilerini belirlemek için yapılan çeşitli testlere ek olarak, bir de geçmişteki sağlık sorunlarının küçük, tarafsız bir özeti. Ethan'ın doğduğundan beri Fetal Alkol Sendromu'ndan muzdarip olduğu belirtiliyordu.

Bu durum annesinin hamileliği sırasında aşırı alkol almasından kaynaklanmış ve hem beyninin hem de uzuvlarının gelişimini etkilemiştir. Zeki ve konuşkan olmasına rağmen Ethan, FAS'ın bir sonucu olarak hafif serebral palsi ve epilepsi başta olmak üzere birçok sağlık sorunu yaşadı. Bu, çocuğunuza hediye edebileceğiniz bir mirastı.

"farklı görünüyordu," diye devam etti Luke. "Yüz hatları daha yumuşaktı, sanki... bilirsiniz... tam olarak şekillenmemiş gibiydi. Ve insanlar onunla alay ederdi.

"Onunla alay mı ettin?

'Hayır... Hayır, ilk başta değil. Tanrı aşkına, ondan *hoşlandım.*' "Neden?

"Çünkü yazma konusunda iyiydi. Yaratıcı yazarlık, anlama, eleştiriler - tüm bu şeyler. Kafasının üzerinde durabilirdi. Ve bana yardım etti - bu konularda hiç iyi değildim. Ondan isteseydim benim için yapardı. İyi anlaşırdık.'

"Peki ne oldu?

Luke şimdi tereddüt ediyordu, nefes alış veriş kısılmıştı. Charlie, Thomas Simms'e hızlıca bir bakış attı ama o nazikçe Devam et. Onun gibi o da Luke'un bundan sonra ne söyleyeceğini merak ediyordu.

"Luke? Charlie nazikçe sordu.

"Diğer çocuklardan bazıları - futbolcular - onunla takılmamı istemediler. Bana onunla ilişkimi söylediler. Reddettim, bu yüzden *beni* . Okul takımından, çetelerinden ve *Her şeyi*. Bir süre takıldım ama ...'

"Ama sonra tekrar içeri girmek istedin? Charlie onun yerine tamamladı.

"Evet, bu yüzden bana bir verdiler. Bir test... ve ben de . Şimdi gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Bana onu küçük düşürmemi söylediler. Eski hayatımı geri istedim ve ... bir sonraki sefer yanıma geldiğinde - kantindeydi - ona benimle konuşmasını istemediğimi söyledim. Bana nedenini sorduğunda... Bana nedenini sordu, ben de ona lanet bir ucube olduğu için olduğunu söyledim...'

Luke şimdi yıkılmıştı, yaptıklarının tüm önemi nihayet kendini hissettiriyordu. Babası onu kollarında ileri geri sallayarak gözyaşlarını dindirmeye çalıştı. Charlie on dakika daha kaldı ama artık yapabileceği çok az şey vardı ve varlığının Luke'u rahatlatmadığını hissediyordu. Ne yardımcı oldu ne de hoş karşıladı. Elbette onlara göz kulak olacaktı ama bu yalnız başlarına yüzleşmeleri gereken bir şeydi. Luke yapmıştı hoş olmayan ve kötü niyetli bir şeydi ve hayatın sapanlarıyla başa çıkamayan bir çocuk tarafından vahşi bir şekilde karşılık görmüştü. sürekli ona fırlattı.

Bu, işlenen suçla kıyaslanamayacak kadar korkunç bir intikamdı ve Charlie, Luke'un zamanla bunu anlayacağını ve böyle davranmamayı öğreneceğini umuyordu.

kendini suçluyordu. Charlie, Luke'un çığlıkları hâlâ kulaklarında çınlarken, arabaya doğru kederli bir şekilde yürürken kendi kendine, "Bir umut," diye düşündü.

Daha önce hiç bodrum katına inmemiştii, bu da Heyecan. Annesinin ev ofisinden 'ödünç' aldığı binanın planlarında görmüştü, ancak neyin peşinde olduğunun dikkat çekmesinden korktuğu için önceden incelemekten çekinmişti. Ailesinin iş yerine gitmesi duyulmamış bir şeydi. habersiz.

Ortalık zifiri karanlıktı ve ışık düğmelerinin yerini bulmak için ne kadar uğraşsa da bulamayınca Ethan sırt çantasından ağır bir fener çıkardı ve tıkladı. Bunu yaparken yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Bazen elmalar gerçekten de kucağınıza düşer. Çoğunlukla masa ve sandalyelerden oluşan birkaç parça atılmış ofis mobilyası vardı. Bu da yeterli yakıtı sağlayacaktı, ama asıl hediye yerde gevşek plastik içinde duran büyük miktarda parçalanmış kağıttı. çuvallar. Ateşin yanmasına yardımcı olurlardı ve ondan sonra ...

Ethan hızla eski mobilya parçalarını odanın ortasına taşımaya koyuldu, ağır parçaları doğru yöne itmek için kalçalarını kullandı. Annesinin planlarından asansör boşluğunun tabanının burada olduğunu biliyordu ve ateşi burada yakmayı planlıyordu. Alevler şafttan yukarı sıçrayarak hızla üst katlara yayılacak ve aynı zamanda asansörü bir kaçış aracı olarak devre dışı bırakacaktı.

Bu yangın şimdiye kadarkilerin en büyüğü olacaktı ve bunu görmek için sabırsızlanıyordu. Heyecanı arttıkça parmaklarının karıncalandığını hissedebiliyordu.

Projelerinin bu doruk noktasını Naomie ile ilk kez prova ettiğinde, Naomie itiraz etmişti. Çok fazla ikincil hasar - yani Bu büyük binayı işgal eden diğer yedi işletme. Ama ona göre bu her şeyi daha da güzelleştiriyordu. Ortalık sakinleştğinde, *herkes* ailesinin suçlu olduğunu bilirdi. Bu ölümler

ve babası annesinin yasını tutarken, *bunu* düşünmek için bolca zamanı olacaktı.

Planlandığı gibi, bugün dikkat dağıtıcı yangınlar olmayacaktı. Bu saldırıyla ilgili hiçbir uyarı olmayacaktı. Ethan parçalanmış kâğıtları toplamak için geriye yürüdü, sonra aniden yerinden sıçradı. Vuruldu. Delici bir alarm uzun ve gürültülü bir şekilde çaldı, pis tuğla bodrumda yankılandı.

"Ne oluyor lan...?"

Bu bir şaka olmalı. Olmak *zorunda*. Bugün yangın tatbikatı yapıyor olamazlardı. Annesinin günlüğünü kontrol etmişti. Yangın tatbikatları Ayın ilk günü, saat gibi düzenli. Hangi kozmik hata yüzünden bugün bir tane var... ?

Şimdi onu bir düşünce yakaladı. Elbette bu alarmın tesadüf olmama ihtimali vardı. Bir şekilde *biliyorlardı*. Naomie hiçbir şey söylemeyecekti - bundan emindi - ve en son teklifini sadece bir iki saat önce göndermişti, ama öyle bile olsa ...

Şimdi Ethan harekete geçmişti. Bir şey ona Helen Grace'in burada olduğunu söylüyordu. Bu olay başladığından beri ilk kez ondan öndeydi. Ve şimdi ateşi düşünmüyordu.

Uçmayı düşünüyordu.

'Herkes dışarı. Herkesi dışarı çıkarmalıyız.'

Alarmlar hâlâ çalıyordu ama binadan çıkan ofis çalışanlarının akışı hâlâ düzenli bir şekilde devam ediyordu. Bu Helen'in sahip olduğu şeydi. bekliyordu ama yine de bu onu çileden çıkarıyordu. Neden ofis çalışanları her yangın alarmı bir tatbikat ya da bir hata mıydı? Yangının gerçek olabileceği hiç akıllarına gelmedi mi?

Noel öncesinde başka aileler de ziyaret ediyor olabilir.

Onlar mı?

Helen itfaiye memurlarını kendilerini gösterdikleri anda yakaladı, İnsanları daha hızlı hareket etmeye çağırıyordu. Yanık kokusu alamıyordu ama içgüdüleri ona Ethan Harris'in buralarda bir yerde olduğunu ve oyundaki son hamlesini planladığını söylüyordu. McAndrew Helen'ı Ethan'ın

'firstpersonsingular' olarak son ve muhtemelen son gönderisi ve Helen metni okur okumaz annesinin onun son kurbanı olacağını biliyordu.

Jacqueline Harris bir işkolikti ve satır aralarını okuyunca muhtemelen alkolik olduğunu da anlıyordu, dolayısıyla en sevdiği barı yakıp yıkmayacaksa, saldıracağı tek bir yer vardı. İş yeri yirmi yıl boyunca biriktirmişti. Farkına vardığı şey Helen'in tüylerini diken diken etmişti: Bu binada çıkacak bir yangının masum kurbanlarının sayısı yüze yaklaşacaktı ve Helen

Bunun olmasına izin vermemeye kararlıyım.

İnsan akışı şimdi hız kazanıyor ve Helen yüzleri taradı. Ethan'ın yerinde olsaydı nereye giderdi? Ateş yakmak için en iyi yer neresi olabilir? Ethan

Resepsiyon görevlisine göre asansörle yukarı çıkmış ama annesinin ofisine hiç gelmemiş. Peki nereye? Alttaki zemin mi? Mümkün ama bu

Açık planlı bir ofis - Ethan'ın konuşarak içeri girip yangın çıkarması ne kadar kolay olurdu?

İçinden bir ses Helen'e bunun zaten çok yerel olduğunu söylüyordu. Ethan'ın finali için yeterince büyüktü. Zihni bunu düşünürken, gözleri asansörün bankına takıldı. Bu daha iyi bir fikirdi. Yangın bu şekilde hızla yayılarak diğer katlara da sıçrayacaktır. Eğer altta yeterince iyi bir yangın başlattı ...

Bodruma. Eğer akıllı olsaydı, bodruma giderdi. Bodrum katında. Helen'in gözleri asansörün sol , sonra da sağa. Ve işte oradaydı. Üzerinde 'Sadece Personel' yazan basit, mütevazı bir kapı.

Helen ileri doğru bir adım attı ama aniden geriye doğru savruldu. Hemen kendini savunmak için kollarını kaldırdı - ama bu sadece ana çıkışa doğru koşan gözyaşları içinde bir PA idi. İtfaiye görevlileri üniformalı memurlar eşliğinde katları arayıp insanları binayı terk etmeye çağırıırken binadaki hava değişmişti. Polisin varlığı belli ki bina sakinlerini ürkütmüştü - belki de şimdi bu alarm ile yangın arasındaki bağlantıyı kuruyorlardı.

son zamanlarda çıkan yangınlar. Korkmuş, kafaları karışmış ve başka bir yerde olmaya çok hevesli .

Şimdi Helen, bodrum kapısına doğru ilerlerken onu bir o yana bir bu yana savuran bir insan seliyle mücadele ediyordu. Geçmelerine izin vermek için elinden geleni yaptı, ancak içgüdüğü ona hızlı hareket etmesini söyledi, bu yüzden kaçan işçilerden elinden geldiğince kaçtı. tökezledi. Kendini kavgaya o kadar kaptırmıştı ki Önündeki insan bariyerini aşmaya o kadar kararlıydı ki, binanın bakım ekibinin kirli tulumunu ve şapkasını giymiş genç adamın çıkışa ve özgürlüğe doğru süzülerek yanından geçip gittiğini görmedi.

"Nerede o?"

Naomie Helen'den Sanderson'a baktı, sonra tekrar Helen'e döndü. Tekrar. Yumuşak bir dokunuş, sığınacak bir yer mi arıyordu? Bugün bir tane bile bulamayacaktı. Helen, sevgilisinin ve suç ortağının gerçek adını açıkladığı andan itibaren onu ters köşeye yatırmıştı - Naomie'nin, onlara hiçbir şey söylemediği halde Ethan'ı nasıl öğrendiklerini anlamaya çalıştığını görebiliyordu - ve Helen avantajını kullanmakta kararlıydı.

Adı şu anda basında. Tüm limanlara uyarı gönderdik. Kaçacak hiçbir yeri yok. Belli ki ailesinin yanına dönmeyecek, o yüzden bana nereye gidebileceğini söyleyin.

Naomie başını şiddetle sallayarak, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Evet, biliyorsun ve eğer onu önemsiyorsan bize şimdi söylersin.

"Unut .

"Ona ilk biz ulaşmazsak ne olacağı hakkında bir fikriniz var mı?" diye araya girdi Sanderson. 'Dışarıdaki insanlar kızgın ve korkmuş durumda. Ya onu görürlerse, onunla yüzleşirlerse? Ya diğerleri de gelirse? Sitelerde pedofillere ne olduğunu gördünüz, mafya adaletinin neye benzediğini biliyor musunuz? Ethan için de bunu istiyor musun?

Bu tatsız bir sorgulamaydı ama inatçı Naomie ilk kez onlara bir şey teklif etmeyi düşünüyor gibi görünüyordu. Helen da bu fırsatı değerlendirdi.

"Ethan'a karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum. Bu yüzden ailesinin evini ateşe verdikten hemen sonra itfaiyeyi aradın, değil mi?

Naomie tereddüt etti, sonra kısa ve isteksiz bir şekilde başını salladı. "Onu seviyorsun ve onu kurtarmak istiyorsun.

"Ve ben doğru yaptım. İkimiz de bu kadar hızlı yayılacağını düşünmemiştik.

'Öyleyse ona yardım etmemize yardım edin. Artık onun güvenliğini sadece biz garanti edebiliriz.

Naomie şimdi Ethan'a olan sadakati ile Helen'in mantığının gücü arasında gidip geliyordu. Helen son bir zar atmayı denerdi.

'Her şeye rağmen, kötü bir insan olmadığını biliyorum. iyilik olduğunu biliyorum. Bahçede yarı inşa edilmiş bir şenlik ateşi bulduk. annesinin ofis bloğunun bodrum katında bugün. Ethan yüz kişinin hayatını tehlikeye üzereydi. Gerçekten bunun için mi imza attın?'

Naomie omuz silkti, yüz hatlarında suçluluk duygusu oynaşıyordu.

Helen, 'Tabii ki yapmadın,' diye kabul etti. "Ama Ethan yaptı. Ve biz onu durdurduk. Ve küçük oyununu durdurduğumuz için şimdi ne yapacağı konusunda çok endişeliyim. Hayatınızda kendinizi güçsüz ve göz ardı edilmiş hissettiğinizi biliyorum, ancak şimdi bize yardım etmek sizin yeteneğinizde. Bu yüzden ben doğru şeyi yapmanızı istiyorum. Ethan'ınızı sağ salim getirmemize yardım edin. Naomie başını eğdi ve sessizce hıçkırdı.

Helen son bir hamle yapmaya kararlı bir şekilde ona, 'Bunu bir düşün,' dedi. 'Yaptıklarını bir düşün. Karen Simms, Denise Roberts, Agnieszka Jarosik ve küçük Alice Simms. O sadece küçük bir çocuktuk, Naomie. Altı yaşında, önünde koca bir hayat var. Bunu ondan çaldınız - siz ve başka hiç kimse. Ve bence bunu onun ailesine ve Ethan'la birlikte zarar verdiğiniz tüm ailelere borçlusunuz. Vicdanımda daha fazla ölüme yer yok, siz de öyle.

Naomie'nin yere bakmaya devam ettiği uzun bir duraklama oldu. Helen Sanderson'a baktı - ne dediğini duymuş muydu acaba? - Sonra Naomie aniden konuştu ve her şeyi değiştiren tek bir kelime mırıldandı:

"Tamam.

Kahve fincanını dudaklarına götürdü, ama eli çok fazla titriyordu ve bir çınlamayla geri bıraktı. Ani gürültü kafe sahibinin işinden başını kaldırıp kısa bir süre bakmasına neden oldu. dikkatini yağlı domuz pastırması ve sosis parçalarını bir tavanın etrafına itme işine verdi. Yağ kokusu Ethan'ın kusma isteği uyandırdı ve kalkıp gitmek için çok istekliydi, ama temkinli davrandı günü taşıdı. Nicholstown'daki bu küçük yağlı kaşık iyi bir saklanma yeri idi. Buraya gelen tek insanlar, her ikisinin de kendi başlarına yeterince sorunu olan çamaşırcılar ve Polonyalı inşaatçılardı. onun için endişelenmek.

Kirli tulumunun içinde gülünç bir görüntüsü vardı ama bu olamazdı. yardımcı oldu ve şimdi işe yaradı. Kafenin duvarında asılı duran televizyonda günün her saati Sky News yayınlanıyordu ve Ethan hem telaşlanmış hem de

Anne ve babasını Southampton Merkez Polis Karakolu'nda bir masanın arkasında, DI Grace'in yanında otururken görmek şimdi çok eğlenceli.

Ses kısıktı, bu yüzden Ethan sandalyesini biraz daha yaklaştırdı ve duymak için zorladı. Bu küçük konuşmayı kaçırmak istemiyordu. Pantomim.

'Eğer bunu duyabiliyorsan Ethan, lütfen bize ulaş. Seni seviyoruz oğlum ve sadece güvende ve iyi olduğunu bilmek istiyoruz.

Bu onlara ne kadara mal oluyordur? Yalanlar boğazlarına yapışmış olmalı ama en iyi kısmı bu değildi. İçleri kan ağlıyor olmalı, bir katil yetiştiren ebeveynler olarak dünyaya gösteriliyor ve asla bir ipucu yoktu. Her zaman inkâr etmeye çalışsalar da, o onların etinden ve kanından biriydi. Ve bunu onlara ödetecekti, tıpkı kendisine ödettikleri gibi.

'Ücretsiz arayabileceğiniz bir numara var..'

Babası bildik tökezleme tarzıyla devam etti. Bu sabah içmiş miydi? Bu konuda onu geçemezdi. Eğer o ve Jacqueline sorunlarının boyutunu kabul etseydi, muhtemelen kendilerini yüksek işlevli olarak sınıflandıracaklardı. alkolikler. Bu ne kadar yanlış bir etiketti. Profesyonel olarak başarılıydılar ama yüksek işlevli hiçbir yanları yoktu. Soğuk, acımasız ve bencildiler.

Her zaman onların dikkatini çekmek için çabaladı ve bunu başaramadığında daha yüksek sesle bağırdı. Bu da işe yaramadığında. daha çaresiz önlemler almaya başladı. Taciz, küçük şiddet eylemleri ve daha sonra bazı yangınlar. Bunlar her zaman karakteristik sakarlık eylemleri olarak değerlendirildi, çünkü gerçeği kabullenmek oldukça zordu. Onu ilaçlarla ve daha sonra Agnieszka gibi ona bağıran ve davranışlarından sıkıldığında onu odasına kilitleyen sürtüklerle kontrol etmeye çalışmışlardı. Yine de, iyi şeyler bekleyenlerin başına gelir. Hepsinin karşılığını güzel bir şekilde almışlardı.

'Ölümlle burun buruna gelmesinin' etkisiyle hâlâ sersemlemiş olan annesi şimdi sahnenin ortasına geçmişti ve ağlamaklı bir yakarışın ortasındaydı.

Kimin için ağladığını merak etti. Kendisi için mi? Evliliği için mi? Hayatı için mi? Yoksa oğlu için duyduğu pişmanlığın gözyaşları mıydı? Tek merak ettiği buydu.

ona hiç ilham vermemişti. Ne sevgi, ne merhamet, ne de Acımak bile değil, sadece pişmanlık. Hepsine pahalıya mal olan sarhoş, korumasız bir sevişme için.

Ethan'ın gözleri ekrandan uzaklaştığında kafe sahibinin bir kez daha ona baktığını gördü, dikkatinin neden ekrana bu kadar sabitlendiğini merak ettiğine şüphe yoktu. Adam gözlerini indirirken

Ama Ethan'ı düşündü. Yapacak bir şey daha vardı - son bir hareket. Daha ne kadar hareket edebilirdi?

fark edilmeden, şimdi şehir onu ararken? Birinin şüphelenmesi ne kadar sürer? Ya da daha kötüsü, onu tanınması?

Artık her şey dengede duruyordu. Sona çok yaklaşmışlardı ve Ethan bakışlarını bir kez daha acınası anne babasına çevirdiğinde yenilmeyeceğine yemin etti. Naomie cesaretini korursa her şey yoluna girecekti. Çemberin tamamlanması artık sadece bir zaman meselesiydi.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?

Şimdi Naomie konuştuğuna göre Helen her şeyi kararlıydı.

"Onu buldum.

"Ne demek istiyorsun?

"Eve doğru yürüyordum ve ... onu buldum. Sokakta yüzüstü yatıyordu. Birkaç kişinin sarhoşmuş gibi etrafında dolaştığını gördüm. Ama bana öyle görünmedi.

"Kriz mi geçiriyordu?

Naomie başını salladı.

"Geç saatlere kadar dışarıdaydı, sokaklarda yürüyordu. Ve bu şeyler ortaya çıktığında hissedebiliyor - ellerinde ve ayaklarında karıncalanma oluyor, görüşü tuhaflaşıyor - ama bu onları durdurabileceği anlamına gelmiyor.

Düşmüştü, kafasını çarpmıştı. Ben de başını kucağıma koydum ve ambulans gelene kadar ona baktım. Bana borçlu olduğunu hissetti, ama ben asla böyle.'

"Ve arkadaş mı oldunuz?

'Başka yoktu, değil mi? Ailesi onu içeride tutmayı severdi, hayatının her saniyesinde patrondur, ama o dışarı çıkmanın yolunu buldu.

Gece aynı saatte, aynı yerde buluşurduk - bunun bizim saat on atışımız olduğuna dair şaka yapardık. Bizim yattığımızı sanan annem ve onun ailesine bir tür siktirip gitme. Gerçi hiç kontrol etme zahmetine girmediler.

"Ne ?

'Konuştuk, sigara içtik, biraz yürüdük. Sadece birlikte olmayı seviyorduk.

O kadar tatlı bir şekilde söylenmişti ki, başka koşullar altında Helen gülümseyebilirdi. Naomie ve sevgilisinin birden fazla katil olduklarına ve vicdanlarında dört ölüm olduğuna inanmak zordu. Şimdi bile

Naomie'yi olması gerektiği kadar korkutmamıştı. O daha çok erkek arkadaşı için endişeleniyor gibiydi.

'Bu onun fikri miydi? Yangınlar?'

'Bu konuda bir şey söylemeyeceğim. Ona kendiniz sormanız gerekecek.

'Bu fırsatı çok isterdim, ama bunun için Özellikler. Onunla nereye gittiniz? Düşünmek için zamana ve alana ihtiyacı olduğunda şimdi nereye gider? Geceleri nereye gider?'

Naomie Helen'e baktı. Şu anda bile Naomie'nin parçalandığını anlayabiliyordu - sevgilisine ihanet etmek zorunda kalacağını hiç düşünmemişti. Bu yüzden yumuşak bir sesle ve biraz da pişmanlıkla Sonunda dedi ki:

"Itchen Köprüsü - altında eskiden gittiğimiz bir yer var. Bazen Armut Ağacı Bahçesi'ne. Mayfield Park. Weston Hard'ın yanındaki saha. Chamberlayne eğlence merkezi. Millers Pond. Bu gece bunlardan birinde .'

Artık Naomie'nin mücadele gücü tükenmişti ve kısa bir an için Helen rahatladığını hissetti. Ölümcül girişimlerdeki en küçük oyuncunun kendisi olduğundan emindi.

'Teşekkür , Naomie. Doğru yaptın.'

Benden alacağın tek şey bu. Ben daha fazlasını yaptım Yeter ," dedi aniden ayağa kalkarak. "Artık hücreme geri dönmek istiyorum.

"Elbette.

"Biraz sıcak yemek ve bir battaniye daha istiyorum, içerisi buz gibi.

"Ne yapabileceğime bakacağım.

Naomie şimdi Helen'e gerçek bir düşmanlıkla bakıyordu - bu Ruh halinin bu kadar çabuk değişmesi inanılmazdı. Erkek arkadaşından vazgeçmesine neden olduğu için Helen'a kızgın mıydı? Yoksa bu tavrı, bundan sonra olabileceklerden duyduğu korkuyu mu maskeliyordu? Her iki durumda da Helen onu zorladığı için memnundu. İhtiyaç duydukları bilgiye sahiptiler ve nihayet sonları yaklaşmıştı.

"Diğerlerini bırakın, size burada ihtiyacımız var.

Gardam bunu nazikçe ama kararlı bir şekilde söyledi ve Helen'e başka seçenek bırakmadı.

uymak. Her zamanki gibi ilk içgüdüğü aramaya liderlik etmekti ama Gardam üst düzey birinin işlemleri koordine etmek için üste kalması gerektiğini savunmuştu. Naomie'nin listelediği yerler Itchen, Woolston ve Weston'da şehrin geniş bir alanını kapsıyordu. Ellerindeki tüm kaynakları bu işe harcayacaklardı ve bu tür yerlerde bu kolaydı.

Araştırmanın dağınık ve odaksız hale geldiği durumlar. Onlar Southampton Central'dan sahadakilere rehberlik ederek, hiçbir taş bırakılmamasını sağlayarak, bunu mil kare mil kare yapması gerekecekti. çevrilmemiş.

Helen içten içe Gardam'ın neden bu konuda bir şey yapmadığını merak ediyordu; olay odasında Gardam'ın işini onun yerine yapacak kadar zaman geçiriyor gibiydi. Gölgeniz olma konusunda tuhaf bir yeteneği vardı, her hareketinizi izliyordu ama aslında araya giriyor. Helen onu hâlâ çözememişti. Belki de aksi yöndeki tüm sözlerine rağmen onun içgüdülerine güvenmiyordu? Belki de O sadece bir röntgenciydi, aksiyonun kalbinden dışlanmaktan rahatsız mıydı? Ya da belki de yanlış işte yanlış adamdı? Helen en çok son seçenekten korkuyordu. Hiçbir zaman bir refakatçiye ihtiyaç duymamış ya da istememişti.

Saatler akıp gidiyordu - akşam 6, akşam 7, akşam 8. Sahadaki ekip kendilerine ayrılan alanın yarısını kat etmişti ve hâlâ Ethan Harris'ten bir iz yoktu. Her geçen dakika Helen'in korkuları artıyordu. Naomie onlara gerçeği mi söylemişti? Artık 'ailesi' olan adamın yakalanması için gerçekten işbirliği yapmaya hazır mıydı? Adamın onun üzerinde ne kadar güçlü bir etkisi vardı?

Gardam, olay odasında kahve ve cesaretlendirici sözlerle dolaşarak sakinleştirici bir etki yarattı.

"Sence sessizce gelir mi?" diye sordu Helen'e, operasyonların durgunluğundan yararlanarak onun aklını çelmek için.

"Bu Naomie'yi ne kadar sevdiğine bağlı," diye yanıtladı Helen. 'Eğer ona gerçekten değer veriyorsa, onu bu durumla tek başına yüzleşmek zorunda bırakmayacaktır. Ama onu kendi amaçları için kullanıyorsa, sadece kendine ve kendi kaderine gerçekten inanıyorsa, o zaman şiddete başvurabilir. Son bir direniş yapmak isteyebilir - çok fazla hapis cezası var

onun önünde. Ama takımdaki çocuklar bununla nasıl başa çıkacaklarını biliyorlar - kendi şartlarıyla teslim olduğunu düşünmesine izin verecekler.

Bunu söylerken bile Helen onlarla birlikte sahada olmayı diledi. Sanderson ve Charlie'nin bunu halledebileceğini biliyordu ama Onun içinde arka koltukta oturmaktan hiç hoşlanmayan bir şey vardı. İşte bu yüzden daha önce hiç terfi almamıştı. düzenli olarak ona teklif etti. O bir cephe askeri idi, asla tepedeki general değildi. Şu anda bile ekiple birlikte dışarı çıkmak için can atıyordu ama bunu gizlemek için elinden geleni yapıyor, Gardam'ın merak uyandıran sorularını sabırla yanıtlıyor, sonra da doğrudan operasyonlara dönüyordu.

Hala bir şey yok. Kaçaklarının kokusu bile yoktu. Artık geç oluyordu - saat dokuz olmuştu - ve karanlıkta Harris'in saklanması daha kolay olacaktı. Helen'in endişesi bir kademe daha arttı - hangi cehennemdeydi? Ne planlıyordu?

göndermeliler mi? Bu Harris'i panikletmeye ve onu dışarı çıkarmaya yardımcı olur muydu? Bu ham bir seçenek gibi görünüyordu ve Helen, Ethan'ın bu şekilde sarsılıp sarsılamayacağını merak ediyordu. O hâlâ DC Lucas aceleyle geldiğinde bunu düşünüyordu.

"Muhtemel bir görüntü, hanımefendi," dedi hızlıca.

"Ekipten mi?

Hayır, halktan birinden. Genç bir kadın Palmerston Park'ta bizim giydiklerimize benzer tulumlar giyen bir adam görmüş. basın açıklamasında belirtilmiştir. Kadın adama meydan okumak istemiş ancak adam onu başından savarak Esplanade'a doğru yürümeye devam etmiştir.

Helen'in aklı karıştı. Bu, ekibinin şu anda arama yaptığı yerin tam tersiydi.

"Bize yalan söyledi," dedi Helen, Lucas'a olduğu kadar kendine de.
"Naomie kaçmasına yardımcı olmak için bizi kasten yanlış yöne gönderdi.
"Kaçmak mı?
'Eğer Esplanade'a doğru gidiyorsa, o zaman sadece bir tane var.
Gideceğı yer,' diye yanıtladı Helen. "Tren istasyonuna doğru gidiyor.

Helen bir dakikadan kısa bir süre içinde sokaktaydı. Merkez İstasyon üslerine yakındı ve Helen hızlı davranırsa Harris'in kaçışını engelleyebileceğini biliyordu. Gardam, İngiliz Ulaştırma Bakanlığı'nı arıyordu.

Polis, Harris'in hareketlerinden onları haberdar etmişti ama Helen'in içinden bir ses bunun yeterli olmadığını söylüyordu. Harris kurnaz bir düşmandı, göz önünde saklanabiliyordu ve hiçbir şeyi kendi haline bırakmaya hazır değildi.

Şans. Merkez İstasyon'dan düzenli olarak trenler kalkıyordu ve o kadar uzağa gitmeyi başarırsa birçok olası kaçış yolu olacaktı.

Southern Road'a doğru hızla ilerlerken, kendini Mountbatten Way'in altı şeridine atmadan önce bir an durakladı. Saatin geç olmasına rağmen hala çok kalabalıktı ve kamyonlar ve arabalar kükrüyordu Helen'i kuyruk rüzgârlarıyla savurarak geçtiler. Kornalar çaldı ve sürücüler bağırdı ama Helen yoluna devam etti. İyi bir ilerleme kaydediyordu ve neredeyse diğer tarafa varmak üzereydi, ancak son Helen kaldırırma doğru hamle yaptığında, yanlış değerlendirdiğini fark etti. karşıdan gelen bir minibüsün hızıyla. Sürücü onu gördü ve frene bastı ama artık çok geçti. Minibüs ona doğru kayarken korkunç bir gıcırta sesi havayı doldurdu.

Son anda sürücü direksiyonu kırdı ve minibüs şiddetle sola doğru savruldu. Helen'e sertçe çarparak onu kaldırırma doğru uçurdu, sonra da kendi üzerine devrilerek yol boyunca yan yattı. Helen sertçe betona çarptı, zıpladı ve hızla güvenlik bariyerine çarptı.

Garip bir sessizlik, boş bir şok anı, sonra Helen ayağa fırladı. Başı dönüyordu, beynini delici bir ses dolduruyordu ama yine de dik durmaya çalıştı. İlk içgüdüğü minibüse doğru koşmaktı ama durakladı ve dönüp baktı

Merkez İstasyon Köprüsü. Harris Nicholstowndan geliyorsa, istasyona ulaşmak için köprüyü geçmesi gerekecekti.

Ve işte oradaydı, köprüye döndü ve hızla karşıya geçti. Şimdi Helen'den sadece elli metre uzaktaydı ve Helen tereddüt ediyor, topallayarak koşmaya başlıyor ve şaşkın sürücüler. Hareket etmek tam bir ıstırap - dizini kötü bir şekilde tutmuştu ve yüzünün yan tarafından kan aktığını hissedebiliyordu - ama devam etti. Harris iyi ilerleme kaydediyordu. yolu neredeyse yarılamıştı ama henüz onu görmemişti. Ya şimdi ya da asla.

Aniden trafikte bir boşluk açıldı ve Helen her iki şeridi de koşarak geçti, diğer taraftaki yaya çitini atladi. Yere düştü.

ve o anda Ethan Harris döndü. O

Onu hemen tanıdı ve köprünün kalan kısmından tren istasyonuna doğru koşmak için geri döndü. Ancak bunu yaparken, iki İngiliz Ulaştırma Polisi memuru görüş alanına girdi, kaçış yolunu kesiyor.

Helen hızla ilerledi, onun bu durumundan faydalanmaya kararlıydı. Karışıklık. Harris bir kez daha döndü ve gözleriyle yolun diğer tarafını taradı.

Helen yaklaşmaya devam ederken, "Bunu aklından bile geçirme Ethan," diye uyardı.

Siren sesleri artık daha da yükseliyordu. Belki de trafik kazasına müdahale ediyorlardı ya da belki de onlara doğru geliyorlardı - hangisi olursa olsun, Helen onları kendi çıkarları için kullanmaya hazırды avantaj.

Southampton Merkez'den birkaç yüz metre uzaktasınız. Bütün polisler şu anda bu yöne doğru gidiyor. akıllıca bir şey.'

Harris doğrudan ona baktı ve Helen onun ne paniklemiş ne de içinde bulunduğu durumdan dolayı hayal kırıklığına uğramış gibi göründüğünü görünce şaşırdı. Aklından geçenler Helen bir şeyler sezmişti ama ne tür bir hesaplama yaptığını söyleyemiyordu.

Üniformalı memurların ilerleyişini kontrol etmek için omzunun üzerinden yarım bir bakış daha atarak, "Sizin olacağınızı umuyordum," dedi.

Hastanede bana ne dedin? "Bunu sana kim yaptıysa yakalayacağız." '

Helen, Harris'e cevap verme tatminini yaşatmadı.

'Ama iyi olduğuna emin misin Helen? Biraz görünüyorsun.'

Yüzünün yan tarafına yapışmış kan, hırpalanmış ve yırtılmış takım elbisesi ile hoş bir görüntü oluşturmuş olmalıydı ama alay edilmemeye kararlıydı.

"Seni gördüğüme sevindim," diye karşılık verdi, yüzündeki kanı koluyla silerek. "Ama ikimiz de bir görüşme odasında olduğumuzda daha da mutlu olacağım.

Harris, Helen'in önerisini görmezden gelerek, "Burada olacağımı nereden biliyordun?" diye sordu.

"Birisi sizi Palmerston Park'ta görmüş ve kaçmak isteyip de arabanız yoksa gideceğiniz yer orasıdır.

Harris başını salladı ama bir şey söylemedi, omzunun üzerinden gergin bir bakış daha attı. Helen ona bir adım daha yaklaştı ama bunu yaparken Ethan onun hareketini hissetmiş gibi göründü ve uzaklaştı. Artık diğer memurlarla arasında sadece otuz metre vardı - zaman ama yine de teslim olmak için hiçbir hareket yapmadı.

'Umarım benim hakkımda kötü düşünmezsin Helen. de aileni sevdiğini sanmıyorum, değil mi?'

Helen hiçbir şey söylemedi, olayın içine çekilmeyi reddetti.

'Sana pek bir şey bırakmıyor, değil mi? Eğer kendi kanından ve canından olanlar seni hor görüyorsa. Komik olan şu , ilk başta onların sevgisini isterdim. Ne zaman Her gece yaptıkları gibi onlar dışarı çıktıklarında ben de gizlice dışarı çıkardım. Sokaklarda dolaşıp onları arardım, beni göreceklerini, beni *isteyeceklerini* umardım - ama hiç olmadı. Bir süre sonra aramaktan vazgeçtim ama yine de sokaklarda yürümeye devam ettim. Karanlığın bana verdiği anonimlik hoşuma gidiyordu. Bunu anlayabiliyor musun, Helen?'

Helen başını salladı ve öne doğru küçük bir adım attı. Hiçbir şey yoktu Helen, Ethan'ın yumuşak, Asyatik yüz hatları, kısalmış kolları ve kambur duruşuyla farklı olduğunu sorguluyordu ama eğer onu olduğu gibi seven insanlar olsaydı bu sorun olmazdı diye düşünüyordu. öyleydi. Belli ki annesi hamile olduğunu fark etmemişti.

hiç bir bebektir - her gece masanın altında kendini içerken. Ama bu onun korkunç

Hem biçimsiz hem de istenmeyen bir evlat olarak gördüğü kendi oğluna yapılan muamele. Helen, yaptıkları önüne alındığında Ethan'a sempati duymayı reddetti, ancak onun saf, acı veren yalnızlığı onu etkiledi ve içten içe, sıradan zalimlikleri ve bencillikleri için ebeveynlerine öfkelenildi. Bu katliamın gerçek mimarları onlardı.

'Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Karanlık bir arkadaş olabilir.'

"Anlayacağınızı düşünmüştüm. Ama yine de acı çektiniz - tüm dünya nasıl acı çektiğinizi biliyor - bu yüzden belki de nasıl hissettiğimi biliyorsunuzdur.

"Bu yaptığın şeyi mazur göstermez Ethan. Dört kişiyi öldürdün.'

"Eğer onlara böyle diyebilirsiniz.

'Onlar . Kocalarıyla, çocuklarıyla, arkadaşlarıyla - 'Onlar kötüydü - hepsi. Hiçbir şey düşünmeyen nefret dolu kendi eğlenceleri için başkalarını küçümsemek ve istismar etmek. Luke Simms "kötü" müydü?

'Sanırım nasıl bir his olduğunu anlamak için orada olmanız gerekiyordu - tüm okul onun alaylarına katılıyordu. Tek üzüntüm Luke Simms'in ailesinin geri kalanıyla birlikte yanmamış olması.

Helen'in bir an için nutku tutuldu. Köprünün altında bir tren Metal tekerlekleri raylara tatsız bir şekilde sürtünerek gürültüyle ilerliyordu. Helen'in yükselen öfkesine mükemmel bir eşlikti bu. ve anksiyete.

'Agnieszka da daha iyi değildi. dövdi ve taciz etti. Benim gibi zavallı, hasarlı bir çocuğun karşılık vermeyeceğini düşündü. Naomie sana o kaltağı ateşe verdiğinde odada olduğumu söyledi mi?

"Bana bunu ve daha söyledi," diye yalan söyledi Helen.

"Eminim söylemiştir.

"Bana düşüncelerinizi, planlarınızı en ince ayrıntısına kadar anlattı. Ama söylediği en şaşırtıcı şey neydi biliyor musun?

"Oyun oynamaktan hoşlanmıyorum -" "Bana seni sevdiğini söyledi.

Ethan ilk kez yanıt vermedi. Helen'in hayal gücü müydü yoksa birdenbire daha mı az ukala görünmeye başladı? Yardımcı polis memurları

Ethan'a çok yakındılar, ama o Helen'a o kadar odaklanmıştı ki onları unutmuş gibiydi.

"Bu da bana karşı bir üstünlüğün olduğu anlamına geliyor. Bu avantajı eve taşımaya hevesliydi. "Blogunu okudum Ethan. Nasıl tanıştığınızı, onun hakkında neler hissettiğini biliyorum. Ona "meleğim" demişsin.

"Öyle.

"Neden?

Çünkü onun güzelliği var. Ve iyiliğe. Ve dinginliği. Çünkü ben daha ağzımı açmadan beni kovmayan tek insan o'

"Hepsini anlıyorum ama şöyle bir şey var. Naomie sadece bir taş atımı uzaklıkta, Ethan. Bir polis hücresinde tek başına oturuyor. Ve şu anda o

suçlarının cezasını çekiyorsun. Bence ona bundan biraz daha fazlasını borçlusun, değil mi?

Ethan cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Helen devam ederken onun yüzünde suçluluk ve teslimiyet belirtileri olup olmadığını dikkatle izledi:

Yalnız, korkmuş ve sana ihtiyacı var. Eğer ona kadar değer veriyorsan, buna şimdi bir son verelim. Farkı sen yaratabilirsin Ethan. Dünyaya bunun senin fikrin olduğunu, onu kandırdığını, kontrol ettiğini söyle. Bu hikayede hala kahraman olabilirsin - hala onu *kurtarabilirsin*. Ama benimle gelmelisin. Ve bunu şimdi yapmalıyız.'

Köprünün altından geçen trenler gergin bir hava yaratıyordu, yüzleşmelerine eşlik ediyordu. Helen baktı

Ethan sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca cevap vermesini bekledi ve sonunda başını salladı. Helen gerginliğin vücudundan sızdığını hissetti ve kemerindeki kelepçeleri çıkararak bir adım öne çıktı.

"Naomie sana nasıl tanıştığımızı anlattı mı?" dedi aniden.

Helen başıyla onayladı ve küçük bir adım daha attı.

"*Nerede* tanıştığımızı sana söyledi mi?

"Hayır," diye cevap verdi Helen, adamın ses tonundan rahatsız olmuştu.

"İşte," dedi köprüyü işaret ederek. "Ve o zamandan beri hemen hemen her gece burada buluşuyoruz.

Ve Helen şimdi Ethan'ın tren istasyonuna gitmediğini fark etti. Bu köprüye doğru gidiyordu.

"Ethan, benimle gelmelisin.

Helen hızla ilerliyordu, artık tüm temkinli tavırları kaybolmuştu ama Ethan onun yaklaşmasından rahatsız olmamış gibiydi.

'Bizim özel yerimiz. Saat 10'daki atışımız.'

Helen trenin yaklaştığını duyabiliyordu ve Harris'in tam olarak ne yapmak istediğini biliyordu. Güvenlik bariyerine doğru koşmaya başladı ve Helen da onunla birlikte gitti, Harris'in önünü kesmeye kararlıydı.

Zıpla. Tek bir akıcı hareketle duvara doğru döndü, ama tam kendini kenardan aşağı bıraktığı sırada Helen onu yakalamayı başardı ceketini tuttu. Tren neredeyse üzerlerine geliyordu, rayların üzerinde hızla ilerliyordu ama Helen bırakmayı reddederek Harris'i uçurumun kenarından geri sürükledi. Bu kaybetmeye hazır olmadığı bir mücadeleleydi.

Sonra birden geriye doğru düşen *Helen* oldu. Kaldırıma çarptığında Harris'in paltosundan sıyrıldığını ve ellerinden kurtulduğunu fark etti. Onu durdurmak için son ve umutsuz bir girişimde bulundu ama havaya tutunmak zorunda kaldı. Birkaç saniye sonra, Harris'in Vücudunun metal raylara çarpması ve hemen ardından trenin kornasının çaresiz, acı dolu çığlığı, makinistin ne olduğunu çok geç fark etmesi.

Helen izleyemeyerek arkasını döndü. Onun ne planladığını neden fark etmemişti? Neden onu durdurmamıştı? Ama bu beyhude düşüncelerle kendini yıpratırken bile, bir şey onu

durup yukarı baktım. Bir ses. Zamanı işaret eden kilise çanlarının sesi.

Ve şimdi Helen yaptığı hatanın büyüklüğünü fark etti. Cebinden cep telefonunu çıkarıp birkaç numara tuşladı ve geldiği yöne doğru umutsuzca koşmaya başladı.

DC McAndrew merdivenlerden hızla inerek ürkmüş meslektaşlarını kenara itti. Helen az önce kapıyı çalmış ve hızla üsse dönüyordu ama kaybedecek zaman yoktu. Çift kapıyı iterek geçen McAndrew, hızla gözaltı alanına girdi.

"Üçüncü hücre. Hemen açılmasını istiyorum."

Nezarethane çavuşu başını kaldırmış, bu ani müdahaleden dolayı üzgün görünüyordu.

"ŞİMDİ!" diye kükredi McAndrew.

Ve şimdi hiç tereddüt etmeden anahtarlarını kaptı ve yürüdü. onunla birlikte soldaki üçüncü hücreye doğru ilerledi. Görüş kapağını açmakta tereddüt etmeden anahtarı çevirdi ve kapıyı kırarak açtı. McAndrew içeri girmek için standart daveti beklemedi ve agresif bir şekilde onu iterek geçti.

Ama çok geç kalmıştı. Naomie Jackson talep ettiği ekstra battaniyeyi sonuna kadar kullanmış ve şimdi sallandığı doğaçlama bir ilmik oluşturmuştu. McAndrew çılgın atarak klozet kapağına tırmandı ve çılgınca düğümü çekiştirmeye başladı ama bunun Umutsuz. Naomie çoktan ölmüştü.

Sonunda, aşıklar ölümden birlikte olacaklardı.

Noel . Thomas Simms'in korktuğu bir gündü.

Karısını ve kızını toprağa vereli iki haftadan az olmuştu ve Noel neşesinin tadını çıkarma fikri ona hem gerçek dışı hem de müstehcen geliyordu. Karen ve tabii ki Alice de Noel'i çok severdi ve yaralarının belki biraz daha az taze olduğu gelecek yıllarda bile yılın bu zamanlarında hep zorlanacağını biliyordu. Bu ona kaybettiği her şeyi hatırlatacaktı.

Cenaze töreninin hemen ardından, sorumluların önceden planlanmış bir intihar anlaşmasıyla kendi canlarına kıydıkları haberini aldılar. Thomas'a göre bu son darbeydi ve günlerce polise, gazetecilere, aileye, kendisini dinleyen herkese öfke kusmuş, ailenin adaletten mahrum bırakılmasına çok kızmıştı. Failler için hiçbir şey hissetmiyordu ve onların ölümü Thomas'ta hiçbir zafer duygusu uyandırmamıştı. Sadece bir boşluk ve hissi.

Luke da aynı şeyi hissediyordu - bunu biliyordu. Thomas'ın oğlu bugünlerde çok az konuşuyordu - bir zamanlar olduğu gibi konuşkan, iyimser bir gençten çok uzaktaydı - ama Thomas onun da öfke ve hayal kırıklığıyla kaydığını söyleyebilirdi. Luke dünyaya öfkeliydi, Harris ve Jackson'a öfkeliydi ama en çok da ailenin talihsizliğinde payı olduğunu düşündüğü için kendisine öfkeliydi.

Thomas'ın aklına oğlunu suçlamak hiç gelmemişti. Ona , başka birinin deliliği tarafından ziyaret edilmişlerdi. Ama ne yaparsa yapsın Luke'un olayları kendi istediği gibi görmesini sağlayamıyordu. Ona göre çok daha suçlu olan başkaları olmasına rağmen, çocuk kendini suçlamaya kararlıydı. Jacqueline Harris

Aslında onlara yazdığı mektup Noel'den üç gün önce gelmiş, pişmanlığını ve suçluluğunu beceriksizce ifade etmişti. Ama Luke ilgilenmemişti ve Thomas mektubu alamadan yırtıp atmıştı.

ilk sayfanın sonuna kadar. Günahlarından arınmak istediği açıktı - ve o bunu ona vermeyecekti.

Bu yıl kutlanacak bir şey yoktu ama Noel yine de geldi, beklenmedik ve istenmeyen bir şekilde. Elbette ağaç yoktu, süslemeler yoktu, hindi ya da hediyeler yoktu - hiçbir eskiden zevk aldıkları ziynetler. Yine de kartlar *vardı*. Bunlar önce bir damlacık halinde, sonra düzinelerce, daha sonra da büyük Akrabalar, arkadaşlar ve hiç tanımadıkları insanlar Luke ve Thomas'a ileride daha parlak günler görmeleri için içten umutlarını gönderdiler. Luke onlara bakmak istemedi, bu yüzden Thomas onları özel olarak okuyabileceği yatak odasına götürdü.

Bazıları onu ağlattı, bazıları gülümsetti. Ama değerliydi. Hiçbiri Charlie'den gelenden daha değerli değildi. Brooks, soruşturmanın sonuçlanmasından bu yana onları ihtiyatlı ama dikkatli bir şekilde izliyordu. etmesi gereken kendi sorunları vardı - kendi ailesi vardı - ama Thomas için duyduğu endişe ve sevgi ve Luke söz konusu değildi. Thomas onun kartını üçüncü, sonra dördüncü kez okurken, onun kartının -ve onunki gibi diğerlerinin-kendisini neden bu kadar rahatlattığını anladı.

Çünkü ona dışarıdaki tüm karanlığa rağmen iyiliğin de var olduğunu hatırlattılar.

Jessica ambalaj kâğıdını yırttı ve içindeki hediyeye baktı. Merakla Peppa Pig Carousel'i çıkardı ve dikkatini parlak gümüş kâğıda vermeden önce anne babasına gösterdi. Helen bir gülümsemeyi bastırdı. Çocuklarla ilgili deneyimi sınırlıydı, Ama küçük çocukların her zaman hediyelerin kendisinden çok, hediyelerin içinde bulunduğu kutular ve kâğıtlarla ilgilendiklerini biliyordu.

Charlie yüzünü buruşturarak, "Üzgünüm, onunla oynayacak ama önce ambalaj kâğıdıyla biraz kaliteli zaman geçirmesi gerekiyor," dedi.

"Merak etme," diye karşılık verdi Helen hemen, "sadece onun günün tadını çıkardığını görmek hoşuma gidiyor.

Ve bu doğrudu. Helen ilk başta Charlie'nin Noel günü onlara katılma teklifini kabul edip etmemekte kararsız kalmıştı. Kimsenin sadakası olmak istemiyordu ve ayrıca Noel'de şimdiye kadar onu iyi durumda tutan kendi küçük ritüelleri vardı. Ancak

Büyük günü onu önemseyen insanlarla geçirmenin cazibesi sonunda çok güçlü gelmişti ve Helen

Standart Murgh Zafrani'yi ekstra kişnişle değiştirerek Steve'in tüm malzemeleriyle birlikte hindi rostosunu hazırladı.

Noel'i birlikte geçirmenin garip gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. ama aslında harika zaman geçirmişti ve o

Gereksiz korkuları için şimdi kendini azarlıyordu. Pastanın üzerindeki krema, Richard Ford'un Amerika'daki kardeş itfaiye teşkilatında yeni bir görev bulunduğu ve yakında oraya gideceği haberi idi. Bir kişi daha eksilmişti.

Gardam'ın mesajını aldığı anda Helen vicdan azabı çekiyorum diye düşünmüştü. Adam Latham'ın bunu eski meslektaşı için yaptığından emindi ve Noel ruhuna kapılan Helen, kendisini yok etmeye çalışan adama karşı yumuşadığını hissetti

ünlüydü. Tüm hatalarına rağmen, kendi adamlarına göz kulak olan bir liderdi. Tıpkı Charlie'ye yaptığı gibi, diye düşündü Helen.

Helen?

Helen düşüncelerinden sıyrıldığında Steve ve Charlie'nin yüzlerinde eğlenen ifadelerle ona baktıklarını gördü.

"Üzgünüm, kilometrelerce uzakta.

"Bu senin için," diye devam etti Charlie Helen'e bir hediye uzatarak. "Ve açmadan önce sana teşekkür etmek istiyorum.

"Ne için?

"Her şey için. Ben... şey, işe geri dönmek hepimiz için zor oldu ve sanırım sen olmasaydın muhtemelen yürüyüp giderdim.

Helen, Charlie'nin minnettarlığını kabul ederek, onun kalma kararındaki rolünü küçümsedi - Charlie, kendisine verdiğiinden çok daha güçlü ve kararlıydı. Ancak, Charlie'yi savuşturmak için Charlie'nin aksi yöndeki itirazlarına rağmen Helen hediye açtı ve kaybettiği eşarbin bir kopyası olan yeni bir eşarpla karşılaşınca hem şaşırdı hem de memnun oldu.

'Sonuncusunu kaybettiğini duydum, işte 2 numara. Bu sefer kaybetmemeye çalış, tamam mı?'

Helen gülümsedi ve bu düşünceli hediye karşısında aniden duygulanarak kısa bir teşekkür etti. Jessica'yı çok eğlendiren ve sevindiren bu hediye kendi etrafına saran Helen, kendisi için taşıdığı anlamdan dolayı bu hediyeye çok iyi bakacağına yemin etti.

Helen yıllardır ilk kez kendini yalnız hissetmiyordu.

Noel bir yıl için daha sona ermişti. Hindiler yenmiş, hediyeler takas edilmiş ve temizlik operasyonu tüm hızıyla devam ediyordu.

Gardam ailesinde Noel günü her zaman büyük bir olaydı; Sarah her yıl akraba, arkadaş ve dostlarını eğlendirmek için her şeyi en üst düzeye çıkarmayı kendine görev edinmişti. Her zaman bundan şikâyet ederdi ama Jonathan Gardam içten içe bunu sevdiğini biliyordu - heyecanı, hazırlığı ve o memnun

Sonrasında her şeyin gittiğini anladığınızda hissettiğiniz duygu.

Televizyon açıktı ama kimse gerçekten izlemiyordu. Sarah ve çocuklar masa oyunu oynuyorlardı ve annesi de uyukluyordu.

koltuğunda sessizce oturuyordu. Jonathan bunu için bir işaret olarak kabul etti. Noel'i herkes kadar severdi, ama bazen klostrofobisi onu rahatsız ederdi ve o zaman

Evin üst katındaki ofisine -ya da Sarah'nın sığınağına- kaçtı.

Ofisin kapısında durarak, herhangi bir işaret olup olmadığını dinledi. Takip. Ancak masa oyunu katılımcıları arasındaki gürültülü ve güler yüzlü hile suçlamalarına bakılırsa kimse onun gidişini fark etmemiş gibiydi, bu yüzden kapıyı nazikçe itti ve anahtarı kilidin içinde çevirdi. Bu muhtemelen aşırıya kaçmaktı ve şüphe uyandırabilirdi ama rahatsız edilmek istemiyordu.

Bütün gün dört gözle beklediği bir hediye vardı. Özel bir şey, kendisinden başka kimsenin takdir etmeyeceği gizli bir şey.

Masasına oturarak ışığı yaktı ve kapıyı açtı. Üst çekmeceyi açtı. Her zamanki gibi dosyalarla doluydu ama Gardam şimdi bunları çıkarıp yakındaki sehpanın üzerine dikkatle yerleştirdi.

Çekmecedeyse, altlarında küçük bir plastik torba ve içinde de ödölü vardı.

Gardam elini içeri soktu ve hemen heyecanlandı malzemenin verdiği his. Bu kesinlikle suçlu bir zevkti - kendisine verilmiş değil çalınmış bir hediye idi - bu da onu daha da zevkli kılıyordu. Helen Grace'in eşarbını çekmecedeyse çıkarırken kendi kendine gülümsedi.

Yüzüne tutup kokusunu içine çektikten sonra yavaşça yanağına sürüyor, yumuşaklığından keyif alıyordu. Gözlerini kapadı ve bir an için işinden ve ailesinden, zevk olduğu kadar görev de olan her şeyden uzaklaşarak, duygularının gerçek merkezine taşındı.

Esrarengiz ama etkileyici Dedektif Helen Grace.

BAŞLANGIÇ

Konuşma başlasın...

Penguen'i takip edin [Twitter.com@penguinukbooks](https://twitter.com/penguinukbooks)

Tüm hikayelerimizden haberdar olun YouTube.com/penguinbooks

Pinterest'inize 'Penguin Books'u sabitleyin

Facebook.com/penguinbooks adresinden 'Penguen

Kitapları'nı beğenin SoundCloud.com/penguin-books

adresinden Penguen'i dinleyin

Yazar hakkında daha fazla bilgi edinin ve
Penguin.co.uk'de bunun gibi daha fazla hikaye
keşfedin

PENGUIN KİTAPLARI

İngiltere | ABD | Kanada | İrlanda |
Avustralya Hindistan| Yeni Zelanda|
Güney Afrika

Penguin Books, adreslerini global.penguinrandomhouse.com adresinde bulabileceğiniz Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır.

İlk yayın tarihi 2015

Telif Hakkı© M. J. Arlidge, 2015

Kapak Fotoğrafi © Oleksiy Maksymenko Photography/Alamy

Yazarın manevi hakkı ileri sürülmüştür

ISBN: 978-1-405-91922-7

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

